FREDERICK FORSYTH

CÎINII RĂZBOIULUI

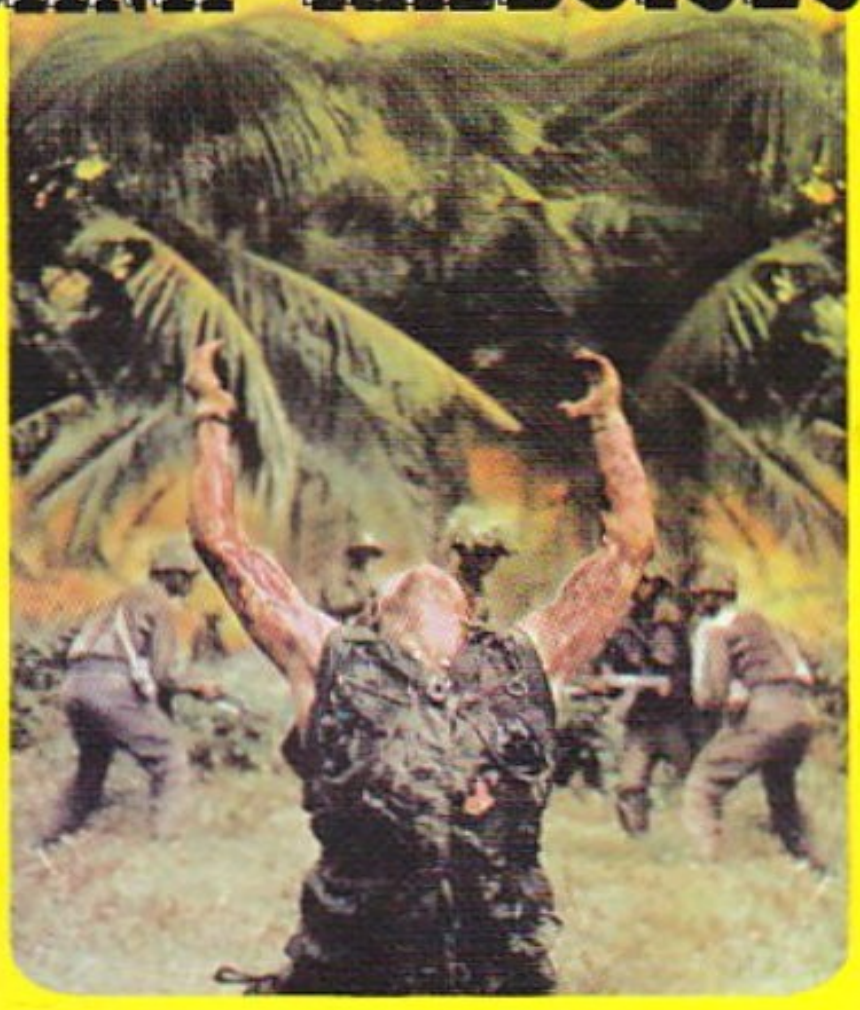

Editura OLIMP

Frederick Forsyth

CÂINII RĂZBOIULUI

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-95861-9-1

Traducere: Victor Olaru

Frederick Forsyth
The Dogs of War

Editura OLIMP
1993

Frederick Forsyth

Se naşte la Ashford, Kent, în 1938. Studiază la Tonbridge School, Kent, iar după absolvire se înrolează în Royal Air Force. Activează ca ziarist la *Eastern Daily Press* din Norwich şi *King's Lynn* din Norfolk, în perioada 1958-1961. Devine reporter al agenţiei Reuter, activând în cadrul sediilor sale din Paris, Londra şi Berlinul de Vest (1961-1965). Între 1965 şi 1968 este redactor al postului de radio BBC, iar între 1968-1970 devine corespondent de război din Nigeria. În 1985 prezintă la televiziunea engleză serialul de mare succes *Soldiers.* Este distins cu premiul „Mystery Writers of America – The Edgar Allan Poe Award". Locuieşte la Londra, este căsătorit şi are doi copii.

Croieşte drum urgiei şi câinii războiului asmute-i.

WILLIAM SHAKESPEARE

Să nu li se spună c-am murit,
Să nu-i siliţi să plângă după mine,
Să nu mă-ngroape în pământ sfinţit,
Paracliserul clopot să nu tragă,
Să nu vrea nimeni hoitul să mi-l vadă,
Să n-am la groapă vreun alai jale,
Să nu-mi presare flori peste mormânt
Şi nici să nu mă ţină minte cineva.
Aşa ne fie învoiala.

THOMAS HARDY

Pentru Giorgio, Christian. Schlee, Marc cel Mare, Johnny cel Negru şi ceilalţi din mormintele fără cruci. Cel puţin am încercat

PROLOG

În noaptea aceea, deasupra pistei de aterizare mărginită de tufişuri nu erau nici stele şi nici lună; doar întunericul vest-african ce învăluia ca o catifea umedă şi caldă grupurile de oameni răspândite ici şi colo.

O mantie de nori dădea să fugă deasupra copacilor iroko şi oamenii care aşteptau se rugau să mai rămână puţin pentru a-i proteja de bombardiere. La capătul pistei, bătrânul avion DC-4, care tocmai reuşise să-şi găsească un loc la aterizare printre şirurile de luminiţe ce mărgineau pista, făcu o mişcare de întoarcere şi tuşind, se îndreptă către colibele cu acoperişuri din lemn de palmier. Avionul de luptă federal MIG-17, pilotat probabil de unul din cei şase piloţi germani trimişi în ultimele trei luni pentru a-i înlocui pe egiptenii care aveau oroare să zboare noaptea, traversă cerul spre apus gemând.

Din spatele pânzei de nori, ochii pilotului se chinuiau să zărească pista de aterizare. Încerca să găsească licăritul luminilor de aterizare, dar acestea nu apăreau.

Pilotul aparatului DC-4 care rula pe pistă, neauzind huruitul avionului deasupra lui. Aprinse farurile pentru a vedea încotro se îndreaptă şi din întuneric, o voce strigă cam fără rost: „Stinge luminile!” Acestea se stinseră oricum, de îndată ce pilotul îşi găsi direcţia dorită şi avionul de vânătoare de deasupra fu deja departe.

Dinspre sud răzbătea bubuitul artileriei, acolo unde frontul se destrămase în cele din urmă, atunci când oamenii, lipsiţi de hrană şi muniţie de două luni, aruncaseră armele şi se adăpostiseră în pădurea de tufişuri.

Pilotul lui DC-4 poposi cu avionul la 20 iarzi de aeronava Super Constellation deja parcată în acel loc. Opri motoarele şi coborî pe pista de beton.

Un african fugi spre el şi discutară ceva în şoaptă. Cei doi bărbaţi se îndreptară împreună spre un grup mai mare de oameni, un strop de întuneric pe marea de beznă a pădurii de palmieri. Grupul de oameni se împrăştie la apropierea celor doi

până când albul care pilotase aparatul DC-4 ajunse faţă în faţă cu cel care se afla aşezat în mijloc. Albul nu-l mai văzuse niciodată înainte, dar auzise de el şi, chiar în bezna împrăştiată de jarul câtorva ţigări, îl recunoscu pe bărbatul pe care venise să-l vadă.

Pilotul nu purta chipiu aşa că, în loc să salute, înclină uşor capul. Niciodată nu mai făcuse aşa ceva în faţa unui negru şi nu-şi putu explica de ce o făcuse.

— Sunt căpitanul Van Cleef, zise într-o englezească cu accent sud-african.

Africanul dădu din cap, iar barba-i neagră şi cârlionţată îi atinse tunica în dungi a uniformei de camuflaj.

— Cam riscant pentru zbor, căpitane Van Cleef, remarcă el sec şi cam prea târziu pentru ajutoare. Vocea îi suna încet şi profund ca a unui englez şcolit, ceea ce de fapt şi era, nu ca a unui african. Van Cleef se simţi stingherit şi din nou, ca a suta oară în timpul traversării prin straturile de nori de la coastă până aici, se întrebă de ce venise.

— N-am adus nici un fel de ajutor, *Sir.*

Nu mai era nimic de adus.

Iar o scrântise. Se jurase că n-o să se adreseze omului cu „*Sir*". Nici cu Kaffir. Pur şi simplu îi scăpase. Dar aveau dreptate ceilalţi aviatori mercenari din barul hotelului din Libreville, cei cu care se întâlnise. Tipul ăsta era deosebit.

— Atunci de ce ai venit? întrebă uşor generalul. Pentru copii, poate? Mai sunt câţiva pe aici şi călugăriţele ar dori să-i mute într-un loc sigur, dar în noaptea asta nu vor mai veni alte avioane Caritas.

Van Cleef scutură din cap, apoi îşi dădu seama că gestul lui nu putea fi observat. Din nou se simţi stingherit şi mulţumi lui Dumnezeu că întunericul îl ascundea. În jurul lui paznicii puseră mâna pe automate şi îl fixară cu privirea.

— Nu. Am venit să vă iau pe dumneavoastră. Fireşte, dacă vreţi să veniţi.

Urmă o lungă tăcere. Simţi cum africanul îl fixa prin beznă şi, din când în când surprindea albul ochilor când câte unul din paznici ducea ţigara la gură.

— Înţeleg. Faceţi asta la indicaţia guvernului dumneavoastră?

— Nu, zise Van Cleef, a fost ideea mea.

Urmă altă pauză lungă. Bărbosul încuviinţă încet, ceea ce ar fi putut însemna înţelegere sau uluială.

— Vă sunt foarte recunoscător, zise vocea. Cred că a fost o

călătorie foarte dificilă. De fapt, am propriul meu mijloc de transport, aeronava Constellation, care sper să mă ducă în siguranţă în exil.

Van Cleef se simţi uşurat. Habar n-avea ce repercusiuni ar fi urmat dacă ar fi zburat înapoi la Libreville cu generalul.

— O să aştept până când decolaţi, zise el, dând din cap.

Dădu să-i întindă mâna drept salut, dar nu ştiu dacă ar fi trebuit s-o facă. Şi chiar dacă ar fi ştiut, generalul african ar fi fost pus în aceeaşi încurcătură.

Aşa că se întoarse şi se îndreptă spre avion.

După ce plecă, o lungă tăcere se aşternu în grupul de negri.

— De ce să facă un sud-african, un Afrikaaner, un gest ca ăsta? îl întrebă pe general unul din membrii cabinetului. Şeful grupului zâmbi arătându-şi albul dinţilor.

— Nu ştiu dacă vom înţelege asta, răspunse el.

*

Ceva mai departe, pe pistă, tot la adăpostul pâlcului de palmieri, cinci oameni şedeau într-un Land Rover urmărind siluetele difuze care se îndreptau spre avion.

Şeful lor era aşezat în dreapta şoferului african şi toţi cinci fumau în tihnă.

— Probabil că e avionul sud-african, zise şeful şi se întoarse către ceilalţi patru albi ciuciţi pe locurile din spate ale Land Rover-ului.

— Janni, du-te şi întreabă-l pe pilot dacă are loc şi pentru noi.

Un tip înalt, osos şi ascuţit, coborî din spatele maşinii. Întocmai ca şi ceilalţi, era îmbrăcat din cap până în picioare într-o uniformă de camuflaj verde cu dungi maro, pentru junglă. Era încălţat în bocanci verzi de canava groasă cu pantalonii băgaţi în ei. De centură îi atârna o ploscă pentru apă, un pumnal BOWIE şi trei cartuşiere pentru carabina FAL de pe umăr, toate goale. Când se apropie de botul Land Rover-ului şeful strigă din nou.

— Lasă arma, ţipă el întinzând braţul către carabină şi tu, Janni, fă treaba cum trebuie, hei! Pentru că, dacă nu ieşim odată din gaura asta, ne măcelăresc în câteva zile.

Bărbatul pe nume Janni încuviinţă din cap, îşi aranjă chipiul şi se îndreptă agale către avionul DC-4.

Căpitanul Van Cleef nu auzi zgomotul tălpilor de cauciuc care venea din spatele lui.

— *Naand, menner.*

Van Cleef se întoarse la auzul limbii africane şi distinse

conturul şi dimensiunea omului din spatele său. Chiar şi în beznă observă ţeasta albă şi neagră, precum şi trapezul acelor umeri de bărbat. Dădu precaut din cap.

— *Naand. Jy afrikaans?*

Malacul încuviinţă.

— Jan Dupree, zise el şi îi întinse mâna.

— Kobus Van Cleef, zise pilotul.

Dădură mâna.

— *Waar gaan-fy nou?* întrebă Dupree.

— La Libreville. De îndată ce termină de încărcat.

— Dar tu?

Janni Dupree râmji.

— Suntem la ananghie, camarazii mei şi cu mine. Dacă federalii pun mâna pe noi ne măcelăresc. Poţi să ne ajuţi să scăpăm de aici?

— Câţi sunteţi? întrebă Van Cleef.

— Cinci.

Mercenar şi el, chiar dacă un simplu pilot, Van Cleef nu ezită. Uneori proscrişii au nevoie unul de celălalt.

— E-n regulă, urcaţi. Dar grăbiţi-vă. Îndată ce pleacă ăştia ne cărăm şi noi.

Dupree mulţumi din cap şi fugi spre Land Rover.

Ceilalţi patru albi aşteptau grupaţi în jurul capotei.

— S-a aranjat, dar trebuie să ne urcăm în avion, le zise sud-africanul.

— S-a făcut, bagă echipamentul în spate şi daţi-i drumul, îi zori şeful grupului.

De îndată ce armele şi muniţiile fură trântite cu o bufnitură în portbagajul automobilului, se aplecă către ofiţerul negru cu grad de locotenent care stătea la volan.

— La revedere, Patrick, zise el, mă tem că totul s-a sfârşit. Ia Land Rover-ul şi scapă de el. Îngroapă armele şi marchează locul. Leapădă-ţi uniforma şi ascunde-te în pădure. Ai înţeles?

Locotenentul, care cu un an înainte fusese recrutat cu gradul de soldat şi care fusese avansat mai degrabă pentru abilitatea în luptă decât pentru maniere, dădu sobru din cap însuşindu-şi ordinele.

— Să auzim de bine, şefule!

Ceilalţi patru mercenari îşi luară rămas bun şi se îndreptară către DC-4.

Şeful grupului dădu să-i urmeze în momentul în care două

călugăriţe se repeziră spre el din bezna tufişurilor din spatele pistei.

— Domnule maior!

Mercenarul se întoarse şi o recunoscu pe prima dintre ele pe care o întâlnise cu câteva luni în urmă, când luptele se înteţiseră în zona unde ea conducea un spital şi când el trebuise să evacueze întreaga clădire.

— Soră Mary Joseph? Ce faceţi aici?

Călugăriţa irlandeză mai în vârstă începu să-şi spună păsul apucându-l de mâneca pătată a uniformei. O ascultă, promiţându-i că se va strădui s-o ajute dacă era posibil:

— O să încerc. Nu pot să fac mai mult de atât, zise el când ea termină ce avea de spus.

Se îndreptă spre pista unde pilotul sud-african stătea sub aripa avionului DC-4 şi cei doi mercenari schimbară câteva vorbe. În cele din urmă, omul în uniformă se întoarse la călugăriţele care îl aşteptau.

— A fost de acord, dar trebuie să vă grăbiţi, soră. Vrea să spele putina cât poate de repede.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, rosti silueta în veşmânt alb şi îi dădu degrabă câteva ordine însoţitoarei ei. Aceasta din urmă se precipită spre partea din spate a avionului şi începu să urce micuţa scară spre uşa pasagerilor.

Cealaltă se retrase în umbra unui pâlc de palmieri din spatele pistei de unde în curând îşi făcu apariţia un grup de bărbaţi. Fiecare ducea în mână un pachet. Ajungând la DC-4 pachetele fură înmânate călugăriţelor ce aşteptau în capul scăriţei. În spatele ei, copilotul o urmări cum pune de o parte primele trei pachete în carcasa avionului, apoi, plin de zel, începu şi el s-o ajute, ducând pachetele spre coada avionului şi aşezându-le în ordine.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, şopti irlandeza.

Un lichid verde şi puturos se scurse dintr-un pachet pe mâneca pilotului.

— La dracu, şuieră el şi se întoarse la treabă.

*

Rămas singur, şeful grupului de mercenari aruncă o privire aeronavei Super Constellation la coada căreia se înşira un rând întreg de refugiaţi, în special rude ale conducătorilor celor învinşi. În lumina difuză, emanată de dincolo de uşa deschisă a avionului, zări în sfârşit bărbatul pe care-l căuta. Când se

apropie, omul se pregătea să urce scara avionului la rândul lui, în timp ce alţii, ce urmau să rămână să se ascundă în pădure, aşteptau lângă scară.

Unul dintre ei îl strigă pe bărbatul ce se pregătea să urce.

— Hei, vine maiorul Shannon.

Generalul se întoarse când Shannon se apropie. Chiar şi la ora aceasta reuşi să rânjească.

— Ce e, Shannon, vrei să vii şi tu?

Shannon ajunse în faţa lui şi îl salută milităreşte. Generalul îi răspunse.

— Nu, mulţumesc, *Sir*. Avem un transport spre Libreville. Am vrut doar să-mi iau rămas bun.

— Da. A fost un război lung. Mă tem că acum s-a sfârşit. Cel puţin pentru câţiva ani. Îmi vine greu să cred că poporul meu va continua să trăiască pentru totdeauna în servitute.

— A propos, tu şi camarazii tăi aţi fost plătiţi conform contractului?

— Da, vă mulţumesc, *Sir.* Suntem cu plata la zi, răspunse mercenarul.

Africanul încuviinţă sobru.

— Ei bine, atunci, la revedere. Şi vă mulţumesc pentru tot ce aţi reuşit să faceţi.

Întinse braţul şi cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Ar mai fi ceva, *Sir,* zise Shannon. Băieţii şi cu mine tocmai discutam despre asta în jeep. Dacă va mai fi vreodată nevoie de noi... ei bine, nu trebuie decât să ne daţi de ştire. Vom veni cu toţii. Doar să ne anunţaţi. Băieţii vor ca dumneavoastră să ştiţi acest lucru.

Generalul îl fixă cu privirea timp de câteva clipe.

— Noaptea asta e plină de surprize, zise el încetişor. Poate nu ştii încă, dar jumătate din consilierii mei şi toţi cei bogaţi traversează liniile frontului în seara asta să se gudure cât mai repede pe lângă duşmani. Majoritatea celorlalţi le va urma exemplul în mai puţin de o lună. Îţi mulţumesc pentru ofertă, domnule Shannon. O să-mi aduc aminte. La revedere din nou şi mult noroc.

Se întoarse şi urcă treptele spre interiorul difuz luminat al aeronavei Super Constellation chiar în clipa când unul din cele patru motoare ale acesteia prinse viaţă tuşind. Shannon se dădu înapoi şi îl salută din nou pe omul în slujba căruia fusese angajat un an întreg.

— Mult noroc şi dumneavoastră, zise el mai degrabă pentru sine. Veţi avea nevoie de el.

Se întoarse şi se îndreptă spre avionul DC-4 aflat în aşteptare. Când uşa se închise, Van Cleef păstră aparatul în aceeaşi poziţie, cu motoarele pornite, zărind prin beznă conturul aeronavei ce hurui lent pe pistă, trecu prin faţa lor şi, în cele din urmă, se ridică de la sol. Nici un avion nu avea luminile aprinse, dar din cabina sa afrikanerul observă trei aripioare ale aeronavei Constellation cum dispăreau spre sud deasupra palmierilor prin pânza primitoare de nori. Numai atunci conduse avionul cu întreaga lui încărcătură care scâncea şi se văicărea spre punctul de decolare.

Se scurse aproape o oră înainte ca Van Cleef să-i ordone copilotului să aprindă luminile în cabină.

O oră de fugă nebună din nor în nor încercând să se ţină la adăpost, pitindu-se printre pânzele joase de nori, încercând mereu să evite să fie reperat de vreun MIG pe întinsele câmpii albe învăluite de lumina lunii. Numai atunci când ştiu precis că se afla hăt-departe deasupra golfului, cu uscatul la mile întregi în spatele lui, aprinse toate luminile aparatului.

În spatele lui, jocul luminilor alcătuia un spectacol ciudat care ar fi putut fi pictat de Dor într-una din stările lui de spirit sumbre.

Podeaua avionului era acoperită cu pături murdare şi îmbibate de apă care, cu o oră mai devreme, serviseră drept ambalaj coletelor. Conţinutul coletelor zăcea chinuit în stive pe ambele laturi ale spaţiului pentru marfă, patruzeci de copilaşi chirciţi, vlăguiţi şi deformaţi de malnutriţie. Sora Mary Joseph se ridică din culcuşul ei din spatele uşii ce dădea în cabina pilotului şi începu să se mişte printre copilaşii lihniţi de foame, fiecare dintre aceştia purtând pe frunte o bucăţică de bandă adezivă imediat sub linia părului devenit roşcat din cauza anemiei. Pe aceasta erau trecute cu pixul informaţii relevante pentru orfelinatul aflat aproape de Libreville. Numele şi numărul, lui şi categoria.

Năpăstuiţii sorţii nu sunt pe categorii.

La coada avionului, cei cinci mercenari clipiră la aprinderea luminilor şi îşi priviră tovarăşii de drum. Mai văzuseră aşa ceva şi înainte, nu de puţine ori în ultimele luni. Fiecare se simţea dezgustat, dar nici unul nu arăta asta.

În cele din urmă, te obişnuieşti cu orice. În Congo, Yemen, Katanga, Sudan. Peste tot aceeaşi poveste, mereu copii. N-ai cum să-i ajuţi niciodată. Aşa că, îngânduraţi, îşi scoaseră câte o

ţigară.

Lumina din avion le permise să se privească unul pe celălalt pe îndelete, pentru prima dată de la apusul serii precedente. Uniformele erau pătate de sudoare şi pământ roşu iar chipurile supte de oboseală. Şeful stătea rezemat de uşa toaletei cu picioarele întinse în faţă, privind fuselajul din partea carlingei pilotului. Carlo Alfred Thomas Shannon: treizeci şi trei de ani, cu păr blond tuns scurt, milităreşte. Părul foarte scurt este mai convenabil la tropice deoarece sudoarea se scurge mai uşor şi ploşniţele nu reuşesc să-şi găsească adăpost. Poreclit Cat Shannon, de la iniţialele numelui său, era originar din ţinutul Tyrone din provincia Ulster. Trimis de tatăl său pentru studii într-o şcoală-internat englezească, îşi pierduse accentul distinctiv al Irlandei de Nord natale. După cinci ani petrecuţi în marina regală, simţise nevoia să-şi încerce norocul în viaţa civilă şi cu şase luni în urmă mai era încă angajatul unei companii comerciale din Uganda cu sediul la Londra, într-o dimineaţă însorită îşi încheiase în linişte socotelile, se urcase în Land Rover şi o pornise spre apus către graniţa congoleză. O săptămână mai târziu, semnase contractul ca mercenar la Stanleyville în batalionul cinci de comando a lui Mike Hoare.

Asistase la momentul când Hoare predase comanda lui John – John Peters – se certase cu acesta din urmă şi plecase spre nord pentru a i se alătura lui Denard la Paulis, participase la rebeliunea de la Stanleyville doi ani mai târziu şi, după evacuarea francezilor în Rhodezia, rănit la cap, i se alăturase lui Jacques Schramme, un colonist belgian devenit mercenar, în lungul marş al acestuia spre Bukavu şi de acolo mai departe la Kigali. Repatriat cu ajutorul Crucii Roşii, îşi oferise prompt serviciile pentru alt război african şi în cele din urmă luase comanda propriului său batalion.

Dar prea târziu pentru victorie, întotdeauna prea târziu pentru victorie.

Imediat în stânga sa şedea cel mai bun trăgător cu mortiera din ţinutul situat la nord de Zambezi.

Masivul Jean Dupree avea douăzeci şi opt de ani şi provenea din localitatea Paarl din Cape Province, dintr-o familie sărăcită, de stirpe hughenotă, ai cărei strămoşi fugiseră la Capul Bunei Speranţe ca să scape de teroarea lui Mazarin după abolirea libertăţii religioase în Franţa. Faţa lui ascuţită, dominată de ciocul curbat al nasului deasupra unei guri cu buze subţiri, părea mai

suptă ca de obicei, epuizarea brăzdându-i riduri adânci pe fiecare obraz. Pleoapele erau lăsate peste ochii albastru deschis, părul şi sprâncenele de culoarea nisipului erau îmbâcsite de murdărie.

După ce aruncă o privire copiilor întinşi pe podeaua avionului, mormăi un *Bliksems,* adică ticăloşi, adresat lumii de privilegiaţi şi bogaţi pe care o considera responsabilă de toate relele întregii planete şi încercă apoi să adoarmă.

Lângă el stătea tolănit Marc Vlaminck, micuţul Marc, denumit astfel după statura lui voluminoasă. Flamand din Ostende, măsura 1,90 metri, încălţat în ciorapi, atunci când catadicsea să-i poarte şi cântărea 114 kg. Unii l-ar fi putut considera gras. De fapt nu era. Poliţia din Ostende, în cea mai mare parte oameni paşnici care preferă să evite problemele decât să le rezolve, îl privea cam chiorâş; în schimb, avea multă trecere la geamgiii şi dulgherii din oraş pentru cât le dădea de lucru. Se spunea că exista un bar care, după ce pe micuţul Marc îl apucase neastâmpărul, fusese în cele din urmă reparat de un număr record de meseriaşi.

Rămas orfan, fusese educat într-un orfelinat condus de preoţi care încercaseră să inoculeze corpolentului băiat bunul simţ cu bâta şi asta atât de des încât Marc însuşi îşi pierduse în cele din urmă răbdarea şi, la vârsta de treisprezece ani, dintr-un singur pumn îl lăsase lat pe unul dintre sfinţii sfinţi mânuitori de bâtă.

După aceea urmase un număr de sejururi în case de corecţie, apoi Şcoala de stat pentru delincvenţi juvenili, o porţie de închisoare pentru minori şi un suspin de uşurare aproape general când se înscrisese în trupele paramilitare.

Se număra printre cei cinci sute de oameni care fuseseră paraşutaţi în Stanleyville, comandaţi de colonelul Laurent, pentru a-i salva pe misionarii pe care şeful tribului local Simba, Christophe Gbenye, ameninţa să-i prăjească de vii în piaţa principală a oraşului.

La numai patruzeci de minute după ce atinsese cu piciorul pista aeroportului, micuţul Marc îşi descoperise adevărata vocaţie în viaţă. După o săptămână reuşise să evite repatrierea în cazărmile din Belgia şi intrase în rândul mercenarilor. Pe lângă pumni şi umeri, micuţul Marc era extrem de priceput în mânuirea bazucăi, arma sa favorită, pe care o folosea cu nonşalanţa unui băiat jucându-se cu un pistol cu apă.

În noaptea în care părăsea enclava pe calea aerului către Libreville, tocmai împlinea treizeci de ani.

Vis-a-vis de belgian, în cealaltă parte a fuselajului, şedea Jean-Baptiste Langarotti, cufundat în ocupaţia sa obişnuită, prin care făcea să treacă mai repede orele de aşteptare. Scund, uscăţiv dar puternic, cu pielea măslinie, provenea din Corsica, căci fusese născut şi crescut în oraşul Calvi. La optsprezece ani fusese înrolat în Franţa pentru a lupta alături de alţi o sută de mii de recruţi în războiul din Algeria. La jumătatea celor optsprezece luni pentru care semnase contractul, fiind ulterior transferat în regimentul 10 de trupe coloniale paramilitare, detesta deja beretele roşii comandate de generalul Massu, cunoscute sub simpla denumire de „Les paras”. Avea douăzeci şi unu de ani când treaba începuse să scârţie şi câteva unităţi din armata colonială franceză regulată se alăturaseră cauzei unei Algerii etern franceze, o cauză întruchipată pentru moment de organizaţia OAS. Langarotti intrase în OAS, dezertase şi, după eşecul puciului din aprilie 1961, intrase în ilegalitate. Trei ani mai târziu fusese arestat în Franţa, unde locuia sub un nume fals şi îşi petrecuse următorii patru ani în puşcărie, făcându-şi inimă rea în celulele reci şi întunecoase ale închisorilor Sant din Paris, apoi la Tours şi în cele din urmă, la Ile de R. Fusese un deţinut recalcitrant. Doi paznici vor purta până la moarte semne ce demonstrau acest lucru.

După câteva bătăi soră cu moartea pe care le primise pentru agresiuni asupra paznicilor, îşi ispăşise pedeapsa în întregime şi fusese eliberat în 1968, trăind cu o singură spaimă pe lume, spaima micilor spaţii închise, fie acestea celule sau grote. Se jurase să nu se mai întoarcă niciodată în puşcărie, chiar dacă, trăind în libertate, scotea viaţa la mezat şi dacă ar veni să-l aresteze din nou să ia cu el pe lumea cealaltă cel puţin şase suflete.

La trei luni după eliberare, zburase în Africa plătindu-şi propriul bilet de călătorie şi i se alăturase lui Shannon ca mercenar profesionist. În noaptea acelui zbor, avea treizeci şi unu de ani. De la eliberarea din puşcărie exersase mereu cu arma pe care învăţase s-o folosească din copilărie în Corsica şi care ulterior avea să-i creeze o adevărată reputaţie în mahalalele Algerului.

La încheietura mâinii stângi purta o bandă lată de piele semănând cu tipul de curea pe care bărbierii de demult o foloseau pentru a-şi ascuţi bricele. Era fixată în două ţinte. Când se plictisea, obişnuia să o scoată de pe mână, s-o întoarcă pe

partea fără ţinte şi s-o înfăşoare pe pumnul stâng, unde se afla şi acum când încerca să-şi omoare timpul până la Libreville. În mâna dreaptă ţinea un pumnal, a urmă cu lamă de 15 cm, cu plăsele de os, pe care se pricepea să o folosească atât de repede încât ajungea la loc în mânecă înainte ca victima să-şi dea seama că murise. La intervale regulate lama hârşcâia pe bucata groasă de piele ascuţită deja ca briciul, devenind cu fiecare mişcare şi mai ascuţită. Mişcarea îl calma. Pe ceilalţi îi enerva, dar nu se plângeau niciodată. Cei care îl cunoşteau nu se certaseră niciodată cu omuleţul cu voce caldă şi zâmbet trist.

Făcut sandvici între Langarotti şi Shannon era cel mai vârstnic membru al grupului. Neamţul Kurt Semmler avea patruzeci de ani şi el era acela care în primele zile ale războiului din enclavă inventase emblema cu oase încrucişate şi cap de mort purtată de mercenari şi de camarazii lor africani. Tot el era acela care curăţise de soldaţi federali un întreg sector de cinci mile îngrădindu-l cu ţăruşi, în fiecare dintre aceştia fiind înfipt câte un cap inamic din morţii zilei precedente.

O lună după această ispravă, sectorul acesta fusese cel mai liniştit din întreaga campanie. Născut în 1930, Semmler fusese educat în Germania în perioada hitleristă, fiu al unui inginer din Munchen, mort ulterior pe frontul rusesc. La cincisprezece ani, fervent activist în rândurile organizaţiei de tineret hitleriste, ca majoritatea tinerilor din ţară după doisprezece ani de guvernare hitleristă, devenise comandantul unei mici unităţi formate din copii mai fragezi decât el şi din bătrâni de peste şaptezeci de ani.

Dotaţi cu un tanc Panzer şi trei puşti cu acţiune rapidă, misiunea lor fusese să oprească înaintarea coloanelor de tancuri ale generalului George Patton. Fireşte, eşuase şi îşi petrecuse adolescenţa într-o Bavarie ocupată de americanii pe care-i ura. Nu prea avusese timp pentru maică-sa, o maniacă religioasă care dorise să-l facă preot.

La şaptesprezece ani fugise de acasă, trecuse frontiera franceză la Strasbourg şi se înscrisese în Legiunea Străină, la biroul de recrutare din Strasbourg, cu misiunea să descopere dezertori germani şi belgieni. După un an petrecut în Sidi-bel-Abbs, plecase împreună cu trupele expediţionare în Indochina. Opt ani mai târziu, din Dien Bien Phu, cu un plămân îndepărtat pe masa de operaţie la Tourane (Danang), incapabil din fericire să asiste la umilinţa finală de la Hanoi, fusese îmbarcat într-un avion şi expediat în Franţa.

După însănătoşire, fusese trimis în Algeria, în 1958, ca sergent în primul Regiment de Paraşutişti Străini (REP), elita elitei coloniale franceze. Era unul dintre puţinii care reuşiseră să supravieţuiască decimării acestui regiment expediat de două ori în Indochina. Respecta numai doi bărbaţi, pe colonelul Roger Faulques, care făcuse parte din prima Companie de Paraşutişti Străini, când fusese decimată pentru prima dată şi pe comandantul Le Bras, alt veteran care comanda acum Garda Republicană a Republicii Gaboneze şi ţinea acest stat bogat în uraniu departe de Franţa.

Chiar şi colonelul Marc Rodin, care îi fusese comandant pe vremuri, căzuse mult în ochii lui când organizaţia OAS începuse să se clatine.

Semmler făcuse parte din primul REP. Când acesta îşi găsise sfârşitul în puciul din Alger şi fusese mai târziu desfiinţat definitiv de Charles de Gaulle, îşi urmase ofiţerii francezi şi fusese ulterior arestat la Marsilia, în septembrie 1962, iar după independenţa Algeriei făcuse doi ani de puşcărie. Decoraţiile obţinute în campanie nu-i aduseseră mare folos. În 1964, pentru prima dată în ultimii douăzeci de ani, fusese contactat pe stradă de un fost tovarăş de celulă cu propunerea de a-l ajuta în operaţii de contrabandă în Mediterana. Timp de trei ani, în afară de cel petrecut într-o temniţă italiană, făcuse contrabandă cu băuturi alcoolice, aur şi uneori cu arme, dintr-un capăt în celălalt al Mediteranei.

În cele din urmă, făcuse o avere din contrabanda cu ţigări între Italia şi Iugoslavia, până când partenerul lui îi înşelase în acelaşi timp atât pe cumpărători cât şi pe vânzători şi, dând vina pe Semmler, dispăruse cu banii. Căutat de o mulţime de tipi războinici, Semmler ajunsese în Spania pe mare, schimbase câteva autobuze spre

Lisabona luase contact cu un amic al său traficant de arme care îl trimisese pe un vas direct în războiul african despre care citise în ziare.

Shannon îl angajase fără să clipească căci, cu cei şaisprezece ani ai săi de luptă, era mult mai experimentat decât ei în războiul din junglă.

La rândul lui, moţăia în zbor spre Libreville.

Când aparatul DC-4 se apropie de aeroport, mai erau încă două ore până în zori. Pe lângă scâncetul copiilor se mai putea distinge şi alt sunet, cel al unui om care fluiera. Era Shannon.

Camarazii lui ştiau că întotdeauna, înainte de a intra în luptă, sau după ce bătălia se încheia, avea obiceiul să fluiere. Ştiau şi numele melodiei pentru că odată le spusese cum se numeşte: *Harlemul spaniol.*

*

Aparatul DC-4 se învârti în jurul aeroportului din Libreville de două ori, în timp ce Van Cleef discuta cu turnul de control. Pe când vechiul avion de transport se oprea la capătul pistei de aterizare, doi ofiţeri francezi, într-un jeep militar care rula în viteză spre botul avionului, îi făcură semn lui Van Cleef să-i urmeze.

Se îndepărtară de clădirile principale ale aeroportului spre un pâlc de colibe aflate în celălalt capăt al lui şi numai acolo DC-4 primi permisiunea să se oprească, dar cu motoarele mergând. În câteva secunde o scară fu apropiată de coada avionului şi copilotul deschise uşa dinspre interior. Un militar sări înăuntru şi începu să controleze interiorul, strâmbând scârbit din nas când dădu de miros.

Ochii ofiţerului francez se opriră asupra celor cinci mercenari şi le făcu semn să-l urmeze afară din avion. Când coborâră pe pistă, ofiţerul îi făcu semn copilotului să închidă uşa şi, fără prea mult zgomot, DC-4 se puse în mişcare rulând încet de-a lungul pistei spre clădirile principale, unde o echipă de doctori şi infirmiere ale Crucii Roşii Franceze aştepta să întâmpine copiii şi să-i transfere la o clinică de pediatrie. Când avionul trecu pe lângă ei, cei cinci mercenari fluturară mâinile către Van Cleef aflat sus în carlingă şi se întoarseră să-l urmeze pe ofiţerul francez.

Trebuiră să aştepte o oră într-una din colibe, cocoţaţi neconfortabil pe nişte scaune înalte de lemn, în timp ce alţi câţiva tineri ofiţeri francezi îşi băgau din când în când capul pe uşă să se uite la „Les affreux”, durii, aşa cum erau numiţi în argoul francez. În cele din urmă, auziră un jeep oprindu-se cu un scrâşnet de frâne în faţa colibei şi un zgomot de paşi apropiindu-se pe coridor. Când uşa se deschise, în cele din urmă apăru un ofiţer superior cu chip bronzat şi dur, echipat cu o uniformă tropicală cafenie şi chipiu cu un şnur auriu pe cozoroc. Shannon remarcă privirea inteligentă şi pătrunzătoare, părul de culoarea oţelului tuns scurt sub chipiu, aripile de paraşutist brodate pe panglicile celor cinci rânduri de decoraţii militare şi faptul că Semmler ţâşni în picioare ca la comanda „Atenţiune”, cu bărbia

ridicată şi cu mâinile drepte pe lângă corp în locul unde, cu ceva vreme în urmă, păruse să fi purtat pantaloni de uniformă. Lui Shannon nu-i trebui prea mult să-şi dea seama cine era vizitatorul, legendarul Le Bras.

Veteranul din Indochina şi Algeria strânse mâinile fiecăruia oprindu-se ceva mai mult în faţa lui Semmler.

— *Alors,* Semmler? zise el încet cu un zâmbet uşor. Văd că tot mai lupţi. Dar nu mai eşti aghiotant. După cum văd, ai ajuns căpitan.

Semmler se simţi stingherit.

— *Oui, mon commandant, pardon, colonel.* Doar temporar.

Le Bras dădu gânditor din cap de mai multe ori. Apoi li se adresă tuturor.

— O să vă cazez confortabil. Fără îndoială, veţi putea să faceţi o baie bună, să vă radeţi şi să vă potoliţi foamea. Se pare că nu mai aveţi alte haine, dar veţi primi. Mă tem că pe moment va trebui să rămâneţi consemnaţi la locul de cazare. Este pur şi simplu o precauţie. În oraş sunt o groază de ziarişti şi orice formă de contact cu ei trebuie să fie evitată. De îndată ce va fi posibil, vă vom aranja întoarcerea cu avionul în Europa.

Spusese tot ce trebuia să spună, aşa că se opri. Salutând scurt cu mâna dreaptă la chipiu, plecă. O oră mai târziu, după o călătorie într-o furgonetă închisă, oamenii ajunseră la locul de cazare, intrând prin uşa din spate, pentru a se instala în cele cinci camere de la ultimul etaj al hotelului Gamba, o clădire nouă situată numai la cinci sute de iarzi de aeroport, chiar peste drum şi deci la mile depărtare de centrul oraşului. Tânărul ofiţer care-i însoţi le spuse că vor trebui să ia masa la acelaşi etaj şi să rămână acolo până la noi ordine.

În mai puţin de o oră se întoarse cu prosoape, maşină de ras, periuţe şi pastă de dinţi, săpun şi bureţi. O tavă cu cafele îşi făcuse deja apariţia şi fiecare bărbat se cufundă recunoscător într-o cadă spaţioasă, aburindă şi mirosind bine a săpun, prima în ultimele şase luni.

La amiază, apărură un frizer al armatei şi un caporal cu mormane de rufărie şi cămăşi, vestoane, pantaloni şi ciorapi, pijamale şi pantofi de pânză.

După ce le încercară, le aleseră pe cele care li se potriveau, iar caporalul se retrase cu restul. Ofiţerul se întoarse la unu cu patru chelneri ce aduceau prânzul şi le spuse să nu apară cumva pe balcoane. Dacă aveau chef să facă mişcare, vor trebui să o

facă în camere. În aceeaşi seară se va întoarce cu reviste şi cărţi, deşi nu le putea promite că acestea vor fi în engleză sau afrikaans.

După ce mâncară pe săturate, cum n-o făcuseră niciodată în ultimele şase luni, adică de la ultima lor permisie, cei cinci bărbaţi se băgară în pat şi adormiră. Pe când sforăiau pe aceste saltele cu care nu erau obişnuiţi, între aceste cearşafuri minunate, Van Cleef îşi ridică aparatul DC-4 de pe pistă în amurg, trecu la o milă distanţă de ferestrele hotelului Gamba şi se îndreptă spre sud către Caprivi şi Johannesburg. Misiunea lui se încheiase.

*

În realitate cei cinci mercenari petrecură la etajul de sus al hotelului patru săptămâni, timp în care interesul presei pentru ei se stinse şi reporterii fură chemaţi înapoi în redacţii de nişte şefi care considerau că n-are rost să ţii oameni într-un oraş de unde nu ieşea nici o ştire.

Într-o seară, fără vreun anunţ prealabil, Le Bras veni să-i vadă. Afişă un rânjet larg.

— Domnilor, am veşti bune pentru voi. Veţi pleca cu avionul chiar în seara aceasta la Paris. Aveţi toţi locuri rezervate la cursa Air Afrique la ora 23,30.

Cei cinci bărbaţi, sătui la culme de acest îndelungat prizonierat, chiuiră de bucurie.

Cursa spre Paris dură zece ore cu escale la Douala şi Nisa. A doua zi, înainte de zece, aterizară într-un ger usturător pe aeroportul Le Bourget, într-o dimineaţă de la mijlocul lui februarie. În holul aeroportului îşi luară rămas bun. Dupree se hotărî să ia autobuzul de tranzit spre Orly şi să-şi cumpere un bilet dus pentru următorul zbor SAA spre Johannesburg şi Capetown. Semmler se decise să meargă cu el şi să facă cel puţin o vizită la Munchen. Vlaminck zise că el pleacă la Gara de Nord şi ia primul expres spre Bruxelles şi mai departe o legătură spre Ostende. Langarotti mergea la gara din Lyon să ia trenul spre Marsilia.

— Să ţinem legătura, ziseră ei şi îl priviră pe Shannon. El era şeful lor, de el depindea să le găsească un angajament, un alt contract, un alt război. La fel, dacă vreunul din ei auzea ceva ce-i putea interesa pe toţi, urma să contacteze pe unul din grup şi, fireşte, acela nu putea fi altul decât Shannon.

— Mă mai învârt câtva timp prin Paris, zise Shannon. Mai

degrabă găsesc o slujbă temporară aici decât la Londra. Aşa că făcură schimb de adrese la post-restant sau baruri unde barmanul putea să transmită un mesaj sau să ţină o scrisoare până când destinatarul intra pentru un păhărel.

Apoi se despărţiră şi fiecare apucă pe calea lui.

*

Secretul în jurul întoarcerii lor din Africa fusese bine păstrat pentru că ziariştii nu mai dădeau târcoale. Dar cineva auzise de întoarcerea lor şi îl aştepta pe Shannon, când, după ce toţi ceilalţi plecaseră, şeful grupului ieşi din holul aeroportului.

— Shannon!

Vocea îi pronunţă numele cu accent franţuzesc iar tonul nu părea prietenos. Shannon se întoarse şi, când văzu silueta la zece iarzi de el, ochii i se îngustară. Omul era voinic, cu o mustaţă pleoştită. Purta un palton gros care să-l apere de frigul iernii şi înaintă până când cei doi bărbaţi ajunseră la câţiva centimetri unul de celălalt. Judecând după felul în care se cercetau cu privirea, nu păreau să se iubească.

— Roux, zise Shannon.

— Aşadar, v-aţi întors.

— Da, ne-am întors.

Francezul rânji:

— Şi aţi pierdut.

— N-am prea avut de ales, zise Shannon.

— Un sfat, amice, mârâi Roux. Du-te înapoi la tine acasă. Nu cumva să rămâi aici. N-ar fi prea înţelept. Ăsta-i oraşul meu. Dacă e de găsit vreun contract pe aici, eu trebuie să aud primul de el. Şi va fi al meu. Şi tot eu îi voi alege pe cei ce vor avea parte de el.

Drept răspuns, Shannon se îndreptă spre primul taxi care aştepta la bordură şi se ghemui pe bancheta din spate. Roux se luă după el alb de mânie.

— Ascultă la mine, Shannon. Te previn...

Irlandezul se întoarse şi îl privi drept în faţă.

— Nu, ascultă-mă tu pe mine, Roux. Rămân la Paris cât timp consider eu de cuviinţă. Nu m-ai impresionat tu în Congo, darămite acum... Aşa că spală putina!

Pe când taxiul se îndepărta, Roux privi după el cu ură. Bolborosi ceva în barbă în timp ce se îndrepta spre parcarea unde-şi lăsase maşina.

Porni motorul, băgă în viteză şi rămase nemişcat câteva clipe

privind înainte prin parbriz.

— Într-o bună zi am să-l omor pe ticălosul ăsta, murmură el pentru sine. Dar gândul acesta nu-l făcu să se simtă mai bine.

Partea întâi

MUNTELE DE CRISTAL

1

Jack Mulrooney îşi întoarse corpul mătăhălos pe suprafaţa de pânză a patului de campanie din spatele plasei contra ţânţarilor şi privi raza palidă de lumină ce străbătea bezna deasupra copacilor dinspre răsărit. O iluminare palidă ce contura copacii, ca nişte turnuri înalte, deasupra luminişului. Îşi aprinse o ţigară şi blestemă în gând jungla primitivă din jurul lui; ca toţi veteranii din Africa, se întreba pentru a nu ştiu câta oară de ce se întorsese pe acest continent rău mirositor.

Dacă ar fi încercat cu adevărat să analizeze fenomenul, ar fi admis că n-ar fi putut niciodată locui în altă parte, oricum nu la Londra şi nici în Marea Britanie. Nu suporta metropolele, legile şi regulamentele, impozitele, frigul. Ca toţi veteranii bătrâni, adora şi ura Africa deopotrivă, dar era de acord că, în ultimul sfert de veac, îi intrase în sânge, odată cu malaria, whisky-ul, milioanele de înţepături şi muşcături de insecte.

Plecase din Anglia în 1945, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, după ce lucrase ca montator în Royal Air Force cinci ani, parte din ei petrecuţi la Takoradi, unde asamblase bombardiere Spitfire destinate operaţiunilor din Africa de Est şi Orientul Mijlociu. Acesta fusese primul său contact cu Africa şi, la demobilizare, îşi încasase solda, îşi luase rămas bun de la o Londră geroasă şi raţionalizată în decembrie 1945 şi se îmbarcase spre Africa de Vest. Îi şoptise cineva că în Africa se pot strânge averi.

Nu găsise nici un fel de avere dar, după ce cutreierase continentul în lung şi-n lat, se alesese cu o mică concesiune de staniu în Benue Plateau, la optzeci de mile de oraşul Jos, în

Nigeria. Preţurile fuseseră bune atât timp cât ţinuse starea de urgenţă în Malay şi cât staniul era costisitor. Lucrase cot la cot cu salahorii săi iar la clubul englez, unde cocoanele colonialiştilor forfecau ultimele zile de viaţă ale imperiului, se spunea despre el că se „naturalizase” şi că oferea „un spectacol dezgustător”. Realitatea era că Mulrooney prefera cu adevărat modul african de viaţă. Îi plăceau tufişurile, îi plăceau africanii cărora părea să nu le pese că-i mai înjura, mai urla la ei şi-i mai plesnea ca să-i facă să muncească mai cu spor. Uneori stătea, cinstea împreună cu ei vin de palmier şi le studia tabu-urile tribale. Nu-i trata ca un stăpân. Concesiunea lui de staniu expirase în 1960 în preajma obţinerii independenţei şi găsise de lucru ca încărcător la o companie mai mare şi mai eficientă din apropiere. Se numea Manson Consolidated iar când şi acolo se terminase zăcământul, în 1962, făcea parte din personal.

La cincizeci de ani era încă un bărbat impunător şi solid, osos şi puternic ca un bou. Avea mâini enorme, scrijelite şi zgâriate de îndelungata muncă în mină. Îşi trecu degetele prin părul cârlionţat, cărunt şi zburlit, apoi stinse ţigara în pământul roşu şi jilav de sub patul de campanie. Lumina se accentuase, în curând aveau să mijească zorile. De cealaltă parte a luminişului, îl auzi pe bucătar aţâţând focul de-abia aprins.

Mulrooney se recomanda inginer minier, deşi nu avea diplomă nici în minerit şi nici în inginerie. Urmase nişte cursuri pentru ambele şi la asta se adăugase ceva ce nu poate oferi nici un fel de universitate – douăzeci şi cinci de ani de experienţă dură. Scormonise după aur în Rand şi după cupru la Ndola; forase după petrol în Somaliland, săpase după diamante în Sierra Leone. Cel puţin aşa pretindea şi, după ce îşi lua porţia obişnuită de douăzeci de sticle de bere seara, în prăpăditul de oraş din apropiere, nimeni nu avea nici o obiecţie. În realitate, era unul dintre ultimii prospectori vechi. Ştia că Man Con, aşa cum era prescurtat numele companiei, îi dădea numai slujbe de mâna a doua, unele hăt-departe în mijlocul junglei, în sălbăticie, la mile întregi depărtare de civilizaţie şi că era plătit cam prost. Dar îi plăcea aşa. Prefera să lucreze singur; era modul lui de viaţă.

Ultima slujbă îndeplinea întru totul aceste condiţii. De noi luni prospecta în înălţimile subalpine ale unui lanţ muntos numit Munţii de Cristal, în hinterlandul republicii Zangaro, o micuţă enclavă de pe coasta Africii de Vest.

I se spusese unde anume să-şi concentreze prospecţiunea şi

anume chiar în jurul Muntelui de Cristal. Lanţul de dealuri întinse, măguri curbate înalte de două, trei mii de picioare, se înşirau la rând dintr-un capăt al republicii în celălalt, la patruzeci de mile de coastă şi paralel cu aceasta. Lanţul de dealuri separa şesul litoralului de hinterland. În el exista o singură spărtură şi prin în ea trecea singura şosea spre interior, un drum îngust şi murdar, tare ca betonul pe timpul verii, mocirlos iarna. Dincolo de munţi, băştinaşii aparţineau populaţiei Vindu, un trib cu o civilizaţie din epoca de piatră, atâta doar că foloseau unelte de lemn. Hălăduise prin multe ţinuturi sălbatice, dar jurase că ceva la fel de înapoiat ca hinterlandul din Zangaro nu mai văzuse în viaţa lui.

Aşezat pe latura îndepărtată a lanţului se afla singurul munte care dădea numele lui ţinutului. Nici măcar nu era cel mai înalt dintre toţi. Cu patruzeci de ani în urmă, un misionar singuratic, străbătând munţii înspre interior, o pornise spre sud şi, după douăzeci de mile de marş, zărise o măgură separată de celelalte. Noaptea plouase torenţial, una din acele revărsări de apă care ofereau ţinutului nivelul pluviometric anual de 300 inci din primele cinci luni ploioase. Când preotul privise, observase că, în lumina soarelui matinal, muntele părea poleit şi îl numise Muntele de Cristal. Consemnase asta în jurnalul său. Două zile mai târziu, fusese vânat cu bâtele şi mâncat. Jurnalul fusese găsit de o patrulă de soldaţi coloniali un an mai târziu într-un sat, unde era folosit ca fetiş. Soldaţii îşi făcuseră datoria, răseseră satul de pe suprafaţa pământului, apoi se întorseseră pe coastă şi înmânaseră jurnalul funcţionarilor misiunii. Astfel, numele dat de preot muntelui supravieţuise, chiar dacă nimic din ceea ce acesta făcuse pentru o lume ingrată, nu mai fusese pomenit. Ulterior, întregul lanţ muntos primise acest nume.

Ceea ce omul văzuse în soarele dimineţii nu era cristal ci miriade de torente provocate de ploaia din timpul nopţii, ce se scurgeau în cascade pe munte. Apa se scurgea şi de pe celelalte măguri, dar priveliştea era ascunsă de vegetaţia densă a junglei care le acoperea în întregime ca o pătură verde şi groasă, aşa cum arăta privită de departe, dar înăuntru era un adevărat iad de aburi. Cel care sclipea cu mii de pâraie avea o vegetaţie mult mai firavă pe flancuri. Nu-şi pusese niciodată problema, nici el, nici ceilalţi doisprezece albi care nu văzuseră priveliştea, să se întrebe de ce.

După aproape trei luni de viaţă în infernul aburind al junglei

care înconjura Muntele de Cristal, Mulrooney ştia motivul.

Demarase dând ocol întregului munte şi descoperise că exista cu adevărat o spărtură între versantul dinspre coastă şi restul lanţului. Prin aceasta, Muntele de Cristal se situa la răsărit de lanţul principal, devenind de sine stătător. Pentru că era mai scund decât ceilalţi versanţi, nu putea să-l remarce în mod special, afară doar de faptul că avea mai multe pâraie pe milă pătrată, în comparaţie cu ceilalţi versanţi dinspre nord şi sud.

Mulrooney numărase tot ce exista, atât pe Muntele de Cristal cât şi pe ceilalţi. Nu era nici o îndoială. Pe ceilalţi munţi apa se scurgea după ploaie, dar o mare cantitate era suptă de sol. Ceilalţi munţi aveau douăzeci de picioare de sol deasupra structurii interioare de rocă, Muntele de Cristal n-avea mai deloc. Puse câţiva Vindu din partea locului, angajaţi de el, să dea câteva găuri cu sfredelul pe care-l căra după el şi diferenţa de adâncime a solului îi fu confirmată în mai mult de douăzeci de locuri. De la acestea urma să-şi dea seama de motiv.

Timp de milioane de ani pământul se formase prin descompunerea rocii, prin praful purtat de vânt şi, deşi fiecare ploaie erodase parte din el făcându-l să ajungă în râuri şi de aici în estuarul cu apă mică, o parte din pământ rămăsese, adăpostit în mici crevase, ferit de apa care se scurgea şi-şi săpa propriile găuri în roca moale. Iar găurile acestea deveniseră canale de scurgere, aşa că o parte din apa de ploaie alunecase în jos pe munte, găsindu-şi propriile poteci şi adâncindu-se din ce în ce, iar altă parte se cufundase în munte, ambele având efectul de a lăsa zone din sol intacte. Aşa că stratul de pământ se îngroşase cu fiecare secol şi mileniu. Păsările şi vântul aduseseră seminţe care-şi găsiseră loc în nişele de pământ şi înfloriseră acolo, rădăcinile lor contribuind la păstrarea pământului pe pantele munţilor. Când Mulrooney văzuse măgurile, exista suficient pământ bogat pentru a susţine şi arborii falnici şi viţa-de-vie încâlcită care acopereau pantele şi vârfurile tuturor versanţilor. Ale tuturor, cu excepţia unuia singur.

Doar pe acesta apa nu-şi putuse săpa canale care să se transforme în pâraie, nici nu reuşise să pătrundă în suprafaţa rocii, mai ales în partea sa cea mai abruptă, dinspre răsărit, către hinterland. Aici pământul se strânsese în pungi şi pungile produseseră petice de tufişuri, iarbă şi ferigi. Din firidă în firidă, vegetaţia crescuse de la sine, unindu-şi coardele de viţă de vie şi cârceii într-un ecran fragil, întins între porţiuni golaşe de stâncă,

spălate regulat de apa abătută asupra lor în anotimpul ploios. Aceste petice de apă, sclipind într-o mare de verde, fuseseră zărite de misionar înainte de moarte. Explicaţia schimbării era simplă: muntele solidar era format dintr-o rocă diferită de cea din lanţul principal, o rocă tare ca granitul în comparaţie cu rocile moi, mai recente, ale principalului lanţ muntos.

Îi trebuiră cam două săptămâni până să termine cercetarea şi stabili că pe Muntele de Cristal curgeau nu mai puţin de patruzeci de pâraie. Majoritatea se unea în trei şuvoaie principale care se scurgeau în văile adânci de jos prin partea de răsărit. Mai observă ceva. Pe marginile şuvoaielor ce se scurgeau de pe acest munte, culoarea solului era diferită, ca şi vegetaţia. Unele specii de plante păreau neafectate, în timp ce altele lipseau cu desăvârşire, cu toate că înfloreau din abundenţă pe ceilalţi versanţi şi în preajma altor căderi de apă în general, vegetaţia era mai săracă de-a lungul şuvoaielor ce se scurgeau de pe Muntele de Cristal în comparaţie cu altele. Faptul nu putea fi explicat prin lipsa pământului, pentru că acesta exista din abundenţă.

Deci acest sol avea ceva deosebit, ceva ce împiedica creşterea plantelor pe malurile torentelor.

Mulrooney începu să schiţeze poziţia celor şaptezeci de şuvoaie care-i captaseră interesul, desenându-şi harta din mers. Mai luă mostre de nisip şi prundiş de pe fundul şuvoaielor, începând cu cel de suprafaţă şi apoi cu roca de adâncime.

În fiecare ladă puse două găleţi pline cu prundiş, îl vărsă într-o prelată, apoi îl cernu şi îl împărţi. Acesta era procedeul de luare a mostrelor. Adună pietrişul într-o grămadă, îl împărţi în patru cu lama lopeţii, alese două părţi şi formă o altă grămadă. Aceasta fu împărţită la rândul ei, lucrând astfel până obţinu o mostră în jur de două-trei livre. După uscare, aceasta trecu într-o pungă de plastic, ; care fu sigilată şi etichetată cu grijă. Într-o lună strânse 1500 livre de nisip şi pietriş în şase sute de pungi, de pe fundul celor şaptezeci de râuleţe. Apoi trecu la cercetarea propriu-zisă a muntelui.

Avea deja convingerea că săculeţii cu pietriş vor scoate la iveală, în urma cercetărilor de laborator, cantităţi de staniu aluvionar, particule minuscule aduse de ploi de pe munte în zeci de mii de ani, demonstrând că acolo exista cositerit, adică minereu de cositor, îngropat în Muntele de Argint.

Împărţi suprafaţa muntelui în sectoare, încercând să identifice

locul de formare a torentelor, precum şi porţiunile de rocă ce le alimentau în anotimpul ploios. Spre sfârşitul săptămânii ştiu că nu exista un zăcământ-mamă în interiorul rocii, dar presupuse că era vorba de ceea ce geologii numeau un sediment diseminat. Semnele minereului se aflau peste tot. Sub cârceii căţărători de vegetaţie, descoperi suprafeţe de rocă împânzite de fibre, vinişoare late de jumătate de inch, ca cele de pe nasul unui beţiv: nu era decât quartz lăptos dantelând, iard cu iard, suprafaţa rocii.

Tot ce vedea în jur purta un singur nume: „Staniu”. Dădu ocol muntelui încă de trei ori şi toate observaţiile confirmară prezenţa sedimentului diseminat, prezenţa permanentă a fibrelor albe pe stânca de un cenuşiu închis. Cu ciocanul şi cu dalta săpă în rocă găuri adânci şi peisajul rămânea acelaşi. Uneori observa în cuarţ pete închise la culoare, ceea ce confirma prezenţa cositorului.

Apoi începu să cioplească de-a binelea, continuându-şi cercetarea. Luă mostre din fibrele pure de cuarţ alb şi, pentru a fi mai sigur, luă mostre şi din roca dintre fibre. La trei luni după ce pătrunsese în pădurea virgină la răsărit de munţi, deja terminase. Mai avea încă 1500 livre de rocă ce urma să-l însoţească spre litoral. Rocile şi mostrele aluvionare, în greutate de o tonă şi jumătate, fură transportate în tranşe periodice, o dată la trei zile, din tabăra lui de lucru în cea principală, acolo unde aştepta acum ivirea zorilor.

După cafea şi micul dejun, hamalii, a căror simbrie o negociase cu o zi în urmă, trebuiau să vină din sat să-i care tolbele la drumeagul ce purta numele de şosea şi care lega hinterlandul de litoral. Acolo, într-un sat de pe marginea drumului, aştepta camionul lui de două tone, imobilizat din lipsa cheii de contact şi a rotorului de distribuţie ce se aflau în rucsacul lui. Îi plătise suficient şefului satului ca să aibă grijă de el. Cu mostrele încărcate în camion şi cu douăzeci de hamali în faţă, plătiţi să tragă vehiculul împleticit afară din şanţuri şi pe pantele povârnite, urma să ajungă în capitală în trei zile. După o telegramă la Londra, trebuia să aştepte câteva zile până la sosirea vasului trimis să-l ia, un charter al companiei. Ar fi preferat să ruleze spre nord până la şoseaua de pe coastă şi să străbată distanţa de o sută d mile pe teritoriul republicii învecinate până la un aeroport de unde să-şi expedieze marfa acasă. Dar acordul dintre Man Con şi guvernul zangarian prevedea ca aceasta să fie transportată în capitală.

Jack Mulrooney se dădu jos din patul de campanie, împinse plasa la o parte şi urlă la bucătar: „Hei, Dingaling, unde dracu' mi-e cafeaua?"

Bucătarul Vindu, care nu înţelese nici un cuvânt în afară de „cafea", rânji de lângă foc şi flutură vesel din mână. Mulrooney străbătu cu paşi mari poiana spre găleata de spălat şi începu să se scarpine când ţânţarii aterizară pe spatele lui năclăit de sudoare.

„Africă blestemată!" bolborosi el, în timp ce-şi spăla faţa. Dar în dimineaţa aceea era mulţumit. Era convins că descoperise atât staniu aluvionar, cât şi un zăcământ de cositor. Singura întrebare era cât cositor pe tona de rocă. Cu preţul cositorului de 3.300 de dolari tona, era rândul analiştilor şi al economiştilor minieri să stabilească în ce măsură cantitatea de cositor pe tonă de rocă merita efortul înfiinţării unei exploatări miniere cu echipamentul ei complex şi cu echipele de mineri, fără a mai menţiona îmbunătăţirea căii de acces spre litoral prin construirea unei căi ferate atât de necesare. Şi locul era, cu siguranţă, uitat de Dumnezeu şi inaccesibil. Ca de fiecare dată, totul avea să fie analizat, aprobat sau abandonat, pe bază de lire sterline, şilingi şi pence. Asta-i lumea. Plesni alt ţânţar de pe braţ şi îşi trase tricoul peste cap.

*

Şase zile mai târziu, Jack Mulrooney, aplecat deasupra balustradei unui mic cabotier închiriat de compania sa, scuipă scârbit înspre coasta zangareză de care se îndepărta.

— Nemernici nenorociţi, mormăi el turbat de furie.

Pe piept şi pe spate era plin de vânătăi iar pe obraz îi sângera o julitură, rezultatul buşiturilor cu patul armei, atunci când trupele executaseră o razie în hotel. Îi trebuiseră două zile să-şi aducă mostrele din luxurianta vegetaţie a junglei la camion şi o altă zi şi o noapte epuizante pentru a-şi târî camionul pe drumul neasfaltat, plin de şanţuri şi gropi, din interior până pe coastă. În anotimpul ploios n-ar fi reuşit sub nici o formă, iar în cel uscat, din care mai rămăsese doar o lună, marginile tari ca piatra ale şleaurilor de noroi puseseră la foarte grea încercare Mercedesul, aproape dezarticulându-l. Cu trei zile în urmă îşi plătise cărăuşii Vindu, îi lăsase să plece şi îşi împinsese camionul care scârţâia din toate articulaţiile pe ultima parte a şoselei asfaltate doar cu 14 mile înainte de capitală. De acolo nu mai avea decât o oră pentru a ajunge în line în oraş şi la hotel.

Nu că „hotel” ar fi cuvântul potrivit. De la declararea independenţei, principalele hoteluri degeneraseră enorm, dar acesta avea totuşi o parcare, aşa că parcase acolo camionul, apoi trimisese telegrama. O trimisese la timp pentru că, după şase ore izbucnise infernul şi, în consecinţă, aeroportul şi toate celelalte mijloace de comunicare fuseseră închise din ordinul preşedintelui. Primul semn fusese atunci când un grup de soldaţi, îmbrăcaţi ca nişte vagabonzi şi învârtind automatele ţinându-le de încărcătoare, dăduseră buzna în hotel şi se porniseră pe răvăşit camerele. Era absurd să te întrebi ce anume căutau pentru că îţi răspundeau urlând într-un argou care pentru el nu însemna absolut nimic, deşi credea că putea recunoaşte dialectul Vindu pe care-l auzise folosit de cărăuşi în ultimele trei luni.

Fiind un Mulrooney, primise el însuşi două lovituri cu paturile automatelor, apoi pocnise şi el cu pumnul. Lovitura nimerise în cel mai apropiat soldat care rămăsese lat pe coridorul hotelului, iar ceilalţi turbaseră. Numai Dumnezeu făcuse să nu se deschidă focul, dar şi faptul că soldaţii preferaseră să-şi folosească automatele drept bâte mai degrabă decât să apeleze la complicatele mecanisme ale trăgacelor şi încărcătoarelor.

Fusese târât la cel mai apropiat post de poliţie unde, după ce urlaseră zdravăn la el, îl uitaseră într-o celulă de la subsol cam vreo două zile. Sigur, dacă ar fi ştiut asta, s-ar fi simţit norocos. Un om de afaceri elveţian, unul dintre puţinii oaspeţi străini ai acestei republici, fusese martorul arestării lui şi se temea să nu fie omorât. Omul luase contact cu Ambasada Elveţiană, una dintre cele şase ambasade europene şi nord-americane care existau în oraş şi acestea contactaseră compania Man Con al cărui nume îl aflaseră de la omul de afaceri respectiv, care, la rândul lui, căutase prin lucrurile personale ale lui Mulrooney.

Două zile mai târziu, cabotierul ajunsese în port şi consulul elveţian negociase deja eliberarea lui Mulrooney. Fără îndoială că se dăduse mită, iar cei care plăteau erau fără îndoială cei de la societatea Man Con. Totuşi, Jack Mulrooney era ofticat la culme. La ieşirea din închisoare, îşi găsise camionul devastat şi săculeţele cu mostre răspândite în parcare. Mostrele fuseseră marcate şi ar fi putut fi recunoscute, dar nisipul, prundişul şi bucăţelele de minereu erau amestecate. Din fericire, fiecare din pungile sparte, vreo cincizeci, îşi păstrase jumătate din conţinut, aşa că putuse să le resigileze şi să le transporte în barcă. Chiar şi aici, vameşii, poliţiştii şi soldaţii răscoliseră barca de la cap la

coadă, se răstiseră şi zbieraseră la echipaj, fără să spună nici măcar o dată ce căutau.

Speriat, funcţionarul consulatului elveţian, care îl însoţise pe Mulrooney până la hotel, îi spusese că circulau zvonuri cum că viaţa preşedintelui fusese în pericol şi deci trupele căutau un ofiţer superior presupus a fi vinovatul principal.

*

La patru zile după ce Mulrooney părăsi portul Clarence, tot timpul cu ochii pe mostrele de minereu, ajunse în cele din urmă la Luton în Anglia, la bordul unui avion charter. Un camion îi preluă mostrele pentru laboratorul de analize din Watford şi, după ce medicul companiei îi făcu un control, i se permise să ia un concediu de trei săptămâni. Se hotărî să-l petreacă la sora lui din Dulwich dar după o săptămână era profund plictisit.

*

Exact la trei săptămâni după această zi, *Sir* James Manson, cavaler de onoare al Imperiului Britanic, preşedinte şi director al companiei Manso Consolidated Mining Company Limited, se lăsă pe spatele fotoliului de piele din biroul său special de la etajul zece al sediului companiei sale din Londra, privi încă o dată dosarul din faţa lui şi suspină „Doamne Dumnezeule!”. Nu-i răspunse nimeni.

Se ridică din spatele elegantului birou, traversă încăperea spre ferestrele ce dădeau spre sud şi privi intens. Centrul Londrei, acea suprafaţă de o milă pătrată a vechii capitale care, în ciuda tuturor detractorilor, era imperiul financiar al lumii. Pentru mulţi dintre gândacii cu melon îmbrăcaţi în costum gri închis era doar un loc unde îşi câştigau existenţa plictisitoare, obositoare, care storcea totul din om, tinereţea, bărbăţia, vârsta a doua şi pensionarea. Pentru alţii, tineri şi optimişti, însemna palatul tuturor posibilităţilor, unde inteligenţa şi truda erau răsplătite prin avansări şi bogăţie. Pentru romantici, reprezenta căminul marilor comercianţi, pentru un pragmatic – cea mai importantă piaţă din lume, iar pentru un sindicalist de stânga – un spaţiu unde bogătanii trândavi şi găunoşi, născuţi pentru bogăţie şi privilegii, leneveau în lux. James Manson era un cinic şi un tip realist. Ştia ce însemna City-ul Londrei; era pur şi simplu o junglă iar el era una dintre panterele ce o populau.

Animal de pradă înnăscut, din tinereţe îşi dăduse totuşi seama că anumite legi trebuiau să fie respectate public, dar în particular sfâşiate în bucăţi; ca în politică, era vorba doar de o singură

poruncă, a unsprezecea: „Să nu te descopere”. Numai urmând prima cerinţă, ajunsese să obţină un titlu de nobleţe în New Years Honours List, doar cu o lună înainte. Propunerea venise din partea Partidului Conservator (mai ales pentru servicii aduse industriei, dar de fapt pentru contribuţiile secrete la fondurile partidului în alegeri) şi fusese acceptată de guvernarea Wilson ca urmare a ajutorului pe care îl dăduse politicii acestuia în Nigeria. Şi, numai îndeplinind cea de-a doua cerinţă, izbutise să facă avere obţinând 25% din acţiunile propriei sale companii miniere, ocupând birourile principale, ajungând în cele din urmă să fie multimilionar.

La şaizeci şi unu de ani era scund, agresiv, clădit ca un tanc, cu o vigoare tonifiantă şi o cruzime piraterească pe care femeile o considerau atrăgătoare şi de care rivalii se temeau. Era suficient de viclean să pretindă că respectă instituţiile metropolei şi ale societăţii, ale vieţii comerciale şi politice, deşi era conştient că metropola şi societatea puteau fi ignorate de oameni totalmente lipsiţi de scrupule, ascunşi în spatele opiniei publice. În consiliul său de administraţie existau câţiva astfel de oameni, inclusiv doi foşti miniştri în fosta guvernare conservatoare. Nici unul nu se dădea în lături ca, pe lângă salariul de director, să încaseze un supliment gras plătibil în Insulele Cayman sau în Grand Bahama. Unuia dintre ei, din câte ştia, îi plăcea diversiunea cu totul specială de a servi la masă trei sau patru boarfe în costume de piele, el purtând costum de chelneriţă zâmbitoare şi cu şorţuleţ. Manson îi considera pe ambii extrem de folositori pentru că aveau avantajul unei influenţe considerabile şi al unor relaţii excelente, fără să existe inconvenientul integrităţii morale. În conştiinţa publică, cei doi existau doar ca nişte distinşi funcţionari publici. Astfel, conform normelor din City, care nu aveau nimic de-a face cu restul umanităţii, James Manson era o personalitate absolut respectabilă.

Nu fusese întotdeauna aşa, de aceea cercetările privind trecutul său se loviseră mereu de acelaşi zid alb. Se cunoştea foarte puţin despre copilăria sa şi Manson se pricepuse destul de bine să lase lucrurile aşa cum erau. Permisese să se ştie doar că era feciorul unui şofer de taxi din Rhodezia crescut nu departe de întinsele mine de cupru de la Ndola, Rhodezia de Nord, actuala Zambie. Mai lăsase să se ştie că pornise în viaţă lucrând de copil în mină şi că făcuse avere mai târziu din afacerile cu cupru. Dar

niciodată nu lăsase să transpară modul cum făcuse această avere.

În realitate, plecase din mină de foarte tânăr, înainte de a împlini douăzeci de ani, când îşi dăduse seama că oamenii care îşi riscau viaţa sub pământ în mijlocul urletului maşinilor nu vor ajunge niciodată bogaţi, bogaţi în adevăratul sens al cuvântului. Banii erau de căutat la suprafaţă şi nici măcar la conducerea unei mine. În adolescenţă studiase finanţele, folosirea şi manipularea banilor şi studiul său nocturn îl învăţase că se câştigau mai mulţi bani cu acţiunile minelor de cupru într-o săptămână, decât câştiga un miner toată viaţa.

Începuse ca întreprinzător particular pe Rand, făcuse comerţ ilicit cu diamante, inventase câteva zvonuri care îi făcuseră pe afacerişti să-şi golească buzunarele şi vânduse câteva ponturi false naivilor. De aici provenise prima lui avere. Imediat după al doilea război mondial, la treizeci şi cinci de ani, se afla la Londra stăpânind cele mai bune relaţii într-o Mare Britanie însetată de cupru, care încerca să-şi repună pe picioare industriile şi în 1948 îşi înfiinţa propria companie minieră.

Pe la mijlocul anilor ’50, aceasta devenise foarte cunoscută şi în cinsprezece ani îşi crease o reputaţie mondială. Manson fusese printre primii care îşi dăduseră seama că vântul de schimbare al lui Harold MacMillan bătea înspre Africa în timp ce independenţa republicilor negre devenise iminentă şi îşi dăduse silinţa să întâlnească şi să cunoască majoritatea noilor politicieni negri însetaţi de putere, pe când cei mai mulţi oameni de afaceri din City încă jeleau pierderea fostelor colonii.

Când îi cunoscuse pe noii săi parteneri, realizase pe loc că dăduse lovitura. Aceştia înţelegeau bine povestea succesului său, iar el, la rândul lui, înţelegea preocuparea acestora pentru compatrioţii lor negri. Ei ştiau ce voia el, iar el ştia ce doreau ei. Aşa că le îngroşase serios conturile din băncile elveţiene, iar ei oferiseră companiei Manson Consolidated concesiuni miniere la preţuri sub normele mondiale. Man Con prosperase.

James Manson îşi strânsese şi alte câteva averi în paralel. Cea mai recentă consta în acţiuni ale unei companii de exploatare a nichelului din Australia, pe nume Poseidon. Spre sfârşitul verii anului 1969, când acţiunile Poseidon erau cotate la patru şilingi, cineva îi şoptise la ureche că o echipă de geologi din Australia centrală ar fi putut să descopere ceva pe un petec de pământ al cărui drept de exploatare era deţinut de Poseidon. Riscând,

intrase în joc şi plătise o sumă enormă ca să aibă cel dintâi acces în secret la primele rapoarte ce veneau din interior. Aceste rapoarte spuneau: nichel şi încă mult, foarte mult. De fapt nichelul nu era în deficit pe piaţa mondială, dar asta nu-i descurajase pe afacerişti, pentru că ei fuseseră cei care făcuseră să urce preţul acţiunilor şi nu investitorii.

Luase legătura cu banca sa elveţiană, o instituţie atât de discretă încât singurul mod de a-şi anunţa prezenţa în lume era o mică placă de aur de mărimea unei cărţi de vizită fixată pe perete, lângă o uşă de stejar masiv dintr-o străduţă în Zurich. Elveţia nu are agenţi de bursă; băncile se ocupă de toate investiţiile. Manson dăduse instrucţiuni doctorului Martin Steinhofer, directorul secţiei de investiţii al Băncii Zwingli, să cumpere în numele lui cinci mii de acţiuni Poseidon. Bancherul elveţian contactase prestigioasa firmă londoneză a lui Joseph Sebag & Co în numele băncii şi plasase comanda. Când afacerea fusese încheiată, acţiunile Poseidon erau cotate la cinci şilingi bucata.

Furtuna izbucnise la sfârşitul lui septembrie, când se aflase mărimea depozitului de nichel australian. Acţiunile începuseră să crească şi, asistată de zvonuri folositoare, spirala crescătoare se transformase în vârtej. *Sir* James Manson intenţionase să înceapă să vândă când acţiunile ajunseseră la cincizeci de lire bucata, dar creşterea fusese atât de mare încât mai aşteptase. În cele din urmă, estimase şi punctul maxim va fi de 115 lire şi îi ordonase lui Steinhofer să înceapă vânzarea de la 100 lire bucata. Ceea ce şi făcuse discretul bancher elveţian, ajungând să încheie vânzarea stocului de acţiuni cu o medie de 103 lire pe bucată. De fapt, punctul culminant fusese atins la 120 lire pe bucată, înainte ca bunul simţ să câştige teren astfel că acţiunile coborâseră la 10 lire. Lui Manson nu-i păsa de cele 20 lire pierdute pentru că ştia că timpul potrivit pentru a vinde era înainte ca acţiunile să atingă preţul maxim, perioada când găsea cumpărători cu nemiluita. După ce îşi achitase toate obligaţiile, încasase suma netă de cinci sute de mii de lire sterline care rămăsese tăinuită în seifurile Băncii Zwingli.

Adevărul e că era ilegal ca un cetăţean sau rezident britanic să aibă un cont la o bancă din străinătate fără să informeze Ministerul de Finanţe şi totodată să aibă un profit de jumătate de milion de lire sterline în 60 de zile fără să plătească impozite capitale asupra venitului. Dar dr. Steinhofer era rezident elveţian

şi dr. Steinhofer ştia să-şi ţină gura. Pentru asta există bănci elveţiene.

*

În acea după-amiază de la mijlocul lui februarie, *Sir* James Manson se îndreptă agale spre birou, se aşeză în confortabilul scaun îmbrăcat în piele din spatele biroului şi privi din nou raportul aşezat pe sugativa din faţa lui. Acesta sosise într-un plic mare, sigilat cu ceară şi destinat lui personal. La sfârşit, era semnat de dr. Gordon Chalmers, directorul Departamentului de Studii Cercetare Cartografiere Geologică şi Analiză a Mostrelor al companiei Man Con, cu sediul în afara Londrei. Era raportul specialistului privind testele efectuate asupra mostrelor pe care, se părea, că un tip numit Mulrooney le adusese dintr-un loc numit Zangaro cu trei săptămâni în urmă

Dr. Chalmers nu făcuse risipă de cuvinte. Raportului era scurt şi la obiect. Mulrooney descoperise un munte sau un deal cu un vârf înalt de cam 1.800 iarzi şi aproape de 1.000 de iarzi la bază. Era situat puţin în afara unui lanţ de munţi asemănători în hinterlandul Republicii Zangaro. Muntele conţinea un vast zăcământ diseminat, prezent aparent peste tot în roca de tip vulcanic şi mai vechi cu milioane de ani decât gresia şi calcarul dur al munţilor care îl înconjurau.

Mulrooney mai descoperise numeroase şi omniprezente striaţiuni de cuarţ şi anticipase existenţa staniului. Se înapoiase cu mostre de cuarţ de rocă aflate în vecinătatea acestuia şi de pietriş de pe fundurile pâraielor ce brăzdau muntele. Mostrele de cuarţ conţineau cu adevărat mici cantităţi de staniu. Dar interesantă era roca învecinată. Teste variate şi repetate demonstraseră că această rocă şi mostrele de prundiş conţineau cantităţi minore de nichel de grad inferior. Totodată, conţineau şi cantităţi remarcabile de platină. Aceasta era prezentă în toate mostrele şi era distribuită destul de uniform. Cea mai bogată rocă de platină cunoscută în lume era cea provenită din minele Rastenberg în Africa de Sud, unde concentraţiile sau „gradele” se ridicau la 2,5 sau o uncie IROY pe tonă de rocă. Concentraţia medie din mostrele aduse de Mulrooney era 8,1. „*Sir*, am onoarea de a rămâne în continuare al dvs....”

În timp ce se aşeză, *Sir* James Manson îşi dădu seama la fel de bine ca oricine din domeniul mineritului că platina era cel de-al treilea metal preţios din lume şi că pe piaţă preţul era de 130 dolari uncia TROY. Totodată, era conştient că, dată fiind foamea

crescândă după platină în lume, preţul urma să crească la 150 dolari uncia în următorii trei ani, probabil la 200 de dolari în următorii cinci. Era totuşi improbabil să se ridice la cel mai înalt preţ de 300 dolari atins în 1968, deoarece era ridicol.

Începuse să calculeze într-un carneţel. Două sute cinzeci de milioane de iarzi cubi de rocă la două tone pe iard cubic făceau cinci sute de milioane tone. La numai jumătate de uncie pe tona de rocă asta înseamnă două sute cinzeci milioane de uncii. Chiar dacă dezvăluirea noii surse mondiale cobora preţul la 90 dolari uncia şi chiar dacă inaccesibilitatea locului presupunea un cost de 50 dolari uncia pentru extracţie şi prelucrare, câştigul tot însemna cam...

Sir James Manson se lăsă pe spate în scaun şi fluieră încetişor.

„Sfinte Dumnezeule! Un munte de zece miliarde de dolari”.

2

Platina este un metal şi, ca toate metalele, are un anume preţ. Preţul este controlat practic de doi factori. Aceştia sunt indispensabilitatea metalului în anumite procese folosite în industriile lumii şi raritatea metalului. Platina este foarte rară. Producţia mondială anuală, în afară de producţia stocată ţinută în secret de producători, este cu ceva peste un milion şi jumătate uncii TROY.

Majoritatea cantităţii, probabil peste 95%, provine din trei surse: Africa de Sud, Canada şi Rusia.

Rusia este, ca de obicei, cel mai necooperativ membru al grupului. Producătorii ar dori să menţină constant preţul mondial pentru a putea planifica investiţii pe termen lung în echipament minier modern şi în dezvoltarea altor surse de exploatare, având convingerea că, în cazul în care o mare cantitate de platină stocată ar fi aruncată pe piaţă, preţul nu va scădea brusc. Ruşii, stocând cantităţi necunoscute şi putând arunca pe piaţă mari cantităţi ori de câte ori au chef, dau fiori pieţei.

În fiecare an, Rusia dă drumul în lume la o cantitate de trei sute cincizeci de mii de uncii TROY din cele 1.500.000 aflate pe piaţă. Aceasta îi aduce între 23 şi 24 de procente din tot capitalul, suficient pentru a-i asigura un grad considerabil de influenţă. Rezervele ei sunt lansate pe piaţă prin Soyuss Prom Export. Canada asigură cam 200.000 de uncii pe an, întreaga

producţie provenind de la minele de nichel ale companiei International Nickel şi această cantitate este cumpărată în întregime de Engelhardt Industries din S.U.A. Dar, în cazul în care necesarul de platină american creşte brusc, Canada nu poate furniza această cantitate suplimentară.

A treia sursă este Africa de Sud, care se apropie de 950.000 de uncii anual şi domină piaţa. În afară de minele Impala, care tocmai se deschideau când *Sir* James Manson analizase poziţia platinei în lume şi care deveniseră de atunci foarte importante, giganţii platinei sunt minele Rustenberg care produc mai mult de jumătate din producţia mondială. Acestea sunt controlate de compania Johannesburg Consolidated care are un număr suficient de mare de acţiuni pentru a fi singurul conducător al minelor. Prelucrătorul şi distribuitorul mondial al minelor Rustenberg este firma londoneză a lui Johnson-Matthey.

James Manson ştia asta, la fel de bine ca şi ceilalţi. Deşi nu se gândise la platină, când raportul lui Chalmers aterizase pe biroul lui, cunoştea situaţia la fel de bine cum ştie un chirurg funcţionarea inimii. Mai ştia şi de ce, chiar atunci, preşedintele companiei Engelhardt Industries din America, pitorescul Charlie Engelhardt, cunoscut mai bine opiniei publice ca proprietar al uluitorului cal de curse Mijinski, cumpărase platină sud-africană. Motivul era că, pe la mijlocul anilor ’70, America va avea nevoie de mult mai mult decât îi putea furniza Canada. Iar motivul pentru care consumul american de platină urma să crească, chiar să se tripleze pe la mijlocul sau sfârşitul anilor ’70, consta într-o piesă de metal cunoscută sub numele de ţeava de eşapament a automobilului.

La sfârşitul anilor 1960, problema smogului din America începuse să devină o chestiune naţională. Cuvinte ca „poluarea aerului”, „ecologie”, „mediu înconjurător”, de neauzit cu zece ani în urmă, apăruseră pe buzele fiecărui politician şi deveniseră subiectul modern pentru care merita să-ţi faci griji. Presiunea pentru o legislaţie care să limiteze, să controleze şi să reducă poluarea creştea mereu şi, mulţumită lui Ralph Nader, motorul automobilului devenise ţinta numărul unu. Manson era sigur că mişcarea urma să ia amploare la începutul anilor şaptezeci şi că, prin 1975 sau 1976 cel mai târziu, fiecare automobil american urma să fie echipat, prin lege, cu un dispozitiv de filtrare a gazelor de eşapament. Mai presupuse şi că, mai devreme sau mai târziu, metropole ca Tokio, Madrid şi Roma vor trebui să

urmeze exemplul. Dar California era lovitura cea mare. Gazele de eşapament sunt formate din trei compuşi; fiecare dintre aceştia poate fi făcut inofensiv printr-un proces chimic numit oxidare sau printr-un alt proces numit reducţie. Procesul de reducţie necesită o substanţă numită catalizator iar cel de oxidare poate fi îndeplinit fie arzând gazele la temperatură foarte ridicată în aer, fie la temperaturi joase, aşa cum există în ţeava de eşapament a automobilului. Arderea la temperatură joasă are şi ea nevoie de catalizator, la fel ca procesul de reducţie. Singurul catalizator viabil cunoscut se numeşte platină.

Sir James Manson reuşise să găsească două lucruri în favoarea sa. Deşi cercetarea era în curs de desfăşurare şi urma să continue de-a lungul anilor ’70 asupra unui dispozitiv de control al ţevii de eşapament a automobilelor care să se bazeze pe catalizatorul unui metal nepreţios, era improbabil ca cineva să scoată unul cu adevărat funcţional înainte de 1980. Astfel, un dispozitiv de control al eşapamentului, bazat pe catalizator de platină, urma să rămână singura soluţie viabilă timp de un deceniu şi fiecare dispozitiv avea nevoie de o zecime de uncie de platină pură.

Al doilea era că, atunci când Statele Unite vor pune la punct legislaţia, lucru care putea să se întâmple prin 1975, când avea să se instituie probabil obligativitatea ca un dispozitiv de control ieşit în urma unor teste exigente să fie montat la toate maşinile noi fabricate, începând din acel an va fi nevoie de un alt milion şi jumătate de uncii de platină în fiecare an. Aceasta echivala cu dublarea producţiei mondiale şi americanii nu aveau de unde să ştie cum s-o obţină.

James Manson considera că le putea da el ideea de unde, puteau foarte bine s-o cumpere de la el şi, odată ce se va impune indispensabilitatea absolută a platinei în fiecare dispozitiv de control al gazelor de eşapament, timp de un deceniu, cel puţin, cererea mondială va depăşi cu mult oferta iar preţul va fi bun, chiar foarte bun.

Mai era o singură problemă. Trebuia să fie absolut sigur că el, nu altcineva, urma să controleze toate drepturile de exploatare a Muntelui de Cristal. Întrebarea era: cum?

Calea normală ar fi fost să viziteze republica unde era situat muntele, să solicite o audienţă la preşedinte, să-i prezinte acestuia raportul geologic şi să-i propună o afacere în care Man Con să-şi asigure drepturile de exploatare, guvernul să-şi asigure

o clauză de participare la profit care ar umple cuferele trezoreriei şi preşedintele să-şi asigure o plată grasă şi regulată în contul său elveţian. Aceasta ar fi fost calea normală.

Dar, în afară de faptul că orice altă companie minieră din lume, avizată de ceea ce se găsea în măruntaiele Muntelui de Cristal, ar fi contralicitat pentru aceleaşi drepturi de exploatare, ridicând procentul guvernului şi coborându-l pe al lui Manson, mai existau trei grupuri care ar fi dorit mai mult decât oricine să preia controlul, fie ca să înceapă producţia, fie ca s-o oprească pentru totdeauna Aceştia erau sud-africanii, canadienii şi mai ales ruşii. Pentru că sosirea pe piaţa mondială a unei noi surse masive ar fi redus oferta sovietică până la nivelul necesarului, înlăturându-le astfel puterea, influenţa şi capacitatea de a face bani în domeniul platinei.

Manson îşi amintea vag că parcă auzise de Zangaro, dar era un loc atât de obscur încât îşi dădu seama că nu ştia mai nimic despre el.

Prima cerinţă presupunea, evident, să afle cât mai multe. Se aplecă în faţă şi apăsă pe butonul interfonului.

— Domnişoară Cooke, vrei să vii până aici, te rog.

I se adresase cu „domnişoară Cooke” în tot răstimpul de şapte ani de când era secretara lui personală şi chiar în cei zece ani înainte de asta, când ea nu fusese decât o simplă secretară a companiei, urcând de la sala dactilografelor la etajul zece. Nimeni nu sugerase vreodată că ar putea, avea şi prenume. De fapt avea. O chema Marjory. Dar pur şi simplu nu părea tipul de persoană căreia să-i spună cineva Marjory.

Bineînţeles, bărbaţii o numiseră odată Marjory, cu mult timp în urmă, înainte de război, când era tânără. Poate chiar încercaseră să-i facă curte, s-o ciupească de fund acum 35 de ani. Dar asta se întâmplase atunci. Cinci ani de război târând o targă pe străzile în flăcări şi pline de moloz, încercând să uite un militar care nu se mai înapoiase de la Dunkerque şi douăzeci de ani de îngrijire a unei mame şchioape şi plângăreţe, un tiran ţintuit la pat care folosea lacrimile drept arme, îi furaseră domnişoarei Marjory Cooke atât tinereţea cât şi calităţile senzuale. La cincizeci şi patru de ani, severă şi eficientă, îmbrăcată într-un taior sobru, munca la Man Con era toată viaţa ei, etajul zece – marea ei realizare, iar terrierul care locuia în apartamentul ei curat din marginea oraşului şi îi dormea pe pat – copilul şi iubitul ei. Aşa că nimeni n-o striga Marjory. Funcţionarii tineri îi ziceau

„zbârcitură” iar cochetele secretare „liliacul ăla bătrân”. Ceilalţi, inclusiv patronul ei, *Sir* James Manson, despre care ştia mai mult decât îi va spune vreodată, o strigau domnişoară Cooke.

Intră pe uşa încastrată în peretele acoperit cu lambriuri de fag care, atunci când se închidea, părea că face parte din perete.

— Domnişoară Cooke, am aflat că în ultimile câteva luni am întreprins o mică prospecţiune în Republica Zangaro.

— Da, *Sir* James, este exact.

— Oh, ştii despre ce e vorba.

Fireşte că ştia despre ce e vorba. Domnişoara Cooke nu uita niciodată nimic din ce se petrecea pe la birou.

— Da, *Sir* James.

— Foarte bine, atunci te rog află cine ne-a obţinut permisiunea guvernului de a conduce prospecţiunea.

— Există la dosar, *Sir* James. Mă duc să mă uit.

Se întoarse în zece minute, după ce în prealabil îşi consultă agenda indexată în doi indici, unul pentru nume personale, celălalt pentru categorii diferite şi apoi obţinu confirmarea de la Personal.

— A fost domnul Bryant, *Sir* James spuse ea, consultând o fişă pe care o ţinea în mână, Richard Bryant de la Overseas Contracts.

— Presupun că a înaintat un raport, întrebă *Sir* James.

— Trebuie să o fi făcut aşa cum cere procedura normală a companiei.

— Trimite-mi, te rog, raportul lui, domnişoară Cooke.

Plecă din nou şi preşedintele lui Man Con privi pe fereastră amurgul de după-amiază târzie ce se aşeza peste City.

Luminile începuseră să se aprindă la etajele mijlocii – la cele inferioare arseseră toată ziua – dar la ultimul etaj încă se mai vedea la lumina zilei de iarnă.

Dar nu şi pentru a putea citi. *Sir* James Manson aprinse veioza de pe birou când domnişoara Cooke se înapoie, puse raportul pe care îl dorea pe sugativă şi se retrase lângă perete.

Raportul pe care Richard Bryant îl întocmise era datat cu şase luni înainte şi era scris în stilul concis, promovat de companie. Menţiona că în urma instrucţiunilor preşedintelui lui Overseas Contracts, zburase la Clarence, capitala Republicii Zangaro şi acolo, după o frustrantă săptămână petrecută în hotel, obţinuse o audienţă la Ministerul Resurselor Naturale.

Avuseseră loc trei întâlniri separate, întinse pe o perioadă de

şase zile şi, în cele din urmă, se ajunsese la un acord: ca un singur reprezentant al Man Con-ului să poată întreprinde o prospecţiune pentru minereuri în hinterlandul din spatele Munţilor de Cristal. Regiunea ce urma să fie prospectată fusese în mod deliberat menţionată vag de către companie, aşa încât echipa de geologi să poată călători aproape oriunde ar fi vrut.

După o tocmeală ulterioară, în timpul căreia i se spusese în faţă ministrului că putea să-şi ia adio de la onorariul promis de companie pentru cooperarea lui şi că nu existau indicaţii privind existenţa unui filon de minereu exploatabil, se negociase o sumă între Bryant şi ministru. Inevitabil, suma de pe contract era doar jumătate din cea totală, restul urmând a fi trimis direct în contul personal al ministrului. Asta era tot. Singura indicaţie despre specificul locului exista în referinţa la un ministru corupt. Şi ce-i cu asta? se gândi *Sir* James Manson, azi Bryant probabil că se află la Washington. Numai că tariful călătoriei era diferit.

Se aplecă din nou în faţă, spre interfon:

— Spune-i domnului Bryant de la Overseas Contracts să vină să mă vadă, te rog, domnişoară Cooke.

Dădu drumul butonului şi apăsă pe un altul.

— Martin, vino puţin, te rog.

Lui Martin Thorpe nu-i trebui mai mult de două minute ca să vină de la biroul lui situat la etajul al nouălea. Nu arăta deloc ca protejatul sau copilul minune din punct de vedere financiar al unuia dintre cei mai nemiloşi arivişti într-o industrie nemiloasă şi prin tradiţie arivistă. Arăta mai degrabă ca un căpitan al unei echipe de atletism dintr-o şcoală bună, fermecător, juvenil, îmbrăcat îngrijit, cu păr negru ondulat şi ochi albaştri, pătrunzători

Secretarele îl numeau „dichisitul” şi directorii, care văzuseră stocurile de acţiuni pentru care optaseră dispărându-le de sub nas şi îşi găsiseră companiile alunecând sub controlul unei serii de acţionari în fruntea cărora se afla Martin Thorpe, nu-l numeau cu un cuvânt atât de frumos.

În ciuda fizicului, Thorpe nu fusese vreodată nici personalitate şcolară, nici atlet şi categoric nici căpitan de echipă! Calitatea lui principală era că putea ţine minte mişcările preţurilor tuturor companiilor stăpânite de Man Con, oră cu oră. La douăzeci şi nouă de ani era plin de ambiţii şi de intenţia de-a le îndeplini. Man Con şi *Sir* James Manson îi puteau oferi mijloacele necesare şi loialitatea lui depindea de salariul extrem de ridicat, de

contactele în întreg City-ul pe care slujba lui la Manson i le putea aduce şi de convingerea că locul în care se afla era avantajos pentru a depista ceea ce el numea „afacerea vieţii”.

În momentul în care intră, *Sir* James strecurase deja raportul Zangaro într-un sertar şi pe birou rămăsese numai raportul Bryant.

Îi zâmbi prietenos protejatului său.

— Martin, am o treabă ce trebuie dusă la îndeplinire cu o anume discreţie. Vreau să se facă repede şi ar putea să dureze cam jumătate din noapte.

Nu era stilul lui *Sir* James să întrebe dacă Thorpe avea vreun aranjament în seara aceea. Thorpe o ştia. Era o consecinţă a salariului său ridicat.

— E-n regulă, *Sir* James. Nu am ceva ce nu poate fi amânat printr-un telefon.

— Bine. Fii atent, tocmai am răsfoit aceste rapoarte vechi şi am dat peste ăsta. Acum şase luni, unul dintre oamenii noştri de la Overseas Contracts a fost trimis într-un loc numit Zangaro. Nu ştiu de ce, dar aş vrea să aflu. Omul a obţinut aprobarea guvernului respectiv pentru ca o mică echipă de aici să conducă o prospectare privind posibile zăcăminte minerale în ţinutul necartografiat, aflat în spatele lanţului muntos numit Muntele de Cristal. Acum, ce vreau să ştiu este asta: a fost cumva acest raport prezentat vreodată Consiliului de Administraţie înainte sau după acea vizită de acum şase luni?

— Consiliului de Administraţie?

— Exact. S-a menţionat cumva Consiliului de Administraţie faptul că am întreprins această prospecţiune? Iată ce vreau să ştiu. Nu e neapărat nevoie să fi fost trecută în agendă. Trebuie să cauţi în procesele verbale. Şi, în cazul în care apare menţiunea „Alte afaceri”, verifică documentele tuturor şedinţelor de consiliu din ultimele douăsprezece luni. În al doilea rând, află cine a autorizat vizita lui Bryant de acum şase luni şi de ce şi cine l-a trimis pe geolog acolo şi de ce. Omul care a făcut prospecţiunea se numeşte Mulrooney. Mai vreau să ştiu date în plus despre el, pe care le poţi lua din dosarul lui de la Personal. Ai înţeles?

Thorpe rămase surprins. Asta era ceva ce nu intra în atribuţiile lui.

— Da, *Sir* James, dar domnişoara Cooke ar putea să facă asta mult mai repede sau să pună pe cineva s-o facă...

— Da, ar putea, dar vreau s-o faci tu. Dacă te uiţi în dosarul de la Personal sau în documentele Consiliului vei vedea că afacerea are ceva legătură cu finanţele. În consecinţă, este nevoie de discreţie.

În mintea lui Martin Thorpe începu să se facă lumină.

— Vreţi să spuneţi... că s-a găsit ceva acolo, *Sir* James?

Manson privi insistent cerul de acum vineţiu şi oceanul sclipitor de lumini de jos, oră la care agenţi de bursă şi comercianţi, funcţionari şi negustori, bancheri şi amploaiaţi, agenţi de asigurări şi intermediari, clienţi şi vânzători, avocaţi şi în unele birouri, fără îndoială şi răufăcători trudeau, în după-amiaza de iarnă, aşteptând fermecaţi ora cinci şi jumătate.

— N-are importanţă, îi răspunse el grosolan tânărului din spatele lui, fă ce ţi-am spus.

Martin Thorpe rânji pe când se strecură afară din birou pe uşa din spate şi apoi în jos pe scări spre oficiul său.

— Ticălos viclean, şopti el pe scări.

Sir James Manson se întoarse când interfonul sparse tăcerea calmă a sanctuarului interior cu geamuri duble şi insonorizat.

— A venit domnul Bryant, *Sir* James.

Manson traversă camera, aprinzând candelabrele principale când trecu prin dreptul întrerupătorului din perete. Ajungând la birou, apăsă pe buton.

— Poftește-l înăuntru, domnişoară Cooke.

Existau doar trei motive pentru care funcţionarii de nivel mijlociu aveau ocazia să fie convocaţi în sanctuarul de la etajul zece. Unul era ca să primească instrucţiuni de la *Sir* James sau să prezinte un raport numai despre afaceri pe care *Sir* James dorea să-l audă personal. Altul era ca să fie mustraţi, ceea ce era totuna cu iadul. Al treilea intervenea când şeful executivului hotăra să facă pe părintele iubitor faţă de iubiţii lui salariaţi, ceea ce părea varianta visată de toţi.

În prag stătea Richard Bryant, un funcţionar de nivel mediu care la 39 de ani îşi făcea treaba competent, având mare nevoie de slujba aceasta. Era foarte sigur că nu primul motiv fusese cel care-l adusese aici. Se temuse de al doilea şi simţi o imensă uşurare constatând că era vorba de cel de-al treilea

Din centrul biroului, *Sir* James se îndreptă către el cu un surâs de bun venit.

— A, intră, Bryant, intră.

După ce Bryant intră, domnişoara Cooke închise uşa în urma

lui şi se retrase în spatele biroului.

Cu un gest, *Sir* James Manson îşi invită funcţionarul pe unul din scaunele comode, aşezate la o oarecare distanţă de birou, în spaţiul destinat şedinţelor din luxoasa încăpere. Bryant, încă întrebându-se despre ce putea fi vorba, merse înspre scaunul indicat şi se cufundă în pernele de catifea ale acestuia. Manson înaintă către perete şi deschise două uşi, dând la iveală un bar bine garnisit.

— Bei ceva, Bryant? Soarele a coborât de mult, cred.

— Vă mulţumesc, *Sir*, ăă,... scotch, vă rog.

— Ca un bărbat adevărat. E şi otrava mea favorită. Beau şi eu ceva cu tine.

Bryant îşi consultă ceasul. Era cinci fără un sfert, iar zicala figurată cum că să bei ceva după ce apune soarele nu prea se potrivea cu după-amiezile de iarnă londoneze. Dar îşi aminti o petrecere dată în cinstea personalului la care *Sir* James îi luase în zeflemea pe băutorii de sherry şi pe alţii de teapa lor şi rămăsese toată seara pe scotch. Merită să vezi lucruri d-astea, de cristal vechi, două porţii zdravene din whisky-ul său special Glenlivet. Fireşte, ignoră complet bolul cu cuburi de gheaţă.

— Apă? Un pic de sifon? întrebă el de la bar. Bryant îşi întinse gâtul şi zări sticla.

— Whisky din malţ, *Sir* James? Nu, mulţumesc. Îl prefer sec.

Manson aprobă de câteva ori din cap şi aduse paharele. Ciocniră şi savurară băutura. Bryant era încă în aşteptarea conversaţiei. Manson îşi dădu seama de asta şi îi aruncă o privire de unchi ţâfnos.

— Nu-ţi face griji că am trimis după tine să vii aici, începu el. Tocmai răsfoiam un teanc de rapoarte mai vechi, dintr-unul din sertare şi am dat peste al tău, sau peste unul din ele. Cred că l-am citit la vremea respectivă şi am uitat să-l înapoiez domnişoarei Cooke pentru îndosariere...

— Raportul meu? întrebă Bryant.

— Cum? Da, da, cel pe care l-ai întocmit după ce te-ai întors din locul acela, cum îi zice? Zangaro? Ăsta e numele?

— Da, *Sir*. Zangaro. Asta a fost acum şase luni.

— Da, ai dreptate. Şase luni, bineînţeles. Când l-am recitit, am observat că ai cam avut de furcă cu ministrul ăla.

Bryant începu să se relaxeze. În cameră era cald, scaunul confortabil iar whisky-ul ca un prieten vechi. Amintindu-şi scena respectivă zâmbi.

— Dar am obţinut aprobarea pentru prospecţiune.

— Să fiu al naibii dacă n-ai făcut-o, îl felicită *Sir* James, zâmbi ca în faţa unor amintiri dragi. Ştii, pe timpuri şi eu făceam treburi de-astea. Ca să-mi văd visul cu ochii m-am descurcat binişor în câteva acţiuni dure. Deşi n-am fost niciodată în Africa de Vest, nu pe timpul ăla. Sigur, mai târziu am ajuns şi pe acolo. Dar după ce am pus pe picioare toată chestia asta.

Pentru a ilustra „chestia asta” îşi flutură mâna în jurul biroului luxos.

— Aşa că, în ziua de azi îmi petrec prea mult timp aici, îngropat în hârţoage, continuă *Sir* James. Am ajuns să vă invidiez pe voi, tipii ăştia tineri care încheie afaceri după metoda veche. Povesteşte-mi despre călătoria în Zangaro.

— Ei bine, chiar că am făcut lucrurile după moda veche. După câteva ore petrecute acolo, aproape că mă aşteptam să văd oameni cu belciuge în nas învârtindu-se de colo-colo, zise Bryant.

— Serios? Doamne Dumnezeule! Sălbatic loc, Zangaro ăsta.

Capul lui *Sir* James Manson se retrase la loc în umbră, iar Bryant se simţea prea bine pentru a surprinde privirea şi scăpărarea de concentrare care dezminţeau tonul încurajator al vocii.

— Aveţi perfectă dreptate, *Sir* James. E un abator nenorocit care, de la independenţa obţinută acum cinci ani, merge cu paşi siguri direct spre Evul Mediu.

Îşi aminti şi altceva, o remarcă a şefului său către un grup de funcţionari.

— Este un exemplu clasic al conceptului că majoritatea republicilor africane din ziua de azi au ridicat la putere grupări de lideri a căror prestaţie în conducere nu justifică în nici un chip nici măcar legitimitatea lor la conducerea unui depozit de deşeuri. Firește, în consecinţă oamenii simpli sunt cei care suferă.

Sir James, care era capabil ca nimeni altul de a-şi recunoaşte propriile cuvinte când le auzea repetate, zâmbi, se ridică în picioare şi merse la fereastră să privească în jos, la străzile forfotind de oameni.

— Deci, cine joacă rolul principal acolo? întrebă el încetişor.

— Preşedintele. Sau mai bine zis dictatorul, zise Bryant din scaunul lui. Paharul i se golise. Un tip pe nume Jean Kimba. A câştigat primele şi singurele alegeri ţinute chiar înaintea obţinerii independenţei, acum cinci ani, împotriva dorinţelor puterii

coloniale, făcând uz, zic unii, de terorism şi magie asupra alegătorilor. Ştiţi, sunt foarte înapoiaţi. Cei mai mulţi habar n-aveau ce-i aia un vot. Iar acum, nu le mai trebuie să afle.

— E un dur Kimba ăsta, nu-i aşa? întrebă *Sir* James.

— Nu că ar fi dur, *Sir*. E de-a dreptul nebun. Un megaloman delirant şi un paranoic. Guvernează absolut singur, înconjurat de o mică gaşcă de linguşitori. Dacă îi ies din cuvânt sau îi trezesc suspiciunile, se trezesc aruncaţi în celulele vechii cazarme a poliţiei coloniale. Umblă zvonul că însuşi Kimba coboară acolo să supravegheze personal reprizele de tortură. De acolo, nimeni n-a ieşit vii vreodată.

— Hm, în ce lume trăim şi noi, Bryant. Şi când te gândeşti că la Naţiunile Unite are acelaşi număr de voturi ca Marea Britanie şi America. Are vreun consilier de încredere?

— Nimeni din ai săi. Fireşte, are şi el vocile lui. Aşa zic cei câţiva albi de prin partea locului care sunt priviţi cu suspiciune pentru că s-au hotărât să rămână.

— Vocile? întrebă, *Sir* James.

— Da, *Sir*. Pretinde în faţa poporului că este călăuzit de voci divine. Zice că vorbeşte cu Dumnezeu. A spus acest lucru poporului şi corpului diplomatic în mai multe rânduri.

— Doamne Dumnezeule, doar n-a apărut altul, mustăci Manson privind în continuare la străzile de sub el. Câteodată cred că a fost o greşeală să-l prezentăm pe Dumnezeu africanilor. Jumătate din conducătorii lor par să fie în ziua de astăzi prietenii lui apropiaţi.

— Pe lângă asta, guvernează cu ajutorul unei temeri hipnotice. Oamenii cred despre el că este un vraci atotputernic, un fel de magician, un vrăjitor. Îi face pe oameni să le fie cumplit de frică de persoana sa.

— Dar ambasadele străine ce zic? întrebă bărbatul de lângă fereastră.

— Ei bine, *Sir,* sunt destul de rezervaţi. Se pare că sunt la fel de terorizaţi de excesele acestui maniac ca şi băştinaşii. Este un fel de combinaţie între Şeicul Abeid Karume din Zanzibar, Papa Doc Duvalier din Haiti şi Sekou Toure din Guineea.

Sir James se întoarse uşor de la fereastră şi întrebă cu o voce de o moliciune amăgitoare „De ce Sekou Tourd”?

Bryant se găsi în elementul lui când începu să-şi supună cunoştinţele acumulate despre viaţa politică a Africii, încântat de ocazia oferită de a-i demonstra patronului său rezultatul unor

îndelungate ore de studiu.

— Ei bine, pentru că este foarte apropiat de comunişti, *Sir* James. Omul politic pe care l-a venerat toată viaţa lui a fost Lumumba. De aceea ruşii sunt atât de puternici. Au o ambasadă enormă pentru mărimea ţării. Ca să câştige valută, acum, când toate plantaţiile au capotat din cauza administraţiei proaste, îşi vând majoritatea produselor traulerelor ruseşti. Fireşte, traulerele sunt nave electronice – spion sau nave de aprovizionare pentru submarine pe care le întâlnesc în larg şi le aprovizionează cu hrană proaspătă. Din nou banii obţinuţi din vânzări nu ajung la popor, e intră în contul personal al lui Kimba.

— Mie unul nu prea îmi sună a marxism, glumi Manson.

Chipul lui Bryant se lăţi într-un zâmbet larg.

— Banii şi mita încep acolo unde sfârşeşte marxismul ca de obicei, răspunse el.

— Dar ruşii sunt puternici, influenţi, nu-i aşa? Mai vrei un whisky, Bryant?

În timp ce Bryant răspunse, preşedintele lui Man Con turnă încă două porţii de Glenlivet.

— Da, *Sir* James. Practic, Kimba nu înţelege lucrurile din afara experienţei lui imediate care se rezumă exclusiv la propria lui ţară şi, poate, la câteva vizite în statele africane învecinate, aşa că le cere sfaturi tovarăşilor în chestiuni referitoare la problemele externe. Atunci face apel la oricare dintre ai săi. Doi specializaţi la Moscova şi unul la Pekin. Sau îi contactează direct pe ruşi. Într-o seară am discutat cu un negustor în barul hotelului, un francez îmi zicea că ambasadorul rus sau unul din consilierii acestuia erau la palat aproape în fiecare zi.

Bryant mai rămase încă zece minute dar Manson aflase cam tot ceea ce vroia să ştie. La cinci şi douăzeci, îl expedie pe Bryant la fel de discret precum îl primise. Când bărbatul mai tânăr ieşi, Manson îi făcu semn domnişoarei Cooke să-l urmeze înăuntru.

— Avem un angajat în munca de exploatare minieră, un inginer numit Jack Mulrooney, zise el. Acum trei luni s-a întors dintr-o călătorie de lucru în Africa, unde a trăit în condiţii grele în junglă, aşa că ar putea să fie încă în concediu. Încearcă să dai de el acasă. Aş vrea să-l văd mâine dimineaţă la ora zece. În al doilea rând, dr. Gordon Chalmers, şeful laboratorului de analiză a mostrelor, poţi să-l prinzi la Watford înainte să plece de la laborator. Dacă nu e, caută-l acasă. Mâine la douăsprezece vreau

să fie aici. Contramandează orice altă întâlnire din cursul dimineţii şi lasă-mi timp să-l scot pe Chalmers undeva la prânz. Şi ar trebui să-mi rezervi o masă la Wilton’s, în Bury Street. Asta e tot, mulţumesc. Plec şi eu imediat. Să găsesc maşina la intrare în zece minute.

Când domnişoara Cooke se retrase, Manson apăsă pe unul din butoanele interfonului şi murmură: „Vrei să urci un minut până la mine, Simon?”

Simon Endean avea o înfăţişare la fel de înşelătoare ca şi Martin Thorpe, dar într-un mod diferit. Provenea dintr-un mediu impecabil, dar în spatele faţadei avea mentalitatea unui strangulator. Ceea ce se adăuga aparenţelor şi cruzimii era o anumită isteţime. Avea nevoie să slujească un James Manson în aceeaşi măsură în care James Manson, în ascensiunea lui spre vârful piramidei sau în lupta de a rămâne acolo în condiţiile unui capitalism feroce, avea, mai devreme sau mai târziu, nevoie de serviciile unui Simon Endean.

Endean era dintre cei mulţi ce puteau fi găsiţi în cele mai elegante şi rafinate cluburi din cartierul de vest al Londrei, un tip fără scrupule, cu limbaj îngrijit, care nu îi scăpa ocazia să taxeze câte un milionar sau să învineţească vreo dansatoare de cabaret. Diferenţa era că inteligenţa lui Endean îl propulsase în postul executiv de adjunct al unui cazinou extrem de prosper.

Spre deosebire de Thorpe, nu era stăpânit de ambiţia să ajungă multimilionar. Credea că un milion îi este suficient şi, până atunci, a rămâne în umbra lui Manson era de ajuns. Îi ajungeau banii pentru locuinţa de şase camere, automobilul Corvette şi fete. Şi el urcă de la etajul de jos pe scara interioară care ducea la uşa cu lambriuri de fag aflată vis-a-vis de biroul prin care ieşise domnişoara Cooke.

— *Sir* James?

— Simon, mâine voi lua prânzul cu un tip, Gordon Chalmers, unul de-ai noştri. Cercetătorul principal şi şeful laboratorului nostru de la Watford. Va fi aici la amiază. Până atunci, vreau să fie verificat. Fireşte, dosarul de la Personal şi orice altceva mai poţi să afli. Viaţa personală, cum se comportă în familie, ceva puncte slabe; în plus, dacă are vreo nevoie urgentă de bani în afară de salariu. Opţiunea politică, dacă are vreuna. Cercetătorii ăştia sunt cam de stânga. Fireşte, nu toţi. Discută puţin cu Errington de la Personal în seara asta, înainte să plece. Citeşte dosarul în seara asta şi lasă-mi-l pe birou dimineaţă. Mâine dis-

de-dimineaţă porneşte investigaţiile în cartier. Să nu mă suni după 11.45. Ai înţeles? Ştiu că te-am cam luat din scurt, dar ar putea fi foarte important.

Endean preluă instrucţiunile cu o mutră impasibilă, înţelegând importanţa misiunii. Ştia despre ce e vorba. *Sir* James Manson avea deseori nevoie de informaţii pentru că niciodată nu era dispus să se întâlnească cu nimeni, fie el prieten sau duşman, fără o verificare personală asupra vieţii particulare a persoanei. De multe ori reuşise să-şi întreacă rivalii fiind mai bine pregătit. Endean încuviinţă şi plecă, îndreptându-se direct spre serviciul Personal, un birou pe care, din întâmplare, Martin Thorpe tocmai îl părăsise. Dar nu se întâlniră.

După ce şoferul Rolls-Royce-ului porni din faţa companiei Man Con purtându-şi pasagerul înapoi la apartamentul lui de trei camere din Arlington House, din spatele hotelului Ritz, după o lungă baie fierbinte şi după cina trimisă de la Caprice, *Sir* James Manson se lăsă în fotoliu şi-şi aprinse primul trabuc al serii. Şoferul îi înmână ediţia de seară a lui *Evening Standard* şi, când se aflau aproape de gan Charing Cross, un anunţ de mică publicitate îi atrase atenţia. Era strecurat printre rezultatele curselor. Aruncă o privire asupra ziarului, apoi citi ştirea de mai multe ori la rând. Se uită la traficul aglomerat şi la pietonii grăbiţi care se îmbulzeau spre metrou sau îşi luau locul la coadă în staţiile de autobuz, în lapoviţa de februarie, resemnându-se să se întoarcă la căminele lor din Edenbridge sau Sevenoaks, după altă zi fascinantă petrecută în City.

Cum privea aşa, o idee îi încolţi în minte. Un altul ar fi râs şi şi-ar fi scos imediat ideea din cap. *Sir* James Manson era un om diferit. El era un pirat al secolului douăzeci şi era mândru de asta. Anunţul de pe rândul nouă, deasupra acestui obscur paragraf din ziarul de seară, se referea la o republică africană. Nu era Zangaro, ci alta. Nu auzise nici de aceasta. Nu avea bogăţii ale subsolului de care să se fi aflat. Titlul suna cam aşa:

„O nouă lovitură de stat într-o republică africană”.

3

Martin Thorpe aştepta în biroul secretarei când *Sir* James ajunse la nouă fără cinci şi intră în subiect imediat.

— Spune, ce ai găsit? întrebă *Sir* James Manson, în timp ce îşi dezbrăca paltonul de blană scumpă şi îl agăţa în cuier.

Thorpe deschise agenda pe care o scosese din buzunar şi îi relată rezultatul investigaţiilor din noaptea care trecuse.

— Acum un an am trimis o echipă de cercetare în republică, la nord-est de Zangaro. A fost susţinută de o echipă de aeronave aparţinând unei firme franceze. Regiunea de investigaţii era aproape de graniţa Republicii Zangaro. Din păcate, nu avem decât puţine hărţi luate din avion. Fără nici o formă de orientare, pilotul a folosit viteza şi timpul de zbor pentru a evalua pe cât putea terenul survolat. Într-o zi, când a dat de un vânt mai violent decât se anunţase la buletinul meteorologic, a încercat tot ce era cu putinţă până a ajuns în aria de acţiune a antenei de supraveghere şi, spre satisfacţia lui, s-a reîntors la bază. Ceea ce nu ştia era că în manevrele lui survolase graniţa şi intrase cam patruzeci de mile în Zangaro. Când a fost developat filmul, s-a constatat că depăşise cu mult limita permisă zborului.

— Cine şi-a dat primul seama de asta? Compania franceză? întrebă Manson.

— Nu, *Sir*. Au developat filmul şi mi l-au trimis fără nici un comentariu, aşa cum prevede contractul nostru cu ei. Oamenii noştri din departamentul de supraveghere aeriană au identificat zonele de teren reprezentate de fotografiile pe care le aveau. Apoi şi-au dat seama că, la capătul fiecărui traseu, exista un teritoriu ce nu era prezent în zona de prospecţiuni. Aşa că s-au lipsit de fotografii sau, în orice caz. Nu le-au mai folosit pe moment. Şi-au mai dat seama şi că într-un set de fotografii apărea un lanţ muntos care nu putea să fie în zona prospecţiunii noastre pentru că, în acea parte, nu existau munţi. Apoi, o minte isteaţă s-a uitat din nou la fotografii şi a remarcat că o porţiune din zona muntoasă, situată puţin la est de lanţul principal, prezenta o variaţie în tipul şi densitatea vegetaţiei. E o chestie pe care nu o poţi observa acolo, jos pe teren, dar o fotografie luată din avion, de la trei mile înălţime o arată ca pe un cartonaş pe masa de biliard.

— Cunosc procedura, mârâi *Sir* James. Continuă.

— Îmi pare rău, *Sir,* eu n-o cunoşteam. A fost ceva nou pentru mine. Aşa că oricum şase fotografii au fost înmânate cuiva din secţia de fotogeologie care ne-a confirmat imediat că vegetaţia era diferită pe o porţiune foarte mică, ce acoperea o măgură înaltă de 1800 de picioare de formă conică. Ambele secţii au

întocmit un raport care a fost înaintat directorului secţiei topografice. El a identificat lanţul muntos ca fiind Munţii de Cristal, iar măgura, probabil vechiul Munte de Cristal. A înaintat dosarul la Overseas Contracts şi Willoughby, preşedintele companiei, l-a trimis pe Bryant acolo ca să obţină permisiunea de prospectare.

— Nu mi-a spus asta, zise Manson, aşezat acum în spatele biroului.

— A trimis un raport, *Sir* James. Îl am aici. La vremea respectivă, eraţi în Canada şi nu urma să vă întoarceţi mai devreme de o lună. În el spune clar că prospecţiunea zonei n-a prea meritat efortul, dar din moment ce ni s-au pus la dispoziţie fotografii din avion şi din moment ce secţia de fotogeologie este de părere că trebuie să existe un motiv în spatele vegetaţiei diferite, cheltuielile se justifică. Willoughby a mai sugerat şi că a meritat să i se dea acestui tip, Bryant, ocazia unei experienţe de unul singur, pentru prima dată. Până atunci, de fiecare dată îl însoţise pe Willoughby.

— Asta e tot?

— Aproape. Bryant şi-a scos viza şi a fost acolo acum şase luni. A obţinut aprobarea şi s-a întors după trei săptămâni. Acum patru luni, secţia de prospecţiuni pe teren a fost de acord să-l detaşeze pe geologul fără diplomă Jack Mulrooney de la săpăturile din Ghana şi să-l trimită să vadă ce-i cu Muntele de Cristal, cu condiţia ca toate cheltuielile să fie reduse. Şi au fost. S-a întors acum trei săptămâni cu o tonă şi jumătate de mostre, care, de atunci, se află la laboratorul din Watford.

— E clar, zise *Sir* James după o pauză. A ajuns vreodată chestia asta la urechile Consiliului de Administraţie?

— Nu, *Sir,* răspunse Thorpe cu fermitate. Cred că a fost un lucru lipsit de importanţă. Am cercetat fiecare şedinţă a Consiliului din ultimele douăsprezece luni şi fiecare document prezentat, inclusiv fiecare notă şi scrisoare trimise membrilor Consiliului în aceeaşi perioadă. Nici un cuvinţel, nicăieri. Bugetul pentru întreaga afacere trebuie să fi fost trecut în rândul cheltuielilor mărunte. Şi nu apare nici la proiecte pentru că fotografiile luate din avion au constituit un dar din partea firmei franceze şi a bătrânului pilot al avionului. De la început până la sfârşit a fost un fel de afacere *ad hoc* care n-a ajuns niciodată la nivelul Consiliului de Administraţie.

James Manson încuviinţă din cap cu vădită satisfacţie.

— Perfect. Acum, Mulrooney. Cât e de deştept?

Drept răspuns, Thorpe deschise dosarul de personal al lui Jack Mulrooney.

— Nu are studii universitare, în schimb are multă experienţă practică, *Sir.* Un truditor de cursă lungă cu o solidă experienţă africană.

Manson răsfoi dosarul lui Jack Mulrooney, verifică datele personale şi fişa profesională a acestuia de la data angajării în companie.

— Într-adevăr, are multă experienţă, mormăi Manson. Veteranii ăştia din Africa nu trebuie subestimaţi. Eu însumi am plecat dintr-o tabără minieră din Rand. Mulrooney a rămas la nivelul acela, aşa că nu-l lua în zeflemea, băiete. Astfel de oameni sunt foarte folositori. Şi în acelaşi timp sunt receptivi.

Îi făcu semn să plece lui Martin Thorpe şi murmură pentru sine: „Acum să vedem cât de receptiv este domnul Mulrooney”.

Apăsă pe butonul interfonului şi vorbi cu domnişoara Cooke.

— A venit domnul Mulrooney, domnişoară Cooke?

— Da, *Sir* James, e aici, aşteaptă.

— Pofteşte-l înăuntru, te rog.

Manson era deja la jumătatea drumului spre uşă când angajatul lui fu poftit înăuntru. Îl salută cu căldură şi îl conduse spre aceleaşi scaune pe care stătuse cu Bryant cu o seară înainte. Înainte să plece, domnişoarei Cooke i se ceru să aducă cafea pentru amândoi. Deprinderea lui Mulrooney de a bea cafea era menţionată în dosar.

Jack Mulrooney arăta la fel de nepotrivit în elegantul birou al companiei londoneze ca Thorpe în mijlocul junglei. Mâinile îi atârnau afară din mâneci şi nu părea să ştie ce să facă cu ele. Părul cărunt fusese dat cu apă şi pieptănat. Se tăiase la ras. Era pentru prima dată că-l întâlnea pe bărbatul căruia îi spunea „Jupânul”.

Sir James se strădui din răsputeri să-l facă să se simtă în largul lui.

Când domnişoara Cooke intră cu o tavă pe care se afla un serviciu de porţelan format din ceşti, cafetieră, cană pentru frişcă şi zaharniţă, pe lângă o cutie de biscuiţi „Fortnum şi Mason”, îşi auzi şeful spunându-i irlandezului „... tocmai asta-i chestia, bătrâne. Tu ai ceva ce nici eu şi nici altcineva nu poate să-i înveţe pe absolvenţii ăştia de colegiu cu caş la gură. Douăzeci şi cinci de ani de experienţă trudită în scoaterea minereului de sub

pământ şi încărcarea lui pe nave”.

O apreciere pica totdeauna bine şi Jack Mulrooney nu făcea excepţie de la regulă. Chipul i se lumină şi dădu din cap. Când domnişoara Cooke plecă, *Sir* James Manson arătă cu mâna spre ceşti.

— Priveşte la chestiile astea simandicoase. Eram obişnuit să beau dintr-o cană zdravănă. Acum mi se dau degetare. Îmi amintesc cum pe la sfârşitul anilor ’30, în Rand şi asta înainte de a ajunge tu acolo, chiar...

Mulrooney rămase o oră întreagă. Plecă cu sentimentul că „Jupânul” era un tip de ispravă, în ciuda a tot ce se spunea despre el. *Sir* James Manson credea şi el că Mulrooney e un tip grozav, cel puţin în meseria lui şi că putea întotdeauna să facă rost de bucăţelele de rocă din munţi fără să pună întrebări.

Chiar înainte să plece, Mulrooney îşi reafirmă opinia.

— Acolo e precis cositor, *Sir* James. Bag mâna în foc. Singura problemă este dacă poate fi extras în condiţii profitabile.

Sir James îl bătu pe umăr.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Vom afla de îndată ce ne soseşte raportul de la Watford. Şi fii pe pace, dacă reuşesc să aduc pe coastă măcar o uncie sub preţul pieţei, punem mâna pe toată marfa. Dar tu ce ai de gând? Care e următoarea aventură?

— Nu ştiu, *Sir.* Mai am încă trei zile de concediu, apoi mă prezint la treabă.

— Ţi-ar plăcea să mergi din nou în străinătate? întrebă amabil *Sir* James.

— Da, *Sir.* Vă spun sincer, nu prea mă împac cu oraşul ăsta şi nici cu vremea.

— Vrei să te întorci înapoi la soare, nu-i aşa? înţeleg că îţi plac locurile sălbatice.

— Da, e adevărat. Acolo mă simt în largul meu.

— Te cred, zâmbi Manson, te cred. Aproape că te invidiez. Nu, la dracu’, te invidiez de-a binelea. Oricum, să văd ce pot face pentru tine.

Două minute mai târziu, Jack Mulrooney plecă. Manson îi dădu dispoziţie domnişoarei Cooke să-i trimită dosarul înapoi la Serviciul Personal, sună casieria, le ceru să-i trimită lui Mulrooney o gratificaţie de 1000 de lire şi să se asigure că o va primi înainte de următoarea zi de luni, apoi îl sună pe directorul secţiei de prospecţiune a solului.

— Ce prospecţiuni sunt în curs în următoarele câteva zile sau

deja începute? întrebă el fără introducere.

Erau trei, dintre care una într-o regiune îndepărtată din nordul extrem al Kenyei, lângă graniţa somaleză, unde soarele amiezii îţi frige creierul ca oul în tigaie, nopţile mişună bandiţii şi simţi cum îţi îngheaţă măduva oaselor. Era o treabă de durată, cam de un an. Încercând să trimită pe cineva acolo, se înregistraseră deja două demisii.

— Trimite-l pe Mulrooney, zise *Sir* James şi puse receptorul în furcă.

Se uită la ceas. Era unsprezece. Deschise raportul personal despre doctorul Gordon Chalmers, pe care Endean i-l lăsase pe birou cu o seară înainte.

Chalmers era absolvent *Magna Cum Laude* al Şcolii de Minerit din Londra, care este probabil cea mai bună de acest fel din lume, chiar dacă Witwatersrand aspiră şi ea la acest titlu. Îşi luase o diplomă în geologie iar mai târziu în chimie şi continuase cu un doctorat pe când avea douăzeci şi cinci de ani. După cinci ani ca cercetător într-un colegiu lucrase în secţia ştiinţifică a Companiei Rio Tinto Zinc, iar cu şase ani în urmă fireşte că Man Con îl înhăţase de la RTZ pentru un salariu superior. În ultimii patru ani condusese secţia ştiinţifică a companiei, situată în periferia Watfordului în Hertfordshire. Fotografia de paşaport din dosar arăta un bărbat în jur de patruzeci de ani cu expresie încruntată şi cu o barbă cârlionţată blond-roşcat. Purta un sacou de tweed şi o cămaşă purpurie. Cravata aşezată strâmb era împletită din lână.

La 11.35 telefonul personal sună şi *Sir* James Manson auzi, la celălalt capăt al firului, piuitul regulat al unui telefon public. O monedă clincăni în casetă şi vocea lui Endean se auzi pe fir. Timp de două minute vorbi concis din gara Watford. Când termină, Manson îl aprobă mormăind.

— Bine că ştiu, zise el. Acum întoarce-te la Londra. Mai am o treabă pentru tine. Vreau un raport complet despre Republica Zangaro. Îi spuse numele pe litere, începe cu zilele când a fost descoperită, apoi evoluţia ulterioară. Vreau să ştiu istoria, geografia, relieful, economia, agricultura, resursele naturale, dacă există, politica şi stadiul de dezvoltare. Concentrează-ţi atenţia asupra ultimilor zece ani înainte de independenţă şi în special asupra perioadei de după aceea. Vreau să ştiu absolut tot despre preşedinte, guvern, eventual parlament, în cazul în care există, administraţie, executiv, justiţie şi partide politice. Sunt

trei lucruri mai importante decât tot. Primul este problema influenţei şi a amestecului chinezesc sau rusesc sau influenţa comunistă locală asupra preşedintelui. Al doilea este ca nici un străin de acolo să nu ştie că se pun întrebări, aşa că nu te duce tu acolo şi al treilea să nu cumva să se afle că eşti de la Man Con. Aşa că foloseşte alt nume. Ai înţeles? Foarte bine. Informează-mă cât mai repede posibil, dar nu mai târziu de douăzeci de zile. Scoate bani din cont numai pe semnătura mea şi fii discret. Oficial, să fii în concediu; rezolvăm noi asta mai târziu.

Manson puse receptorul în furcă şi îl sună pe Thorpe pentru alte ordine. În trei minute Thorpe urcă la etajul zece şi depuse pe biroul şefului hârtia pe care acesta o ceruse. Era copia unei scrisori.

*

Zece etaje mai jos, dr. Gordon Chalmers coborî din taxi şi plăti şoferului. Nu se simţea în largul lui, în costumul negru şi pardesiu, dar Peggy îi spusese că asta e ţinuta potrivită pentru o discuţie şi un prânz cu preşedintele Consiliului de Administraţie.

Pe când se îndrepta către scările şi intrarea de la Man Con, privirea îi surprinse un afiş lipit pe un chioşc unde se vindeau ziarele *Evening News* şi *Evening Standard.* Ceea ce era scris pe afiş îl făcu să zâmbească amar, dar cumpără ambele ziare. Ştirea nu era scrisă cu litere de o şchioapă, dar se afla pe o pagină de mijloc. Afişul anunţa simplu: „Părinţii copiilor loviţi de THALIDOMID urgentează încheierea unui acord”.

Articolul explica titlul în detaliu, deşi nu era prea lung. Menţiona faptul că, după o altă rundă maraton între reprezentanţii părinţilor a 400 de copii handicapaţi din Marea Britanie care se născuseră cu malformaţii din cauza medicamentului THALIDOMID cu zece ani în urmă şi compania care lansase medicamentul pe piaţă, se ajunsese la un nou impas. Aşa că discuţiile urmau să reînceapă la o dată ulterioară. Gândurile lui Gordon Chalmers se întoarseră la casa lui de lângă Watford pe care o părăsise în aceeaşi dimineaţă, la Peggy, nevasta lui, care avea treizeci de ani dar arăta de patruzeci şi la Margaret, biata Margaret, oloagă şi ciungă, care se apropia de nouă ani, având mare nevoie de o proteză ortopedică specială, singura lor speranţă, dar care îl costa o avere.

— Poate mai târziu, răbufni el în sinea lui şi azvârli ziarele într-un coş de gunoi. Oricum, nu prea citea ziarele de seară. Prefera

Guardian, Private Eye şi stângistul *Tribune.* După aproape zece ani, în care urmărise un grup de părinţi săraci care încercaseră să ţină piept companiei de medicamente Distillers pentru compensaţiile cuvenite, Gordon Chalmers nutrea gânduri negre împotriva marilor capitalişti. Zece minute mai târziu, urma să-l întâlnească pe unul dintre cei mai importanţi.

Sir James Manson nu putea să-l ia pe Chalmers din scurt, aşa cum procedase cu Bryant şi cu Mulrooney. Cercetătorul apucă scurt paharul de bere şi-l privi drept în ochi. Manson înţelese repede situaţia şi după ce domnişoara Cooke îi oferi paharul de whisky şi se retrase, trecu direct la subiect.

— Dr. Chalmers, presupun că bănuiţi motivul întâlnirii noastre.

— Cred că da, *Sir* James. Raportul în legătură cu Muntele de Cristal.

— Exact. Că veni vorba, aţi avut perfectă dreptate să mi-l trimiteţi mie personal într-un plic sigilat. Aţi procedat foarte înţelept.

Chalmers ridică din umeri. Făcuse asta deoarece ştia că toate rezultatele importante ale analizelor trebuiau să meargă direct la preşedinte, conform politicii companiei. Era de la sine înţeles, de îndată ce îşi dăduse seama de conţinutul mostrelor.

— Vreau să vă întreb două lucruri, dar am nevoie de răspunsuri exacte, zise *Sir* James. Sunteţi absolut sigur de aceste rezultate? Nu cumva ar putea exista o altă explicaţie posibilă asupra testelor efectuate pe mostre?

Chalmers nu se simţi nici şocat, nici jignit. Ştia deja că munca oamenilor de ştiinţă era rareori acceptată de afacerişti ca fiind ceva diferit de magia neagră şi, în concluzie, lipsit de precizie. De foarte mult timp încetase să mai încerce a explica precizia cercetărilor sale.

— Absolut sigur. În primul rând, există o varietate întreagă de teste care stabilesc prezenţa platinei şi aceste mostre au dovedit acest lucru cu o totală regularitate. În al doilea rând, nu numai că am experimentat toate testele cunoscute pe fiecare mostră în parte, dar am făcut experienţele de două ori. În mod teoretic, este posibil ca cineva să fi intervenit în privinţa mostrelor aluvionare, dar în nici un caz în structura internă a rocilor ca atare. Rezumatul raportului meu este exact, dincolo de orice îndoială ştiinţifică.

Sir James Manson ascultă dizertaţia cu atenţie respectuoasă şi înclină din cap.

— A doua chestiune este câţi oameni din laboratorul dumneavoastră cunosc rezultatele analizelor mostrelor provenite din Muntele de Cristal?

— Nici unul, răspunse Chalmers cu hotărâre.

— Nici unul? repetă Manson. Nu se poate. Cu siguranţă că unul dintre asistenţi.

Chalmers sorbi o înghiţitură adâncă de bere şi scutură din cap.

— *Sir* James, când mostrele ne-au parvenit au fost împachetate ca de obicei şi stocate. Raportul lui Mulrooney, care le însoţea, anunţa prezenţa staniului în cantităţi necunoscute. Dat fiind faptul că era o prospecţiune minoră, au dat-o în lucru unui asistent tânăr. Fiind lipsit de experienţă, el a presupus că există staniu sau că nu există nimic şi a efectuat testele corespunzătoare. Când acestea au încetat să mai fie pozitive, m-a chemat şi mi-a relatat faptul. M-am oferit să-i arăt cum să facă şi din nou testele s-au dovedit negative. Aşa că i-am ţinut o predică cum că să nu se lase vrăjit de părerea geologului şi i-am mai arătat încă câteva teste. Şi acestea au fost negative. Laboratorul s-a închis pe timpul nopţii, dar eu am rămas în continuare până târziu, aşa că eram singur când au început să iasă primele teste pozitive. Spre miezul nopţii ştiam deja că mostra de prundiş din fundul pârâului, din care folosisem mai puţin de jumătate de livră, conţinea mici cantităţi de platină. După aceea, am încuiat laboratorul şi am plecat.

A doua zi, i-am ridicat asistentului însărcinarea asta şi i-am dat alta. Apoi am continuat să lucrez singur. Erau 600 de pungi cu prundiş şi pietriş, o cantitate de 1500 livre de roci şi peste 300 de mostre de roci separate luate din diferite părţi ale muntelui. Depozitul diseminat era prezent în toate părţile formaţiunii. Aşa cum am specificat în raport.

Îşi goli berea cu o expresie sfidătoare.

Sir James Manson continuă să dea din cap, fixându-l pe cercetător cu o bine simulată înfiorare.

— E incredibil, zise el în cele din urmă. Ştiu că vouă, oamenilor de ştiinţă, vă place să rămâneţi detaşaţi şi imparţiali, dar cred că şi dumneavoastră aţi fost impresionat. Aceasta ar putea să constituie o nouă sursă de platină a lumii. Desigur, cunoaşteţi cât de des se întâmplă acest lucru cu un metal rar. O dată la zece ani, poate o dată într-o viaţă de om...

De fapt, Chalmers fusese cu adevărat stârnit de descoperirea lui şi timp de trei săptămâni cercetase până noaptea târziu

fiecare pungă şi rocă de la Muntele de Cristal, dar nu părea dispus să o recunoască. În loc de asta ridică din umeri şi zise:

— Ei bine, va fi fireşte foarte profitabil pentru Man Con.

— Nu neapărat, zise James Manson încetişor. Era pentru prima dată când îl surprinse pe Chalmers.

— Nu? întrebă cercetătorul. Dar că valorează o avere.

— Da, o avere îngropată în pământ, replică *Sir* James, ridicându-se şi îndreptându-se spre fereastră. Dar depinde foarte mult cine o obţine, în cazul în care poate fi obţinută. Vedeţi, există pericolul să rămână neexploatată ani de zile sau exploatată şi stocată. Daţi-mi voie să vă prezint situaţia pe larg, dragul meu doctor...

Timp de treizeci de minute, îi prezentă într-adevăr, doctorului situaţia, discutând despre finanţe şi politică, dintre care nici una nu era punctul forte al cercetătorului.

— Aşa că asta e situaţia, termină el. Dacă anunţăm faptul imediat, sunt toate şansele ca exploatarea să fie pusă pe tavă guvernului rus.

Doctorul Chalmers, care n-avea nimic special împotriva ruşilor, ridică din umeri.

— Nu pot schimba faptele, *Sir* James.

Sprâncenele lui Manson se ridicară în semn de oroare.

— Doamne, Dumnezeule, doctore, bineînţeles că nu puteţi.

Se uită la ceas.

— E aproape unu, exclamă el, probabil vă e foame. Mie îmi este. Haideţi să luăm o mică gustare.

Se gândi să ia Rolls-ul, dar după telefonul lui Endean de la Watford din dimineaţa aceea şi informaţia din partea agentului local de presă despre abonamentul regulat la *Tribune,* optă pentru un taxi obişnuit. Gustarea constă în pate, omletă cu ciuperci, friptură înăbuşită de iepure în sos de vin roşu şi tartă cu fructe. Aşa cum bănui Manson, Chalmers dezaproba un astfel de răsfăţ dar, în acelaşi timp, dovedea un apetit foarte sănătos. Şi nu putea răsturna această lege simplă a naturii după care o masă bună produce un sentiment de îndestulare, mulţumire, euforie, dar şi scăderea rezistenţei morale. Manson mai conta şi pe faptul că un băutor de bere nu era obişnuit cu vinurile roşii, tari, din cele două sticle de Cote du Rohne. Ele îl încurajară pe Chalmers să discute despre subiectele care-l interesau: muncă, familie şi opiniile sale despre lume.

Numai atunci când atinse problema familială şi a noii locuinţe,

Sir James Manson arboră o mină plină de compătimire şi menţionă că acum un an îl văzuse pe Chalmers într-un interviu televizat luat în stradă.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el, nu mi-am dat seama mai înainte... vreau să spun despre fetiţa dumneavoastră... ce tragedie!

Chalmers dădu din cap şi rămase cu privirea pironită pe faţa de masă. La început mai sfios, apoi cu mai multă încredere, începu să-i povestească şefului său despre Margaret.

— Nu puteţi înţelege, zise el la un moment dat.

— Pot să încerc, replică *Sir* James încetişor. Şi eu am o fiică. Fireşte, e mai mare.

După zece minute, în discuţie surveni o pauză. *Sir* James Manson scoase din buzunarul interior o foaie de hârtie împăturită.

— Nu prea ştiu cum să mă exprim, zise el cu o oarecare stinghereală, dar... ei bine, ştiu la fel de bine ca oricine cât de mult timp trudiţi pentru binele companiei. Sunt conştient că lucraţi ore în şir şi tensiunea acestei probleme personale trebuie să vă marcheze atât pe dumneavoastră cât şi, fireşte, pe doamna Chalmers, aşa că azi-dimineaţă am trimis băncii unde am cont această instrucţiune.

Îi întinse copia scrisorii lui Chalmers care o citi. Era concisă şi la obiect. Ea dispunea ca directorul băncii Couts să trimită prin poştă, în prima zi din lună, cincisprezece bancnote în valoare de zece lire fiecare, doctorului Gordon Chalmers pe adresa acestuia de acasă. Mandatele erau pe o perioadă de zece ani, în cazul în care banca n-ar fi primit alte instrucţiuni.

Chalmers ridică privirea. Chipul patronului său exprima o grijă marcată de stinghereală.

— Mulţumesc, zise Chalmers încetişor.

Mâna lui *Sir* James poposi pe braţul lui şi-l strânse uşor.

— Acum gata, hai să lăsăm povestea asta. Beţi un brandy.

În taxiul care-l ducea înapoi la birou, Manson propuse să-l lase pe Chalmers la gară, de unde putea să ia trenul spre Watford.

— Trebuie să mă înapoiez la birou şi să continui treaba în problema Zangaro şi a raportului dumneavoastră.

Chalmers privea afară prin geamul maşinii la automobilele ce părăseau Londra în acea după-amiază de vineri.

— Ce aveţi de gând să faceţi în privinţa asta? întrebă el.

— Să fiu sincer, nu prea ştiu. Fireşte, n-aş prea vrea să le

trimit raportul. E păcat să vezi că totul ajunge în mâini străine, ceea ce se va şi întâmpla dacă rezultatele cercetării dumneavoastră ajung în Zangaro. Totuşi, mai devreme sau mai târziu, trebuie să le trimit ceva.

Urmă o altă pauză lungă, când taxiul coti spre intrarea gării.

— Mai pot să fiu de folos cu ceva? întrebă cercetătorul.

Sir James Manson respiră adânc, suspinând.

— Da, zise el pe un ton măsurat. Aruncaţi la gunoi mostrele lui Mulrooney, aşa cum faceţi şi cu alte bucăţi de rocă şi săculeţi de nisip. Distrugeţi total însemnările analizelor. Luaţi copia raportului şi redactaţi o copie exactă, cu o singură deosebire – ea trebuie să arate că testele au dovedit fără putinţă de tăgadă că există cantităţi marginale de cositor inferior care nu poate fi exploatat în mod profitabil. Originalul raportului îl ardeţi şi nu suflaţi un cuvânt nimănui.

Taxiul se opri şi, din moment ce nici unul dintre pasageri nu se mişcă, şoferul îşi vârî nasul prin geamul despărţitor în compartimentul din spate.

— Am ajuns, şefule.

— Vă dau cuvântul meu de onoare, murmură *Sir* James Manson. Mai devreme sau mai târziu, situaţia politică se poate schimba şi când se va întâmpla acest lucru Man Con va înainta o ofertă pentru concesiunea minieră potrivit procedurilor de afaceri obişnuite.

Dr. Chalmers coborî din taxi şi-şi privi patronul aşezat pe bancheta din spate.

— Nu sunt sigur că pot face asta, *Sir,* zise el. Trebuie să mai reflectez.

Manson dădu din cap.

— Bineînţeles. Ştiu că vă cer cam mult. De ce nu discutaţi problema cu soţia? Sunt sigur că ea va înţelege.

Apoi trânti portiera şi-i spuse taximetristului să-l ducă în City.

*

În seara aceea, *Sir* James cina în compania unui funcţionar din Ministerul de Externe, la clubul său. Nu era unul dintre cele mai selecte cluburi ale aristocraţiei londoneze pentru că Manson nu dorise să fie membru al unui astfel de bastion tradiţional unde să poată avea surprize neplăcute. În plus, nu prea avea timp pentru întâlniri mondene şi nici răbdare cu imbecilii fasonaţi ce-i întâlneai în fruntea societăţii, odată aflat acolo. Latura socială a lucrurilor era domeniul soţiei sale. Titlul de „*Sir*” îi era de folos,

atât şi nimic mai mult.

Îl dispreţuia pe Adrian Goole pe care îl considera un dobitoc pedant. De aceea îl şi invitase la cină. Şi pentru că omul făcea parte din secţia de informaţii economice a Ministerului de Externe.

Cu ani în urmă, când activităţile companiei lui din Ghana şi Nigeria atinseseră un anumit nivel, acceptase un loc în Comitetul pentru Africa de Vest (CAV) din City.

Acest organ a fost şi încă este, un fel de sindicat al firmelor importante, cu sediul la Londra, care au afaceri în Africa de Vest. Preocupat mai mult de comerţ, deci de bani, decât, de exemplu, Comitetul pentru Africa de Est, CAV recenza periodic evenimente de interes comercial şi politic din Africa de Vest şi de obicei, în perspectivă, cele două puteau fi puse în legătură; venea cu propuneri la Ministerul de Externe în privinţa unei politici favorabile intereselor britanice.

Sir James Manson s-ar fi exprimat în mod diferit. El ar fi zis că această organizaţie exista pentru a sugera guvernului ce anume trebuia să facă în acea parte a lumii pentru îmbunătăţirea profitului. Şi, desigur, ar fi avut dreptate. În timpul războiului civil din Nigeria făcuse parte din Comitet şi îi auzise pe diverşi reprezentanţi ai băncilor, minelor, petrolului şi comerţului prezicând un sfârşit rapid războiului, ceea ce părea a fi sinonim cu o victorie federală de două ori mai rapidă.

Aşa cum era de prevăzut, Comitetul propusese guvernului ca tabăra federală să fie sprijinită, cu condiţia ca aceasta să demonstreze că va câştiga şi încă repede, iar coroborarea informaţiilor asupra acestei chestiuni provenite din surse britanice confirma acest lucru. Apoi rămăseseră în expectativă şi constataseră cum guvernul, la sfatul Ministerului de Externe, făcuse o altă gafă monumentală în Africa. În loc să dureze şase luni, războiul se prelungise treizeci. Şi Harold Wilson, odată decis pe o linie politică, mai degrabă ar fi fost dispus să zboare pe lună decât să recunoască faptul că favoriţii lui ar fi comis o greşeală în numele său.

Manson pierduse mult prin dezmembrarea intereselor lui în minerit şi prin imposibilitatea de a transporta minereul către coastă pe căile ferate dezorganizate în toată perioada respectivă, dar MacFazdean de la Shell-BP pierduse mult mai mult în producţia de petrol.

Adrian Goole fusese ofiţerul de legătură dintre Ministerul de

Externe şi comitet cea mai mare parte a timpului. Acum şedea vis-a-vis de James Manson în elegantul separeu al restaurantului, îmbrăcat într-un costum impecabil, cu o expresie de maxim interes pe chip.

Manson îi spuse o parte din adevăr, dar nu făcu nici o referire la platină. Pomeni ceva despre cositor, dar exageră cantităţile. Ar fi meritat o prospectare, fireşte, dar sincer vorbind se temea de o prea mare dependenţă a preşedintelui de consilierii ruşi. Participarea la profit a guvernului Republicii Zangaro i-ar fi adus o sumă frumuşică, dar, din moment ce dictatorul era o marionetă în mâinile bolşevicilor, cine era interesat să sporească puterea şi influenţa republicii? Goole înghiţi momeala complet. Pe chip i se citea o expresie solemnă, de adâncă preocupare.

— O decizie al naibii de greu de luat, zise el cu înţelegere. Eşti grozav, îţi admir flerul politic. Pe moment, Zangaro este falimentară şi practic necunoscută. Dar daca ar ajunge bogată... da, ai perfectă dreptate. Într-adevăr, o dilemă. Când trebuie să le trimiţi raportul prospectării şi analizele?

— Mai devreme sau mai târziu., mormăi Manson. Problema este cum rezolv eu chestiunea? Dacă o văd ruşii de la ambasadă, consilierul economic îşi va da seama că resursele sunt viabile. Imediat vor face o ofertă. Aşa că altcineva va pune mâna pe ea, îl va ajuta pe dictator să se îmbogăţească şi atunci cine ştie ce probleme poate pune Vestului? Deci, ce se poate face?

Goole reflectă câtva timp.

— M-am gândit că n-ar fi rău să vă spun şi vouă despre ce e vorba, zise Manson.

— Da, da, mulţumesc. Goole era absorbit de gânduri. Spune-mi, zise el în cele din urmă, ce-ar fi dacă în raport ai înjumătăţi cifrele privind cantitatea de cositor pe tonă de rocă?

— Să le înjumătăţesc?

— Da. Să modifici cifrele care să demonstreze un procent de cositor pe tona de rocă având cu 50% mai puţin decât cel demonstrat de mostrele de rocă.

— Ei bine, cantitatea de cositor existentă s-ar dovedi neviabilă din punct de vedere economic.

— Şi mostrele de rocă ar fi putut să provină din altă regiune cam la o milă depărtare, de exemplu, întrebă Goole.

— Da, presupun că s-ar fi putut. Dar omul meu a găsit cele mai bogate mostre de roci.

— Dar dacă nu s-ar fi întâmplat aşa, urmă Goole, dacă ar fi

colectat mostrele la o milă de locul de unde lucrase cu adevărat, conţinutul n-ar fi fost mai coborât cu 50%?

— Da, e posibil. Ar putea probabil să arate mai puţin de 50%. Dar a lucrat acolo unde a lucrat.

— A fost supravegheat? întrebă Goole.

— Nu, singur.

— Dar acolo unde a lucrat au rămas urme?

— Nu, replică Manson. Doar câteva fragmente de rocă, neglijabile. Practic, nimeni nu urcă în zona aia. E la câteva mile depărtare de orice localitate.

Se opri pentru câteva momente, să-şi aprindă un trabuc.

— Ştii ce cred eu, Goole? Eşti un tip al naibii de deştept. Chelner, încă un brandy, te rog.

Se despărţiră-foarte amical pe scările clubului. Portarul chemă un taxi pentru Goole, care urma să-l ducă înapoi la doamna Goole, în Holland Park.

— Un ultim lucru, zise omul de la externe, în uşa taxiului. Nici un cuvânt nimănui despre asta, pentru că altfel va trebui să o declar şi să o înregistrez la minister; aşa rămâne între noi.

— Bineînţeles, zise Manson.

— Îţi sunt foarte recunoscător pentru că ai găsit de cuviinţă să-mi spui despre asta. Nici n-ai idee cât de mult ne uşurezi treaba nouă, celor din secţia economică, informându-ne ce se întâmplă. Voi observa cu discreţie situaţia din Zangaro, iar în cazul în care se poate schimba ceva pe scena politică de acolo, tu vei şti primul. Noapte bună.

Sir James Manson privi taxiul care se îndepărta pe şosea şi făcu semn spre Rolls-Royce-ul lui care-l aştepta pe stradă.

— Tu vei şti primul, repetă el. Cum dracu să nu ştiu, bătrâne? Doar eu am de gând să pornesc afacerea. Se aplecă în faţă să-l vadă pe Craddock, şoferul lui, în spatele volanului.

— Dacă ticăloşi ordinari de mâna a doua ca ăsta ar fi răspuns de colonizarea imperiului nostru, Craddock, cred că până acum n-am fi colonizat decât insula Wight.

— Aveţi perfectă dreptate, *Sir* James, zise Craddock.

Când patronul urcă pe bancheta din spate, şoferul deschise monitorul de informaţii.

— Gloucestershire, *Sir* James?

— Gloucestershire, Craddock.

Începuse să burniţeze din nou pe când eleganta limuzină îşi croi drum fâşâind pe Piccadilly şi mai departe pe Park Lane,

rulând pe şoseaua A 40 spre vest, purtându-l pe *Sir* James Manson spre palatul său cu zece dormitoare, cumpărat cu trei ani înainte prin intermediul unei companii care îi era recunoscătoare, pentru suma de 250.000 de lire sterline. Palatul mai adăpostea pe soţia lui şi pe fata lor de nouăsprezece ani, dar pe acestea din urmă le câştigase el singur.

*

O oră mai târziu, Gordon Chalmers stătea întins lângă soţia sa, obosit şi supărat după cearta pe care o avuseseră în ultimele două ore. Peggy Chalmers şedea întinsă pe spate cu privirile în tavan.

— Nu pot s-o fac, zise Chalmers pentru a zecea oară, pur şi simplu nu pot să falsific un raport geologic ca să-l ajut pe blestematul de Manson să se îmbogăţească şi mai mult.

Urmă o lungă tăcere. Discutaseră chestiunea asta de mai multe ori de când Peggy citise scrisoarea lui Manson către bancherul său şi auzise de la bărbatul ei condiţiile viitoarei lor securităţi financiare.

— Ce contează? şopti ea din întunericul care-i înconjura. Când totul e aranjat, ce contează? Dacă această concesiune o primesc ei sau ruşii, sau nimeni. Dacă preţurile cresc sau coboară. Ce contează? E vorba doar de nişte bucăţi de rocă şi de nişte grăunţe de metal.

Peggy Chalmers vorbi din nou, cuvintele ei izvorau dintr-o insistenţă plină de pasiune.

— Dar Margaret nu este o bucată de rocă şi nici eu nu sunt un grăunte de metal. Avem nevoie de banii ăştia, Gordon, avem nevoie de ei şi acum şi în următorii zece ani. Te rog, scumpule, te rog, renunţă şi tu o dată la ideea unei scrisori corecte către *Tribune* sau *Private Eye şi* fă ce-ţi cere.

Gordon Chalmers privi în continuare la fereastra întredeschisă, printre draperii, pe unde intra aer curat.

— În regulă, zise el în cele din urmă.

— Faci asta? întrebă ea.

— Da, să fiu al naibii dacă nu o fac.

— Îmi promiţi, scumpule? Îmi dai cuvântul tău de onoare?

Urmă o lungă pauză.

— Ai cuvântul meu, şopti bărbatul.

Se cuibări cu capul la pieptul lui.

— Mulţumesc, iubitule. Nu-ţi face griji în privinţa asta. Te rog, nu-ţi face griji. Într-o lună o să uiţi totul. O să vezi.

După zece minute adormi tun, epuizată de lupta nocturnă pentru a-i face baie şi a o culca pe Margaret, dar mai ales de neaşteptata dispută cu soţul ei. Gordon Chalmers rămase în continuare cu privirile pironite în întuneric.

— Întotdeauna câştigă, şopti el cu amărăciune, după câtva timp. Ticăloşii ăştia câştigă întotdeauna.

A doua zi, sâmbătă, parcurse cele cinci mile până la laborator şi întocmi un raport complet nou pentru Republica Zangaro. Apoi îşi arse notele şi raportul original şi târî mostrele principale la mormanul de gunoi, de unde un constructor local urma să le ridice pentru a fi folosite ca material pentru asfalt. Trimise o scrisoare recomandată către biroul lui *Sir* James Manson cu noul său raport, se întoarse acasă şi încercă să uite totul.

*

Luni, raportul fu primit la Londra, iar instrucţiunile pentru bancherul ce urma să-i trimită cecurile lui Chalmers fură expediate. Raportul fu trimis Companiei Overseas Contracts ca să-l citească Willoughby şi Bryant. Lui Bryant i se spuse să plece a doua zi şi să-l ducă la Ministerul Resurselor Naturale din Clarence. Raportul era însoţit de o scrisoare de refuz din partea companiei.

*

Marţi seara, Richard Bryant se afla în clădirea principală a aeroportului Heathrow din Londra aşteptându-şi cursa BEA spre Paris de unde îşi putea obţine viza necesară, precum şi o legătură de transport aerian cu Air Afrique. La 500 iarzi distanţă, în aceeaşi clădire a aeroportului, Jack Mulrooney îşi croi drum cu greutate prin poarta de control a paşapoartelor pentru a prinde cursa de noapte BOAC spre Nairobi. Nu se simţea nefericit. Se săturase de Londra. În faţa lui se zăreau Kenya, soarele, jungla şi şansa de-a da peste un leu.

*

La sfârşitul săptămânii, numai doi oameni aveau cunoştinţă de ceea ce se afla de fapt în măruntaiele Muntelui de Cristal. Unul îşi dăduse cuvântul soţiei sale că nimeni nu va afla secretul, iar celălalt plănuia deja mişcarea următoare.

4

Simon Endean intră în biroul lui *Sir* James Manson cu un dosar voluminos ce conţinea raportul său de o sută de pagini despre Republica Zangaro, o mapă de fotografii mari şi câteva hărţi. Îi spuse şefului pentru ce venise. Manson dădu aprobator din cap.

— În timpul în care ai strâns materialul acesta, a aflat cineva cum te numeşti sau pentru cine lucrezi? întrebă el

— Nu, *Sir* James. Am folosit un pseudonim şi nimeni nu l-a pus la îndoială.

— Şi nimeni din Zangaro n-ar fi putut afla că cineva strânge date despre ei?

— Nu. Am folosit arhivele existente, deşi cam rare, bibliotecile unor universităţi de aici din Europa, lucrări standard de referinţă şi singurul ghid turistic publicat de însăşi Republica Zangaro, deşi de fapt este rămas din perioada colonială, cu date de acum cinci ani. Am pretins tot timpul că sunt în căutare de informaţii pentru o lucrare de diplomă asupra întregii situaţii a Africii în perioada colonială şi postcolonială. Nu va fi nici o încurcătură.

— Foarte bine, zise Manson. Voi citi raportul ceva mai târziu. Dă-mi datele principale.

Drept răspuns, Endean scoase din dosar una din hărţi şi o întinse pe birou. Ea reprezenta acea regiune a litoralului african unde se afla Zangaro.

— După cum vedeţi, *Sir* James, apare ca o enclavă în zona aceasta de litoral învecinată la nord şi est de această republică şi, în partea de sud, de aceasta. A patra latură o formează marea, aici. Are formatul unei cutii de chibrituri, cu latura scurtă înspre mare, laturile mai lungi întinzându-se spre interior. Graniţele au fost trasate complet arbitrar, în primele zile ale colonizării Africii şi pur şi simplu constau în nişte linii pe hartă. Pe teren nu apar graniţe propriu-zise şi, din cauza absenţei totale a şoselelor, există numai un singur punct de trecere a frontierei, aici, pe şoseaua ce duce spre nord, către republica vecină. Tot traficul pe uscat intră şi pleacă pe această şosea.

Sir James Manson studie enclava de pe hartă şi mormăi.

— Dar graniţele de est şi de sud?

— Nu există şosea, domnule. Nu există nici o cale de acces, afară doar de cazul în care se traversează direct prin junglă care, în majoritatea locurilor, e impenetrabilă. Are o suprafaţă de şapte mile pătrate, şaptezeci de mile de-a lungul coastei şi o sută de mile spre interior în hinterland. Capitala, Clarence, numită după căpitanul de vas care a poposit pentru prima dată

acolo după apă proaspătă, acum două sute de ani, este aici, în centrul litoralului, la treizeci şi cinci de mile de graniţele de nord şi sud. În spatele capitalei, se întinde o câmpie îngustă de coastă, care este singura zonă cultivată din ţară, cu excepţia micuţelor luminişuri ale băştinaşilor din junglă. Dincolo de câmpie se află râul Zangaro, apoi poalele Munţilor de Cristal, munţii înşişi şi în spatele lor mile şi mile de junglă până la graniţa de răsărit.

— Dar alte căi de comunicaţie? întrebă Manson.

— Practic, nu există şosele de loc, zise Endean. Râul Zangaro curge de la graniţa de nord foarte aproape de coastă, de-a lungul întregii republici, până când se varsă în mare la mică distanţă de graniţa de sud. În estuar există câteva debarcadere şi două-trei cocioabe care formează un mic port pentru exportul de cherestea. Dar nu există chei şi negoţul de cherestea a încetat practic de la obţinerea independenţei. Felul cum râul Zangaro curge aproape paralel cu litoralul pe o distanţă de şaizeci de mile desparte, lucrul acesta e limpede, republica în două. Există fâşia de câmpie pe coastă în partea dinspre mare a râului, ce se sfârşeşte în mlaştinile de manglieri, care fac litoralul inabordabil pentru nave şi ambarcaţiuni mai mici şi hinterlandul de dincolo de râu. La răsărit de râu sunt munţii şi în spatele lor hinterlandul. Râul ar putea fi folosit pentru transportul cu barje, dar se pare că nu interesează pe nimeni. Republica din nord are o capitală modernă pe coastă, un port cu apă adâncă, iar râul Zangaro însuşi se termină cu un estuar înalt.

— Ce ştii despre operaţiunile exportului de cherestea? Cum au decurs?

Endean extrase din dosar o hartă a republicii la o scară mai mare şi o întinse pe masă. Cu un creion atinse uşor estuarul râului din sudul Republicii Zangaro.

— Teresteaua era tăiată şi adusă din partea de sus a ţării, fie de-a lungul malurilor râului, fie din poalele vestice ale munţilor. Încă mai e foarte multă cherestea de bună calitate acolo dar, de la independenţă, nu mai interesează pe nimeni. Buştenii pluteau pe râu până ajungeau în estuar şi staţionau acolo. Când veneau navele, ancorau în larg şi plutele de buşteni erau remorcate prin cabluri de şalupe. Apoi urcau buştenii la bordul navelor de transport folosind propriile lor macarale. Întotdeauna a fost o operaţiune minoră.

Manson se concentra intens asupra hărţii din faţă, măsurând

cu privirea cele şaptezeci de mile de litoral, râul ce curgea aproape paralel cu acesta la douăzeci de mile în interiorul uscatului, limba de mlaştină cu manglieri impenetrabilă, aflată între coastă şi mare şi munţii din spatele râului. Izbuti să identifice Muntele de Cristal, dar nu făcu nici un fel de menţiune.

— Dar şoselele principale? Trebuie să existe câteva.

Endean începu să explice cu însufleţire.

— Capitala este aşezată pe capătul dinspre mare al unei peninsule mici aici, la jumătatea coastei. Dă înspre mare. Este un port micuţ, singurul adevărat din ţară. În spatele oraşului, peninsula se întinde mult, unindu-se cu cea mai mare parte a uscatului. Mai este o şosea care străbate axul peninsulei la şase mile în interiorul uscatului şi care o ia direct spre est. Apoi există o intersecţie de drumuri, aici. O şosea înaintează spre dreapta, înspre sud. Este formată din laterit pe o distanţă de şapte mile, apoi, pentru următoarele douăzeci de mile, din pământ bătătorit. Pe urmă se pierde încetul cu încetul înspre malurile estuarului râului Zangaro. Celălalt drum o coteşte la stânga şi o ia înspre nord prin câmpia de la vest de râu şi mai departe de graniţa nordică. Aici este un punct de trecere controlat de o duzină de soldaţi somnoroşi şi corupţi. Câţiva călători mi-au spus că nu ştiu nici să citească paşapoartele, aşa că habar n-au dacă au viză sau nu. E suficient să-i mituieşti cu câţiva dolari ca să te lase să treci.

— Dar şoseaua din hinterland? întrebă *Sir* James.

Endean arătă cu degetul.

— Nici măcar nu este marcată, e prea mică. De fapt, dacă o ţii pe şoseaua ce se îndreaptă spre nord după joncţiune, după vreo zece mile se face o cotitură la dreapta către hinterland. E un drum de pământ. Traversează restul câmpiei şi apoi râul Zangaro pe un pod de lemn care se clatină din toate încheieturile.

— Deci podul acela e singura cale de comunicaţie între cele două părţi de ţării, de fiecare mal al râului? întrebă Manson uluit.

Endean ridică din umeri.

— Este singura cale de acces pentru traficul auto. Dar aşa ceva nu prea există. Băştinaşii trec râul Zangaro în canoe.

Manson schimbă subiectul, deşi privirile nu-i părăsiră harta.

— Ce ştii de triburile care locuiesc acolo? întrebă el.

— Sunt două, zise Endean. La răsărit de râu, până la capătul hinterlandului, este teritoriul tribului Vindu. Din acest motiv mai mulţi Vindu trăiesc în regiunea de după graniţa de răsărit. După cum vă spuneam, graniţele sunt arbitrare iar vinduşii sunt practic

în epoca de piatră. Foarte rar traversează râul sau îşi părăsesc jungla. Câmpia, la apus de râu şi până la mare, inclusiv peninsula unde se află aşezată capitala, este teritoriul tribului Caja. Îi urăsc de moarte pe vinduşi şi invers.

— Populaţia?

— În interior, practic nu se ştie. Cifra oficială este 220.000 în întreaga ţară. Adică 30.000 de Caja şi cam 190.000 de Vindu. Dar cifrele sunt foarte aproximative pentru că numai populaţia Caja a putut fi numărată în mod corect.

— Atunci cum naiba şi-au ţinut alegerile? întrebă Manson.

— Ăsta rămâne unul dintre misterele creaţiei, zise Endean. Oricum a fost o bramburească. Jumătate din ei nu ştia ce-i ăla vot sau pentru ce votau.

— Care e situaţia economiei?

— Nu prea există economie, replică Endean. Populaţia Vindu nu produce nimic. Majoritatea trăieşte la limita subzistenţei, hrănindu-se cu cartofi dulci şi fructe de manioca adunate din junglă de către femei, care fac toată treaba ce se poate face şi care de fapt e foarte puţină. Trebuie să-i plăteşti foarte bine ca să facă un lucru de nădejde. Bărbaţii vânează. Copiii sunt o masă de malarie, trahomă[1], paraziţi şi malnutriţie. În perioada colonială, în câmpia de pe coastă existau plantaţii de cacao inferioară, cafea, bumbac şi banane. Acestea erau administrate şi se aflau în proprietatea albilor ce foloseau mână de lucru băştinaşă. Marfa nu era de calitate superioară, dar cu ajutorul puterii coloniale şi cu un cumpărător european garantat, aducea ceva valută forte, cheltuită pe importuri minime. De la independenţă, acestea au fost naţionalizate de preşedinte, care i-a pus pe goană pe albi şi le-a dat oamenilor lui. Acuma sunt într-o totală ruină, acoperite cu gunoi.

— Ai ceva cifre?

— Da, domnule. În ultimul an, înainte de independenţă, producţia totală de cacao, adică recolta principală, a fost de 30.000 tone. Anul trecut a fost de 1.000 tone şi n-au existat cumpărători. Şi acum mai putrezeşte pe câmp.

— Dar celelalte, cafeaua, bumbacul, bananele?

— Bananele şi cafeaua nu s-au mai cultivat din neglijenţă. Bumbacul a fost atins de mană şi nu au existat insecticide.

— Care e situaţia economică acum?

— Un dezastru total. Falimente, banii – hârtii lipsite de valoare,

[1] Trahomă – o formă de conjunctivită granuloasă (n.t.).

exporturi reduse aproape la cota zero şi nimeni nu încurajează nici un fel de importuri. Au primit ajutoare din partea ONU, din partea ruşilor şi a fostei puteri coloniale, dar din moment ce guvernul le vinde întotdeauna şi bagă banii în buzunar, chiar şi aceştia trei au încetat să-i mai ajute.

— O adevărată republică bananieră, nu? murmură *Sir* James.

— Din toate punctele de vedere. Coruptă, brutală, plină de vicii. Deţin zone de mare în apropierea coastei bogate în peşte, dar nu le folosesc. Cele două vase de pescuit pe care le aveau erau pilotate de albi. Unul dintre ei a fost bătut de mardeiaşii armatei şi au plecat amândoi. Apoi motoarele au ruginit şi au fost abandonate. Aşa că băştinaşilor le lipsesc proteinele. Nu au un număr suficient de capre şi pui ca să le ajungă.

— Dar medicamentele?

— Există un spital în Clarence condus de Naţiunile Unite. Este singurul din ţară.

— Medici?

— Au fost doi zangarezi care au făcut facultatea de medicină. Unul a fost arestat şi a murit în închisoare iar celălalt a fugit în exil. Misionarii au fost expulzaţi de preşedinte sub acuzaţia de influenţă imperialistă. Erau în special misionari medici, dar şi predicatori şi preoţi. Călugăriţele instruiau infirmierele dar le-a expulzat şi pe ele.

— Câţi europeni există în Zangaro?

— În hinterland, probabil nici unul. În câmpia de pe coastă câţiva agronomi, tehnicieni trimişi de ONU. În capitală în jur de patruzeci de diplomaţi, douăzeci din ei în ambasada rusă, restul răspândiţi în ambasadele franceză, elveţiană, americană, vest-germană, est-germană, cehă şi chineză, dacă îi considerăm pe chinezi albi. Pe lângă aceştia, cinci care lucrează în spitalul Naţiunilor Unite, alţi cinci tehnicieni de la generatorul electric al punctului de control din aeroport, de la sistemul hidraulic, de la sistemul de pompare a apei, etc. Apoi ar mai trebui să fie alţi cincizeci, comercianţi, manageri, oameni de afaceri care s-au agăţat de speranţa unei îmbunătăţiri a situaţiei. De fapt, acum şase luni a fost o învălmăşeală şi unul dintre funcţionalii ONU a luat o bătaie soră cu moartea. Cei cinci tehnicieni au ameninţat că pleacă şi şi-au găsit refugiul la ambasadele respective. Acum probabil că sunt deja plecaţi, situaţie în care apa, curentul electric şi aeroportul vor fi în curând scoase din uz.

— Unde este aeroportul?

— Aici, la baza peninsulei din spatele capitalei. Nu este de standard internaţional, aşa că dacă vrei să vii cu avionul în Zangaro, va fi nevoie să iei o aeronavă Air Afrique până aici, în republica din nord şi să zbori cu micuţul aparat cu două motoare care face legătura cu Clarence de două ori pe săptămână. Concesiunea o are o firmă franceză deşi, în ziua de azi, nu e de loc economic.

— Dar care sunt prietenii ţării din punct de vedere diplomatic?

Endean scutură din cap.

— N-au nici un prieten. Nu-i pasă nimănui, e un adevărat haos. Chiar şi Organizaţia Unităţii Africane e pusă în încurcătură de această ţară. E atât de obscură încât nu e menţionată nicăieri. Ziariştii nu merg acolo niciodată, aşa că n-are nici o publicitate. Guvernul duce o politică turbată împotriva albilor, aşa că nimeni nu vrea să-şi trimită oamenii acolo pentru afaceri. Nimeni nu investeşte nimic deoarece nimic nu este scutit de o posibilă confiscare din partea vreunui neica-nimeni care poartă o insignă de partid. Există o organizaţie de tineret a partidului care bate pe cine vrea ea şi toată lumea trăieşte în teroare

— Dar ruşii?

— Au cea mai mare ambasadă şi probabil un cuvânt de spus în faţa preşedintelui în chestiunile de politică externă despre care acesta habar n-are. Consilierii lui sunt în special zangarezi şcoliţi la Moscova, deşi el personal nu a fost instruit acolo.

— Nu există nici un fel de potenţial? întrebă *Sir* James.

Endean dădu încetişor din cap.

— Presupun că, sub o conducere bună şi cu efort colectiv, există potenţial suficient pentru a menţine populaţia la un grad rezonabil de prosperitate. Populaţia este redusă, nevoile sunt puţine, ar putea să se întreţină singuri în privinţa hranei, a îmbrăcăminţii, rezultatele principale ale unei economii locale bune şi, în plus, cu puţină valută forte pentru cheltuielile suplimentare necesare. Se poate face dar, în orice caz nevoile sunt atât de mici încât relieful şi agenţiile de caritate pot furniza necesarul complet dacă nu s-ar întâmpla ca personalul lor să fie permanent molestat, echipamentul distrus sau jefuit şi ajutoarele lor furate şi vândute pentru profitul personal al guvernului.

— Zici că vinduşii nu prea sunt înclinaţi spre trudă. Dar membrii tribului Caja?

— Nici ei, zise Endean. Toată ziua huzuresc sau se fac nevăzuţi în pădure dacă cineva li se pare ameninţător. Câmpia

lor fertilă a produs întotdeauna suficient ca să-i hrănească, aşa că se mulţumesc cu starea de lucru actuală.

— Atunci, cine a lucrat moşiile sub colonialişti?

— Ah, puterea colonială a adus cam 20.000 de muncitori negri străini. S-au stabilit şi încă mai locuiesc acolo. Împreună cu familiile numără în jur de 50.000. Dar n-au primit niciodată dreptul la vot din partea puterii coloniale, aşa că, la independenţă, nu au votat în alegeri. Dacă e ceva de lucru, ei fac toată treaba.

— Dar unde locuiesc? întrebă Manson.

— Cam 15.000 locuiesc încă în colibele de pe moşii, deşi nu mai e treabă de făcut, odată ce maşinile agricole sunt stricate. Restul s-a deplasat haihui spre Clarence şi îşi câştigă existenţa de pe o zi pe alta, cum poate fiecare. Trăiesc în câteva orăşele de cocioabe şi bordeie răspândite pe şoseaua din spatele capitalei, pe drumul spre aeroport.

Sir James Manson privi concentrat, timp de cinci minute, harta din faţa lui, gândindu-se intens la munte, la preşedintele dement, la şleahta consilierilor instruiţi la Moscova şi la ambasada rusă. În cele din urmă, suspină.

— Ce bramburească.

— Asta ca să folosiţi un eufemism, zise Endean. Încă au loc execuţii publice rituale în faţa populaţiei adunate în piaţa centrală a oraşului. Moarte prin măcelărire în bucăţi, cu sabia. Un spectacol oribil!

— Şi cine anume este responsabil pentru acest paradis pe pământ?

Drept răspuns Endean scoase la iveală o fotografie şi o puse pe hartă.

Sir James Manson se trezi privind imaginea unui african între două vârste care purta joben de mătase, frac şi pantaloni negri.

Poza fusese luată evident în ziua inaugurării pentru că, pe fundal, pe scările unui conac impozant, se puteau vedea câţiva funcţionari oficiali coloniali. Chipul de sub jobenul negru şi strălucitor nu era rotofei, ci lung şi sfrijit, cu riduri adânci de fiecare parte a nasului. Gura era schimonosită în jos, la fiecare colţ, aşa încât oferea un efect de adâncă dezaprobare. Dar ceea ce atrăgea atenţia erau ochii. În ei se citea o fixitate deplină, aşa cum se poate vedea în privirile fanaticilor.

— Ăsta e omul, zise Endean. Nebun de legat şi periculos ca un şarpe cu clopoţei. Un Papa Doc al Africii de Vest. Vizionar,

spiritist, eliberator de sub jugul omului alb, mântuitor al poporului său, contrabandist, tâlhar de drumul mare, şef al poliţiei şi torţionar al bănuiţilor, primind mesaje din partea lui Dumnezeu, profet, ÎNĂLŢIMEA SA, TOTUL, Excelenţa sa, Preşedintele Jean Kimba.

Sir James Manson stărui mult cu privirile asupra chipului omului care, fără s-o ştie, stăpânea un munte de platină în valoare de zece miliarde de dolari.

— Mă întreb, zise el în gând, dacă lumea s-ar sesiza cu adevărat dacă ar da ortul popii?

Nu rosti nici un cuvânt, dar după ce îl ascultă pe Endean, aceasta era hotărârea pe care o luase.

Cu şase ani în urmă, puterea colonială ce conducea enclava numită acum Zangaro, din ce în ce mai sensibilizată de opinia publică mondială, hotărâse să-i acorde acesteia independenţa. Începuseră pregătiri precipitate, în mijlocul unei populaţii total neexperimentate în conducerea independentă şi se hotărâse ca evenimentele alegerilor generale şi ale proclamării, independenţei hotărâte să aibă loc în anul următor.

În această confuzie, apăruseră cinci partide politice. Două erau în întregime tribale, unul pretinzând că apără interesele populaţiei Vindu, celelalte pe ale populaţiei Caja. Celelalte trei partide îşi divizaseră propriile platforme politice şi pretinseseră că apelează la uniunea tribală a poporului. Unul dintre aceste partide îl constituia grupul conservator condus de o persoană ce se aflase în funcţie sub colonialişti şi fusese extrem de favorizată de aceştia din urmă; pledase pentru continuarea strânselor legături cu ţara mamă care, în afară de orice altceva, garanta moneda locală şi cumpăra produsele pentru export. Al doilea partid era de centru, mic şi slab, condus de un intelectual, un profesor care studiase în Europa. Al treilea era radical şi condus de un om care executase mai multe pedepse în puşcărie, aşa cum arătau dosarele. Acesta era Jean Kimba. Cu mult înaintea alegerilor, două din ajutoarele lui, oameni care în timpul studenţiei lor în Europa fuseseră contactaţi de ruşi, care le observaseră prezenţa în demonstraţiile de stradă anticolonialiste şi care acceptaseră burse pentru a-şi termina studiile la Universitatea Patrice Lumumba din afara Moscovei, plecaseră în secret din Zangaro şi luaseră avionul spre Europa. Acolo întâlniseră emisari de la Moscova şi, ca rezultat al convorbirilor, primiseră o sumă de bani şi un număr mare de sfaturi foarte

practice.

Făcând uz de bani, Kimba şi oamenii lui alcătuiseră plutoane de mardeiaşi politici din rândul populaţiei Vindu şi ignoraseră complet mica minoritate a negrilor Caja. În hinterlandul neprotejat de forţe poliţieneşti, plutoanele politice se puseseră pe treabă. Câţiva agenţi ai partidelor rivale avuseseră parte de sfârşituri tragice şi echipele de bătăuşi făcuseră vizite tuturor şefilor de clan Vindu. După câteva arderi publice pe rug şi mai multe numere de iluzionism, şefii clanurilor pricepuseră mesajul. Când veniseră alegerile, acţionând după logica simplă şi eficientă că trebuie să faci ce îţi ordonă omul ce deţine puterea pedepselor cereşti îngrozitoare, şefii porunciseră oamenilor lor să-l voteze pe Kimba. Câştigase cu o clară majoritate populaţia Vindu şi numărul total al voturilor în favoarea sa spulberase opoziţia unită şi voturile populaţiei Caja. La aceasta contribuise şi faptul că numărul vinduşilor fusese aproape dublat prin convingerea fiecărui şef de aşezare să declare un număr mult mai mare al locuitorilor din satul respectiv. Recensământul rudimentar făcut de puterea colonială se bazase pe declaraţii scrise, date de fiecare şef de sat în parte cu privire la populaţia satului.

Puterea colonială făcuse o mare greşeală. În loc să se inspire din practica colonială obişnuită, să se asigure că protejatul lor va câştiga primele alegeri vitale şi abia apoi să semneze un tratat de apărare mutuală pentru a asigura rămânerea unor trupe de albi, ca să-l menţină pe preşedintele pro-occidental la putere în continuare, coloniştii permiseseră ca cel mai crâncen duşman al lor să câştige. La o lună după alegeri, Jean Kimba fusese investit ca prim preşedinte al Republicii Zangaro.

Ceea ce urmase se înscrisese pe linia tradiţională. Cele patru partide fuseseră scoase în afara legii ca „influenţe separatiste” şi, mai târziu, cei patru lideri ai partidelor fuseseră arestaţi sub acuzaţii fictive. Îşi dăduseră sfârşitul sub tortură, în închisoare, după ce cedaseră fondurile partidelor eliberatorului Kimba. Armata colonială şi ofiţerii de poliţie fuseseră concediaţi de îndată ce se încropise o armată formată exclusiv din Vindu. Soldaţii Caja, care formaseră, majoritatea jandarmeriei sub colonialişti, fuseseră concediaţi în acelaşi timp şi li se puseseră la dispoziţie camioane care să-i transporte acasă. După ce părăsiseră capitala cele şase camioane se îndreptaseră spre un loc ferit pe malul Zangaroului şi aici mitralierele îşi făcuseră

datoria. Acesta fusese sfârşitul soldaţilor Caja.

În capitală, poliţiştii şi vameşii formaţi în special din Caja putuseră rămâne, dar li se goliseră armele şi li se luase muniţia. Puterea trecuse în mâinile armatei Vindu şi începuse domnia teroarei. Trecuse vreo şase luni până când acest lucru fusese dus la îndeplinire. Începu confiscarea moşiilor, bunurilor şi afacerilor deţinute de colonialişti, iar economia se deteriorase constant. Nu existau persoane din populaţia Vindu cu şcoală şi în stare să conducă cât de cât eficient cele câteva întreprinderi ale republicii, iar moşiile fuseseră oricum dăruite susţinătorilor politici ai lui Kimba. Când plecaseră colonialiştii, îşi făcuseră apariţia câţiva tehnicieni ai ONU pentru a menţine în funcţiune lucrurile de primă necesitate, dar excesele la care fuseseră martori îi determinaseră ca, mai devreme sau mai târziu, să scrie acasă guvernelor lor, cerându-le transferul. După câteva exemple scurte şi tăioase de teroare, timoraţii Caja ajunseseră la o supunere absolută şi chiar dincolo de râu, în ţinutul Vindu, cei câţiva şefi, care bombăneau ceva în legătură cu promisiunile preelectorale, fuseseră daţi ca exemplu de trădători prin acte de o sălbăticie rară. După asta, vinduşii ridicaseră pur şi simplu din umeri şi se întorseseră în jungla lor. Ceea ce se întâmpla în capitală oricum nu-i afecta în nici un fel aşa că îşi permiteau să ridice din umeri. Kimba şi grupul lui de susţinători, sprijiniţi de armata Vindu şi de tinerii instabili şi extrem de periculoşi, care alcătuiau mişcarea de tineret a partidului, continuaseră să guverneze în Clarence exclusiv pentru propriul lor beneficiu.

Câteva din metodele folosite pentru a obţine acest lucru erau de-a dreptul îngrozitoare. Raportul lui Simon Endean conţinea documente privind o situaţie în care Kimba, deranjat de întârzierea primirii profitului ce i se cuvenea dintr-o afacere, îl arestase pur şi simplu pe omul de afaceri european implicat şi îl zvârlise în temniţă, trimiţând un emisar soţiei lui cu informaţia că, în cazul în care nu-i va plăti o răscumpărare, îi va trimite un colet cu degetele de la mâini şi de la picioare şi cu urechile soţului ei. O scrisoare din partea soţului întemniţat confirmase ameninţarea şi femeia trebuise să se ridice de la partenerii de afaceri suma de jumătate de milion de dolari, după care plătise. Omul fusese eliberat, dar guvernul lui, înspăimântat de influenţa Africii Negre la ONU, îi ceruse să-şi ţină gura. Incidentul nu ajunsese niciodată la urechile presei. Cu altă ocazie, doi concetăţeni ai puterii coloniale fuseseră arestaţi şi bătuţi în fosta

cazarmă militară. Ei fuseseră eliberaţi numai după ce o mită zdravănă, din care, evident, o parte îi revenea lui Kimba, fusese plătită Ministerului de Justiţie. Vina acestor oameni era de a nu-şi fi plecat capetele la trecerea maşinii lui Kimba.

În primii cinci ani de la independenţă, toţi membrii opoziţiei împotriva lui Kimba fuseseră anihilaţi sau trimişi în exil, aceştia din urmă făcând parte dintre cei norocoşi. În consecinţă, în republică nu mai existau doctori, ingineri sau alt personal calificat. Existaseră câţiva la început, dar Kimba vedea în toţi oamenii educaţi duşmani prezumtivi.

Cu trecerea anilor, îşi dezvoltase o teamă patologică de asasinat şi nu pleca din ţară niciodată. Rareori părăsea palatul şi, când se întâmpla, era însoţit de o escortă masivă. Armele de foc de orice fel şi muniţiile fuseseră adunate şi sechestrate, inclusiv puştile şi carabinele de vânătoare, ceea ce împiedica şi mai mult procurarea proteinelor din carne. Importul de cartuşe şi praf de puşcă fusese oprit, aşa că, în cele din urmă, vânătorii din interior, ce veniseră pe coastă ca să cumpere praful de puşcă necesar vânătorii, plecaseră înapoi cu mâinile goale şi îşi agăţaseră flintele inutile în colibe. Chiar şi portul de săbii fusese interzis în interiorul oraşului. Portul oricăror astfel de obiecte era pedepsit cu moartea.

*

După ce, în cele din urmă, digeră lungul raport, studie fotografiile capitalei, ale palatului şi pe a lui Kimba, încă aplecat asupra hărţilor, *Sir* James Manson trimise din nou după Simon Endean. Acesta din urmă era din ce în ce mai curios privind interesul şefului lui faţă de această republică obscură şi îl întrebă pe Martin Thorpe, aflat în biroul lui de la etajul nouă, despre ce era vorba. Thorpe doar rânji şi, cu un deget rigid, îşi atinse uşurel una din nări.

La rândul său, nici Thorpe nu era absolut sigur, dar presupunea că ştie. Ambii bărbaţi se pricepeau destul de bine să nu pună întrebări atunci când patronul avea o idee în cap şi îi trebuiau informaţii. Când Endean se prezentă la Manson, a doua zi dimineaţă, acesta din urmă stătea în poziţia lui favorită lângă ferestrele somptuosului său birou, privind jos în stradă unde pigmeii se grăbeau la treburile lor.

— Simon, mai trebuie să ştii încă două lucruri, zise *Sir* James Manson, fără nici o introducere şi întorcându-se la biroul pe care se afla raportul lui Endean. Menţionezi aici o tulburare în capitală

acum cinci sau şase luni. Am auzit şi alt raport despre acelaşi incident, din partea cuiva care a fost acolo. A menţionat un zvon despre o presupusă asasinare a lui Kimba. Despre ce a fost vorba?

Endean se simţi uşurat. Auzise povestea din propriile sale surse, dar o considerase prea măruntă ca s-o includă în raport.

— De fiecare dată când preşedintele visează urât, se fac arestări şi se răspândesc zvonuri privind un atentat la viaţa sa, zise Endean. În mod normal, asta înseamnă că are nevoie de o justificare pentru a aresta şi executa pe cineva, în ianuarie trecut, aşa s-a întâmplat cu comandantul armatei, colonelul Bobi. Mi s-a spus în secret că cearta dintre cei doi oameni era în legătură cu faptul că Kimba nu primise o parte suficientă din comisionul obţinut de Bobi pentru afaceri. Câteva vase cu medicamente sosiseră pentru un spital al ONU. Armata le sechestrase la chei şi furase jumătate din ele. Bobi se ocupase de chestiune iar porţia furată din încărcătură fusese vândută aiurea pe piaţa neagră. Amănuntele vânzării ajunseseră la urechile lui Kimba. Oricum, când directorul spitalului ONU îşi înaintase protestul lui Kimba împreună cu demisia sa, menţionase adevărata valoare a medicamentelor furate. Era cu mult mai mult decât îi comunicase Bobi lui Kimba. Preşedintele turbase de furie şi-şi trimisese oamenii în căutarea lui Bobi. Aceştia au răscolit oraşul şi au arestat pe oricine le apărea în drum sau li se năzărea lor.

— Ce s-a întâmplat cu Bobi? întrebă Manson.

— A fugit. A reuşit să scape într-un jeep şi s-a îndreptat spre graniţă. Şi-a abandonat jeepul şi a străbătut jungla până la punctul de frontieră.

— Din ce trib face parte?

— Destul de curios, din amândouă. Jumătate Vindu şi jumătate Caja, probabil rodul unui raid Vindu asupra unui sat Caja, cu patruzeci de ani în urmă.

— Era unul din noii militari ai lui Kimba sau provenea din vechea armată colonială? întrebă Manson.

— A fost caporal în jandarmeria colonială, aşa că avea probabil o oarecare instruire rudimentară. Apoi, înainte de independenţă, a fost îndepărtat pentru beţie şi nesupunere. Când Kimba a venit la putere, chiar de la început, l-a chemat înapoi în armată pentru că avea nevoie de cel puţin un om capabil să facă diferenţa între patul şi ţeava puştii. În perioada colonială, Bobi se dăduse drept

Caja, dar de în dată ce Kimba venise la putere se jurase că era în întregime Vindu.

— De ce l-a păstrat Kimba? A fost unul dintre sprijinitorii lui iniţiali?

— Când Bobi şi-a dat seama dinspre ce parte bătea, vântul, s-a dus la Kimba şi i-a jurat credinţă. Ceea ce era o mişcare mai inteligentă decât cea a guvernatorului colonial căruia nu i-a venit să creadă că viitorul preşedinte Kimba câştigase alegerile până când nu văzuse cifrele. Kimba îl păstrase pe Bobi şi chiar îl promovase la conducerea armatei, deoarece îi era mai de folos ca un ofiţer pe jumătate Caja să conducă represaliile împotriva oponenţilor Caja.

— Ce fel de tip e? întrebă Manson, dus pe gânduri.

— O brută solidă ca un taur, zise Endean. O gorilă. N-are minte deloc, ci un soi de viclenie animală inferioară. Cearta dintre cei doi a fost pur şi simplu o ceartă între hoţi.

— Vreo pregătire în vest? E comunist? insistă Manson.

— Nu, domnule, nu e comunist. Nu are culoare politică.

— E coruptibil, sensibil la bani?

— Bineînţeles. Probabil că acum trăieşte destul de umil. N-a putut scoate prea mult cu el când a plecat din Zangaro. Numai preşedintele are dreptul să pună mâna pe potul cel mare.

— Unde e acum? întrebă Manson.

— Nu ştiu, domnule. Trăieşte undeva în exil.

— Perfect, zise Manson. Găseşte-l, oriunde ar fi.

Endean dădu din cap.

— Doriţi să-l vizitez?

— Nu încă, zise Manson. Mai este încă o chestiune. Raportul este bun, foarte cuprinzător, cu o singură excepţie. Cea privind situaţia militară. Doresc o informare completă despre asigurarea securităţii militare din jurul şi din interiorul palatului preşedintelui şi din capitală. Numărul de trupe militare şi de poliţie, garda personală prezidenţială, unde sunt încartiruiţi, cât de buni sunt, nivelul de instruire şi experienţă, capacitatea de luptă în timpul atacului, armamentul din dotare, în ce măsură pot să-l folosească, ce rezerve posedă, unde e depozitat arsenalul, dacă există paznici înarmaţi peste tot, dacă există maşini blindate sau artilerie, dacă ruşii instruiesc armata, dacă există cazărmi cu trupe de şoc în afara capitalei, de fapt toate aspectele.

Endean îşi fixă şeful cu privirea, uimit. Fraza „în timpul atacului” i se înfipse în minte. Se întreba ce mama dracului

punea la cale bătrânul, dar chipul îi rămase impasibil.

— Acesta ar presupune o vizită personală, *Sir* James.

— Da, sunt de acord cu asta. Ai cumva un paşaport pe alt nume?

— Nu, domnule. Oricum, n-am cum să furnizez astfel de informaţii. E nevoie de o pregătire militară solidă şi de o bună cunoaştere a trupelor africane. Eu am fost prea bătrân pentru serviciul militar. Nu ştiu nimic despre armată şi despre arme.

Manson se întoarse la fereastră şi îşi aţinti privirea spre City.

— Ştiu, zise el încetişor. Raportul acela trebuie făcut de un soldat.

— Ei bine, *Sir* James, e foarte greu să găseşti un ofiţer ca să se deplaseze acolo pentru o astfel de acţiune. N-ar face-o pentru toţi banii din lume. Mai mult, pe paşapoartele militarilor se scrie totdeauna profesiunea. Unde aş putea găsi un ofiţer dispus să meargă la Clarence pentru a ne furniza astfel de informaţii?

— Există astfel de oameni, zise Manson. Se numesc mercenari. Luptă pentru oricine îi plăteşte şi îi plăteşte bine. Sunt gata să o facă. Aşa că du-te şi găseşte-mi un militar cu mintea ascuţită şi iniţiativă. Cel mai bun din Europa.

*

Cat Shannon stătea întins pe pat în micul său hotel din Montmartre şi contempla fumul din vârful ţigării ridicându-se aiurea spre tavan. Se simţea plictisit în săptămânile care urmaseră de la întoarcerea sa din Africa, îşi cheltuise mare parte din suma economisită călătorind prin Europa în căutarea unui alt contract. La Roma se întâlnise cu ordinul unor preoţi catolici pe care-i cunoştea, pentru a merge în numele lor în sudul Sudanului, unde urma să se construiască o pistă de aterizare pe care trebuiau să fie aduse medicamente şi hrană. Ştia că în sudul Sudanului operau trei grupuri separate de mercenari, ajutându-i pe negri în războiul lor civil împotriva nordului musulman. În Bahr-el-Gazar alţi doi mercenari britanici, Ron Gregory şi Rip Kirby, conduceau o mică operaţiune cu negri Dinka, plantând mine de-a lungul şoselelor folosite de armata sudaneză, în încercarea de a face să sară în aer maşinile blindate Saladin, de fabricaţie britanică, în sud, în provincia Equatoria, Rolf Steiner conducea o tabără în care se presupunea că localnicii erau antrenaţi în arta războiului, dar de luni de zile nimeni nu mai auzise nimic despre el. Spre răsărit, pe Nilul Superior, exista o tabără mult mai eficientă, unde patru israelieni îi instruiau pe

negri şi îi echipau cu arme sovietice provenite din imensele stocuri pe care Israelul le cucerise de la egipteni în 1967. Războiul din cele trei provincii din sudul Sudanului ţinea majoritatea armatei şi aviaţiei sudaneze pironite acolo, aşa că cinci escadroane de luptători egipteni erau încartiruiţi în jurul Khartoum-ului şi deveneau astfel indisponibili pentru confruntarea cu israelienii, în canalul de Suez.

Shannon vizitase ambasada Israelului din Paris şi se conversase patruzeci de minute cu ataşatul militar. Acesta din urmă îl ascultase politicos, îi mulţumise politicos şi la fel de politicos, îl condusese afară. Singurul lucru pe care îl zisese ofiţerul era că nu existau consilieri israelieni de partea rebelilor în sudul Sudanului şi, deci, nu putea să fie de nici un folos. Shannon nu avea nici un dubiu că această conversaţie fusese înregistrată şi trimisă la fel Aviv dar nu credea că poate să afle mai mult. Admitea faptul că israelienii erau luptători şi spioni de mâna întâi, dar credea că habar n-aveau de Africa Neagră, iar în Uganda şi, probabil, în alte părţi se îndreptau spre un eşec.

În afară de Sudan, nu prea mai existau oferte. Existau o mulţime de zvonuri cum că CIA angaja mercenari pentru instruirea mişcării anticomuniste MEO, în Cambodgia şi că o parte din şeicii Golfului Persic se cam săturaseră de dependenţa faţă de consilierii militari britanici şi căutau mercenari care ar fi fost în întregime în slujba lor. Circula legenda că existau slujbe pentru oamenii dispuşi să lupte pentru şeicii din hinterland sau să fie angajaţi în trupele de pază ale palatelor. Shannon punea toate acestea sub semnul îndoielii. În primul rând, nu avea nici un fel de încredere în CIA şi nici arabii nu erau mai buni când ajungeau să-şi pună mintea la contribuţie.

În afara Golfului, a Cambodgiei şi a Sudanului, întinderea confruntărilor se îngusta şi nu mai erau războaie profitabile. De fapt, prevedea în perspectivă o nefericită extindere a păcii. Acest lucru îi lăsa numai şansa de a se angaja ca gardă de corp pentru un negustor de arme european. Deja fusese contactat de o astfel de persoană din Paris care se simţea ameninţată şi avea nevoie de cineva competent s-o protejeze.

Auzind că Shannon era în oraş şi cunoscându-i iuţeala şi îndemânarea, trimisese un emisar cu propunerea. Fără s-o refuze la modul direct, Cat nu prea fusese interesat. Negustorul avea probleme din cauza propriei lui prostii; o mică afacere de expediere a unui transport de arme spre IRA (Armata

Republicană Irlandeză), după care îi avertizase pe englezi în privinţa locului de acostare a vaselor. Se operaseră arestări şi membrii mişcării erau turbaţi. Apoi mai avusese loc şi o scurgere de informaţii în cadrul organizaţiei din Belfast şi asta îi făcuse să turbeze din nou. Nevoia de a avea o gardă de corp ţinea în primul rând de faptul că trebuia să fie intimidată opoziţia, până când spiritele se calmau şi incidentul era dat uitării. A-l avea pe Shannon însemna a trimite acasă mulţi profesionişti, cât erau încă vii, dar irlandezii erau câini turbaţi şi probabil nu ştiau prea multe despre el ca să se ţină la adăpost. Aşa că urma să aibă loc o ciocnire armată, iar poliţia franceză avea să contemple imaginea unei străzi pline cu Fenians[2] răniţi. Mai mult, din moment ce el însuşi era protestant din Ulster, n-ar fi crezut niciodată că Shannon făcuse toată treaba. Dar oferta era încă valabilă.

Trecuseră zece zile din martie, dar vremea rămânea umedă şi rece, cu burniţă şi ploaie în fiecare zi şi Parisul părea neospitalier. În afara hotelului era vremea rea, înăuntru costa o groază de bani. Shannon îşi drămuia ultimele resurse de dolari cum putea mai bine. Aşa că îşi lăsase numărul de telefon la mai multe persoane care puteau să-i dea vreo informaţie utilă şi îşi petrecea timpul citind romane în camera sa de hotel.

Stătea întins, cu privirea pironită în tavan şi se gândea acasă. Nu pentru că acum ar mai fi avut cu adevărat un cămin, ci din nevoia de a-şi aminti de ţinutul acoperit cu ierburi sălbatice şi arbuşti piperniciţi ce se întinde între Tyrone şi Senegal, locul copilăriei lui.

Se născuse şi crescuse lângă micuţa localitate Castleberg, situată în districtul Tyrone, dar lângă graniţa cu Senegalul. Casa părintească se afla la o milă depărtare de sat, pe un povârniş orientat către apus, spre Senegal.

Localnicii numeau Senegal ţinutul lăsat neterminat de Dumnezeu, unde cei câţiva copaci stăteau aplecaţi către răsărit, încovoiaţi de permanentele vânturi ce suflau dinspre Atlanticul de Nord.

Taică-său fusese proprietarul unei torcătorii de in care producea olandă irlandeză de bună calitate şi era, într-un fel, moşierul locului. Era protestant şi majoritatea muncitorilor şi a fermierilor locali erau catolici, dar în Ulster cele două comunităţi se evitau, astfel că micuţul Carlo n-avea tovarăşi de joacă. În

[2] Fenian – erou luptător din legendele irlandeze (n.t.).

schimb, îşi găsise prieteni printre cai, căci acesta era ţinutul calului. Ştia să călărească înainte de a învăţa să meargă pe bicicletă, iar la cinci ani avea propriul lui ponei şi încă îşi amintea cum. Călare pe ponei, bătea drumul până în sat să-şi cumpere şerbet de o jumătate de penny de la cofetăria bătrânului Sam Gailey. La opt ani, fusese trimis la un internat englez, la insistenţele mamei sale care era englezoaică şi provenea dintr-o familie avută. Aşa că, în următorii zece ani învăţase cum să devină englez şi pierduse complet moştenirea irlandeză, atât în limbaj, cât şi în atitudine. În timpul vacanţelor, se întorcea acasă la ţinuturile ierboase şi la cai dar nu cunoştea pe nimeni în jurul Castlebergului, aşa că aceste răstimpuri erau sănătoase dar singuratice, constând în lungi galopuri vijelioase în bătaia vântului.

Pe când era înrolat ca sergent în Marina Regală, la douăzeci şi doi de ani, aflase că părinţii îi muriseră într-un accident rutier pe şoseaua spre Belfast. Se întorsese acasă pentru funeralii, elegant în uniforma lui cu jambiere şi centură neagră şi purtând pe cap bereta verde a unităţilor de comando. Apoi acceptase o ofertă de vânzare a torcătoriei neîngrijite, pe jumătate falimentare, îşi închisese casa şi se înapoiase la Portsmouth.

Asta se întâmplase acum unsprezece ani. Îşi încheiase restul din perioada de cinci ani stabilită în contractul cu Marina şi, la întoarcerea în viaţa civilă, hoinărise din slujbă în slujbă până când se angajase la o companie comercială londoneză cu afaceri întinse în Africa. În timpul anului de probă la Londra, învăţase funcţionarea mecanismelor interne ale structurii companiei, pregătirea şi încasarea profitului, înfiinţarea de holdinguri şi valoarea unui cont discret în Elveţia. După un an la Londra, fusese promovat ca director adjunct la filiala din Uganda de unde, fără să şoptească nimic nimănui, plecase în Congo. Deci, în ultimii şase ani îşi dusese existenţa ca mercenar, deseori ca proscris, văzut în cel mai bun caz ca un soldat plătit, iar în cel mai rău ca un ucigaş cu simbrie. Partea proastă era că, odată considerat mercenar, nu mai exista cale de întoarcere. Problema nu era că nu poţi obţine o slujbă la o companie comercială, la o adică lucrul era posibil, chiar recomandându-se sub un nume fals. Chiar fără a se ajunge la asta, puteai oricând să fii angajat şofer de camion, paznic sau, în ultimă instanţă, dacă treaba mergea rău de tot, la vreo muncă fizică. Problema adevărată era să poţi rămâne într-un loc; să stai într-un birou la ordinele unui

oarecare, să priveşti pe fereastră şi să-ţi vină în minte jungla, palmierii foşnitori, mirosul de sudoare şi cordită, icnelile oamenilor manevrându-şi jeep-urile prin albia râurilor, spaima cu gust de leşie de dinaintea atacului şi cruda bucurie sălbatică de a fi rămas în viaţă la sfârşitul acestuia. Ştia că dacă ar fi ajuns într-o astfel de situaţie şi-ar fi mistuit sufletul. Asta pentru că Africa muşcă la fel ca o muscă ţeţe şi, odată drogul intrat în sânge, nu vei mai putea fi niciodată exorcizat pe de-a întregul.

Aşa că rămase întins în pat, aprinzându-şi altă ţigară şi se întrebă dinspre ce parte putea apărea următoarea misiune.

5

Simon Endean ştia că undeva în Londra trebuia să existe posibilităţi de a afla orice fel de informaţie accesibilă omului, inclusiv numele şi adresa unui mercenar de mâna întâi. Uneori singura problemă era să ştii unde să începi să cauţi şi cui să te adresezi.

După o oră de gândire şi de cafele în biroul lui, coborî şi luă un taxi spre Fleet Street. La intervenţia unui prieten din conducerea unui important cotidian londonez, i se permise accesul la biblioteca informativă a ziarului şi îi înmână arhivarului o fişă cu dosarele pe care dorea să le consulte. Următoarele două ore scormoni prin dosarul din arhivele agenţiei care conţinea fiecare tăietură de ziar din Marea Britanie legată de mercenari din ultimii zece ani. Găsi articole despre Katanga, Congo, Yemen, Vietnam, Cambodgia, Laos, Sudan, Nigeria şi Ruanda; ştiri, comentarii, editoriale, articole şi fotografii. Le citi pe toate şi acordă o atenţie specială semnatarilor.

În acest stadiu, nu căuta un nume anume de mercenar. Oricum existau prea multe nume, pseudonime, *noms de guerre,* porecle şi nu se îndoia că multe dintre ele erau false. Căuta numele unui expert în mercenari, un scriitor sau jurnalist ale cărui articole să fie suficient de autorizate pentru a demonstra că acesta îşi cunoştea domeniul bine şi care să-şi poată găsi drum prin hăţişul pretenţiilor rivale, al vitejiilor asumate, spre o judecată echilibrată. La capătul a două ore, îşi asigură numele dorit, deşi nu mai auzise niciodată vorbindu-se de ziaristul respectiv.

În ultimii trei ani, găsi trei articole purtând aceeaşi semnătură,

în aparenţă cea a unui englez sau american. Jurnalistul părea că ştie despre ce vorbeşte şi pomenea de mercenari de diferite naţionalităţi, fără să-i ridice în slăvi sau să le exagereze isprăvile pentru a-ţi da fiori pe şira spinării. Endean înregistră numele şi cele trei ziare în care apăruseră articolele şi acest fapt părea să-i indice că ziaristul era liber-profesionist.

După un al doilea telefon la prietenul său de la ziar, acesta îi furniză în cele din urmă adresa de care avea nevoie. Era un mic apartament în nordul Londrei.

Se lăsase deja întunericul când Endean părăsi clădirea Man Con-ului şi, urcându-se în Corvette-ul său din parcarea subterană, rulă spre nord către apartamentul ziaristului. Când ajunse acolo, luminile erau stinse şi nimeni nu răspunse la sonerie. Endean spera ca omul să nu fie plecat în străinătate, iar o femeie de la parter îi confirmă că într-adevăr nu era. Se bucură că locuinţa nu era nici spaţioasă, nici elegantă şi trase speranţa că reporterului nu i-ar fi prisosit câţiva bani în plus, aşa cum era cazul cu majoritatea liberilor profesionişti. Se hotărî să revină în cursul dimineţii.

*

Simon Endean apăsă butonul soneriei de lângă plăcuţa cu numele jurnalistului imediat după opt a doua zi dimineaţă şi, după o jumătate de minut, prin micuţul grilaj de metal fixat în lemnul uşii, se auzi o voce care spuse „Da!”.

— Bună dimineaţa, zise Endean către grilaj. Mă cheamă Harris. Walter Harris. Sunt om de afaceri. Pot să vă spun câteva vorbe?

Uşa se deschise şi urcă la etajul patru unde îl aştepta o uşă deschisă pe palier. În cadrul ei se afla bărbatul pe care venise să-l vadă. După ce se aşeză în sufragerie, Endean trecu direct la subiect.

*

— Sunt om de afaceri din City, minţi el cu nonşalanţă. Sunt aici ca reprezentant al unui consorţiu de prieteni care au toţi ceva în comun: faptul că avem interese de afaceri într-un stat din Africa de Vest.

Jurnalistul aprobă din cap cu prudenţă şi luă o înghiţitură de cafea.

— În ultimul timp, am primit repetate rapoarte despre posibilitatea unei lovituri de stat. Preşedintele este un bărbat moderat şi decent, ca toate lucrurile din ţara aceea şi cu mare priză la popor. Unui prieten de-al meu de afaceri i s-a spus de

către unul din angajaţii lui că puciul, dacă şi când va avea loc, ar putea fi sprijinit de comunişti. Mă urmăriţi?

— Da, continuaţi.

— Ei bine, se crede că doar o mică parte din armată ar sprijini puciul, afară doar de cazul în care nu se creează confuzie şi poate rămâne fără comandant. Cu alte cuvinte, dacă sunt puşi în faţa unui fapt împlinit, majoritatea militarilor ar putea să nu reacţioneze în nici un fel odată ce au văzut că puciul a reuşit. Dar, dacă ar avea loc şi ar eşua pe jumătate, suntem siguri că majoritatea armatei l-ar sprijini pe preşedinte. Aşa cum probabil ştiţi, experienţa arată că cele douăzeci de ore de după puci sunt vitale.

— Ce are asta de-a face cu mine? întrebă jurnalistul.

— Ajung şi la asta, zise Endean. Sentimentul general este că, pentru ca puciul să reuşească, ar fi necesar ca aceşti complotişti întâi să-l asasineze pe preşedinte. Dacă acesta ar rămâne în viaţă puciul ar eşua, sau nici măcar nu ar fi declanşat şi totul ar fi în regulă. În consecinţă, chestiunea securităţii palatului prezidenţial este vitală şi urgentă. Am discutat problema cu nişte prieteni de la Ministerul de Externe care sunt de părere că nici nu se poate pune problema ca un ofiţer britanic de profesie să fie trimis acolo în calitate de consilier privind securitatea palatului şi a împrejurimilor sale.

— Deci? Jurnalistul mai sorbi puţină cafea şi-şi aprinse o ţigară. Considera că oaspetele lui era prea alunecos, cu mult prea alunecos.

— Deci preşedintele, ar fi dispus să accepte serviciile unui soldat de profesie care, pe baza unui contract, să-l sfătuiască în privinţa tuturor problemelor de securitate a persoanei sale. Ceea ce caută el este un om care ar fi dispus să meargă acolo, să inspecteze în mod complet sistemul de securitate al palatului şi să găsească eventualele breşe în măsurile de protecţie în jurul preşedintelui. Cred că astfel de oameni, soldaţi de ispravă care nu luptă neapărat sub steagul propriei ţări, se numesc mercenari.

Ziaristul liber-profesionist dădu din cap de mai multe ori. Nu avea nici o îndoială că povestea bărbatului care îşi zicea Harris era falsă de la cap la coadă. În primul rând, dacă ar fi fost interesat de securitatea palatului, guvernul britanic nu s-ar fi împotrivit niciodată să permită unui expert colaborarea cu ei pentru îmbunătăţirea acesteia. În al doilea rând, pe Sloan Street

din Londra, la No. 22, exista o firmă specializată chiar în aceste treburi, numită Watch Guard International.

Îi relată toate astea lui Harris în câteva propoziţii. Acesta nu păru de loc surprins.

— Ah, zise el. Fireşte că trebuie să fiu un pic mai onest.

— Ar fi foarte bine, zise ziaristul.

— Vedeţi, chestiunea este că guvernul britanic ar putea aproba să trimită un expert dar dacă acesta ar constata că trupele de securitate ale palatului ar necesita o instruire extensivă ulterioară, urmată de evenimente, politic vorbind, un britanic trimis de guvern n-ar putea să se angajeze la asta. Şi dacă preşedintele ar dori să-i ofere omului un post pe termen lung în personalul său situaţia ar fi aceeaşi. Cât despre Watch Guard, într-adevăr unul din foştii lor piloţi angajaţi ar fi potrivit dar, dacă s-ar afla în garda palatului şi ar avea loc un puci în ciuda prezenţei sale, ar putea fi un motiv de dispută. Dumneavoastră ştiţi ce ar crede restul Africii despre un angajat al lui Watch Guard pe care majoritatea dintre aceşti negri o consideră ca fiind mână în mână cu Ministerul de Externe şi care ar face asta. Un simplu outsider, fie el mai puţin respectabil, n-ar trezi atâtea suspiciuni şi nu l-ar expune pe preşedinte la bănuiala că este o unealtă în mâna mizerabililor imperialişti.

— Deci, ce doriţi de la mine? întrebă jurnalistul.

— Numele unui foarte bun mercenar, zise Endean. Un tip inteligent şi cu iniţiativă care să facă o treabă pe cinste pentru banii pe care îi ia.

— De ce aţi venit la mine?

— Un membru al grupului nostru şi-a amintit numele dumneavoastră ca urmare a unui articol pe care l-aţi scris acum câteva luni. I s-a părut foarte competent.

— Trăiesc din scris, zise liber-profesionistul.

Endean scoase uşor din buzunar două sute de lire în bancnote de zece şi le aşeză pe masă.

— Atunci scrieţi şi pentru mine, zise el.

— Ce anume? Un articol?

— Nu, o simplă notă. O listă cu nume şi note de activitate sau, dacă doriţi, mi-o puteţi comunica şi verbal.

— O s-o scriu, zise liber-profesionistul.

Se îndreptă către un colţ al camerei, unde un birou, o maşină de scris şi un teanc de hârtie albă conturau spaţiul de lucru al apartamentului pe un singur nivel. Introduse o coală în maşina

de scris şi, consultând din când în când câteva fişe de pe birou, scrise fără întrerupere timp de cincizeci de minute. Când se ridică de pe scaun, se îndreptă către Endean, care aştepta, cu trei foi de hârtie şi i le înmână.

— Astăzi aceştia sunt cei mai buni, generaţia mai veche de acum şase ani din Congo şi noii veniţi. Nu i-am inclus pe cei care nu sunt în stare să comande un pluton. Prostovanii nu vă pot fi de nici un folos.

Endean luă foile şi le studie intens.

Conţinutul era următorul:

COLONEL LAMOULINE. Belgian; probabil om al guvernului, a venit în Congo în 1964 sub Moise Ciombe. Probabil cu deplina aprobare a guvernului belgian. Militar de primă clasă, nu tocmai mercenar în adevăratul sens al cuvântul ui. A înfiinţat detaşamentul de comando Şase (de limbă franceză) şi l-a comandat până în 1965, când a predat comanda lui Denard şi a plecat.

ROBERT DENARD. Francez. Fost poliţist, nu şi militar. Prezent în timpul secesiunii din Katanga între 1961-1962, probabil consilier al Jandarmeriei. A părăsit ţara după eşecul secesiunii şi exilul lui Ciombe. A comandat operaţiunea condusă de mercenari francezi în Yemen pentru Jaques Foccart. S-a reîntors în Congo în 1964, alăturându-se lui Lamouline. A comandat batalionul Şase după Lamouline până în 1967. A luat parte cu inima îndoită la a doua revoltă de la Stanleyville (răzmeriţa mercenarilor), în 1967, Rănit grav la cap, prin ricoşeul unui glonţ provenit din propria tabără. Transportat cu avionul în Rhodesia pentru tratament. A încercat să revină cu invazia mercenară a Congoului din noiembrie 1967, din sudul provinciei Dililo. Operaţiunea amânată, se spune, ca rezultat al unor mituiri CIA, a fost un fiasco când a avut loc. De atunci locuieşte la Paris.

JACQUES SCHRAMME. Plantator, ajuns mercenar. Porecla: Jack cel Negru. Şi-a format propria unitate de katangezi la începutul lui 1961 şi s-a distins în războiul de secesiune katangez. Unul dintre ultimii fugiţi în Angola la sfârşitul confruntării. Plecat împreună cu oamenii lui din Katanga. A aşteptat în Angola reîntoarcerea lui Ciombe, apoi a mărşăluit înapoi în Katanga. Între 1964-1965, în războiul împotriva rebelilor Simba,

detaşamentul lui a fost mai mult sau mai puţin dependent. A stat deoparte în prima revoltă de la Stanleyville din 1966 (răzmeriţa katangeză) şi forţa comună mercenaro-katangeză a rămas intactă. În 1967 s-a alăturat răzmeriţei din Stanleyville, la care ulterior s-a alăturat şi Denard. După rănirea lui Denard, a preluat comanda şi a condus marşul spre Bakabu. Repatriat în 1968, nici un alt contract ca mercenar de atunci.

ROGER FAULQUES. Ofiţer de carieră francez cu multe decoraţii. Trimis în Katanga, în timpul secesiunii, probabil de guvernul francez. Ulterior, l-a comandat pe Denard care se ocupa de operaţiunile franceze în Yemen. Nu a fost implicat în operaţiuni mercenare în Congo. La cererea francezilor, a organizat o mică operaţiune în războiul civil din Nigeria. Curajos şi crud, dar acum aproape schilod din cauza rănilor dobândite în luptă.

MIKE HOARE. Britanic-naturalizat sud-african. Consilier mercenar în timpul războiului de secesiune din Katanga, a devenit prietenul intim al lui Ciombe. Invitat din nou în Congo, când Ciombe s-a reîntors la putere şi a format detaşamentul de comando Cinci, de limbă engleză. Comandant în războiul împotriva populaţiei Simba, a renunţat la comandă în decembrie 1965 şi a fost înlocuit de Peters. Bogat şi semi-pensionat.

JOHN PETERS. I se alătură lui Hoare în 1964, în primul război al mercenarilor. Ajunge comandant adjunct. Neînfricat şi total necruţător. Mai mulţi ofiţeri ce serviseră sub Hoare refuză să lupte sub ordinele lui Peters şi îşi cer transferul sau părăsesc detaşamentul. Bogat, se retrage la sfârşitul lui 1966.

N.B. Cei şase menţionaţi mai sus sunt consideraţi „generaţia veche”, dat fiind că au fost primii care s-au distins în războaiele din Katanga şi Congo. Următorii cinci sunt mai tineri ca vârstă, în afară de Roux, care acum are în jur de patruzeci şi cinci de ani, dar poate fi considerat ca făcând parte din generaţia tânără pentru că a avut misiuni minore în Congo sau pentru că a devenit cunoscut de la războiul din Congo.

ROLF STEINER. German. Primele operaţiuni mercenare în grupul organizat de Faulques care a participat la războiul civil din Nigeria. A rămas în continuare acolo şi a comandat

detaşamentul, aproape decimat, timp de nouă luni. Ulterior, demis. A semnat un contract pentru Sudanul de Sud.

GEORGE SCHROEDER. Sud-african. A servit sub Hoare şi Peters în Detaşamentul Cinci de Comando în Congo. S-a distins în contingentul sud-african din acea unitate. Ales comandant de soldaţi după Peters. Peters a cedat şi i-a încredinţat comanda. Detaşamentul Cinci Comando a fost demobilizat şi trimis acasă, câteva luni mai târziu. De atunci nu s-a mai auzit de el. Trăieşte în Africa de Sud.

CHARLES ROUX. Francez. Foarte tânăr în războiul de secesiune katangez. A plecat în curând şi a ajuns în Angola şi Africa de Sud. După o şedere acolo, s-a întors cu un grup de sud-africani să lupte sub Hoare în 1964. S-a certat cu Hoare şi s-a alăturat grupului Denard. Înaintat în grad şi transferat la Detaşamentul Auxiliar de Comando Şase, cu funcţia de comandant adjunct. Participând la răzmeriţa katangeză din Stanleyville în 1966, în care unitatea lui a fost aproape decimată. Scos pe furiş din Congo de Peters. S-a întors pe calea aerului împreună cu alţi câţiva sud-africani, alăturându-se lui Schramme în mai 1967. Participant şi la revolta de la Stanleyville în 1967. După rănirea lui Denard, propus pentru un post de comandă plină a detaşamentelor de comando 10 şi 6, acum contopite. N-a reuşit să ia comanda. Rănit la Bukavu, într-un schimb de focuri, s-a întors acasă via Kigali. Fără nici un contract de atunci. Locuieşte la Paris.

CARLO SHANNON. Britanic. Luptă sub Hoare în Detaşamentul Cinci Comando 1964. Refuză să servească sub Peters. Transferat la Denard în 1966, intră în Detaşamentul Şase. Serveşte sub Schramme în marşul spre Bukavu. Luptă în toată perioada asediului. Repatriat printre ultimii în aprilie 1968. Se oferă voluntar pentru războiul civil din Nigeria, serveşte sub Steiner. Preia comanda soldaţilor rămaşi după debarcarea lui Steiner din noiembrie 1968. Menţine comanda până la sfârşit. Presupus a locui la Paris.

LUCIEN BRUN. Alias Paul Leroy. Francez. Vorbeşte fluent engleza. A servit ca ofiţer în armata franceză în războiul din Algeria. Lăsat la vatră fără probleme. Aflându-se în Africa de Sud

în 1964, se oferă voluntar pentru Congo. Ajuns în 1964 cu o unitate sud-africană, se alătură lui Hoare în Detaşamentul Cinci Comando. Luptă bine, rănit la sfârşitul lui 1964. Reîntors în 1965. Refuză să servească sub Peters, transferat la Denard în al Şaselea, la începutul lui 1966. Anticipând răzmeriţa, părăseşte Congo în mai 1966. Serveşte sub Faulques în războiul civil din Nigeria. Rănit şi repatriat. Se întoarce Şi încearcă să obţină propria comandă. Eşuează. Repatriat în 1968. Locuieşte la Paris. Foarte inteligent, cu deosebit simţ politic.

*

Când termină de citit, Endean ridică privirea.

— Toţi aceşti oameni ar fi disponibili pentru o astfel de misiune? întrebă el.

Jurnalistul clătină din cap.

— Mă îndoiesc, zise el. I-am inclus pe toţi cei ce ar putea face o astfel de treabă. Dacă sunt dispuşi să o facă este o altă chestiune. Ar depinde de amploarea misiunii şi de numărul de oameni sub comandă. Pentru cei mai vârstnici este şi o chestiune de prestigiu. Se mai pune şi întrebarea cât de mult au nevoie de această treabă. Câţiva, printre cei mai vârstnici, sunt mai mult sau mai puţin în retragere şi plini de bani.

— Arătaţi-mi-i, îl invită Endean.

Jurnalistul se întinse şi îşi puse degetul pe listă.

— Mai întâi, generaţia veche. Pe Lamouline n-o să-l obţineţi niciodată. Practic, a acţionat întotdeauna pe linia politicii guvernului belgian, un veteran dur, venerat de oamenii lui. Acum a ieşit la pensie. Celălalt belgian, Jacques Schramme cel Negru, e şi el pensionat şi are o fermă de creştere a puilor în Portugalia. Dintre francezi, Roger Faulques este probabil cel mai decorat fost ofiţer al armatei franceze. Şi el la rândul lui este adulat de oamenii care au luptat sub comanda lui, din interiorul sau din afara legiunii străine şi considerat un gentleman de ceilalţi. Dar din cauza rănilor este invalid şi ultimul contract pe care l-a avut a fost un eşec, deoarece a delegat comanda unui subordonat care a dat greş. În cazul în care colonelul ar fi fost el însuşi acolo, acest lucru probabil nu s-ar fi întâmplat.

Denard a fost ban în Congo, dar a suferit o rană foarte urâtă la cap, la Stanleyville. Acum e vindecat. Mercenarii francezi menţin încă legătura cu el ca să ciugulească vreun contract, dar nu i s-a mai încredinţat nici o comandă sau proiect de îndeplinit de la acel fiasco înregistrat la Dililo. Şi nici nu-i de mirare.

Dintre anglo-saxoni, Mike Hoare este pensionat şi fără probleme materiale. Ar putea să-l tenteze un proiect de un milion de lire sterline, dar nici asta nu e sigur. Ultima lui incursiune a fost în Nigeria, unde a propus un proiect fiecărei tabere la un cost de jumătate de milion de lire. Ambele l-au refuzat. John Peters este şi el pensionat şi are o fabrică în Singapore. Toţi şase au făcut o groază de bani în perioada de prosperitate, dar nici unul nu s-a adaptat la misiunea mai tehnică, de dimensiuni mai reduse, căutată în ziua de azi, pentru că n-au dorit s-o facă sau pentru că n-au putut.

— Dar ceilalţi cinci? întrebă Endean.

— Pe vremuri Steiner a fost bun, dar a decăzut. Publicitatea presei a tăbărât pe el şi, pentru un mercenar, asta nu e niciodată o treabă bună. Încep să creadă că sunt la fel de temuţi precum îi prezintă ziarele de duminică. Roux a fost contrariat când n-a reuşit să obţină comanda la Stanleyville, după rănirea lui Denard şi pretinde a fi şeful tuturor mercenarilor francezi, dar n-a fost folosit în Bukavu. Ultimii doi sunt mai de nădejde; amândoi înjur de treizeci de ani, inteligenţi, educaţi şi cu suficient curaj în luptă pentru a putea comanda alţi mercenari. Întâmplător, mercenarii luptă numai sub ordinele unui comandant pe care şi l-au ales singuri. Aşa că a angaja un mercenar cu reputaţie proastă pentru a recruta alţi mercenari, nu serveşte la nimic, pentru că nimeni nu-i interesat să servească sub ordinele unui tip care a dat o dată chix. Deci, palmaresul în luptă e foarte important.

Lucien Brun, alias Paul Leroy, ar putea să facă treaba. Necazul e că nu puteţi fi sigur că n-o să sufle câte ceva Serviciului de Informaţii Francez (SDECE). Are vreo importanţă?

— Da, foarte mare, zise scurt Endean. L-aţi sărit pe Schroeder, sud-africanul. Ce-i cu el? ziceaţi că a comandat Detaşamentul Cinci Comando în Congo?

— Da, zise jurnalistul. La sfârşit, chiar la sfârşit. Şi s-a destrămat sub comanda lui. E un soldat de primă mână, dar are limitele lui. De exemplu, ar fi capabil să comande excelent un batalion de mercenari, cu condiţia ca acesta să facă parte din structura unei brigăzi cu o bună comandă. E un foarte bun comandant, dar convenţional. Foarte puţină imaginaţie, nu e tipul care să-ţi pună pe picioare o operaţiune pornind de la zero. Ar avea nevoie de ofiţeri în subordine pentru a se ocupa de detalii.

— Şi Shannon? E englez?

— Irlandez. E nou-venit. A avut prima comandă acum un an, dar s-a descurcat foarte bine. Are mult curaj şi gândeşte neconvenţional. E în stare să organizeze totul, până la cele mai mici detalii.

Endean se ridică să plece.

— Mai spuneţi-mi ceva, zise el din uşă. Dacă ar fi să puneţi la cale o operaţiune, să căutaţi un om care să plece în misiune şi să evalueze o situaţie, pe cine aţi alege?

Ziaristul ridică notele de pe masă.

— Cat Shannon, răspunse el fără ezitare. Dacă aş face asta sau aş pune la cale o operaţiune, l-aş alege pe Cat.

— Unde se află? întrebă Endean.

Jurnalistul menţionă un hotel şi un bar din Paris.

— Puteţi să încercaţi la unul din aceste locuri, zise el.

— Şi dacă acest om, Shannon, nu e disponibil sau dintr-un motiv oarecare nu poate fi angajat, cine ar fi al doilea pe listă?

Jurnalistul se gândi câteva clipe.

— Dacă nu Lucien Brun, atunci singurul care aproape sigur ar fi disponibil şi care are şi experienţă ar fi Roux, zise el.

— Aveţi adresa lui? întrebă Endean.

Jurnalistul spicui într-un mic carneţel pe care îl scoase dintr-un sertar al biroului.

— Roux are un apartament în Paris, zise el şi îi dădu adresa lui Endean.

Câteva clipe mai târziu auzi tropăitul paşilor lui Endean coborând treptele: Ridică receptorul şi formă un număr.

— Carrie? Salut, sunt eu. În seara asta ieşim la un restaurant. La unul scump, tocmai am încasat nişte bani pentru un articol.

*

Cat Shannon păşea încet şi gânditor pe Rue Blanche, îndreptându-se către Place Clichy. Micile localuri erau deja deschise pe ambele trotuare ale străzii şi, din uşă, peştii încercau să-l convingă să intre să vadă cele mai frumoase fete din Paris. Acestea din urmă, care erau oricum numai frumoase nu, trăgeau cu ochiul din spatele draperiilor dantelate spre strada întunecată. Era puţin după ora cinci, într-o seară de la jumătatea lunii martie şi sufla un vânt rece. Vremea se potrivea stării de spirit a lui Shannon. Traversă piaţeta şi se înfundă pe o altă stradă laterală care ducea către hotelul lui care n-avea alt avantaj în afara unei privelişti frumoase de la etajele superioare, ţinând cont că era foarte aproape de centrul cartierului Montmartre. Se gândea la

doctorul Dunois pe care îl vizitase pentru un control de rutină cu o săptămână în urmă. Fost paraşutist şi medic militar, Dunois ajunsese alpinist şi participase la două expediţii franceze în Himalaia şi Anzi ca medic al echipei.

Ulterior, se oferise voluntar pentru mai multe misiuni medicale dificile în Africa şi lucrase pentru Crucea Roşie Franceză cu un statut temporar şi numai pe perioada stării de urgenţă. Acolo îi întâlnise pe mercenari şi oblojise pe câţiva dintre ei după luptă. Devenise cunoscut ca doctorul mercenarilor chiar şi la Paris, cususe multe găuri de gloanţe şi scosese multe schije din trupurile lor. Dacă aveau o problemă medicală sau era nevoie de un control general, de obicei se duceau să-l consulte la cabinetul lui din Paris. Dacă erau înstăriţi, cu bani gârlă, îl plăteau zdravăn în dolari. Dacă nu, uita să le trimită notele de plată, lucru neobişnuit la medicii francezi.

Shannon intră pe uşa hotelului şi traversă holul ca să-şi ia cheia. Bătrânul era la datorie în spatele recepţiei.

— Ah, domnule, aţi fost căutat de la Londra de mai multe ori. Toată ziua. V-au lăsat un mesaj.

Bătrânul îi înmână lui Shannon un petic de hârtie ataşat cheii. Era mâzgălit de bătrân, dictat evident literă cu literă. Scria pur şi simplu „Atenţie la Harris” şi era semnat cu numele unui ziarist liber-profesionist pe care-l cunoştea din campaniile sale africane şi despre care ştia că locuieşte la Londra.

— Mai este şi altcineva, domnule. Vă aşteaptă în salon.

Bătrânul făcu un gest către micuţa încăpere aşezată lângă holul principal şi, prin arcadă, Shannon văzu un bărbat cam de vârsta lui, îmbrăcat într-un sobru costum gri, specific oamenilor de afaceri englezi. Individul îl măsura cu privirea. În uşurinţa cu care musafirul se ridică în picioare şi în forma umerilor exista foarte puţin din aerul unui om de afaceri englez. Shannon mai văzuse astfel de tipi şi înainte. Erau întotdeauna reprezentanţii unor bogate persoane în vârstă.

— Domnul Shannon?

— Da.

— Mă numesc Harris, Walter Harris.

— Pe mine mă căutaţi?

— Vă aştept de câteva ore bune. Putem să vorbim aici sau în camera dumneavoastră?

— Aici e foarte bine. Bătrânul nu înţelege engleza.

Cei doi bărbaţi se aşezară faţă în faţă.

Endean se relaxă şi puse picior peste picior. Scoase un pachet de ţigări şi îi făcu semn lui Shannon să se servească.

Shannon clătină din cap şi îşi scoase din buzunarul hainei ţigările lui preferate, apoi se concentră asupra discuţiei.

— Înţeleg că sunteţi mercenar, domnule Shannon?

— Da.

— De fapt, mi-aţi fost recomandat. Reprezint un grup de oameni de afaceri londonezi. Avem o treabă de făcut. Un fel de misiune. E nevoie de un om priceput în probleme militare şi care să poată călători într-o ţară străină fără a trezi suspiciuni. Un om capabil să întocmească un raport inteligent despre cele văzute acolo, să analizeze situaţia militară şi apoi să-şi ţină gura.

— Nu sunt ucigaş cu simbrie, zise Shannon scurt.

— Nu asta vă cerem, zise Endean.

— În regulă, care e misiunea? Şi care e plata? întrebă Shannon.

Consideră că n-avea rost să facă risipă de cuvinte. Era improbabil ca bărbatul din faţa lui să fie impresionat de prea multă pălăvrăgeală.

— În primul rând, va trebui să veniţi la Londra pentru detalii. Vă vom plăti călătoria şi cheltuielile, chiar dacă decideţi să nu acceptaţi.

— De ce la Londra? De ce nu aici? întrebă Shannon.

Endean exală un norişor de fum.

— Trebuie să vedeţi nişte hărţi şi alte câteva documente, zise el. N-am vrut să le aduc aici cu mine. Totodată, trebuie să-mi consult partenerii şi să-i informez dacă aţi acceptat sau nu, după cum va fi cazul.

Se lăsase tăcerea când Endean scoase din buzunar un teanc de bancnote de o sută de franci.

— Cinci sute de franci, zise el, în jur de o sută douăzeci de lire sterline. Asta este pentru biletul de avion spre Londra, dus-întors sau numai dus, după cum preferaţi. Şi pentru o noapte la hotel. Dacă refuzaţi propunerea, veţi primi încă o sută de lire pentru deranj. Dacă acceptaţi, discutăm onorariul ulterior.

Shannon dădu din cap.

— În regulă. Vă ascult la Londra. Când?

— Mâine, zise Endean şi se ridică să plece. Puteţi ajunge oricând în cursul zilei de mâine şi vă veţi caza la Post House pe Haverstock Hill. Vă rezerv camera în cursul serii, când voi ajunge înapoi. Poimâine, la ora nouă, vă voi telefona în cameră şi vom

fixa o întâlnire mai târziu, în cursul dimineţii. E clar?

Shannon dădu din cap şi luă banii.

— Rezervaţi camera pe numele de Brown. Keith Brown, zise el.

Bărbatul care se prezentase drept Harris ieşi din hotel şi o porni pe stradă în căutarea unui taxi.

Nu întrezărise nici un motiv pentru a-i menţiona lui Shannon că în aceeaşi după-amiază, mai devreme, petrecuse trei ore discutând cu un alt mercenar, un bărbat pe nume Charles Roux. Nu-i pomenise nici hotărârea pe care o luase, în ciuda interesului evident al francezului, dat fiind că Roux nu era omul potrivit pentru misiune; părăsise apartamentul bărbatului cu promisiunea vagă că îi va comunica decizia lui ulterior.

*

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Shannon stătea la fereastra dormitorului său din Post House Hotel şi privea ploaia, ascultând fâşâitul traficului dintre Haverstock Hill şi Camden Town spre Hampstead şi suburbiile învecinate. Ajunsese în acea dimineaţă cu primul avion, folosindu-şi paşaportul pe numele de Keith Brown. Cu mult timp în urmă, încercase să-şi facă rost de un paşaport fals prin metoda normală folosită în cercurile mercenare. La sfârşitul lui 1967, fusese cu Jacques Schramme cel Negru la Bukavu, unde se treziseră încercuiţi şi asediaţi luni de zile de armata congoleză. În cele din urmă, neînfrânţi dar rămaşi fără muniţie, mercenarii părăsiseră oraşul congolez înconjurat de lacuri, traversaseră podul în Ruanda învecinată şi se lăsaseră dezarmaţi cu garanţii din partea Crucii Roşii, pe care însă Crucea Roşie nu putea să le îndeplinească.

După aceea, timp de aproape şase luni, trândăviseră într-un lagăr la Kigali, în timp ce Crucea Roşie şi guvernul ruandez încercau să-i repatrieze. Preşedintele Mobutu din Congo vroia să-i ia înapoi pentru a-i executa, dar mercenarii ameninţaseră că, dacă se va lua această decizie, vor îngenunchea armata ruandeză cu mâinile goale, îşi vor recupera armele şi îşi vor croi drum spre casă ei înşişi. Guvernul ruandez crezuse, pe bună dreptate, că le stătea la îndemână să o facă. Când în cele din urmă se hotărâse să fie trimişi în Europa cu avionul, consulul britanic vizitase lagărul şi le spusese sobru celor şase mercenari britanici prezenţi că trebuie să le ridice paşapoartele. Îi răspunseseră la fel de sobru că pierduseră absolut totul la traversarea lacului în Bukavu. Odată cu întoarcerea acasă, la Londra, lui Shannon şi celorlalţi li se comunicase de la Ministerul

de Externe că fiecare om datora 350 lire sterline costul călătoriei şi că nu vor mai primi niciodată alt paşaport.

Înainte de a părăsi lagărul, oamenii fuseseră fotografiaţi şi li se luaseră amprentele. Li se înregistraseră numele. Trebuiseră să semneze şi un document prin care se angajau să nu mai pună piciorul pe continentul african. Aceste documente urmau să fie trimise în copie fiecărui guvern african. Reacţia mercenarilor fusese previzibilă. Fiecare avea barbă mare şi mustăţi lungi şi erau netunşi după luni de zile de lagăr unde foarfecele nu erau permise decât dacă ar fi fost folosite ca armă. În consecinţă, fotografiile erau de nerecunoscut. Apoi îşi schimbaseră amprentele unul cu celălalt şi numele. Rezultatul fusese că fiecare document de identitate conţinea numele unui om, amprentele altuia şi fotografia unui al treilea. În cele din urmă, semnaseră şi angajamentul de a pleca pentru totdeauna din Africa cu nume ca Sebastian, Weetabix şi Meddy Seagoon. Reacţia lui Shannon faţă de pretenţia Ministerului de Externe fusese pe aceeaşi linie. Din moment ce se afla încă în posesia „paşaportului pierdut," îl păstrase şi călătorise unde dorise, până la expirarea acestuia. Apoi luase măsurile necesare pentru a-şi face rost de altul, eliberat de Oficiul de Paşapoarte, dar bazat pe un certificat de naştere obţinut de la Registrul de Naşteri din Somerset House pentru suma standard de cinci şilingi, dar care se referea la un copil mort de meningită din Jarouth, cam pe vremea naşterii lui Shannon.

Ajungând în acea dimineaţă la Londra, îl contactase pe jurnalistul pe care-l întâlnise pentru prima dată în Africa şi aflase cum îl descoperise Walter Harris. Îi mulţumise omului pentru recomandare şi îl întrebase dacă ştia numele unei agenţii serioase de detectivi particulari. Mai târziu în aceeaşi după-amiază, trecuse pe la agenţie şi depusese un acont de douăzeci de lire, promiţând să-i sune a doua zi dimineaţă cu instrucţiuni.

Aşa cum promisese, Endean sună la nouă fix dimineaţa şi i se făcu legătura în camera domnului Brown.

— În Sloane Avenue este un bloc numit Chelsea Cloisers, zise el fără introducere. Am rezervat apartamentul 317 pentru discuţia noastră. Te rog să fii acolo la unsprezece fix. Aşteaptă în hol până ajung eu, căci cheia e la mine.

Apoi închise. Shannon notă adresa din cartea de telefon de pe noptieră şi sună la agenţia de detectivi particulari.

— Vreau ca omul nostru să fie în holul blocului Chelsea

Cloisers din Sloane Avenue la zece şi un sfert, zise el. Ar fi bine să aibă propriul lui mijloc de transport.

— Va veni cu un scuter, zise şeful agenţiei.

*

O oră mai târziu, Shannon îl întâlni pe omul agenţiei în holul blocului cu apartamente de închiriat. Spre surprinderea lui, era un tânăr sub douăzeci de ani, cu părul lung. Shannon îl cercetă suspicios.

— Ştii ce ai de făcut? îl întrebă.

Băiatul dădu din cap. Părea plin de entuziasm şi Shannon speră ca la asta să se adauge şi ceva pricepere.

— Ei bine, du-ţi şi casca de motociclist afară pe scuter, zise el. Oamenii care vin aici nu poartă căşti de-astea. Şezi acolo şi citeşte ziarul.

Tânărul n-avea ziar, aşa că Shannon i-l dădu pe al lui.

— Voi fi în celălalt capăt al holului. În jur de unsprezece, vine un bărbat, îmi face semn din cap şi intrăm împreună în lift. Fii cu ochii pe el, să-l poţi recunoaşte când pleacă. Ar trebui să iasă cam într-o oră. Atunci să fii deja în stradă călare pe scuter, cu casca pe cap, prefăcându-te că te ocupi de o mică defecţiune. Ai înţeles?

— Da, am înţeles.

— Bărbatul fie că-şi va lua propria maşină de undeva din apropiere, caz în care îi reţii numărul de înmatriculare, fie că va apela la un taxi. În ambele cazuri, urmăreşte-l şi vezi unde merge. Ţine-te de coada lui până ajunge în locul ce pare să fie destinaţia lui finală.

Băiatul sorbi instrucţiunile şi îşi luă locul în capătul îndepărtat al holului, ascuns în spatele ziarului.

Portarul blocului îl privi încruntat, dar îi dădu pace. Fusese martorul multor întâlniri de acest fel în faţa standului său de recepţie. După patruzeci de minute, Simon Endean îşi făcu apariţia. Shannon observă cum ieşise dintr-un taxi la intrare şi speră că amănuntul nu-i scăpase nici tânărului. Se ridică şi dădu din cap către noul venit, dar Endean trecu pe lângă el şi apăsă pe butonul liftului. Shannon îl urmă, observându-l pe tânăr care-l îl privea atent pe deasupra ziarului.

„Pentru numele lui Dumnezeu!” gândi Shannon rugându-se în sinea lui ca omul care-şi zicea Harris să nu-şi rotească privirea prin hol.

Aşezat într-un scaun comod în apartamentul 317, Endean îşi

deschise mapa diplomat şi scoase o hartă. Întinzând-o pe pat, îi spuse lui Shannon s-o privească. Shannon îi acordă trei minute şi reţinu toate detaliile pe care i le putea furniza harta. Apoi Endean îşi începu informarea.

Acesta era un amestec judicios de fapte şi ficţiune. Susţinea în continuare că reprezenta un consorţiu al unor oameni de afaceri britanici care aveau în Zangaro interese ce suferiseră o înrăutăţire din cauza preşedintelui Kimba.

Apoi trecu la descrierea republicii, de la independenţă până în prezent şi ceea ce spusese era adevărat, cea mai mare parte a propriului raport către *Sir* James Manson. Problema puciului apăru la sfârşit.

— Un grup de ofiţeri din armată a luat legătura cu un grup al oamenilor de afaceri locali care întâmplător reprezintă o specie pe cale de dispariţie. Au menţionat faptul că se gândesc să-l răstoarne pe Kimba printr-un puci. Un om de afaceri local i-a spus cuiva din grupul nostru şi ne-au plasat problema nouă. Chestiunea e că, în ciuda statutului lor de ofiţeri, sunt practic nepregătiţi din punct de vedere militar şi nu se pricep cum să-l răstoarne pe preşedinte, deoarece acesta îşi petrece prea mult timp ascuns în spatele zidurilor palatului, înconjurat de gărzile sale de corp. Sincer vorbind, nu ne-ar părea rău să-l vedem pe acest Kimba răsturnat, lucru valabil şi pentru popor. Un nou guvern ar fi benefic pentru economia regiunii şi pentru întreaga ţară. Avem nevoie ca un om să meargă acolo şi să alcătuiască o evaluare completă a situaţiei militare şi de securitate în interiorul şi în jurul palatului, precum şi a instituţiilor importante. Dorim un raport complet asupra potenţialului militar al lui Kimba.

— Asta ca să-l transmiteţi mai departe ofiţerilor dumneavoastră? întrebă Shannon.

— Nu sunt ofiţerii noştri. Sunt ofiţeri zangarezi. Problema este, în cazul în care vor lovi, că trebuie să ştie cum să procedeze.

Shannon crezu prima jumătate din informare, dar nu şi pe cea de-a doua. Dacă ofiţerii aflaţi la faţa locului nu puteau evalua situaţia, erau prea nepricepuţi să efectueze un puci. Dar nu scoase o vorbă.

— Ar trebui să merg ca turist, zise el. Nu pot lucra sub altă acoperire.

— Exact.

— Cred că nu prea sunt turişti pe acolo. De ce nu pot merge ca invitat al unuia din prietenii dumneavoastră de la companie?

— Nu se poate, zise Endean, dacă s-ar întâmpla ceva ar avea foarte mult de suferit cu toţii.

„Vreţi să spuneţi dacă sunt prins” gândi Shannon, dar nu zise nimic. Era plătit, aşa că trebuia să rişte. Pentru asta şi pentru priceperea sa era plătit.

— Mai este chestiunea onorariului, zise el scurt.

— Deci, eşti dispus s-o faci.

— Pentru o sumă bună, da.

Endean dădu din cap aprobator.

— Mâine dimineaţă vei primi la hotel un bilet dus-întors de la Londra până în capitala celei mai apropiate republici, zise el. Trebuie să te întorci la Paris pentru obţinerea vizei. Zangaro este atât de săracă încât nu au decât o singură ambasadă în Europa şi aceasta e la Paris. Dar pentru obţinerea unei vize pentru Zangaro e nevoie de o lună. În capitala învecinată există un consulat zangarez. De acolo, dacă reuşeşti să mituieşti consulul, poţi obţine viza într-o oră. Înţelegi cum merg lucrurile.

Shannon dădu din cap. Înţelegea foarte bine.

— Aşa că obţine-ţi viza la Paris, apoi ia o cursă Air-Afrique. După ce primeşti viza zangareză, zboară la Clarence cu avionul de legătură plătind, bani gheaţă. Cheltuielile pentru toate astea, inclusiv hotelul de mâine, se ridică la 300 de lire sterline, în franci francezi.

— Am nevoie de cinci, zise Shannon. Vor fi cel puţin zece zile, poate mai multe, în funcţie de legături şi timpul ţinerii vizelor. Trei sute nu lasă nici o marjă pentru posibile întârzieri sau mituiri ocazionale.

— În regulă, cinci sute în franci francezi, plus cinci sute pentru dumneata, zise Endean.

— O mie, zise Shannon.

— Dolari? înţeleg că persoane ca dumneata discută în dolari.

— Lire sterline, zise Shannon. Asta înseamnă 2.500 de dolari, sau două luni de salariu fix, dacă aş avea un contract obişnuit.

— Dar vei fi plecat numai zece zile, protestă Endean.

— Zece zile extrem de riscante, contracară Shannon. Dacă locul este numai pe jumătate atât de periculos precum spuneţi, oricine e prins cu astfel de treabă, va avea parte de o moarte foarte chinuitoare. Şi dacă doriţi să-mi asum eu riscurile decât să mergeţi dumneavoastră, plătiţi.

— În regulă, o mie de lire. Cinci sute acum, cinci sute când te întorci.

— De unde ştiu că o să mă contactaţi la întoarcere? zise Shannon.

— De unde ştiu eu dacă te vei duce de fapt acolo sau nu? ripostă Endean.

Shannon constată justeţea întrebării. Apoi dădu din cap.

— În regulă, jumătate acum, jumătate mai târziu.

Zece minute mai târziu, Endean plecă după ce îl instrui pe Shannon să aştepte cinci minute înainte să plece şi el.

*

La ora trei în aceeaşi după-amiază, şeful agenţiei de detectivi se întoarse la birou după dejun. Shannon sună la trei şi un sfert.

— A, da, domnule Brown, zise vocea din receptor. Am vorbit cu omul meu. A aşteptat după cum i-aţi spus şi când subiectul a părăsit clădirea l-a recunoscut şi l-a urmărit. Subiectul a chemat un taxi staţionat lângă bordură şi omul meu l-a urmărit până în City. Acolo a părăsit taxiul şi a intrat într-o clădire.

— Ce clădire?

— Man Con House. Adăposteşte cartierul general al companiei Manson Consolidated Mining.

— Ştiţi cumva dacă lucrează acolo? întrebă Shannon.

— Se pare că da, zise şeful agenţiei. Omul meu n-a putut să-l urmărească în clădire, dar a observat că un curier l-a salutat cu mâna la chipiu pe subiect şi i-a ţinut uşa deschisă ca să intre. Nu a făcut asta pentru secretarele şi funcţionarii care plecau să ia dejunul.

— Este mai inteligent decât pare, recunoscu Shannon.

Tânărul făcuse o treabă bună Shannon mai dădu alte câteva instrucţiuni şi după-amiază trimise agenţiei de detectivi un mandat poştal de cincizeci de lire. Deschise un cont la bancă în care depuse 10 lire. În dimineaţa următoare depuse la bancă încă 50 de lire şi, în aceeaşi seară, zbură la Paris.

*

Doctorul Gordon Chalmers nu era un băutor. Rareori consuma vreo băutură mai tare decât berea şi când se întâmpla aşa ceva devenea vorbăreţ, aşa cum patronul său, *Sir* James Manson, descoperise el însuşi în timpul lunch-ului lor de la Wilton’s.

În seara în care Cat Shannon schimba avioanele la Le Bourget pentru a prinde cursa Air Afrique DC-8 spre Africa de Vest, Dr. Chalmers lua masa cu un vechi prieten de facultate, acum la rândul lui un om de ştiinţă care lucra în cercetarea industrială.

Nu există un motiv special pentru această cină. Cu câteva zile

în urmă, dăduse pe stradă peste fostul său coleg de clasă, una din acele întâlniri întâmplătoare şi hotărâseră să ia cina împreună.

Cu cinsprezece ani în urmă fuseseră tineri studenţi, burlaci şi trudind din greu pentru obţinerea diplomelor respective, oneşti şi preocupaţi. Aşa cum sunt obligaţi să fie mulţi oameni de ştiinţă tineri. Pe la mijlocul anilor cincizeci preocupările la modă fuseseră bomba atomică şi colonialismul; se alăturaseră miilor de manifestanţi în marşul Campaniei pentru dezarmare nucleară şi intraseră în diverse mişcări ce vizau un sfârşit imediat al imperiului şi libertate în lume. Ambii fuseseră indignaţi, serios implicaţi şi nici unul nu reuşise să schimbe nimic. Dar, în indignarea lor în legătură cu starea de lucruri din lume, se amestecaseră în mişcarea de tineret comunistă. Chalmers o părăsise curând, se căsătorise, îşi întemeiase o familie obţinând un împrumut pentru casă şi încet-încet trecuse în clasa medie a celor care trăiau din salariu.

Grijile combinate ce apăruseră în viaţa lui în ultimele două săptămâni îl făcuseră să consume mai mult decât singurul pahar cu vin de la cină, cu mult mai mult. Prietenul lui, un tip amabil cu ochi calzi, căprui, îi remarcase starea de spirit şi îl întrebase cu ce-i poate veni în ajutor. Doar când ajunsese la brandy Dr. Chalmers simţise nevoia să se confeseze cuiva, unei persoane care, spre deosebire de soţia sa, era om de ştiinţă, coleg de-al său şi care îi putea înţelege problemele. Fireşte, îi ceruse discreţie totală, iar prietenul lui se dovedise plin de solicitudine şi înţelegere.

Când el auzi despre fiica infirmă şi despre nevoia de bani pentru echipamentul atât de scump, necesar ei, ochii bărbatului se întunecară de îngrijorare şi se întinse peste masă pentru a strânge braţul lui Chalmers.

— Nu-ţi face probleme pentru asta, Gordon. Este absolut de înţeles. Oricine altcineva ar fi făcut acelaşi lucru, îi zise el.

Chalmers se simţi mai bine când părăsiră restaurantul şi fiecare o apucă pe drumul său spre casă. Se simţea cu sufletul mai uşurat, acum că problema lui era împărtăşită.

Deşi îşi întrebase vechiul prieten cum îi mersese în anii trecuţi de la studenţia lor comună, omul fusese cam evaziv. Chalmers, încovoiat de propriile sale griji şi cu simţul observaţiei cam ciuntit de vin, nu insistase pentru a afla amănunte. Chiar dacă ar fi făcut-o, era improbabil ca prietenul lui să-i fi mărturisit faptul că,

departe de a fi intrat în rândurile burgheziei, rămăsese un membru profund devotat al Partidului.

6

Avionul Convair 440, care asigura serviciul de legătură aeriană către Clarence, se înclină abrupt deasupra golfului şi începu coborârea spre aerodrom. Aşezat intenţionat în partea stângă a avionului, Shannon privi în jos spre oraş în vreme ce aeronava trecea pe deasupra acestuia. De la o înălţime de o sută de picioare, văzu capitala Republicii Zangaro aşezată la capătul peninsulei, înconjurată din trei părţi de apele mărginite de palmieri ale golfului şi pe a patra latură de uscat, unde peninsula comprimată, cu o lungime de opt mile, se întindea în spate pentru a se uni cu principala linie de coastă.

Limba de pământ era lată de trei mile la bază, aşezată în mlaştinile de manglieri ale litoralului şi lată de o milă la vârf, unde era situat oraşul. Pe fiecare latură existau manglieri şi doar la capăt aceştia făceau loc unor plaje acoperite de prundiş.

Oraşul se întindea dintr-o parte în cealaltă a peninsulei şi acoperea cam o milă din lungimea acesteia. Pornind dintr-un capăt al oraşului, un singur drum şerpuia printre terenuri cultivate, oprindu-se pe litoralul principal, pe o distanţă de şapte mile.

Evident, cele mai bune clădiri din oraş erau aşezate în zona cea mai apropiată de litoral, acolo unde bătea briza, iar priveliştea aeriană arăta că aceste clădiri fuseseră construite pe parcele de teren egale ca suprafaţă şi având fiecare un acru.

Partea oraşului dinspre uscat era evident zona cea mai sărăcăcioasă, unde dădeai peste mii de cocioabe cu acoperiş de tablă, despărţite de alei înguste şi pline de noroi. Se concentră asupra zonei mai bogate a capitalei Clarence, locul de rezistenţă al foştilor stăpâni coloniali, pentru că aici erau clădirile importante şi nu avea la dispoziţie decât câteva secunde să le vadă din acest unghi.

Chiar la capăt era un mic port format acolo unde, fără nici o raţiune geologică, două limbi de pietriş lungi şi curbate se întindeau spre mare ca antenele unui gândac sau precum cleştele unei urechelniţe. Portul era aşezat pe partea dinspre uscat a acestui golf. Dincolo de braţele golfului, Shannon văzu

apa ondulată de briză în timp ce, în interiorul golfului, marea era perfect liniştită. Fără îndoială că acest traseu de ancoraj din capătul peninsulei creată dintr-un capriciu al naturii fusese locul care-i atrăsese pe primii navigatori în această lume.

Centrul portului, situat vis-a-vis de deschiderea spre mare, era dominat de un singur chei de beton unde nu se afla nici o navă şi de un depozit bun la toate. La stânga cheiului de beton se întindea fireşte zona de pescuit a băştinaşilor, o plajă de pietriş acoperită de canoe lungi şi năvoadele puse la uscat în dezordine, iar la dreapta cheiului era vechiul port, o serie de cocioabe de lemn decrepite, cu faţa spre mare.

În spatele depozitului se întindea un teren ierbos de vreo două sute de iarzi ce se sfârşea cu o şosea care şerpuia de-a lungul ţărmului, iar în spatele acesteia începeau construcţiile. Shannon zări pentru o clipă o biserică albă în stil colonial şi ceva ce va fi fost în trecut palatul guvernatorului, înconjurat de un zid. În interiorul zidurilor, separată de clădirile principale, era o curte întinsă, înconjurată de un şir de colibe de provenienţă recentă.

În acel moment, Corvair-ul se redresă, oraşul dispăru din vedere şi se apropiară de aterizare.

Prima experienţă zangareză a lui Shannon avusese loc cu o zi în urmă când îşi obţinuse viza pentru o vizită turistică. Consulul din capitala învecinată îl primise cu o oarecare surpriză, fiind neobişnuit cu astfel de cereri. Trebuise să completeze un formular de cinci pagini ce-i cerea totul, începând cu prenumele părinţilor (dat fiind că habar n-avea de numele părinţilor lui Keith Brown, le inventase) şi terminând cu orice altă informaţie posibilă.

Când îi înmânase paşaportul, acesta conţinea o frumoasă bancnotă pusă între prima şi a doua pagină. Aceasta trecuse direct în buzunarul consulului. Apoi omul examinase paşaportul din fiecare unghi, citise fiecare pagină, îl ridicase în lumină, îl răsucise, verificase conturile din bancă de la sfârşit. După cinci minute, cât durase toată verificarea asta, Shannon începuse să se întrebe dacă ceva era în neregulă. Nu cumva Ministerul de Externe Britanic strecurase vreo eroare în acest paşaport? Apoi consulul privise şi se interesase:

— Sunteţi american?

Cu un sentiment de uşurare, Shannon îşi dăduse seama că omul era analfabet.

Îşi obţinuse viza în numai cinci minute. Dar la aeroportul din

Clarence, distracţia se terminase.

Nu avea nici un fel de bagaj mai mare în avion, doar o geantă de mână. În interiorul principalei (şi singurei) încăperi pentru pasageri, căldura era înspăimântătoare şi locul bâzâia de muşte. Vreo doisprezece soldaţi trândăveau de colo-colo alături de zece poliţişti. Evident, aparţineau unor triburi diferite. Poliţiştii erau încrezuţi, aşa că abia dacă schimbau câte un cuvânt între ei, în timp ce se sprijineau de pereţi. Dar cei care îi atraseră atenţia lui Shannon fură soldaţii. Îi privi pe furiş în timp ce completa un alt formular extrem de lung (acelaşi pe care îl completase cu o zi în urmă la consulat) şi trecu la controlul sănătăţii şi al paşaportului efectuat de funcţionari pe care îi bănui că erau, ca şi poliţiştii, membri ai tribului Caja. Necazul începu când ajunse la vamă. Îl aştepta un civil care, cu un scurt gest din cap, îi făcu semn să treacă în camera alăturată. Făcând aceasta, îl trase de braţ după el. Patru soldaţi îl urmară fuduli. Atunci îşi dădu seama că imaginea acestora îi evoca ceva cuibărit în memorie. Cu mult timp în urmă, în Congo, observase aceeaşi atitudine, simţul acela al pericolului licărind în ochii lipsiţi de expresie ai unui african, având un nivel de cultură primitiv, dar aflat în posesia unei arme, într-o poziţie avantajoasă, totalmente imprevizibil, reacţionând la situaţii complet ilogice, ticăind ca o bombă pe cale de a exploda. Înainte chiar de cele mai cumplite masacre la care asistase, comise de congolezi împotriva katangezilor, de triburile Simba asupra misionarilor şi de armata congoleză împotriva triburilor Simba, observase aceeaşi imbecilitate iresponsabilă, sentimentul puterii fără raţiune, care era capabil oricând şi fără nici o explicaţie logică să se transforme în violenţă frenetică. Soldaţii Vindu ai preşedintelui Kimba erau la fel.

Vameşul în civil îi ordonă lui Shannon să-şi pună geanta de mână pe masa care se clătina din toate încheieturile şi apoi începu să scotocească în ea. Controlul părea extrem de minuţios, de parcă ar fi urmărit găsirea unor arme ascunse, până când vameşul descoperi aparatul de ras electric, îl scoase din husă, îl cercetă şi apăsă butonul „Pornit”. Fiind un Remington electronic, cu baterii noi, bâzâi furios. Cu un chip lipsit de expresie, vameşul îl băgă în buzunar.

Eliberându-i braţul din strânsoare, îi făcu semn lui Shannon să-şi golească buzunarele pe masă. Scoase cheile, batista, monedele, portmoneul, paşaportul. Vameşul apucă portmoneul, scoase cecurile de călătorie, le privi, mormăi şi le băgă la loc.

Banii, care îi alunecară în mână, îi băgă în buzunar. Erau două bancnote de 5.000 de franci africani şi mai multe hârtii de 100 de dolari. Soldaţii se apropiară în tăcere, făcându-şi auzită numai respiraţia în atmosfera toridă, ţinându-şi puştile ca pe nişte bâte, altfel copleşiţi de curiozitate. Civilul din spatele mesei băgă în buzunar hârtiile de 5.000 de franci şi unul din soldaţi luă bancnotele de mai mică valoare. Shannon îl privi pe vameş. Omul îl privi la rândul lui. Apoi, îşi ridică cămaşa de piele, lăsând să se vadă patul unui Browning de 9 milimetri cu ţeavă scurtă, sau poate un 765, îndesat sub centură. Îl atinse uşor de mai multe ori.

— Poliţia, zise el şi continuă să-l fixeze cu privirea. Pe Shannon îl mâncau palmele să-l plesnească. Îşi spunea mereu: „Nu te enerva, bătrâne, nu te enerva”. Arătă încet, foarte încet spre ceea ce rămăsese pe masă din obiectele lui personale şi ridică din sprâncene. Civilul dădu din cap, aşa că Shannon le adună şi le băgă în buzunar. Îi simţi pe soldaţi retrăgându-se din spatele lui, deşi încă ţineau armele cu ambele mâini, capabili oricând să lovească sau să împungă, după cum li se năzărea. Lui Shannon i se păru că a trecut o veşnicie până când civilul îi făcu semn că poate pleca. Simţea cum râuri de sudoare i se scurgeau pe şira spinării.

În faţa intrării principale, singurul turist alb din avion în afară de el, o americancă tânără, fusese întâmpinată de un preot catolic care, pentru că le vorbea volubil soldaţilor în dialectul local, era mai scutit de probleme.

Îşi ridică ochii şi surprinse privirea lui Shannon. Shannon ridică uşor din sprâncene. Părintele se uită în spate, spre încăperea de unde ieşise Shannon şi încuviinţă imperceptibil.

În căldura caniculară a micului scuar din faţa clădirii aeroportului, nu exista nici un mijloc de transport.

Shannon aşteptă. Cinci minute mai târziu, auzi în spatele lui o voce caldă, cu accent irlandezo-american.

— Doreşti să mergi în oraş, fiule?

Călătoriră în maşina preotului, un Volkswagen Beetle, care fusese ascuns pentru mai multă siguranţă la umbra unui pâlc de palmieri, la câţiva iarzi depărtare de poartă. Tânăra americancă era înfricoşată şi revoltată; cineva îi deschisese geanta şi îi scotocise în ea. Shannon păstră tăcerea, conştient fiind că erau gata-gata să fie bătuţi. Preotul era ataşatul unui spital ONU, combinând rolurile de administrator, vraci şi medic. Îl privi pe

Shannon cu subînţeles.

— Te-au cam scuturat.

— Grozav, zise Shannon.

Paguba de 15 lire nu însemna nimic, dar ambii recunoscuseră manierele cazone.

— Aici trebuie să fii foarte atent, într-adevăr foarte atent, zise încetişor preotul. Ai rezervat o cameră la hotel?

Când Shannon îi spuse că nu, preotul îl conduse cu maşina la Independence, singurul hotel din Clarence unde europenii aveau permisiunea să locuiască.

— Director este Gomez, un tip destul de rezonabil, zise preotul.

De obicei, când apare o faţă nouă într-un oraş african, se ţin lanţ tot soiul de invitaţii din partea celorlalţi europeni, la club, acasă la o băutură sau seara la câte o petrecere. Preotul, în ciuda solicitudinii arătate, nu lansă nici o invitaţie. Shannon află foarte repede încă ceva nou despre Zangaro. Psihologia populaţiei îi afecta în aceeaşi măsură şi pe albi. În zilele următoare ajunsese să afle mult mai multe lucruri de la Gomez.

Chiar în aceeaşi seară îl întâlni pe Jules Gomez, fost proprietar şi ulterior director al hotelului Independence. Gomez era un francez originar din Algeria în vârstă de cincizeci de ani. În ultimele zile ale Algeriei franceze, cam cu zece ani înainte, îşi vânduse înfloritoarea companie de tehnică agricolă chiar înaintea colapsului final, când nimeni nu era dispus să renunţe la o afacere prosperă.

Cu ce reuşise să strângă, se întorsese în Franţa dar după un an realizase că nu putea trăi în atmosfera din Europa şi se orientase spre un alt loc de existenţă. Se stabilise în Zangaro, cu cinci ani înainte de independenţă, când acest lucru nu era nici măcar în perspectivă. Cu banii strânşi, cumpărase hotelul şi cu timpul făcuse o treabă bună.

După independenţă, lucrurile se schimbaseră. Cu trei ani înainte de venirea lui Shannon, Gomez fusese informat fără menajamente că hotelul urma să fie naţionalizat, iar el va fi plătit în moneda locală. Nu primise nici un sfanţ şi, oricum, bancnotele nu aveau nici o valoare. Dar rămăsese pe postul de director în speranţa că într-o zi lucrurile vor reveni la normal şi că va mai rămâne ceva din singurul său bun de pe această planetă pentru a-i asigura o bătrâneţe fericită. Ca director, se ocupa de recepţii şi de bar. Shannon îl găsi la bar.

Ar fi fost uşor să câştige prietenia lui Gomez prin simpla menţionare a prietenilor şi contactelor lui Shannon din rândul luptătorilor din legiune şi al formaţiunilor paras pe care le întâlnise în Congo. Dar asta i-ar fi spulberat postura de simplu turist englez care, având cinci zile libere, venise din nord, animat de curiozitate, pentru a vizita obscura republică Zangaro. Aşa că se menţinu în ipostază de turist.

Dar mai târziu, după închiderea barului, îi sugeră lui Gomez să bea ceva împreună în camera lui. Absolut inexplicabil, soldaţii de la aeroport îi lăsaseră în bagaj o sticlă de whisky. Gomez căscă ochii la vederea acesteia. Whisky-ul era o altă marfă de import pe care această ţară nu şi-o putea permite. Shannon îl făcu pe Gomez să bea mai mult decât el. Când îi pomeni că venise în Zangaro din curiozitate, Gomez izbucni în râs.

— Din curiozitate? Să fiu al naibii dac-am mai pomenit aşa ceva. Zău că n-am mai auzit de aşa ceva.

Deşi vorbea franţuzeşte şi erau singuri în cameră, Gomez se exprima cu voce scăzută şi se apleca în faţă când vorbea. Odată în plus, Shannon remarcă acelaşi extraordinar simţământ de teamă prezent la toţi cei întâlniţi, în afară de bătăuşii în uniformă şi agentul de poliţie ce făcea pe vameşul la aeroport. Când Gomez termină cam jumătate de sticlă deveni uşor guraliv şi Shannon încercă subtil să obţină informaţiile dorite. Gomez îi confirmă mult din relatarea pe care Shannon o primise din partea bărbatului cu numele de Walter Harris şi veni cu mai multe detalii anecdotice proprii, unele care făceau să-ţi îngheţe sângele în vine.

Confirmă faptul că preşedintele Kimba stătea mai mult în oraş, că în acea perioadă aproape că nu-l părăsea, cu excepţia rarelor ocazii când îşi vizita satul de baştină de dincolo de râul din ţinutul Vindu şi că, în acel moment, se afla în palatul prezidenţial, clădirea somptuoasă şi înconjurată de ziduri pe care Shannon o văzuse din avion.

Când îi spuse noapte bună lui Gomez şi se îndreptă spre propria lui cameră, la ora două noaptea, reuşise să strângă informaţii preţioase. Cele trei unităţi, cunoscute sub numele de forţa poliţienească civilă, jandarmeria şi serviciul vamal, deşi toţi aveau arme, nu aveau nici un fel de muniţie, se jurase Gomez. Fiind Caja, nimeni nu avea încredere în ei şi Kimba, cu spaima lui obsesivă faţă de pericolul unui atentat, nu le permitea să aibă muniţie. Ştia că nu vor fi niciodată dispuşi să lupte pentru el şi că

nu trebuia să li se ofere ocazia să lupte împotriva lui. Armele erau doar de paradă. Gomez îl mai asigurase că puterea în oraş era exclusiv în mâinile oamenilor Vindu, care erau ai lui Kimba. Detestata poliţie secretă se îmbrăca de obicei în civil şi avea puşti automate, soldaţii armatei purtau carabine, aşa cum văzuse Shannon pe aeroport, iar gărzile pretoriene ale preşedintelui erau dotate cu automate moderne. Acestea din urmă erau încartiruite exclusiv în incinta palatului, erau profund devotate lui Kimba care niciodată nu se mişca fără ca acestea să-l păzească cu cel mai mare sârg.

A doua zi dimineaţă, Shannon ieşi la plimbare. În câteva secunde, întâlni un băiat de zece sau unsprezece ani care se agăţă de el, trimis de Gomez. Abia mai târziu îşi dădu seama de ce. Iniţial, crezuse că Gomez îl trimisese pe băiat să-i slujească drept ghid, deşi, din moment ce nu puteau schimba nici un cuvânt, chestiunea era stupidă. Adevăratul motiv era total diferit, un serviciu pe care Gomez îl oferea tuturor oaspeţilor săi, indiferent dacă aceştia doreau lucrul acesta sau nu.

Dacă turistul ar fi fost arestat pentru vreun motiv oarecare şi zvântat în bătaie, băiatul ar fi luat-o la goană prin junglă ca să-l informeze pe Gomez, care ar fi pasat informaţia ambasadei elveţiene sau germane pentru ca cineva să înceapă negocierea eliberării turistului respectiv, înainte ca acesta să fi fost omorât în bătaie. Pe băiat îl chema Boniface.

Shannon îşi petrecu dimineaţa bătând oraşul, milă după milă, cu băiatul pe urmele lui. Nimeni nu-i opri nici unde. Nu circula nici un fel de vehicul, iar străzile din zona rezidenţială erau aproape pustii. Gomez îi dăduse o mică hartă a oraşului, relicvă a perioadei coloniale şi, cu ajutorul acesteia, depistă principalele clădiri din Clarence. În jurul clădirilor principale, banca, poşta, câteva ministere, portul şi spitalul ONU, se aflau grupuri de şase sau şapte soldaţi. În interiorul băncii unde intrase să-şi încaseze un cec de călătorie zări în hol câteva tărgi. La ora prânzului, observă un soldat care ducea gamelele cu mâncarea colegilor. Shannon trase concluzia că soldaţii erau încartiruiţi în fiecare clădire. Mai târziu în aceeaşi seară, Gomez îi confirmă acest lucru.

Observă câte un soldat postat în faţa fiecăreia dintre cele şase ambasade prin dreptul cărora trecu, trei dintre ei adormiţi în ţărână. Pe la ora prânzului, estimă că existau cam o sută de soldaţi, împărţiţi în douăsprezece grupuri, în jurul zonei centrale

a oraşului. Observă şi cu ce erau înarmaţi. Fiecare avea o carabină Mauser 7.92, majoritatea armelor arătând ruginite şi murdare. Soldaţii purtau pantaloni şi cămăşi maro-verzui, bocanci de pânză, centuri tot de pânză şi chipiuri ascuţite, asemănătoare cu şepcile de base-ball americane. Fără nici un fel de excepţie erau zdrenţăroşi, indolenţi, nespălaţi şi dezinteresaţi. Evaluă la zero nivelul lor de instruire, de familiarizare cu armele, conducere şi capacitate de luptă. Erau o gloată de bătăuşi nedisciplinaţi care îi puteau teroriza pe timoraţii Caja folosindu-se de arme şi violenţă. Dar probabil că nu trăseseră niciodată vreun foc de armă şi bineînţeles că nu avuseseră de-a face vreodată cu oameni care să-şi cunoască meseria. Scopul pazei lor părea să fie cel de prevenire a unei răzmeriţe civile dar aprecie că, într-o luptă adevărată, ar lăsa armele şi ar rupe-o la fugă.

Cel mai interesant lucru la ei era starea cartuşierelor. Acestea erau goale. Fiecare Mauser avea fixat propriul încărcător, dar acesta avea numai cinci cartuşe.

În acea după-amiază Shannon patrulă prin port. Văzut de pe pământ, acesta arăta diferit. Cele două bancuri de nisip din apă care formau portul natural erau înalte cam de douăzeci de picioare la bază şi şase picioare deasupra apei, în vârf. Merse pe amândouă până ajunse la capăt. Fiecare era acoperită cu o vegetaţie de arbuşti pitici, nu mai înalţi de genunchi sau de mijloc, de un maroniu care se datora razelor solare, puternice până la sfârşitul lungului anotimp secetos. Dar toată această vegetaţie era invizibilă din avion. Fiecare limbă de pământ era lată de aproximativ patruzeci de picioare în partea de sus şi patruzeci de iarzi la bază, acolo unde părăsea linia litoralului. Din vârful fiecăreia, privind înapoi către zona portului, aveai o imagine panoramică a mării. Zona de beton era chiar în centru, susţinută de depozite. La nord de aceasta erau digurile vechi de lemn, unele prăbuşite de mult, cu bârnele ca nişte dinţi stricaţi, deasupra şi sub apă. La sud de depozit se întindea plaja de pietriş unde se aflau canoele de pescuit. Din vârful unei limbi de pământ palatul preşedintelui era invizibil, ascuns în spatele depozitului, dar de pe cealaltă limbă etajul de sus al palatului se vedea clar. Shannon se înapoie în port şi examină plaja pentru pescuit. Era un loc bun pentru o debarcare, se gândi el, o pantă uşoară spre marginea apei.

În spatele depozitului, suprafaţa betonată se încheia şi urma o

zonă de vegetaţie cu arbuşti până la brâu, intersectată de nenumărate poteci. Un drum de ferulit pentru camioane se îndrepta către palat. Shannon o apucă pe acest drum. Când ajunse în vârful colinei, îi apăru în faţă, la 200 de iarzi distanţă, întreaga faţadă a palatului fostului guvernator colonial. Mai merse altă sută de iarzi şi ajunse pe drumul lateral ce înainta paralel cu litoralul. La răscruce aştepta un grup de soldaţi, patru cu toţii, mai îngrijiţi, mai bine îmbrăcaţi decât cei din armată, dotaţi cu puşti de asalt Kalaşnikov AK-47. Îl urmăriră cu privirea în tăcere când o luă la dreapta pe şoseaua ce ducea spre hotel. Dădu din cap, dar ei nu-i răspunseră, doar îl fixară cu privirea. Erau paznicii palatului.

Privi la stânga din mers şi observă detaliile palatului. Lat de treizeci de iarzi, cu ferestrele de la parter, acum zidite şi văruite în acelaşi alburiu ca şi restul clădirii, edificiul era dominat la parter de o uşă de lemn înaltă, lată şi bine ferecată, cu siguranţă o nouă adăugire ulterioară. În faţa ferestrelor zidite se întindea o terasă, acum inutilă pentru că nu exista cale de acces la ea din clădire. La primul etaj, un şir de şapte ferestre se înşirau dintr-o latură în alta a faţadei, trei la stânga, trei la dreapta şi una deasupra intrării principale. Etajul de sus avea zece ferestre, toate mult mai mici. Deasupra acestora era jgheabul de scurgere şi acoperişul din ţigle roşii urcând spre vârf.

Observă mai mulţi paznici postaţi în dreptul intrării principale şi faptul că ferestrele de la etajul întâi aveau transperante care ar fi putut fi din oţel (se afla prea departe ca să-şi dea seama) şi erau coborâte. Evident, nu era permis accesul direct în clădire în afara şoselei, cu excepţia vizitelor oficiale. Îşi încheie după-amiaza înainte de apusul soarelui, printr-un tur exterior al palatului. Pe fiecare latură observă că un zid nou construit, înalt de opt picioare, se întindea de la clădirea principală către uscat, pe o distanţă de optzeci de iarzi şi un al patrulea zid se unea cu acesta în spate. Interesant era faptul că, de-a lungul acestui zid, nu mai existau alte porţi. Zidul era peste tot înalt de opt picioare – îşi dădu seama de asta după înălţimea unui paznic pe care-l văzuse plimbându-se pe lângă zid – şi cu sticle sparte aşezate în partea de sus. Îşi dădu seama că nu putea vedea niciodată ce se afla dincolo de zid, dar reţinuse imaginea din avion. Aproape că-i veni să râdă.

Rânji la Boniface.

— Băiete, ştii tu că prostul ăsta are impresia că este protejat

de un zid înalt cu sticlă spartă deasupra şi o singură intrare? Tot ceea ce a făcut a fost să se zăvorască într-o capcană de cărămidă, de fapt un abator mare şi înconjurat de ziduri.

Băiatul rânji larg, fără să înţeleagă o iotă şi arătă că dorea să se ducă acasă să mănânce. Shannon dădu din cap şi porniră spre hotel obosiţi şi cu tălpile încinse.

Shannon nu luă nici o notă, nu întocmi nici o hartă, dar reţinu fiecare detaliu în minte. Îi înapoie harta lui Gomez şi, după cină, se alătură francezului la bar.

Doi chinezi de la ambasadă şedeau liniştiţi bând bere la mesele din spate, astfel încât conversaţia dintre europeni era cât se poate de discretă. De altminteri, ferestrele erau deschise. Totuşi, mai târziu Gomez simţi nevoia de companie, luă o duzină de sticle de bere şi îl invită pe Shannon în camera lui de la ultimul etaj, unde şezură în balcon şi priviră afară în noapte la oraşul adormit aproape complet, învăluit în beznă din cauza unei defecţiuni electrice.

Shannon nu ştia dacă să aibă sau nu încredere în Gomez. Se hotărî să nu aibă. Îi povesti că descoperise banca şi că avusese probleme să schimbe un cec de cincizeci de lire. Gomez răsuflă cu zgomot.

— Aşa e întotdeauna, zise el. Pe aici nu au avut ocazia să vadă cecuri de călătorie sau valută forte de multă vreme.

— Cred că cei de la bancă ar fi trebuit să vadă aşa ceva.

— Acum nu. Întregul tezaur al republicii este ţinut închis în palatul lui Kimba.

Shannon deveni deodată foarte interesat. Îi mai trebuiră încă două ore ca să afle din bucăţele de informaţie faptul că preşedintele Kimba păstra rezerva naţională de muniţie în vechiul depozit de vinuri din palatul guvernatorului, ferecată sub propria sa supraveghere şi că transferase în acelaşi loc staţia naţională de radio, aşa încât să poată transmite direct naţiunii şi lumii ceea ce dorea şi pentru ca nimeni altcineva din afara palatului să nu poată avea control asupra ei. Staţiile naţionale de radio joacă întotdeauna un rol vital în loviturile de stat. Shannon mai află că nu existau maşini blindate şi artilerie şi că, în afara celor o sută de soldaţi împrăştiaţi în capitală, mai există încă o sută în afara oraşului, câţiva în comuna aşezată pe şoseaua spre aeroport şi restul în satele Caja, dincolo de peninsulă, către podul peste Zangaro. Cealaltă jumătate era încartiruită în Cazarma armatei, care nu era o cazarmă propriu-zisă, ci

aşezământul vechii poliţii coloniale, la patru sute de iarzi de palat, şiruri de colibe scunde, acoperite cu tablă, îngrădite de un gard de trestii. Cei patru sute de oameni constituiau întreaga armată. Gărzile personale ale palatului numărau între patruzeci şi şaizeci de militari încartiruiţi în şoproanele din interiorul curţii palatului.

În a treia zi în Zangaro, Shannon verifică aşezământul poliţiei unde locuiau cei două sute de oameni ce nu făceau parte din garda permanentă. Era, aşa cum zisese Gomez, înconjurat de un zid de trestie, dar vizitând biserica învecinată Shannon reuşi să se strecoare neobservat până în clopotniţă, să urce scara circulară de cărămidă şi să arunce o privire din vârf. Aşezământul era format din două rânduri de colibe împodobite cu haine puse la uscat. La un capăt era un şir de cuptoare scunde de cărămidă pe care bolboroseau oale de tocană puse la fiert, vreo douăzeci de oameni se învârteau de colo-colo în diferite stadii de plictiseală şi toţi erau neînarmaţi. Probabil că de fapt armele erau depozitate în colibe, dar Shannon presupunea că, mai probabil, erau în depozitul de armament, o micuţă cazemată de piatră aşezată lângă colibe. Celelalte dotări din tabără erau de un primitivism dus la extrem.

Chiar în aceeaşi seară, când ieşi în oraş fără Boniface, făcu cunoştinţă cu primul soldat. Petrecu o oră încercând să se apropie de palat, învârtindu-se pe străzile învăluite în beznă care, din fericire pentru el, nu fuseseră niciodată luminate.

Reuşi să observe cu atenţie spatele şi laturile şi se asigură că în aceste locuri nu existau patrule. Încercând să observe faţada principală a palatului, fu interceptat de doi paznici care îi ordonară cu brutalitate să se care acasă. Stabili că trei dintre aceştia erau la intersecţia situată între drumul spre port şi cel care ducea la intrarea principală a palatului Fapt şi mai important, stabilise că din locul unde se aflau aceştia nu vedeau portul. Din acea intersecţie, linia de privire a soldaţilor trecea peste vârful colinelor, întâlnind marea dincolo de vârfurile braţelor ce formau portul şi fără o lună luminoasă nu puteau vedea nici măcar marea la 500 de iarzi distanţă, deşi dacă ar fi existat o lumină ar fi putut s-o observe cu siguranţă.

În bezna intersecţiei, Shannon nu văzu poarta principală a palatului, aflată la 100 de iarzi distanţă, dar presupuse că existau alţi doi paznici acolo ca de obicei. Oferi pachete de ţigări soldaţilor care-l acostaseră şi plecă.

Pe şoseaua din spatele hotelului Independence, trecu pe lângă câteva baruri luminate înăuntru cu lămpi de parafină şi apoi continuă să meargă pe şoseaua întunecată. Cam după o sută de iarzi îl opri un soldat. Omul era evident beat şi tocmai urinase într-un canal de lângă drum. Se îndreptă clătinându-se spre Shannon, ţinând cu ambele mâini de patul şi încărcătorul automatului Mauser. În lumina lunii, care se ridica, Shannon nu îl văzu foarte clar când se îndreptă către el. Soldatul mormăia ceva. Shannon nu reuşi să înţeleagă, deşi presupuse că îi ceruse bani.

Îl auzi pe soldat mormăind de câteva ori cuvântul bere şi mai adăugă câteva cuvinte de neînţeles. Apoi, înainte ca Shannon să poată scoate banii sau să treacă mai departe, omul mârâi şi-l împunse pe Shannon cu încărcătorul armei. Din acest moment totul se petrecu repede şi în tăcere. Apucă încărcătorul cu mâna îndepărtându-l din dreptul stomacului, zvâcnind puternic şi dezechilibrând soldatul. Omul fu surprins, fireşte, de această reacţie cu care evident nu era obişnuit. Redobândindu-şi echilibrul, schelălăi furios, îşi întoarse arma şi o apucă de ţeavă ca pe o bâtă. Shannon se apropie de el, îi opri mişcarea apucându-l pe soldat de amândoi bicepşii şi-l pocni cu genunchiul.

După asta, era deja prea târziu să dea înapoi. Când arma căzu, îşi ridică braţul drept încordat într-un unghi de 90 de grade şi lovi cu baza palmei maxilarul soldatului. Un fulger dureros îi străbătu braţul şi umărul când auzi zgomotul grumazului frânt şi mai târziu descoperi că în acest efort îşi scrântise un muşchi la umăr. Zangarezul se prăvăli la pământ ca un sac.

Shannon ridică privirea şi cercetă drumul, dar nu se vedea nimeni. Rostogoli trupul în şanţul de scurgere şi studie arma. Scoase cartuşele unul câte unul din încărcător. La trei se opri. În culată nu mai era nimic. Trase piedica şi ţinu arma în lumina lunii, uitându-se la încărcător. Particule de nisip, murdărie, praf, funingine, rugină şi pământ îi căzură în ochi. Culisă piedica, puse la loc cele trei cartuşe, aruncă arma peste cadavru şi plecă.

— Din ce în ce mai bine, murmură el pe când se strecură în hotelul întunecat şi se culcă. Nu avea nici o îndoială că nu urma să existe nici o anchetă eficientă a poliţiei. Gâtul rupt ar fi fost pus pe seama căderii în şanţ şi de amprente era sigur că nu auzise nimeni. Totuşi, a doua zi, pretinzând o indispoziţie, rămase în hotel şi discută cu Gomez. În dimineaţa următoare,

plecă la aeroport şi luă avionul Convair 440 înapoi spre nord. Pe când şedea în avion şi privea republica dispărând din vedere, ceva ce Gomez îi menţionase în trecere îi trecu prin cap ca un curent electric.

Nu existau şi nu existaseră niciodată operaţiuni miniere în Zangaro.

După patruzeci de ore se afla înapoi la Londra.

*

Ambasadorul Leonid Dobrovolski se simţea întotdeauna uşor neliniştit când urma să aibă întâlnirea săptămânală cu preşedintele Kimba. Ca şi alţii care-l întâlniseră pe dictator, nu avea îndoieli privind nebunia bărbatului. Spre deosebire de majoritatea celorlalţi, Leonid Dobrovolski avea ordine stricte de la superiorii lui din Moscova să depună toate eforturile posibile pentru a stabili o relaţie de colaborare cu acest african imprevizibil. Stătea în faţa masivului birou de mahon din biroul preşedintelui de la primul etaj al palatului şi îl aştepta pe Kimba să reacţioneze în vreun fel.

Văzut de aproape, preşedintele Kimba nu era nici atât de solid şi nici atât de chipeş precum arăta în portretele oficiale. În spatele enormului birou părea aproape pitic, cu atât mai mult cu cât stătea cocoşat în scaun într-o stare de totală imobilitate. Dobrovolski aşteptă ca perioada de imobilitate să ia sfârşit. Ştia că aceasta se putea întâmpla în două feluri. Fie că omul care conducea Zangaro vorbea îngrijit şi lucid întocmai ca un om perfect sănătos, fie că această nemişcare normală degenera într-o stare de furie zgomotoasă în timpul căreia omul perora ca şi cum ar fi fost posedat, fapt de care era convins. Kimba dădu uşor din cap.

— Vă rog, continuaţi, zise el.

Dobrovolski răsuflă uşurat. Evident, preşedintele era pregătit să asculte. Dar ştia că veştile proaste urmau abia acum, că trebuia să le transmită şi că asta ar putea schimba lucrurile.

— Am fost anunţat de guvernul meu, domnule Preşedinte, că deţine o informaţie potrivit căreia un raport de exploatare minieră trimis recent în Zangaro de o companie britanică ar putea să fie falsificat. Mă refer la prospecţiunea întreprinsă acum câteva săptămâni de o firmă numită Manson Consolidated din Londra.

Ochii preşedintelui, uşor exoftalmici, îl fixau mai departe pe ambasadorul rus, fără nici o expresie. Nici nu rosti vreun cuvânt

care să arate că îşi amintea subiectul care îl adusese pe Dobrovolski la palat.

Ambasadorul continuă să descrie raportul minier alcătuit de Man Con, precum şi raportul de prospecţiune înmânat de un anumit domn Bryant Ministerului Pentru Resurse Naturale.

— În concluzie, Excelenţă, sunt împuternicit să vă informez că guvernul meu nu consideră că acest raport este o reprezentare reală a ceea ce a fost descoperit în realitate în regiunea cercetată, adică în lanţul Munţilor de Cristal.

Aşteptă, conştient că vorbise suficient. Când în cele din urmă Kimba deschise gura, vocea lui sună calm şi convingător şi Dobrovolski răsuflă din nou uşurat.

— În ce fel a fost acest raport inexact? şopti Kimba.

— Nu putem preciza detaliile, Excelenţă, dar e logic să presupunem că, din moment ce compania britanică n-a făcut nici un efort aparent de a obţine din partea dumneavoastră o concesiune minieră, raportul pe care l-a prezentat trebuie să fi indicat că, în acea regiune, nu există depozite de minereu care necesită să fie exploatate. Dacă raportul este inexact, atunci probabil că dezinformarea este pe această linie. Cu alte cuvinte, orice ar fi conţinut mostrele de rocă ale geologilor, se pare că există ceva mai mult în ele decât au fost britanicii dispuşi să vă informeze.

Urmă un moment lung de tăcere, timp în care ambasadorul aşteptă izbucnirea accesului de furie. Acesta nu veni.

— M-au înşelat, şopti Kimba.

— Bineînţeles, Excelenţă, îl întrerupse grăbit Dobrovolski, că singura cale pentru a fi în întregime sigur este ca o altă echipă de geologi să prospecteze aceeaşi regiune şi să strângă alte mostre de roci şi de sol. În acest scop, sunt împuternicit de guvernul meu să cer respectuos permisiunea Excelenţei Voastre de a aproba venirea în Zangaro a unei echipe de cercetători de la Institutul Minier din Sverdlovsk pentru a prospecta aceeaşi regiune cercetată de geologul britanic.

Kimba digeră propunerea timp îndelungat. În cele din urmă dădu din cap.

— De acord, zise el.

Dobrovolski se înclină. Lângă el, Volkov, pentru toată lumea Secretar doi la ambasadă, dar de fapt ofiţer KGB, îl fulgeră cu privirea.

— A doua chestiune priveşte securitatea dumneavoastră

personală, zise Dobrovolski.

Cel puţin îşi asigura o reacţie din partea dictatorului. Era un subiect pe care Kimba îl lua foarte în serios. Capul îi zvâcni în sus şi aruncă priviri suspicioase prin cameră. Trei paznici zangarezi din spatele celor doi ruşi fremătară.

— Securitatea mea? şopti Kimba ca de obicei.

— În mod respectuos, încercăm o dată în plus să reiterăm opinia guvernului sovietic privind importanţa excepţională a continuităţii conducerii republicii Zangaro de către Excelenţa Voastră, aşa cum aţi făcut-o până acum, pe calea păcii şi a progresului, zise rusul.

Avalanşa de linguşiri nu-l atinse cu nimic; era limbajul obişnuit folosit de toţi pentru a i se adresa lui Kimba.

— Pentru a garanta în continuare securitatea nepreţuitei dumneavoastră persoane şi luând în consideraţie cel mai recent şi periculos act de trădare din partea unuia dintre ofiţerii armatei, v-am propune în mod respectuos din nou ca un membru din personalul ambasadei noastre să locuiască în interiorul palatului pentru a-şi oferi serviciile gărzilor de corp ale Excelenţei Voastre.

Aluzia la „trădarea” colonelului Bobi îl scoase pe Kimba din transă. Începu să tremure violent, deşi ruşii nu-şi dădură seama dacă de frică sau de furie. Apoi începu să vorbească mai întâi şoptit, ca de obicei, apoi mai iute, ridicând vocea în timp ce-i privea pe zangarezi din încăpere. După câteva fraze, reîncepu să bălmăjească în dialectul Vindu, înţeles numai de zangarezi, dar ruşii ştiau deja motivul principal; permanenta primejdie a trădării în care Kimba ştia că se află, avertismentele primite din partea spiritelor care-i vorbeau de comploturi prin toate ungherele, iluzia că ştia identitatea celor ce urzeau gânduri periculoase în minţile lor, intuiţia de a le smulge de acolo pe toate şi ce li s-ar întâmpla vinovaţilor când ar fi prinşi. Continuă pe linia asta cam o jumătate de oră înainte de a se calma şi de a reveni la o limbă europeană pe care ruşii o înţelegeau.

Când ieşiră la soare şi se urcară în maşina ambasadei, ambii bărbaţi transpirau abundent, în parte din cauza zădufului, deoarece instalaţia de aer condiţionat a palatului era, o dată în plus, defectă, dar şi ca urmare a efectului pe care Kimba îl avea de obicei asupra lor.

— Mă bucur că s-a sfârşit, murmură Volkov spre colegii săi, pe când rulau înapoi spre ambasadă. Oricum, am obţinut aprobarea,

mâine omul meu va fi instalat.

— Iar eu voi chema geologii cât mai curând posibil, zise Dobrovolski. Să sperăm că într-adevăr e ceva necurat cu raportul de prospecţiuni al englezilor. Pentru că dacă nu găsim nimic, nu ştiu ce explicaţii pot să-i ofer preşedintelui.

Volkov mormăi.

— Adică ce explicaţii îi dau eu, nu tu, zise el.

*

Shannon trase la Lowndes Hotel în Knightsbridge, aşa cum se înţelesese cu „Walter Harris" înainte de a părăsi Londra. Înţelegerea fusese ca să plece cam zece zile după care, în fiecare dimineaţă la nouă, Harris să telefoneze la hotel şi să întrebe de dr. Keith Brown. Shannon ajunse la prânz şi, tocmai bine, află că primise primul telefon cu trei ore mai înainte, în aceeaşi dimineaţă. Asta însemna că până a doua zi era liber.

După o baie lungă, se schimbă şi luă micul dejun; apoi, primul telefon din zi fu la agenţia de detectivi particulari. Şeful, după o clipă de gândire, recunoscu numele de Keith Brown şi Shannon îl auzi răsfoind câteva dosare de pe birou. În cele din urmă găsi ceea ce căuta.

— Da, domnule Brown, îl am aici. Doriţi să vi-l trimit prin poştă?

— Mai bine nu, zise Shannon. E lung?

— Nu, cam o pagină. Să vi-l citesc la telefon?

— Da, vă rog.

Omul îşi drese glasul şi începu:

— "În dimineaţa următoare solicitării clientului nostru, omul meu a aşteptat în apropierea intrării de la parcarea subterană de sub Man Con House. A avut noroc, în sensul că subiectul, pe care cu o zi în urmă îl observase întorcându-se acolo cu taxiul de la discuţia din Sloan Avenue cu clientul nostru, a sosit la faţa locului cu maşina. Detectivul l-a văzut foarte clar când a întors volanul în tunelul parcării. Era cu siguranţă subiectul. Conducea un Chevrolet Corvette. Detectivul i-a reţinut numărul când maşina cobora în garaj. Ulterior am verificat la Departamentul de Evidenţă Auto din Country Hali, printr-un om al nostru. Vehiculul este înregistrat pe numele unui anume Simon John Endean, cu domiciliul în South Kensington."

Omul se opri:

— Doriţi adresa, domnule Brown?

— Nu e nevoie, zise Shannon. Ştiţi cu ce se ocupă acest

Endean la Man Con House?

— Da, răspunse detectivul, am verificat printr-un prieten care-i ziarist în City. Este secretarul personal şi mâna dreaptă a lui *Sir* James Manson, preşedintele şi directorul executiv al companiei Manson Consolidated.

— Mulţumesc; zise Shannon şi puse jos receptorul.

— Din ce în ce mai curios, murmură el pe când ieşea din holul hotelului, îndreptându-se spre Jermyn Street ca să-şi cumpere nişte cămăşi.

Era întâi aprilie, ziua păcălelilor, soarele strălucea pe cer şi narcisele galbene acopereau gazonul din Hyde Park Corner.

*

Simon Endean avusese, la rândul lui, multă treabă în absenţa lui Shannon. Rezultatul strădaniilor sale îl împărtăşi lui *Sir* James Manson în acea după-amiază, în somptuosul birou al acestuia.

— Colonelul Bobi, îi zise şefului său când pătrunse în încăpere. Magnatul minelor îşi încreţi fruntea.

— Cine?

— Colonelul Bobi. Fostul comandant al armatei din Zangaro. Acum în exil, exilat pe vecie de Preşedintele Jean Kimba. Care, întâmplător, l-a condamnat la moarte prin decret prezidenţial pentru înaltă trădare. Doreaţi să ştiţi unde se află.

Manson era deja aşezat la birou, clătinând din cap în timp ce-şi aducea aminte. Încă nu uitase de Muntele de Cristal.

— În regulă, unde e? întrebă el.

— În exil în Dahomey, zise Endean. A fost foarte greu să-l găsim cu discreţie. Dar s-a stabilit în capitala Dahomeyului. Într-un loc numit Cotonou. Trebuie să aibă ceva bani, dar puţini, altminteri ar fi într-o vilă ferită lângă Geneva, laolaltă cu alţi exilaţi bogaţi. A închiriat o vilă micuţă şi trăieşte foarte liniştit, probabil calea cea mai sigură ca să i se permită şederea în Dahomey. Se crede că Kimba i-a cerut extrădarea, dar până acum nimeni n-a întreprins nimic. Mai mult, e destul de departe de Kimba ca să nu fie considerat o ameninţare.

— Şi Shannon, mercenarul? întrebă Manson.

— Trebuie să se înapoieze azi sau mâine, zise Endean. I-am rezervat o cameră la Lowndes începând de ieri. Azi dimineaţă, la nouă, nu ajunsese încă. Voi încerca mâine dimineaţă, la aceeaşi oră.

— Încearcă acum, zise Manson.

Recepţionerul îi confirmă lui Endean că domnul Brown sosise

într-adevăr dar îi spuse că ieşise. *Sir* James Manson ascultă convorbirea la un telefon auxiliar.

— Lasă-i un mesaj, mârâi el la Endean. Sună-l diseară, la şapte.

Endean comunică mesajul şi cei doi lăsară receptoarele în furcă.

— Doresc raportul lui cât mai curând posibil, zise Manson. Trebuie să-l termine mâine la prânz. Întâi dă de el şi citeşte raportul. Asigură-te că acoperă toate punctele la care doresc un răspuns. Apoi adu-mi-l mie. Dă-i două zile libere lui Shannon, să am eu vreme să-l diger.

Shannon primi mesajul lui Endean imediat după cinci şi aşteptă în cameră telefonul de la ora şapte.

Petrecu restul serii între cină şi culcare întocmindu-şi notele, însemnările şi schiţele pe care le adusese din Zangaro – o serie de schiţe făcute cu mâna liberă pe un bloc de desen pe care-l cumpărase pe aeroportul din Paris ca să treacă timpul, câteva desene la scară cu măsurători luate între diverse locuri din Clarence pe care le bătuse cu pasul, un ghid local prezentând „puncte de interes” dintre care cel mai interesant era intitulat „Reşedinţa Excelenţei Sale Guvernatorul Coloniei” din 1959 şi un portret oficial şi foarte decorativ al lui Kimba, unul dintre puţinele lucruri ce se găseau din abundenţă în republică.

A doua zi, la ora deschiderii magazinelor, se plimbă pe Knightsbridge, îşi cumpără o maşină de scris, un set de coli şi-şi petrecu dimineaţa scriindu-şi raportul.

Acesta conţinea trei subiecte: o scurtă relatare a vizitei, o descriere în detaliu a capitalei, clădire cu clădire, însoţită de diagrame şi o descriere la fel de amănunţită a situaţiei militare. Menţionă faptul că nu existau informaţii despre o forţă aeriană sau navală şi adăugă confirmarea lui Gomez. Nu menţionă deplasarea în peninsulă, în aşezările de colibe, unde văzuse cocioabele înghesuite ale săracilor Caja şi în spatele lor aşezămintele miilor de lucrători imigranţi şi ale familiilor acestora sporovăind în dialectul lor natal, adus de la o depărtare de mile întregi.

Îşi încheie raportul cu un rezumat:

„Esenţa problemei de a-l răsturna pe Kimba a fost simplificată de însuşi acesta. Din toate punctele de vedere, majoritatea zonei de uscat a republicii, ţinutul Vindu de dincolo de râu, este nulă din punct de vedere al valorii politice şi economice. În cazul în

care Kimba ar pierde controlul asupra coastei ce produce majoritatea acestor puţine resurse ale naţiunii, ar pierde ţara. Pentru a merge mai departe, el şi oamenii lui nu pot menţine controlul acestei regiuni în faţa ostilităţii şi urii întregii populaţii Caja care, deşi înfricoşată, se va revolta dacă el va pierde peninsula. În plus, peninsula nu poate fi menţinută de forţele Vindu, odată ce capitala Clarence este pierdută. Şi în cele din urmă Kimba nu va mai avea nici o putere în Clarence în momentul când el şi oamenii lui vor fi pierdut palatul. Pe scurt, politica lui de totală centralizare a redus numărul obiectivelor necesare statului la unul singur – Palatul care îl adăposteşte pe el, paznicii, arsenalul, tezaurul şi staţia de radio."

În ceea ce priveşte capturarea palatului şi a incintelor acestuia este foarte simplu, pentru că întregul edificiu este înconjurat de un singur zid. Palatul trebuie cucerit.

Poarta principală poate fi demolată de un camion sau de un buldozer puternic, condus de un om dispus să-şi pună viaţa în joc în această încercare. Nu am observat ca un astfel de spirit de sacrificiu să existe în rândul cetăţenilor sau al armatei şi nici nu cred că există un camion pe măsură. Nu cred că există nici starea de spirit potrivită pentru ca, de exemplu, sute de oameni curajoşi, folosind scări de asediu, să poată cuceri palatul. Consider că cea mai realistă soluţie ar fi ca palatul şi incinta sa să poată fi cucerite cu sacrificiu uman minim după ce vor fi fost lovite de mortiere. Împotriva unei astfel de arme zidul înconjurător, departe de a constitui o protecţie, devine o capcană mortală pentru cei dinăuntru. Poarta poate fi spulberată de un proiectil de bazuca. N-am observat prezenţa unor astfel de arme şi nici vreo persoană capabilă să le folosească. Concluzia inevitabilă, desprinsă din cele de mai sus, trebuie să fie după cum urmează:

„Orice grup sau facţiune din interiorul republicii, care încearcă să-l răstoarne pe Kimba şi să ia puterea, trebuie să-l distrugă pe el şi garda lui pretoriană în incinta palatului. Pentru a realiza acest lucru, au nevoie de o asistenţă specializată la un nivel tehnic pe care ei nu l-au atins şi un astfel de ajutor va trebui să sosească cu tot echipamentul necesar din străinătate. Odată aceste condiţii îndeplinite, Kimba ar putea fi anihilat şi răsturnat de la putere într-un atac de noapte care să dureze mai puţin de o oră."

— Shannon ştie că nu există nici o facţiune din Zangaro

dispusă să-l răstoarne pe Kimba? întrebă *Sir* James Manson a doua zi dimineaţă, după ce citi raportul.

— Nu i-am spus despre asta, zise Endean. I-am dat numai informaţiile indicate de dumneavoastră. Nu i-am spus decât că există o opoziţie în armată şi că grupul de oameni de afaceri pe care îi reprezint ar fi dispus să plătească o evaluare militară a şanselor lor de succes. Dar nu e nici pe departe un prost. Cred că a văzut cu ochii lui că nu e nimeni capabil să facă asta acolo.

— Îmi place ce-mi spui despre acest Shannon, zise Manson, închizând dosarul. Evident că e un tip energic şi asta numai dacă ne gândim la modul cum s-a descurcat cu soldatul. Raportul lui este bine scris şi la obiect. Problema este, ar putea să se ocupe de toată chestia asta singur?

— A menţionat ceva important, interveni Endean. Mi-a spus, când l-am întrebat, că forţa armatei zangareze este atât de redusă încât orice echipă exterioară de tehnicieni poate să facă treaba asta oricum şi după ce totul s-a sfârşit să predea puterea omului nou ales!

— Aşa a zis? Chiar aşa? mustăci Manson. Înseamnă că deja bănuieşte că n-a fost trimis acolo pentru motivul invocat.

Încă mai mustăcea, când Endean interveni:

— Îmi permiteţi să vă întreb ceva, *Sir* James?

— Da, dă-i drumul, zise Manson.

— Doar atât. De ce l-aţi trimis acolo? De ce aveţi nevoie de un raport militar pentru ca acest Kimba să fie răsturnat şi ucis?

Sir James Manson privi câtva timp pe fereastră. În cele din urmă zise: „Trimite-l la mine pe Martin Thorpe”.

În timp ce lui Thorpe i se transmitea convocarea, Manson se îndreptă către fereastră şi privi în jos, aşa cum făcea de obicei când dorea să reflecteze asupra unei probleme.

Ştia că el personal îi luase pe Endean şi pe Thorpe în slujba lui când erau tineri şi îi promovase în poziţii şi la salarii cu mult deasupra anilor pe care îi aveau. Acest lucru se întâmplase nu numai din pricina inteligenţei lor, o calitate pe care o aveau din plin, ci pentru că recunoscuse în fiecare dintre ei o lipsă de scrupule asemănătoare cu a lui, o tendinţă de a ignora aşa-numitele principii morale pentru a-şi atinge un singur scop – succesul.

Shannon, ca şi ei toţi, era mercenar. Singurul lucru care îi despărţea pe cei patru era problema succesului şi a responsabilităţii publice. Făcuse din ei propria lui echipă, oamenii

lui de suflet plătiţi de companie dar aflaţi la dispoziţia lui în toate problemele. Chestiunea era: putea oare să aibă încredere în ei în cea mai grozavă afacere din viaţa lui? Când Thorpe intră în birou, se hotărî că trebuia s-o facă. Ştia că-şi poate asigura întreaga garanţie a loialităţii lor.

Îi invită să ia loc şi, cu spatele la fereastră, le spuse:

— Doresc ca voi doi să vă gândiţi la chestiunea asta foarte serios şi să-mi spuneţi dacă sunteţi de acord. Cât de departe aţi fi dispuşi să mergeţi pentru a vă asigura o avere personală de cinci milioane de lire fiecare într-o bancă elveţiană?

Zumzetul maşinilor cu zece etaje mai jos era ca bâzâitul albinelor, accentuând tăcerea din cameră. Endean îl privi stăruitor pe patron şi dădu uşor din cap.

— Departe, foarte departe, şopti el.

Thorpe nu zise nimic. Ştia că pentru asta venise în City, lucra pentru Manson şi tocmai pentru asta ajunsese să ştie tot despre companie. Urmărea, fireşte, lovitura cea mare. Aprobă din cap.

— Cum? şopti Endean.

Drept răspuns, Manson se îndreptă spre seif şi extrase două dosare. Al treilea, cel al lui Shannon, se afla pe biroul lui.

Manson vorbi cam o oră. Începu cu începutul şi termină cu cele şase paragrafe finale ale raportului lui Chalmers asupra mostrelor din Muntele de Cristal.

Thorpe fluieră uşor şi mormăi: „Sfinte Dumnezeule”! Endean avu nevoie timp de zece minute de explicaţii asupra platinei pentru a înţelege despre ce era vorba, apoi suspină la rândul lui.

Manson le povesti mai departe despre exilarea lui Mulrooney în nordul Kenyei, târgul cu Chalmers, a doua vizită a lui Bryant la Clarence şi acceptarea de către ministrul lui Kimba a raportului fals. Scoase în evidenţă influenţa ruşilor asupra lui Kimba şi recentul exil al colonelului Bobi care, dată fiind situaţia de faţă, se putea reîntoarce ca o alternativă plauzibilă la putere.

Spre folosul lui Thorpe, citi mult din raportul general al lui Endean despre Zangaro şi încheie prin concluzia raportului lui Shannon.

— În cazul în care se impune o acţiune, trebuie urmărite două operaţiuni paralele, foarte secrete, zise Manson în cele din urmă. În prima, Shannon dirijat de Simon atacă şi anihilează palatul, iar a doua zi dimineaţa colonelul Bobi, însoţit de Simon, ia puterea în stat şi devine noul preşedinte. Într-a doua, Martin va cumpăra compania minieră fără să dezvăluie cine are control asupra ei şi

de ce.

Endean îşi încreţi fruntea.

— Înţeleg rostul primei operaţiuni, dar de ce a doua? întrebă el.

— Spune-i tu, Martin, zise Manson.

Thorpe rânjea, mintea lui ascuţită pricepând aluzia lui Manson.

— O companie minieră, Simon, este o companie de obicei foarte veche şi fără perspective deosebite care pur şi simplu nu mai e în funcţiune şi ale cărei acţiuni sunt foarte ieftine, să zicem cam un şiling bucata.

— Atunci ce rost are s-o cumperi? întrebă Endean, încă nelămurit.

— Să zicem că *Sir* James controlează compania, cumpără în secret pe nume false, ascunzându-se în spatele unei bănci elveţiene, totul elegant şi legal şi compania deţine un milion de acţiuni în valoare de un şiling fiecare. Fără ştiinţa celorlalţi acţionari sau a Comitetului Director, *Sir* James, via banca elveţiană, deţine şase sute de mii din aceste acţiuni. Apoi Colonelul – să-mi fie iertat – preşedintele Bobi vinde companiei concesiunea pe zece ani pentru o regiune din hinterlandul Republicii Zangaro. O nouă echipă de prospectori, aparţinând unei companii miniere de excelentă reputaţie, merge în Zangaro şi descoperă Muntele de Cristal. Ce crezi că se întâmplă cu acţiunile companiei X când ştirea ajunge la bursă?

Endean prinse şpilul.

— Le creşte valoarea, zise el rânjind.

— Chiar aşa, zise Thorpe. Cu puţin ajutor, pot să urce de la un şiling până la mai bine de o sută de lire sterline acţiunea. Acum fă şi tu socoteala. Şase sute de mii de acţiuni, la un şiling fiecare, costă 30.000 de lire sterline la cumpărare. Vinde 600.000 de acţiuni la 100 de lire sterline bucata – şi ăsta e minimumul pe care îl poţi primi – şi cu ce te alegi la sfârşit? Cu suma netă de şaizeci de milioane de lire sterline într-o bancă elveţiană. Nu-i aşa, *Sir* James?

— Da, aşa e, aprobă Manson sever. Fireşte, dacă ai vinde jumătate din acţiuni aiurea, controlul companiei ce stăpâneşte concesiunea ar rămâne în aceleaşi mâini ca şi mai înainte. Dar o companie mai importantă ar putea licita dintr-o bucată pentru un număr de 600.000 de acţiuni.

Dus pe gânduri, Thorpe dădu din cap.

— Da, controlul unei astfel de companii cumpărate la valoarea

de 50 milioane de lire sterline ar fi o afacere grozavă. Dar cine va participa la licitaţie?

— Eu, zise Manson.

Thorpe rămase cu gura căscată.

— Dumneavoastră?

— Oferta companiei Man Con va fi singura acceptabilă. Astfel, concesiunea va rămâne în mâini britanice şi Man Con ar avea de câştigat.

— Dar, întrebă Endean, înseamnă că dumneavoastră veţi plăti 60 milioane bani gheaţă?

— Nu, zise Thorpe încetişor. Acţionarii la Man Con îi vor plăti lui *Sir* James 60 milioane bani gheaţă fără să o ştie.

— Cum se numeşte asta, fireşte, în termeni financiari? întrebă Endean.

— La Bursă există un cuvânt pentru asta, recunoscu Thorpe.

Sir James Manson, amabil, oferi fiecăruia câte un pahar cu whisky. Se întoarse la bar şi îşi turnă şi el unul.

— În sănătatea dumneavoastră, domnilor? întrebă el încetişor.

Cei doi subalterni mai tineri se priviră şi dădură din cap.

— Deci, în cinstea Muntelui de Cristal.

Băură.

— Mâine dimineaţă la nouă fix îmi daţi raportul, le zise Manson şi ei se ridicară gata de plecare. La uşa scării de serviciu, Thorpe se întoarse.

— Ştiţi, *Sir* James, e o chestiune extrem de periculoasă. Dacă transpiră ceva...

Sir James se afla din nou cu spatele la fereastră, luminile apusului alunecând pe covorul din faţa sa.

În picioare, lângă fereastră, îşi puse mâinile în şolduri.

— Să spargi o bancă sau un camion blindat, zise el, e un lucru pur şi simplu primitiv. Ca să întorci pe dos o întreagă ţară, cred eu, e nevoie de stil.

7

— Ceea ce spuneţi de fapt este că în cadrul armatei nu există nici o facţiune nemulţumită care, din câte ştim noi, să se fi gândit vreodată să-l răstoarne pe preşedintele Kimba?

Cat Shannon şi Simon Endean şedeau în camera din hotel a lui Shannon, bând a doua ceaşcă de cafea a zilei. Aşa cum era

înţelegerea, Endean îi telefonase lui Shannon la nouă şi îi spusese să aştepte o a doua chemare. Primise instrucţiuni de la *Sir* James Manson şi îl sunase din nou pe Shannon, fixând întâlnirea pentru ora unsprezece.

Endean dădu din cap.

— Aşa este. Informaţia nu s-a schimbat decât în ceea ce priveşte un singur detaliu. Nu văd ce importanţă are. Dumneata însuţi ai spus că forţa armatei este atât de redusă încât şi asistenţii tehnici ar putea face treaba asta.

— Are o importanţă foarte mare, zise Shannon. A ataca palatul şi a-l captura e una. A-l păstra e cu totul altceva. Prin distrugerea palatului şi a lui Kimba se creează pur şi simplu un vid de putere. Trebuie să existe cineva capabil să preia puterea. Mercenarii nici nu trebuie să fie văzuţi în timpul zilei. Deci, cine preia puterea?

Endean dădu iar din cap. Nu se aştepta ca un mercenar să dea dovadă de simţ politic.

— Avem pe cineva în vedere, zise el prudent.

— Persoana se află în republică sau în exil?

— În exil.

— Ei bine, ar trebui să fie instalat în palat şi să anunţe prin radio că a condus o lovitură de stat şi că a preluat puterea în ţară chiar a doua zi după atacul de noapte asupra palatului.

— Se poate aranja.

— Ar mai fi ceva.

— Ce anume? întrebă Endean.

— Trebuie să existe trupe loiale noului regim, aceiaşi militari care au efectuat puciul în noaptea precedentă, prezenţi în mod vizibil şi stând de santinelă chiar în dimineaţa zilei de după atac. Dacă aceştia nu-şi fac apariţia, noi am rămâne prinşi – un grup de mercenari albi, ferecaţi în interiorul palatului, care nu-şi pot face apariţia din raţiuni politice şi cu retragerea tăiată în eventualitatea unui contraatac. Acum, omul dumneavoastră, exilatul, dispune de o astfel de forţă de susţinere pe care s-o aducă cu el când preia puterea? Sau poate s-o strângă repede odată ajuns în capitală?

— Cred că va trebui să ne laşi pe noi să ne ocupăm de chestia asta, zise Endean băţos. Ceea ce dorim de la dumneata este un plan militar de organizare a atacului şi de ducere a acestuia la bun sfârşit.

— Asta pot s-o fac, zise Shannon fără ezitare. Dar pregătirile, organizarea planului, strângerea oamenilor, armele, muniţiile?

— Include toate aceste lucruri. Începe de la zero şi mergi până la capturarea palatului şi moartea lui Kimba.

— Kimba trebuie s-o mierlească?

— Bineînţeles, zise Endean. Din fericire, cu mult timp în urmă, a distrus pe oricine ar fi putut avea minte sau iniţiativă pentru a-i deveni rival. În consecinţă, este singurul om care ar putea să-şi regrupeze forţele şi să contraatace. Odată mort, capacitatea lui de a-i face pe oameni să i se supună se va sfârşi.

— Da, vraja moare odată cu omul.

— Ce anume?

— Nimic. Tot n-aţi înţelege.

— Pune-mă la încercare, zise Endean cu răceală.

— Omul e stăpânit de o vrajă, zise Shannon, sau cel puţin poporul crede că este. Asta înseamnă o protecţie puternică oferită lui de către spiritele care-l apără împotriva duşmanilor, garantându-i invincibilitatea, asigurându-l împotriva morţii. În Congo, triburile Simba cred că preşedintele lor, Pierre Mulele, are asemenea puteri. El a spus poporului că poate să transfere vraja asupra susţinătorilor săi şi să-i facă nemuritori. Şi l-au crezut. Erau convinşi că gloanţele vor curge pe ei ca apa. Aşa că veneau pe noi în valuri, cu minţile învolburate de vrajă şi whisky, mureau ca muştele şi tot mai veneau. Acelaşi lucru se întâmplă cu Kimba. Atât timp cât îl consideră nemuritor, chiar şi este. Pentru că n-o să ridice niciodată un deget asupra lui. În momentul în care îl văd mort, omul care l-a omorât devine şef. Asta înseamnă că spiritul care îl stăpâneşte este mai puternic.

Endean îl privi surprins.

— Sunt chiar atât de înapoiaţi?

— Nu sunt atât de înapoiaţi. Şi noi facem la fel: relicve sfinte, asumarea protecţiei divine pentru propria noastră cauză, descântece purtătoare de noroc. Dar noi numim asta religie, în cazul nostru, iar când e vorba de ei, superstiţii ale sălbaticilor.

— N-are importanţă, rosti Endean scurt. Dacă aşa stau lucrurile, e un motiv în plus ca să moară Kimba. Ceea ce înseamnă că, în momentul atacului, trebuie să fie în palat. Dacă e în altă parte, în ţară, nu facem nimic. Nimeni nu-l va sprijini pe omul nostru atât timp cât Kimba este în viaţă.

— Mi s-a spus că de obicei nu părăseşte palatul.

— Da, zise Shannon, dar trebuie să mi-o garantaţi. Există o zi importantă, la care participă cu siguranţă: Ziua Independenţei. În ajunul Zilei Independenţei, va dormi în palat cum te văd şi cum

mă vezi.

— Pe ce dată este?

— Peste trei luni şi jumătate.

— Ai putea să definitivezi planul până atunci? întrebă Endean.

— Da, cu puţin noroc. Aş fi vrut să mai am câteva săptămâni în plus la dispoziţie.

— Proiectul nu a fost încă acceptat, observă Endean.

— Nu, dar dacă doriţi să instalaţi pe altcineva în palat, un atac din afară-e singura modalitate de reuşită. Doriţi să pregătesc planul complet, de la început la sfârşit pe perioada şi cu costurile estimative?

— Da. Costurile sunt foarte importante... Asociaţii mei vor dori să ştie la ce sumă să se aştepte.

— În regulă, zise Shannon. Vă costă 500 de lire sterline.

— Dar ai fost deja plătit, zise Endean cu răceală.

— Am fost plătit pentru o misiune în Zangaro şi un raport despre situaţia militară de acolo, replică Shannon. Ceea ce îmi cereţi acum este un raport nou, diferit de cel original.

— Cinci sute, cam pipărat pentru câteva foi de hârtie scrise.

— Fleacuri, ştiţi foarte bine că, dacă firma dumneavoastră consultă un avocat, arhitect, contabil sau orice alt expert tehnic, trebuie să-i plătească un onorariu. Eu sunt expert tehnic în război. Ceea ce plătiţi cu banii aceştia este experienţa şi nivelul de cunoştinţe – de unde să faci rost de cei mai buni oameni, de cele mai bune arme, cum să le transporţi, etc. Asta vă costă 500 de lire şi aceleaşi informaţii v-ar costa dublu dacă aţi încerca să le obţineţi singuri în douăsprezece luni, ceea ce oricum n-aţi putea face pentru că nu aveţi contactele necesare.

Endean se ridică:

— În regulă, vei primi banii după-amiază aici printr-un mesager special. Mâine e vineri. Partenerii mei ar dori să citească raportul în week-end. Te-aş ruga să-l ai gata până mâine la ora trei după-amiaza. Voi veni aici după el.

Plecă şi, când uşa se închise în spatele lui, Shannon îşi ridică ceaşca de cafea, simulând un toast:

— Pe curând, domnule Simon Endean alias Walter Harris, zise el uşor.

Nu era pentru prima oară când îi mulţumea cerului pentru ocazia de a-l fi întâlnit pe amabilul şi vorbăreţul hotelier Gomez.

Într-una din lungile lor conversaţii nocturne, Gomez îi menţionase istoria colonelului Bobi, acum în exil. Îi mai

dezvăluise că fără Kimba Bobi nu era nimic, pentru că era urât de membrii Caja pentru cruzimile exercitate asupra lor din armată din ordinul lui Kimba şi nu era în stare să comande nici trupe Vindu. Ceea ce îi pusese lui Shannon problema unei forţe de sprijin formată din chipuri negre, la care urma să se gândească a doua zi dimineaţa.

*

Plicul maro cu cincizeci de hârtii de zece lire, trimis de Endean, ajunse puţin după ora trei într-un taxi şi fu înmânat recepţionerului de la Lowndes Hotel. Shannon numără banii, îi vârî în buzunarul interior al sacoului şi se puse pe treabă. Lucră toată după-amiaza şi cea mai mare parte din noapte.

Lucră la biroul din camera lui, studiind cu atenţie propriile lui hărţi şi scheme ale oraşului Clarence, ale portului, ale zonei portuare şi rezidenţiale care includea palatul prezidenţial şi cazarmele armatei.

Schema militară clasică ar fi constat în debarcarea unei forţe pe partea peninsulei de lângă litoralul principal, un marş scurt în interiorul ţării şi ocuparea şoselei care ducea de la Clarence spre interiorul ţării şi a intersecţiei de drumuri. Asta ar fi izolat peninsula şi capitala de eventuale întăriri. Însă elementul surpriză ar fi fost eliminat.

Talentul lui Shannon era că înţelegea Africa şi mentalitatea soldatului african care era neconvenţională, acelaşi mod de gândire care îl stigmatizase pe Hoare cu porecla de Mike Nebunul, deşi tactica mercenarului din Congo se potrivea exact cu peisajul african, complet opus celui din Europa.

Dacă planurile lui Shannon ar fi fost văzute de un ofiţer european cu un mod de gândire convenţional, ele ar fi fost etichetate drept nesăbuite şi lipsite de şanse de succes. Miza pe faptul că *Sir* James Manson nu făcuse armata – nu exista nici o referinţă de acest gen în dicţionarul personalităţilor şi, ca atare, avea să-i accepte planul. Shannon ştia că este bun, singurul care ar fi asigurat succesul.

Îşi baza planul pe trei elemente despre războiul în Africa pe care le învăţase la faţa locului. Unul era că soldatul european lupta bine şi cu precizie în întuneric, cu condiţia să i se dea instrucţiuni precise privind condiţiile de teren, în timp ce soldatul african, chiar pe teritoriul lui, era uneori redus la zero de teama unui duşman ascuns în bezna înconjurătoare. Al doilea era că viteza de reacţie a soldatului african, complet debusolat, era mai

lungă decât cea a soldatului european, când sunt exagerate efectele normale ale elementelor surpriză. Al treilea era că focul şi zgomotul se transformau în elemente care îi puteau determina pe soldaţii africani să se sperie, să intre în panică şi să fugă fără a lua în considerare numărul mic al duşmanilor.

Astfel, la baza planului lui Shannon, se afla un atac prin surprindere pe timp de noapte, însoţit de foc concentrat şi zgomot asurzitor.

Lucră încet şi metodic şi, nefiind un dactilograf prea bun, bătu textul cu două degete. La două noaptea, ocupantul camerei învecinate nu mai suportă şi îi ciocăni în perete să-i ceară pe un ton plângăreţ puţină linişte, ca să poată adormi. Cinci minute mai târziu, Shannon termină ce avea de făcut şi se pregăti de culcare. În afara clănţănitului maşinii de scris, mai exista şi alt sunet care îl deranjase pe omul de alături. În timpul lucrului şi mai târziu, întins în pat, Shannon fluierase o mică melodie tânguitoare. Dacă omul cu insomnie de alături ar fi ştiut mai multă muzică, ar fi recunoscut *Harlemul spaniol.*

*

În noaptea aceea, nici Martin Thorpe nu prea avu chef de somn. Ştia că-l aşteaptă un sfârşit de săptămână lung, două zile şi jumătate monotone şi plictisitoare de studiu al dosarelor, fiecare conţinând amănuntele de bază ale tuturor celor 4.500 de companii publice înregistrate la Companies House din City.

Există două agenţii în Londra care oferă abonaţilor astfel de informaţii despre companiile britanice. Acestea sunt Moodies şi Exchange Telegraph, cunoscută sub numele de Extel. În biroul său din Man Con House, Thorpe se afla în posesia fişelor oferite de Extel, agenţie ale cărei servicii Man Con le folosea ca pe o parte necesară a activităţilor sale de comerţ. Dar pentru căutarea unei companii de transport marin Thorpe se hotărâse să apeleze la Moodies care să-i trimită fişele acasă, în parte, deoarece credea că Moodies putea oferi mai multe detalii despre companiile mai mici înregistrate în Regatul Unit şi în parte pentru motive de securitate.

Joi primise instrucţiuni din partea lui *Sir* James Manson şi mersese direct la o firmă de avocaţi. Acţionând în numele lui şi nedivulgându-i numele acestuia, comandaseră un set de fişe complete de la Moodies. Plătise avocatului 260 de lire pentru fişe, 50 de lire pentru cele trei fişete cenuşii în care acestea urmau să sosească, plus onorariului avocatului. Mai apelase şi la

serviciile unei mici firme de transport ca să trimită o furgonetă la Moodies după ce setul de fişe fusese pregătit pentru livrare vineri după-amiază.

Întins în pat, în eleganta sa vilă din Hampstead Garden Suburb, Thorpe la rândul lui îşi punea la punct campania; nu în detaliu, ca Shannon, pentru că avea prea puţine informaţii, ci în termeni generali, folosind acţionarii şi pachetele de voturi, la fel cum Shannon folosea mitralierele şi muniţiile.

*

Vineri după-amiaza la trei Shannon îi înmână lui Endean proiectul complet. Acesta conţinea paisprezece pagini dintre care patru scheme şi două liste de echipament. Îl terminase imediat după micul dejun, în speranţa că omul fără somn de alături plecase şi îl introduse într-un plic maro. Se simţi tentat să scrie pe plic „Numai pentru ochii lui *Sir* James Manson”, dar rezistă ispitei. N-avea nici un rost să strice treaba cu o astfel de ghiduşie şi adulmecă un foarte bun contract în perspectivă dacă baronul mineritului îi oferea lui afacerea.

Aşa că continuă să-l numească Harris pe Endean şi să se refere la „asociaţii dvs.”. După ce luă plicul, Endean îi spuse să rămână în oraş pe toată perioada sfârşitului de săptămână şi, începând cu duminică noaptea, să fie oricând disponibil. În timpul după-amiezii Shannon se duse la cumpărături, dar gândul i se îndrepta spre informaţiile pe care le citise în anuar despre omul care-l angajase, *Sir* James Manson, milionar care se ridicase prin forţe proprii şi mare magnat.

Simţea impulsul, în parte din curiozitate, în parte din sentimentul că într-o bună zi aceste informaţii i-ar putea fi utile, să afle mai mult despre *Sir* James Manson, despre persoana ca atare şi despre motivul pentru care angajase un mercenar să facă război în Zangaro în numele lui.

Referinţa din anuar, care îi persista în minte, menţiona existenţa unei fiice a lui Manson, o fată care acum trebuie să fi avut în jur de douăzeci de ani. Pe la jumătatea după-amiezii, intră într-o cabină telefonică pe Jermyn Street, sună la agenţia de detectivi particulari care îl urmărise pe Endean după prima lor întâlnire din Chelsea şi îl identificase ca mâna dreaptă a lui Manson.

Şeful agenţiei îi vorbi cordial când auzi la aparat glasul fostului său client. Îşi aminti că domnul Brown plătise prompt şi cu bani peşin. Astfel de clienţi erau valoroşi. Iar dacă dorea să rămână la

celălalt capăt al firului de telefon, asta era treaba lui.

— Aveţi acces la o bibliotecă bună cu tăieturi din ziare? întrebă Shannon.

— Cred că putem rezolva, fu de acord şeful agenţiei.

— Aş dori să obţin o mică descriere a unei domnişoare despre care la un moment dat a apărut o referinţă în coloanele de scandal ale ziarelor londoneze. Am nevoie de foarte puţin, pur şi simplu cu ce se ocupă şi unde locuieşte. Dar îmi trebuie repede.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză.

— Dacă există astfel de referinţe, cred că aş putea să le obţin prin telefon, zise detectivul. Daţi-mi numele.

— Domnişoara Juli Manson, fiica lui *Sir* James Manson.

*

Detectivul cumpăni lucrurile. Îşi aminti că prima solicitare a clientului său privise o persoană care se dovedise a fi mâna dreaptă a lui *Sir* James Manson. Mai ştia şi că putea afla ce-i ceruse domnul Brown în mai puţin de o oră.

Cei doi bărbaţi se puseră de acord asupra onorariului, o sumă modestă şi Shannon promise s-o trimită prin poştă în decurs de o oră. Detectivul se hotărî să accepte propunerea şi îi spuse clientului său să revină cu un telefon înainte de cinci.

Shannon îşi termină cumpărăturile şi la cinci fix sună. În câteva secunde, Shannon află ceea ce îl interesa. Cufundat în gânduri, se întoarse la hotel şi îi telefonă ziaristului care-l recomandase „domnului Harris”.

— Salut, zise cam aspru, sunt eu, Cat Shannon.

— A, salut, Cat, răspunse ziaristul surprins, unde ai fost?

— Pe ici, pe colo, zise Shannon. Voiam să-ţi mulţumesc că m-ai recomandat tipului ăla, Harris.

— Cu plăcere. Ţi-a oferit vreun contract?

Shannon fu prudent.

— Da, doar câteva zile. Tocmai am isprăvit. Dar sunt în bani. Ce-ai zice să luăm cina împreună?

— De ce nu? încuviinţă jurnalistul.

— Spune-mi, zise Shannon, ai aceeaşi prietenă ca atunci când ne-am întâlnit ultima oară?

— Da, aceeaşi. De ce?

— Lucrează ca model, nu-i aşa?

— Da.

— Uite, zise Shannon, poate mă crezi trăsnit, dar aş dori grozav să întâlnesc o fată care e tot model, dar nu am cum să

mă introduc. O cheamă Juli Manson. N-ai putea s-o întrebi pe prietena ta dacă nu cumva o cunoaşte?

Jurnalistul se gândi.

— Sigur, o sun pe Carrie şi o întreb. Unde eşti acum?

— La un telefon public. Te sun din nou peste o jumătate de oră

Shannon avu noroc. Prietenul lui îi spuse că cele două fete se cunosc şi fuseseră colege la aceeaşi şcoală. Mai mult, lucrau pentru aceeaşi agenţie. Mai trecu o oră înainte ca Shannon să afle, de data asta vorbind direct cu prietena jurnalistului, că domnişoara Juli Manson acceptase invitaţia la o cină în patru, cu Carrie şi prietenul ei. Se puseră de acord să se întâlnească în apartamentul lui Carrie după opt şi aceasta s-o cheme pe Juli la ea.

Shannon şi jurnalistul apărură la câteva minute unul după celălalt în apartamentul lui Carrie din Maida Vale şi toţi patru plecară să ia cina. Jurnalistul rezervase o masă într-un mic restaurant numit *Baker and Owen* în Marylebone, iar mâncarea era pe gustul lui Shannon, enorme porţii englezeşti de friptură şi legume, udate cu două sticle de Piat de Beaujolais. Îi plăcu mâncarea şi îi plăcu Juli.

Era destul de scundă, puţin peste cinci picioare şi, pentru a lăsa impresia că e mai înaltă, purta pantofi cu tocuri înalte şi se ţinea dreaptă. Zicea că are nouăsprezece ani şi avea un chip rotund, obraznic, ce devenea, după dorinţă, de o nevinovăţie angelică sau extrem de sexy când credea că nu o priveşte nimeni.

Era evident răsfăţată şi prea obişnuită să facă numai ce vrea ea, probabil, estimă Shannon, rezultatul educaţiei prea indulgente. Dar era amuzantă şi drăguţă şi Shannon nu pretinsese niciodată altceva de la o fată. Părul castaniu închis îi cobora pe spate înspre talie şi sub rochie avea un trup plin de rotunjimi. Totodată, părea intrigată de această invitaţie la cină cu o persoană necunoscută.

Deşi Shannon îi ceruse amicului său să nu spună cu ce se ocupa, totuşi lui Carrie îi scăpase că era mercenar. Dar, în timpul cinei, subiectul nu fu atins. Ca de obicei, Shannon vorbi mai puţin decât toţi, ceea ce nu fu greu deoarece Juli şi înalta şi uscata Carrie făceau asta ele două ca pentru toţi patru.

Când ieşiră din restaurant în aerul răcoros al străzii, jurnalistul zise că el şi prietena lui se întorc cu maşina la el acasă. Chemă un taxi pentru Shannon, întrebându-l dacă o va duce pe Juli

acasă, înainte de a se întoarce la hotel. Când mercenarul urcă în maşină, îi făcu cu ochiul. „Cred că eşti pe calea cea bună”, şopti el. Shannon mormăi.

În faţa apartamentului ei din Mayfair, Julie îl invită la o cafea, aşa că plăti taxiul şi o însoţi sus, în apartamentul ei, evident foarte scump. Abia când se aşezară pe canapea, sorbind mizerabila cafea făcută de Julie, fata se referi la modul în care îşi câştigase existenţa.

El se lăsase pe spate, într-un colţ al camerei, în timp ce ea se urcase pe o margine a canapelei, cu faţa spre el.

— Ai ucis oameni? întrebă ea.

— Da.

— În luptă?

— De cele mai multe ori în luptă.

— Câţi?

— Nu ştiu, nu i-am numărat niciodată.

Savură informaţia şi înghiţi de câteva ori.

— N-am cunoscut pe nimeni care a omorât oameni.

— N-ai de unde să ştii, o contrazise Shannon. Oricine a fost vreodată în război probabil că a ucis oameni.

— Ai cicatrici rămase în urma rănilor?

Era o altă întrebare obişnuită. În realitate, Shannon avea multe semne pe spate şi pe piept, moşteniri ale gloanţelor şi schijelor.

Dădu din cap:

— Câteva.

— Arată-mi-le, zise ea.

— Nu.

— Te rog, arată-mi-le. Dovedeşte-mi.

Fata se ridică. El rânji spre ea.

— Ţi le arăt pe ale mele, dacă mi le arăţi şi tu pe ale tale, o tachină el, maimuţărind limbajul copiilor de grădiniţă.

— Eu nu am cicatrice, zise indignată Julie.

— Dovedeşte-mi, zise scurt Shannon şi se întoarse să-şi lase ceaşca de cafea goală pe masa din spatele canapelei. Auzi foşnet de haine. Când se întoarse aproape că se înecă cu ultima gură de cafea. Nu-i luase mai mult de o clipă să-şi tragă fermoarul de la spate al rochiei şi s-o lase să alunece în jurul gleznelor. Sub ea purta o pereche de ciorapi prinşi sus pe coapse şi un lanţ subţire de aur.

— Vezi, zise ea şoptit, n-am nici un semn nicăieri. Avea

dreptate. Trupul ei mic de adolescentă, mobil, era de un alb desăvârşit de la tălpile picioarelor până la pletele de un castaniu închis ce-i treceau pe umeri, atingându-i aproape, linia taliei. Shannon înghiţi în sec.

— Credeam că eşti un fel de fetiţă a lui tăticu', zise el.

Ea chicoti.

— Aşa crede toată lumea, mai ales tăticu', zise ea. Acum ţi-a venit rândul s-o afli şi tu.

*

În acelaşi timp, *Sir* James Manson şedea în biblioteca reşedinţei sale de ţară, nu departe de satul Notgrove, în ţinutul de dealuri din Gloucestershire, cu dosarul lui Shannon pe genunchi şi un pahar de brandy cu sifon la îndemână. Era aproape de miezul nopţii şi Lady Manson se culcase de mult. Păstrase proiectul lui Shannon ca să-l citească singur în bibliotecă, rezistând tentaţiei de a-l deschide pe drum în maşină sau de a pleca mai devreme de la cină. Când dorea să se concentreze la maximum prefera orele de noapte şi asupra acestui document dorea să se concentreze la maximum.

Deschise dosarul şi puse de o parte hărţile şi schemele. Apoi se concentră asupra textului. Citi următoarele:

PREAMBUL. Planul ce urmează a fost alcătuit pe baza raportului despre Republica Zangaro întocmit de dl. Walter Harris, a călătoriei mele în Zangaro, a raportului scris cu acea ocazie şi a dorinţelor exprimate de dl. Harris cu privire la scopul urmărit. El nu ia în consideraţie elementele cunoscute d-lui Harris, dar nedezvăluite mie. Dintre acestea, cele mai importante sunt ce se va întâmpla după atac şi instalarea succesorului. Totuşi, acest deznodământ poate necesita pregătiri ce trebuie luate în calcul la organizarea atacului şi, firește, pe acestea nu le-am putut prevedea.

OBIECTUL MISIUNII. Pregătirea, lansarea şi îndeplinirea unui atac asupra palatului prezidenţial din Clarence, capitala Republicii Zangaro, pentru luarea cu asalt şi capturarea palatului şi pentru a-l lichida pe preşedinte şi gărzile lui din interiorul edificiului. Totodată, pentru a intra în posesia armamentului şi muniţiilor din republică, a tezaurului naţional şi a postului de radio, toate aflate în interiorul palatului. În fine, pentru a crea condiţiile necesare ca supravieţuitorii din rândul armatei sau ai

gărzii personale să fie răspândiţi prin oraş, în imposibilitatea de a organiza un contraatac eficient.

METODA ATACULUI. După studierea situaţiei militare din Clarence, nu există nici o îndoială că atacul trebuie să vină dinspre mare, lansat de pe mare direct spre palat. Am studiat ideea unei aterizări pe aeroport. Nu este realizabilă. În primul rând, autorităţile aeroportului nu ar permite îmbarcarea armamentului şi a oamenilor la bordul unui charter fără a intra la bănuieli privind natura zborului. Chiar dacă s-ar găsi o soluţie pentru decolare, aceste autorităţi ar putea periclita acţiunea printr-o tentativă de arestare reprezentând o breşă în sistemul de securitate.

În al doilea rând, un atac pe uscat nu oferă avantaje în plus, ci multe dezavantaje. Pentru a sosi într-o coloană înarmată prin graniţa de nord, e nevoie ca oamenii şi armele să fie trecute în republica învecinată care dispune de un sistem de securitate şi poliţie eficient. Riscul descoperirii şi arestării premature este extrem de ridicat, de neacceptat. A acosta într-altă parte pe coasta Republicii Zangaro şi a mărşălui spre Clarence ar fi o soluţie la fel de nerealistă. În primul rând, cea mai mare parte a litoralului e formată din mlaştini de manglieri, unde e imposibil să pătrunzi cu ajutorul bărcilor. Apoi, în întuneric nu te poţi orienta prin labirintul golfuleţelor de acolo. În al doilea rând, neavând la dispoziţie transport motorizat, forţa de atac ar avea de efectuat un marş lung până în capitală, aşa că apărătorii ar fi avertizaţi. În al treilea rând, numărul redus al atacatorilor ar fi vizibil la lumina zilei şi i-ar îmbărbăta pe apărători să opună o rezistenţă dârză.

În sfârşit, s-a examinat şi ideea de a introduce oameni şi arme în republică în mod clandestin şi de a-i ascunde undeva, până în noaptea atacului. Şi aceasta e nerealistă, în parte pentru că întreaga cantitate de arme este prea mare şi grea, în parte deoarece asemenea cantităţi şi oaspeţi neobişnuiţi ar fi inevitabil depistaţi şi trădaţi şi, în fine, pentru că un astfel de plan ar necesita o organizaţie de sprijin în interiorul ţării, care nu există.

În consecinţă, consider că singurul plan realist trebuie să se bazeze pe un atac în ambarcaţiuni uşoare, care să plece de pe un vas mai mare ancorat în larg, direct în portul Clarence, urmat de un asalt asupra palatului imediat după debarcare.

CONDIŢII NECESARE ATACULUI. Forţa nu trebuie să fie mai mică de doisprezece oameni înarmaţi cu mortiere, bazuci şi grenade, precum şi cu automate pentru folosinţă în spaţii mai mici. Oamenii ar trebui să apară dinspre mare între două şi trei noaptea, lăsând timp locuitorilor din Clarence să adoarmă, dar ar trebui să dispară înaintea zorilor care pot dezvălui urme ale mercenarilor albi a doua zi după atac.

Raportul se întindea pe alte şase pagini descriind în amănunt planul propus de Shannon: angajarea oamenilor, armele şi muniţiile necesare, echipamentul auxiliar de aparatură radio, ambarcaţiunile de asalt, motoarele exterioare, rachete semnalizatoare, uniforme, chingi, hrană şi provizii; preţul fiecăruia şi modul cum va distruge palatul şi va împrăştia armata.

Despre nava ce urma să-i ducă pe atacatori scria: „În afară de arme, procurarea navei va fi partea cea mai dificilă. Reflectând asupra acestei probleme, aş fi împotriva închirierii unui vas, deoarece aceasta presupune existenţa unui echipaj care se poate dovedi nesigur, a unui căpitan care se poate răzgândi oricând, cât şi posibilitatea ca astfel de vase charter să fie bine cunoscute de autorităţile portuare ale ţărilor mediteraneene.

Sugerez cheltuirea unei sume mai mari pentru a cumpăra direct un mic vas de transport şi a angaja un echipaj bine plătit, loial patronilor şi cu o reputaţie de legalitate în cercurile de navigaţie. Un astfel de vas e o foarte bună achiziţie şi, ulterior, poate fi amortizat”.

Shannon accentuase peste tot necesitatea măsurilor de securitate. Subliniase: „Din moment ce nu cunosc identitatea patronilor, cu excepţia domnului Harris, este recomandabil ca, în eventualitatea acceptării proiectului, domnul Harris să rămână singura legătură între patroni şi mine. Plăţile sumelor necesare vor fi făcute mie de domnul Harris şi justificarea cheltuielilor va fi înapoiată în acelaşi lei. În aceeaşi ordine de idei, deşi aş avea nevoie de patru ajutoare operative în subordine, nici unul nu va fi la curent cu natura proiectului şi, firește, nici cu destinaţia, până când nu se va afla deja pe mare. Chiar şi hărţile de coastă ar trebui să fie înmânate căpitanului numai după pornirea în călătorie. Planul de mai sus ia în consideraţie aspectul securităţii, din moment ce anumite cheltuieli pot fi făcute legal şi pe faţă şi

numai cumpărarea armelor e ceva ilegal, în fiecare etapă a operaţiunii există un moment de discontinuitate în faţa căreia investigaţiile intră pe o linie moartă şi totodată, în fiecare etapă, echipamentul este cumpărat separat, în ţări diferite, de oameni diferiţi. Numai eu însumi, domnul Harris şi patronii vor cunoaşte întregul plan şi, în cel mai rău caz, eu unul nu-i pot identifica nici pe patroni şi probabil nici pe domnul Harris."

Sir James Manson dădu din cap şi mormăi aprobator de mai multe ori în timpul lecturii. La unu a.m. îşi turnă o altă porţie de brandy şi trecu la cercetarea cheltuielilor şi termenelor de execuţie, care fuseseră notate pe foi separate:

Vizită de recunoaştere în Zangaro
Două rapoarte – completat 2.500
Onorariul comandantului 10.000
Angajarea personalului şi salarii 10.000
Cheltuieli administrative, călătorii, hoteluri etc. Pentru comandant şi subordonaţi 10.000
Cumpărarea de arme 25.000
Cumpărarea vasului 50.000
Cumpărarea de echipament auxiliar 5.000
Rezervă 7.500
Total 100.000

A doua foaie cuprindea termenele estimative.

Etapa premergătoare:

Recrutarea şi alcătuirea echipei.
Stabilirea contului la bancă.
Cumpărarea unei companii cu baza în străinătate: 20 zile.

Etapa de aprovizionare:
Perioada necesară cumpărării tuturor lucrurilor necesare: 40 zile.

Etapa de organizare:
Organizarea echipamentului şi personalului pe vas, care se termină în ziua plecării: 20 zile.

Etapa îmbarcării:

Transportul pe mare din portul de îmbarcare spre punctul din apropierea coastei oraşului Clarence: 20 zile.

Sir James Manson citi raportul de două ori şi petrecu o oră care parcă nu se mai termina fumând pe îndelete unul din trabucurile sale Upman Coronas, în timp ce privea lambriurile bogate şi cărţile îmbrăcate în piele marocană care îi împodobeau pereţii. În cele din urmă, încuie dosarul în safe-ul din perete şi merse la culcare.

*

Cat Shannon şedea întins pe spate în dormitorul întunecat şi mângâia alene cu mâna trupul fetei care-l acoperea pe al său pe jumătate. Era un trup mic, dar extrem de erotic, aşa cum descoperise în ora care se scursese. Ceea ce Julie învăţase în ultimii doi ani de la terminarea şcolii nu prea avea nimic de-a face cu stenodactilografia. Apetitul şi gustul pentru varietatea sexuală nu erau egalate decât de energia şi limbuţia ei constantă dintre mese.

În timp ce o mângâia, ea se mişcă şi începu să se joace cu el.

— Ciudat, zise el gânditor. Trebuie să fie un semn al destinului. Ne-am iubit jumătate din noapte şi nu ştiu nimic despre tine.

Ea se opri o secundă şi zise:

— Ca de exemplu? şi-şi continuă jocul.

— De unde eşti? zise el.

— Gloucestershire, bombăni ea.

— Cu ce se ocupă tatăl tău? întrebă el încetişor.

Nu primi nici un răspuns. O apucă de o buclă şi îi întoarse faţa spre el.

— Au, mă doare. Lucrează în City. De ce?

— Agent de bursă?

— Nu. Conduce o companie minieră. Asta e specialitatea lui, iar asta e a mea. Acum, fii atent.

După o jumătate de oră se dădu jos de pe el şi-l întrebă:

— Cum ţi-a plăcut, iubitule?

Shannon râse şi ea îi surprinse albul dinţilor în întuneric.

— O, da, zise el încet. Mi-a plăcut enorm. Mai spune-mi despre taică-tău.

— Despre tata? Oh, e un bătrân om de afaceri plictisitor, îşi petrece tot timpul într-un birou înăbuşitor din City.

— Anumiţi oameni de afaceri mă interesează, aşa că mai

spune-mi ce fel de om este.

*

Sir James Manson îşi savura cafeaua în salonul situat în partea de sud a conacului său de-la ţară în acea dimineaţă de sâmbătă când primi un telefon de la Adrian Goole. Funcţionarul Ministerului de Externe vorbea din casa lui din Kent.

— Sper că nu te deranjează faptul că ţi-am telefonat în week-end, zise el.

— Nu, de loc, dragul meu prieten, minţi Manson. Poţi să suni oricând.

— Te-aş fi sunat aseară la birou, dar am fost reţinut la o şedinţă. Mi-am amintit conversaţia noastră de acum câtva timp despre rezultatele unei prospecţiuni în ţara aia africană. Îţi aminteşti?

Manson presupuse că Goole se simţea obligat să facă toată această introducere.

— Da, într-adevăr, zise el. Ţi-am preluat sugestia pe care mi-ai dat-o când am luat masa împreună. Cifrele în cauză au fost uşor schimbate, aşa încât cantităţile ce-au rezultat nu erau viabile din punct de vedere economic. Raportul a fost trimis, primit şi de atunci n-am mai auzit nimic despre el.

Următoarele cuvinte ale lui Goole îl scoaseră pe *Sir* James Manson din relaxarea week-end-ului.

— De fapt, am auzit noi, zise vocea de la celălalt capăt al firului. Nimic alarmant cu adevărat dar în acelaşi timp ciudat. Ambasadorul nostru din zonă, deşi acreditat în ţara aceea şi încă în alte trei republici mici, nu locuieşte acolo, aşa cum ştii. Dar îşi trimite rapoartele regulat, adunate dintr-o varietate de surse, inclusiv legăturile fireşti cu alţi prieteni diplomaţi. O copie a unui fragment din ultimul său raport, în legătură cu aspectul economic al situaţiei de acolo, mi-a aterizat ieri pe birou. Se pare că circulă un zvon conform căruia guvernul sovietic a obţinut permisiunea de a trimite la faţa locului propria lui echipă de geologi. Fireşte că s-ar putea să nu-i intereseze aceeaşi zonă ca şi pe voi...

Sir James Manson fixa telefonul cu privirea în timp ce vocea lui Goole se auzea în aparat. În cap, pulsul începu să-i ciocăne undeva lângă tâmpla stângă.

— Mă gândeam, *Sir* James, că dacă ruşii ăştia cercetează aceeaşi arie ca şi omul vostru descoperirile lor s-ar putea să fie întrucâtva diferite. Din fericire, nu e decât o chestiune ce vizează

cantităţi minore de cositor. Totuşi, m-am gândit că poate ai vrea să ştii. Alo? Mai eşti pe fir?...

Manson tresări brusc, trezit din reverie. Făcu un efort deosebit pentru ca vocea să-i sune normal.

— Da, cum să nu. Scuză-mă, căzusem pe gânduri. Foarte drăguţ din partea ta că m-ai sunat, Goole. Presupun că prospecţiunile se vor desfăşura în alt loc, nu în zona cercetată de noi. Dar totuşi îmi prinde foarte bine să ştiu asta.

Trecu prin toate politeţurile obişnuite înainte de a închide şi se îndreptă încet spre terasa însorită cu mintea în fierbere. Coincidenţă? S-ar putea, de ce nu? Dacă echipa sovietică ar prospecta într-o zonă departe de Muntele de Cristal, ar fi pur şi simplu o coincidenţă. Pe de altă parte, dacă se duc glonţ la Muntele de Cristal, fără să fi efectuat o cercetare din avion pentru a observa diferenţele de vegetaţie din zonă, atunci n-ar fi nici o coincidenţă. Ar fi curat sabotaj. Şi nu există nici o cale prin care să afle, nici o modalitate de a fi absolut sigur, fără să-şi trădeze interesul lui constant. Şi asta s-ar dovedi fatal. Se gândi la Chalmers, omul despre care era convins că-i cumpărase tăcerea cu bani. Scrâşni din dinţi. Oare vorbise? Intenţionat? Neintenţionat? îl bătea gândul să-l lase pe Endean sau pe unul din prietenii lui Endean să se ocupe de dr. Chalmers. Dar asta n-ar schimba lucrurile cu nimic. Şi nu exista nici o dovadă de scurgere de informaţii.

Putea foarte bine să-şi abandoneze planurile şi să nu se mai sinchisească de ele. Se gândi la asta, apoi se gândi din nou la bulgărele de aur pur aflat la capătul acestui curcubeu special. James Manson nu era un papă-lapte: nu ajunsese acolo unde era din cauza obiceiului de a da înapoi din motive de risc sporit, mai ales când nu exista nici o dovadă.

Se aşeză în şezlongul din apropierea vasului cu cafea, acum rece şi se gândi profund. Intenţiona să continue conform planului, dar trebuia să presupună că echipa de geologi ruşi va cerceta aceeaşi regiune ca şi Mulrooney şi că vor observa, la rândul lor, schimbările de vegetaţie. În consecinţă, acum intervenea un nou element, o limită de timp. Făcu nişte calcule mentale şi ajunse la cifra de trei luni. Dacă ruşii ar afla ce conţine Muntele de Cristal, ar trimite imediat la faţa locului „o echipă tehnică”, formată pe jumătate din agenţi KGB duri.

Cel mai scurt termen al lui Shannon fusese de o sută de zile, dar iniţial îi spusese lui Endean că două săptămâni în plus ar

oferi proiectului mai multă siguranţă. Acum, cele două săptămâni nu mai puteau fi acordate. De fapt, dacă ruşii se mişcau repede, nu le mai rămâneau nici o sută de zile.

Se duse la telefon şi îl sună pe Simon Endean. Propriul lui sfârşit de săptămână fusese deranjat şi nu vedea nici un motiv pentru care Endean n-ar fi făcut un pic de treabă.

Luni dimineaţa, Endean îl sună pe Shannon la hotel şi fixară o întâlnire pentru ora două p.m., într-un mic bloc din St. John's Wood. Închiriase apartamentul chiar în acea dimineaţă la cererea lui James Manson, după ce duminică după-amiază acesta îl chemase la conac pentru instrucţiuni. Rezervase apartamentul pe timp de o lună, pe numele de Harris, plătind bani gheaţă şi oferind referinţe fictive pe care nimeni nu se obosea să le verifice. Motivul închirierii apartamentului era simplu: acesta avea un telefon care nu trecea prin centrală.

Shannon fu punctual şi îl găsi pe omul care-şi zicea Harris deja instalat. Telefonul era plasat într-un dispozitiv cu microfoane care permitea o conferinţă telefonică între unul sau mai mulţi ocupanţi ai încăperii şi persoana de la celălalt capăt al firului..

— Preşedintele consorţiului a citit raportul dumitale, îi spuse lui Shannon şi ar dori să schimbaţi câteva vorbe.

La două treizeci, telefonul sună. Endean apăsă pe butonul aparatului unde scria „Vorbiţi" şi vocea lui *Sir* James Manson inundă camera.

— Eşti acolo, domnule Shannon? întrebă vocea.

— Da, domnule.

— Ţi-am citit raportul şi îţi apreciez judecata şi concluziile. Dacă ţi-aş oferi contractul, ai fi gata să-l duci la bun sfârşit?

— Da, domnule, aş fi, zise Shannon.

— Doresc să discutăm câteva aspecte. Am observat că în buget ţi-ai prevăzut ca onorariu zece mii de lire.

— Da, domnule. Sincer vorbind, nu cred că cineva ar face treaba asta pentru mai puţin, iar majoritatea ar cere mai mult. Chiar dacă bugetul ar fi fost întocmit de o altă persoană şi-ar fi rezultat o sumă mai mică, cred că şi-ar fi rezervat minimum zece la sută pentru sine, pur şi simplu ascunzând suma în preţul cheltuielilor ce nu se pot verifica.

Urmă o pauză, apoi vocea zise:

— În regulă, accept. Ce-mi oferi pentru banii ăştia?

— Vă ofer cunoştinţele mele, contractele, relaţiile în lumea traficanţilor de arme, a contrabandiştilor şi a mercenarilor. Vă

mai ofer discreţie, în cazul în care ceva merge rău. Urmează trei luni de muncă al naibii de grea şi există riscul constant al arestării şi al condamnării. În fine, există riscul să fiu ucis în luptă.

Se auzi un mormăit.

— Mda, corect. Cu privire la plată. Suma de 100.000 lire va fi transferată într-un cont elveţian ce va fi deschis săptămâna asta de Harris. Îţi va plăti banii necesari în tranşe, în următoarele două luni, după cum e nevoie. În acest scop va trebui să stabiliţi un sistem de comunicare. Când banii vor fi cheltuiţi, trebuie să fie prezent sau să primească chitanţe.

— Nu va fi întotdeauna posibil, domnule. În traficul cu arme nu există chitanţe, cu atât mai puţin pe piaţa neagră, iar majoritatea oamenilor cu care voi veni în contact nu vor accepta prezenţa domnului Harris. Nu face parte din lumea lor. Aş sugera folosirea extensivă a cecurilor de călătorie sau a scrisorilor de credit prin bănci. În acelaşi timp, dacă domnul Harris va trebui să contrasemneze fiecare notă de plată sau cec de 1.000 de lire, e nevoie să mă însoţească peste tot, ceea ce nu aş accepta din motive de securitate personală, deci se pare că nu vom putea termina pregătirile într-o sută de zile.

Urmă altă pauză lungă.

— Ce vrei să spui prin securitate personală? întrebă vocea.

— Vreau să spun, domnule, că nu îl cunosc pe domnul Harris. Nu pot accepta ca dânsul să fie în situaţia de a şti despre mine suficient pentru a fi arestat într-un oraş european. Dumneavoastră v-aţi luat măsuri de securitate. Trebuie să mi le iau şi eu pe ale mele. Acestea sunt să călătoresc şi să lucrez singur şi nesupravegheat.

— Eşti un om prevăzător, domnule Shannon.

— Trebuie să fiu. Sunt încă în viaţă.

Se auzi un chicotit sinistru.

— Şi de unde ştiu eu dacă pot avea încredere în dumneata, să-ţi dau pe mână sume mari de bani?

— N-aveţi de unde şti, domnule. Până la un punct, domnul Harris poate menţine sumele la un nivel redus la fiecare etapă Dar plata armelor trebuie făcută cu bani peşin numai de cumpărător în persoană. Singurele alternative sunt fie a-i cere domnului Harris să se ocupe personal de toată operaţiunea, fie să angajeze alt profesionist Şi nu veţi fi sigur dacă puteţi avea încredere şi în acesta.

— Corect, domnule Shannon. Domnule Harris...

— Domnule? răspunse imediat Endean.

— Te rog, vino să mă vezi de îndată ce pleci de acolo. Domnule Shannon, eşti angajat. Ai la dispoziţie o sută de zile ca să furi o republică. O sută de zile!

Partea a doua

CELE O SUTĂ DE ZILE

8

Timp de câteva minute după ce *Sir* James Manson puse receptorul în furcă, Simon Endean şi Cat Shannon se fixară îndelung cu privirea. Shannon îşi reveni primul.

— Din moment ce va trebui să lucrăm împreună, îi spuse lui Endean, să lămurim nişte lucruri. Dacă cineva, oricine ar fi el, ajunge să afle despre acest proiect, în cele din urmă informaţia va parveni unuia sau altuia dintre serviciile secrete ale uneia din principalele puteri. Probabil CIA, SIS-ul britanic sau SDECE al francezilor. Şi îşi vor face datoria cât se poate de bine. Nici dumneavoastră şi nici eu nu vom putea face absolut nimic pentru a-i împiedica să lichideze afacerea. Deci, secretul trebuie să fie absolut.

— Vorbeşte în numele tău, rosti scurt Endean, sunt amestecat în afacerea asta mult mai serios decât dumneata.

— OK, în primul rând, să vorbim de bani. Mâine zbor la Bruxelles şi deschid un nou cont bancar, undeva în Belgia. Mă voi întoarce mâine noapte. Luaţi legătura cu mine atunci şi vă voi spune unde, la ce bancă şi pe ce nume. Apoi voi avea nevoie de un transfer de credit de cel puţin 10.000 de lire sterline. Până mâine seară voi avea o listă completă de necesităţi, în special pentru salariul ajutoarelor mele, a depozitelor, etc.

— Unde te pot contacta? întrebă Endean.

— Asta e altă chestiune, zise Shannon. Voi avea nevoie de o bază permanentă care să ne asigure secretul convorbirilor telefonice şi al corespondenţei. Ce părere aveţi despre apartamentul ăsta? Poate cineva să dea de urma dumneavoastră din pricina lui?

Endean nu se gândise la asta. Reflectă asupra problemei.

— E închiriat pe numele meu. Bani peşin, înainte pentru o lună.

— Are vreo importanţă faptul că numele de Harris figurează pe contractul de închiriere? întrebă Endean.

— Nu.

— Atunci îl preiau eu. Asta îmi oferă adăpost pentru o lună – e păcat să pierd ocazia asta şi la sfârşitul perioadei achit toate cheltuielile. Aveţi o cheie?

— Da, fireşte. Doar am intrat cu ea.

— Câte chei există cu totul?

În loc de răspuns, Endean băgă mâna în buzunar şi scoase un inel cu patru chei pe el. Două erau evident pentru intrarea principală în bloc şi două pentru uşa de la apartament. Shannon le luă din mâna lui.

— Acum să vorbim despre căile de comunicare, zise el. Puteţi să mă contactaţi aici telefonic, oricând. Pot să fiu aici, pot să lipsesc. Pot fi plecat în străinătate. Din moment ce presupun că nu doriţi să-mi lăsaţi un număr de telefon, stabiliţi o adresă la post-restant undeva unde vă convine în Londra şi verificaţi de două ori pe zi dacă există telegrame. Dacă am nevoie de dumneavoastră urgent, voi telegrafia numărul de telefon unde mă aflu sau o oră la care urmează să vă sun. Aţi înţeles?

— Da. O să-l am până mâine seară. Altceva?

— Doar faptul că voi folosi numele de Keith Brown pe parcursul întregii operaţiuni. Orice rând semnat cu numele de Keith vine din partea mea. Când sunaţi la vreun hotel întrebaţi de Keith Brown. Dacă vă răspund vreodată „Mister Brown la telefon”, închideţi imediat. Înseamnă că am dat de necaz. Explicaţi că aţi greşit numărul sau că nu e vorba de persoana cu numele de Brown pe care o căutaţi. Pentru moment asta e tot. Cred că vă puteţi întoarce la birou. Sunaţi-mă aici diseară la opt ca să vă spun ce am mai făcut.

Câteva minute mai târziu, Endean se afla în St. John’s Wood, căutând un taxi.

Din fericire, Shannon nu depusese la bancă cele cinci sute de lire primite de la Endean înainte de week-end pentru proiectul atacului şi încă mai avea de 450 lire. Trebuia să mai achite nota de la hotelul din Knightsbridge dar asta putea să mai aştepte. Sună la o agenţie BEA şi rezervă un bilet dus-întors la cursa de dimineaţă spre Bruxelles, urmând să se întoarcă a doua zi la ora

16, deci putând ajunge la apartament pe la şase. Apoi trimise prin telefon patru telegrame în străinătate, una la Paarl, Cape Province, Africa de Sud, una la Ostende, una la Marsilia şi una la Munchen. Textul fiecăreia era: „SUNAŢI URGENT LONDRA 507-0041, ORICARE NOAPTE ORA 12, URMĂTOARELE TREI ZILE. STOP. SHANNON.” în sfârşit, chemă un taxi care ajunse la Lowndes Hotel, predă cheia, plăti şi plecă aşa cum venise, anonim.

La opt Endean sună, aşa cum se înţeleseseră. Îi spuse omului lui Manson ce rezolvase până atunci. Se puseră de acord ca Endean să sune din nou în seara următoare.

Shannon petrecu câteva ore cercetând blocul în care locuia acum, cât şi împrejurimile. Depistă câteva restaurante micuţe, nu departe de St. John’s Wood High Street şi mâncă ceva uşor în unul dintre acestea. Pe la unsprezece era înapoi acasă.

Îşi numără banii – îi mai rămăseseră 400 de lire – puse deoparte 300 de lire pentru costul călătoriei şi cheltuielile de a doua zi, apoi îşi cercetă îmbrăcămintea. Hainele nu ieşeau în evidenţă cu nimic, nu erau mai vechi de trei luni, majoritatea cumpărate în ultimele zece zile în Londra. Nu trebuia să-şi facă probleme în privinţa armei şi, pentru mai multă siguranţă, distruse panglica de la maşina de scris pe care o folosise pentru întocmirea raportului, apoi o înlocui cu alta nouă.

*

Deşi în seara aceea la Londra se întunecase, în Cape Province era un apus cald şi însorit de vară când Janni Dupree îşi conducea maşina prin Seapoint către Capetown. Avea la rândul lui tot un Chevrolet, mai vechi decât al lui Endean, dar mai mare şi cu aripi mai late, cumpărat la mâna a doua cu o parte din dolarii ce-i rămăseseră de la Paris cu o lună în urmă. După ce îşi petrecuse ziua pe o barcă a unui prieten din Simonstown, înotând şi pescuind, se întorcea acasă la Paarl. Întotdeauna îi plăcea să se întoarcă acolo după un contract, dar inevitabil se plictisea repede, aşa cum se întâmplase când plecase de acasă cu zece ani în urmă.

În copilărie fusese crescut în Paarl Valley şi îşi petrecuse anii de dinainte de şcoală zburdând prin viile sărace, proprietatea unor oameni ca părinţii lui. Învăţase să ochească cu praştia păsări şi să vâneze în vale cu Pieter, mulatrul, în compania căruia băieţii albi aveau voie să se joace, până când ajungeau la o vârstă la care înţelegeau ce înseamnă o altă culoare a pielii.

Pieter, cu ochii lui căprui enormi, o claie neagră cârlionţată şi

piele cafenie, era cu doi ani mai mare decât el şi era însărcinat să-i poarte de grijă. De fapt, erau la fel de înalţi pentru că Janni era precoce din punct de vedere fizic şi preluase repede Comanda acestei perechi. Cu douăzeci de ani în urmă, în zilele de vară ca aceasta, cei doi băieţi, în picioarele goale, luau autobuzul spre Cape Agulhas, acolo unde se întâlnesc Oceanul Atlantic şi cel Indian şi pescuiau pe săturate. După terminarea gimnaziului de băieţi din Paarl, Janni devenise o problemă, era prea solid şi agresiv, neliniştit, sărea la bătaie cu pumnii lui mari, zdrobitori, din pricina cărora ajunsese de două ori în faţa magistraţilor. Ar fi putut să se ocupe de ferma părintească îngrijind, alături de taică-său, viţele firave care produceau un vin apos. Un asemenea viitor, de om bătrân încovoiat, îl înspăimânta la fel ca şi ideea de a-şi câştiga existenţa din proprietatea asta insignifiantă, cu numai patru băieţi de culoare ca ajutoare. La optsprezece ani plecase voluntar în armată, fusese instruit la Potchefstroom şi se transferase la trupele de paraşutişti din Bloemfontein. Aici întâlnise lucrul pe care dorea să-l facă cel mai mult în viaţă. Aici şi în antrenamentul pentru trupe antiteroriste din pădurile sălbatice din jurul Petersburgului. Armata îl considerase un om potrivit, exceptând un singur aspect dispoziţia lui de a se război cu cine nu trebuia. Într-o încăierare, caporalul Dupree lăsase lat un sergent şi comandantul îl degradase, drept pentru care ajunsese soldat.

Amărât, dezertase, fusese prins într-un bar din estul Londrei, bătuse doi agenţi ai poliţiei militare înainte să fie reţinut şi petrecuse şase luni într-un batalion disciplinar. La eliberare, zărise un anunţ într-un ziar de seară, contactase un mic birou în Durban şi, două zile mai târziu, zburase spre Africa de Sud la baza Kamina din Katanga. Devenise mercenar la douăzeci şi doi de ani. Asta se întâmplase cu şase ani în urmă.

Pe când rula pe şoseaua şerpuitoare care trecea prin Franshock, îndreptându-se spre Paarl Valey, se întreba dacă nu cumva va găsi o scrisoare de la Shannon sau de la unul din băieţi pentru vreun contract. Dar când ajunse la poştă nu găsi nimic. Dinspre mare veneau nori grei şi în aer plutea ameninţarea tunetelor.

În seara aceea avea să plouă, o aversă răcoroasă de vară. Îşi ridică privirile spre Paarl Rock, aglomerarea stâncoasă după care strămoşii lui numiseră valea şi oraşul.

În copilărie privise cu mare admiraţie stâncile, de un cenuşiu

şters pe vreme uscată, dar care străluceau după ploaie ca o perlă enormă în bătaia lunii. Atunci deveneau un munte impunător, sclipitor, dominând micuţul oraş de la poalele lui. Deşi oraşul copilăriei lui nu-i putea oferi modul de viaţă pe care şi-l dorea, se simţea totuşi acasă şi când vedea Paarl Rock lucind în lumină ştia întotdeauna că se întorsese printre ai săi. În seara aceea îşi dori să fie în altă parte, luptând într-un alt război.

Ceea ce nu ştia era că, a doua zi dimineaţa, telegrama lui Shannon care-l convoca la luptă urma să sosească la poşta din Paarl.

*

Micuţul Marc Vlaminck, sprijinit de tejgheaua barului, goli altă halbă de bere flamandă. În faţa ferestrelor localului ţinut de prietena lui, străzile luminate din Oslende erau aproape pustii.

Un vânt tăios bătea dinspre mare iar turiştii din timpul verii nu sosiseră încă. Se simţea deja plictisit. În prima lună după întoarcerea sa de la tropice îi păruse bine că e din nou acasă, îi plăcuse să facă din nou băi fierbinţi şi să pălăvrăgească cu amicii care îl vizitau. Chiar şi presa locală se interesase de el, dar îi expediase rapid pe ziarişti. Ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă probleme cu autorităţile. Ştia bine că acestea îi dădeau pace dacă nu făcea sau nu spunea nimic care să le pună în situaţii dificile cu ambasadele africane din Bruxelles.

Dar, după câteva săptămâni, inactivitatea îşi pierduse orice farmec. Cu câteva nopţi în urmă, se mai distrase un pic când îl lăsase lat pe un marinar care încercase să mângâie fundul Annei, o zonă pe care o considera ca fiind exclusiv proprietatea lui. Amintirea incidentului îi stârnise un gând care nu-i mai dădea pace. Auzea buşituri înfundate venind de sus, unde Anna trebăluia în micuţul apartament de deasupra barului, pe care-l ocupau. Coborî de pe scaunul de bar, îşi goli berea din cana cu capac şi strigă: „Dacă vine cineva, serveşte-l tu!”, apoi urcă stângaci scara de serviciu. Pe când făcea asta, uşa se deschise şi intră un băiat cu o telegramă.

*

Era o seară plăcută de primăvară cu o uşoară răcoare în aer, iar marea în vechiul port al Marsiliei era ca sticla.

În mijlocul apei, cu câteva momente înainte o oglindă a barurilor şi cafenelelor înconjurătoare, un trauler singuratic, în drum spre casă, despica valurile care hoinăreau la suprafaţă şi se stingeau clipocind la contactul cu bărcile de pescuit ancorate

în port. Pe Canabire, maşinile erau bine încuiate, mirosuri de peşte gătit ieşeau dintr-o mie de ferestre, bătrânii îşi sorbeau anasonul iar vânzătorii de heroină forfoteau pe alei în scopuri lucrative. Era o seară obişnuită. În cazanul acela de omenire forfotitoare, multinaţională şi vorbind limbi felurite care se numea Le Panier, unde ilegală era doar prezenţa poliţistului, Jean-Baptiste Langarotti stătea la un colţ de masă într-un băruleţ şi sorbea un Ricard la gheaţă. Nu era la fel de plictisit ca Janni Dupree sau Marc Vlaminck. Lungii ani de puşcărie îl deprinseseră să fie interesat chiar de cele mai mărunte lucruri iar lungile perioade de inactivitate le suporta cel mai bine dintre toţi.

Mai mult decât atât, reuşise să obţină o slujbă şi să-şi câştige existenţa aşa încât economiile lui rămăseseră intacte.

Aduna liniştit ban după ban, economiile mărindu-se într-o bancă din Elveţia de care nu ştia nimeni. Într-o bună zi, îşi va cumpăra băruleţul din Calvi pe care şi-l dorea.

Cu o lună în urmă, un bun prieten al lui din războiul algerian fusese ridicat de poliţie din cauza unui geamantan conţinând douăsprezece Colturi de armată franţuzeşti. Din închisoarea Les Baumettes îi trimisese un mesaj lui Jean-Baptiste în care îi cerea „să aibă grijă” de fata din ale cărei câştiguri trăia prietenul întemniţat. Ştia că putea avea încredere în corsican. Era o fetişcană voioasă, cu chip luminos, pe nume Marie Claire, care se recomanda Lola şi îşi petrecea nopţile aşteptând clienţii într-un bar din cartierul Tubano. Îl îndrăgise de-a binelea pe Langarotti, poate din cauza staturii lui şi singura ei plângere era că acesta nu o bătea aşa cum făcea de obicei prietenul ei din închisoare. Faptul că era mic de statură nu-l împiedica să fie „peşte”, deoarece restul lumii interlope, care ar fi putut avea pretenţii la Lola, era demult la curent cu reputaţia lui Langarotti.

Aşa că Lola era fericită să fie fata cea mai „protejată”, iar Jean-Baptiste mulţumit să-şi petreacă astfel timpul până la apariţia unui nou contract de luptă. Era în contact cu câţiva oameni din lumea mercenarilor, dar fiind nou în meserie se baza mai mult pe ideea ca Shannon să găsească ceva, el fiind genul la care trăgeau clienţii.

La scurt timp după ce se întorsese în Franţa, Langarotti fusese contactat de Charles Roux din Paris care îi propusese corsicanului să semneze în exclusivitate pentru el, în schimbul unui contract bun de îndată ce va fi posibil. Roux îi vorbise pe larg de mai multe proiecte pe care le punea la cale atunci, dar

corsicanul hotărâse să nu promită nimic. Ulterior verificase şi aflase că cele spuse de Roux erau vorbărie goală, căci nu organizase nici o operaţie proprie de la întoarcerea lui Bukavu, în toamna lui ’67, când fusese rănit la braţ.

Cu un suspin, Langarotti îşi privi ceasul, îşi termină băutura şi se ridică să plece. Era timpul s-o ia pe Lola din apartament şi s-o însoţească la barul unde lucra, iar apoi să treacă pe la oficiul poştal non-stop, să vadă dacă primise vreo telegramă de la Shannon care să-i ofere perspectiva unui nou război.

*

La Munchen era chiar mai frig decât la Ostende şi Kurt Semmler, cu sângele subţiat de anii petrecuţi în estul îndepărtat, Algeria şi Africa, tremura în haina lui de piele neagră până la genunchi, pe când se îndrepta spre oficiul poştal non-stop. Verifica în mod regulat seara şi dimineaţa şi, de fiecare dată, spera, să găsească o scrisoare sau telegramă cu veşti sau vreo invitaţie la un interviu pentru o posibilă selecţie pentru un contract de mercenari.

În perioada de la întoarcerea din Africa trândăvise şi se plictisise. Ca majoritatea veteranilor din armată, viaţa civilă îi displăcea, purta hainele prost, dispreţuia politica şi tânjea o dată în plus după o formă de rutină, combinată cu acţiunea. Întoarcerea în oraşul natal nu fusese de loc încurajatoare. Peste tot vedea tineri zdrenţăroşi, neîngrijiţi şi nedisciplinaţi, care agitau steaguri şi zbierau lozinci. Părea să nu găsească pe nicăieri sentimentul scopului în viaţă, al dăruirii pentru un ideal, al măreţiei patriei şi al conducătorului ei care îi absorbise atât de mult întreaga copilărie şi tinereţe şi nici spiritul acela al ordinei prezent în viaţa militară.

Chiar viaţa de contrabandist în Mediterana, deşi fusese liberă şi uşoară, îi oferise cel puţin un sentiment al activităţii, un simţ al primejdiei, al misiunii plănuite, executate şi împlinite. Debarcând pe coasta italiană cu două tone de ţigări americane la bord, avusese cel puţin ocazia să-şi amintească de vremea petrecută pe MeKong, pornind cu legiunea împotriva piraţilor Xoa Binh de pe fluviu.

Munchenul nu-i oferea nimic. Băuse prea mult, fumase prea mult, curvăsărise un pic şi acum era profund nemulţumit.

La poştă nu era nimic pentru el în seara aceea. Dar a doua zi dimineaţă, avea să înceapă altă poveste, pentru că telegrama lui Shannon călătorea în eter prin bezna Europei.

*

La miezul nopţii, Marc Vlaminck telefonă din Ostende. Serviciul belgian de distribuire a telegramelor era excelent şi telegramele erau primite până la zece noaptea. Shannon îi spuse lui Vlaminck doar să-l aştepte cu o maşină în faţa aeroportului naţional din Bruxelles a doua zi dimineaţa şi îi dădu numărul cursei.

*

Belgia are, din punctul de vedere al celor ce doresc să deschidă un cont la bancă discret dar legal, multe avantaje care depăşesc pe cele oferite de sistemul bancar elveţian, mult mai prezent în publicitate.

Nici pe departe la fel de bogată şi puternică ca Germania, nici neutră ca Elveţia, Belgia oferă totuşi posibilitatea ca anumite sume nelimitate de bani să intre şi să iasă din ţară, fără controlul sau intervenţia guvernului. Băncile sunt totodată la fel de discrete ca cele din Elveţia şi de aceea, alături de băncile din Luxemburg şi Lichtenstein şi-au sporit volumul de afaceri în defavoarea celor elveţiene:

Aşa că la Kredietbank din Bruges, la şaptezeci de minute cu maşina de aeroportul din Bruxelles, în dimineaţa următoare Shannon se lăsă condus de Marc Vlaminck.

Solidul belgian fremăta evident de curiozitate, dar încerca să nu arate. Când erau pe şoseaua spre Bruges,

Shannon îi spuse pe scurt că obţinuse un contract şi că era loc pentru încă patru ajutoare. Îl interesa pe Vlaminck? Micuţul Marc îi spuse că îl interesa, bineînţeles. Shannon îl anunţă că nu poate să-i spună în ce consta operaţia în afară de faptul că era vorba de o treabă în care misiunea lor nu era numai să lupte, ci să organizeze totul de la cap la coadă. Era gata să ofere plata normală de 1250 dolari pe lună, plus cheltuielile pentru următoarele trei luni, iar operaţiunea, deşi nu presupunea absenţa de acasă decât în a treia lună, ar necesita câteva ore de risc în Europa. Că fireşte nu era treabă doar de mercenar, dar trebuia făcută. Marc mormăi:

— Eu nu jefuiesc bănci, zise el, cel puţin nu pentru banii ăştia.

— Nu e vorba de aşa ceva. Am nevoie de nişte arme la bordul unui vas. Trebuie să o facem noi înşine. După ce plecăm pe mare, direcţia Africa, urmează o scurtă luptă armată.

Marc rânji.

— O campanie lungă sau o treabă rapidă?

— Un atac, zise Shannon. Fii atent, dacă iese bine poate să

existe un contract lung în perspectivă. Nu pot să-ţi promit, dar cam aşa îmi miroase mie. Şi o gratificaţie grasă în caz de succes.

— OK, sunt omul tău, zise Marc şi se îndreptară spre piaţeta principală din Bruges.

Sediul principal al Kredietbank-ului se află pe Vlamingstraat numărul 25, o stradă îngustă, flancată de case în stilul specific arhitecturii flamande din secolul al XVIII-lea, toate într-o perfectă stare de conservare. Majoritatea parterelor fuseseră transformate în magazine, dar etajele parcă erau scoase dintr-o pictură a unui mare maestru de pe timpuri.

La bancă, Shannon se prezentă domnului Goossens, directorul secţiei de conturi străine şi îşi dovedi identitatea prezentându-i paşaportul pe numele Keith Brown. Într-un răstimp de patruzeci de minute deschise un cont curent în valoare de 100 de lire sterline bani gheaţă, informându-l pe domnul Goossens că suma de zece mii de lire sterline urma să fie transferată din Elveţia curând şi că, imediat după aceasta, suma de 5.000 de lire sterline avea să fie transferată în contul său din Londra.. Lăsă câteva mostre de semnătură pe numele de Keith Brown şi se puseră de acord asupra unei metode de a stabili identitatea la telefon, comunicându-i cele douăsprezece numere ale contului în ordine inversă, începând cu data de ieri. Pe această bază, instrucţiunile verbale pentru transferuri sau retrageri puteau fi făcute fără a fi nevoie de prezenţa lui la Bruges. Semnă un formular de despăgubire pentru a proteja banca de orice riscuri ce puteau apărea prin folosirea acestei metode de comunicare şi se declară de acord să-şi scrie numărul de cont în cerneală roşie, imediat sub semnătură, pe oricare instrucţiune scrisă către bancă, tot pentru a-şi dovedi autenticitatea.

Pe la douăsprezece şi jumătate deja terminase şi plecă împreună cu Vlaminck. Prânziră consistent. Nu lipsi inevitabila porţie de cartofi prăjiţi la Cafe des Arts din scuarul principal din faţa primăriei. Apoi Vlaminck îl conduse înapoi la aeroportul din Bruxelles. Înainte de a se despărţi, Shannon îi dădu 50 de lire sterline bani gheaţă şi îi spuse să ia a doua zi feribotul Ostende-Dover şi să fie la apartamentul lui din Londra la şase seara. Trebui să aştepte o oră decolarea avionului şi se întoarse la Londra la ora ceaiului.

*

Simon Endean avusese, la rândul lui, un program încărcat. Luase prima cursă a zilei spre Zurich şi aterizase pe aeroportul

Kloten imediat după zece. După o oră se afla la ghişeul băncii Handelsbank din Zurich pe Talstrasse 58 şi deschise un cont curent pe numele său. Lăsă, la rândul lui, câteva mostre de semnături şi se puse de acord cu funcţionarul băncii asupra unei metode de a semna toate comunicările scrise către bancă prin scrierea numărului de cont la sfârşitul scrisorii şi, sub număr, ziua din săptămână în care fusese trimisă scrisoarea. Data urma să fie scrisă în cerneală verde în timp ce numărul de cont, inevitabil, în cerneală neagră. Depuse 500 de lire sterline în bani gheaţă şi informă banca că suma de 100.000 de lire sterline urma să fie trimisă în cont în decurs de o săptămână.

În cele din urmă, dădu instrucţiuni băncii că, de îndată ce creditul ar fi fost primit, se vor transfera 10.000 de lire sterline într-un cont în Belgia pe care urma să-l comunice ulterior în scris. Semnă un lung contract care exonera banca de absolut orice, inclusiv neglijenţă culpabilă şi care îl lăsa complet neprotejat în faţa legii. Ştia bine că nu putea contesta credibilitatea unei bănci elveţiene în faţa unui tribunal elveţian.

Luând un taxi din Talstrasse, depuse o scrisoare sigilată la Zwingli Bank şi se întoarse la aeroport.

Scrisoarea pe care dr. Martin Steinhofer o citi în mai puţin de treizeci de minute era de la *Sir* James Manson. Era semnată în codul obişnuit prin care Manson semna toată corespondenţa cu banca din Zurich. Îi cerea lui Steinhofer să transfere 100.000 de lire sterline în contul domnului Simon Endean de la Union Bank şi-l informa că *Sir* James urma să-l sune la birou a doua zi, miercuri. Endean ajunse la aeroportul din Londra puţin înainte de şase.

*

Martin Thorpe era deja extenuat când intră în biroul său, în acea după-amiază de marţi. Petrecuse cele două zile de sfârşit de săptămână şi ziua de luni examinând metodic cele 4.500 de fişe de la compania Moodies referitoare la bursa londoneză.

Se străduise să găsească o companie potrivită. Căutase în rândul micilor companii, de preferinţă fondate cu mulţi ani în urmă, de obicei neimportante şi cu realizări minore, cu un profit de sub 10.000 de lire sterline sau care erau chiar falimentare. Dorea de asemenea să găsească companii având un capital sub 200.000 de lire sterline.

Martin Thorpe pusese la punct vreo şase companii şi îi arătase totul lui *Sir* James Manson. Se înscrisese pe o listă provizorie pe o

bază de o credibilitate aparentă.

Încă mai avea multe de făcut şi pe la prânz se afla la Companies House, în City Road, EC2.

Trimise sus la arhivă lista primelor lui opt companii şi plăti onorariul normal pentru fiecare nume de pe listă pentru ceea ce îi dădea, ca oricărei persoane, dreptul de a examina documentele complete ale companiei. Pe când aştepta cele opt dosare voluminoase să se întoarcă în sala de lectură, trecu în revistă ultimul număr din Stock Exchange Official List şi observă cu satisfacţie că nici una din cele opt nu era cotată sub 3 şilingi acţiunea.

Când ajunseră dosarele, începu cu primul de pe listă şi porni să analizeze cifrele. Căuta trei lucruri care nu erau în fişele transmise de Moodies, care erau pur şi simplu un rezumat. Dorea să studieze distribuţia proprietăţii acţiunilor, să se asigure că acea companie pe care o căuta nu era controlată de întregul consiliu de administraţie şi să fie convins că nu exista o asociaţie de acţionari condusă de altă persoană sau de un grup asociat, ceea ce ar fi indicat că alt uliu din City era în căutarea unei prăzi.

Când Companies House îşi închise porţile, examinase deja opt dosare. Stabilise să treacă, prin următoarele şaptesprezece, în ziua următoare. Dar deja al treilea de pe listă îl intriga şi îi cam stârnise curiozitatea. Pe hârtie părea grozav din punctul lui de vedere, chiar prea bun şi asta era ciudat. Părea atât de bun, încât era surprins că nimeni nu se băgase cu mult timp în urmă. Pe undeva trebuia să existe o scăpare dar, având în vedere inventivitatea lui Martin Thorpe, nu putea să nu fie o cale de a învinge şi asta. Şi dacă o astfel de cale exista... era perfect.

*

Simon Endean îl sună pe Cat Shannon la apartament în seara aceea, la ora zece. Shannon îi raportă ce făcuse iar Endean, la rândul lui, îi spuse ce rezolvase în ziua aceea. Îi zise lui Shannon că suma de 100.000 de lire sterline ar fi trebuit să fie transferată în noul cont elveţian în acea după-amiază, iar Shannon îi ceru lui Endean să transfere primele 10.000 de lire sterline pe numele de Keith Brown la Krediet Bank din Bruges, Belgia.

La câteva minute după ce puse telefonul în furcă, Endean întocmi scrisoarea de prezentare la Handelsbank, menţionând că suma transferată trebuia trimisă imediat, dar că numărul contului elveţian nu trebuia sub nici o formă să fie cunoscut băncii elveţiene. La transfer urma să fie menţionat doar numărul

contului şi numai prin telex. Expedie scrisoarea prin oficiul poştal non-stop din Trafalgar Square, puţin înainte de miezul nopţii.

*

La unsprezece patruzeci şi cinci, în apartamentul lui Shannon sună din nou telefonul. Era Semmler de la Munchen. Shannon îi spuse că avea de lucru pentru toţi, fireşte, dacă erau de acord, dar că nu se putea deplasa la Munchen. Semmler ar trebui să ia avionul spre Londra a doua zi ca să ajungă înainte de şase. Îi dădu adresa lui şi promise să-i plătească neamţului toate cheltuielile, inclusiv biletul de avion înapoi la Munchen, în cazul în care nu ar fi acceptat contractul. Semmler fu de acord să vină şi Shannon puse receptorul în furcă.

Apoi îl sună Langarotti de la Marsilia. Acesta verificase căsuţa de post-restant şi găsise telegrama lui Shannon. Urma să vină la Londra la şase şi să se prezinte la apartament.

Telefonul lui Janni Dupree sosi târziu, mult după miezul nopţii. La rândul lui, era de acord să-şi facă bagajele şi să zboare 8.000 de mile până la Londra, deşi nu putea ajunge decât peste o zi şi jumătate. Urma să se prezinte în apartamentul lui Shannon de-abia vineri seara.

După această ultimă convorbire, Shannon citi cam o oră şi stinse lumina. Se încheiase Prima Zi.

*

Sir James Manson nu mergea cu bilete de avion cu preţ redus; călătorea pe cele mai bune locuri. În acea miercuri dimineaţă îşi luă micul dejun copios în aeronava Trident Three spre Zurich. Cu puţin înainte de amiază fu poftit respectuos în biroul lambrisat al doctorului Martin Steinhofer. Cei doi oameni se cunoşteau de zece ani şi, în toată această perioadă, Zwingli Bank făcuse de mai multe ori afaceri în numele lui Manson când acesta avea nevoie de un candidat ca să cumpere acţiuni care şi-ar fi triplat valoarea dacă s-ar fi ştiut că în spatele cumpărării se afla numele de Manson. Dr. Steinhofer îşi preţuia clientul şi se ridică să-i strângă mâinile şi să-l poftească pe cavalerul englez să ia loc într-un fotoliu confortabil. Elveţianul îi oferi trabucuri şi fu adusă cafea împreună cu păhărele de Kirschwasser. Numai după ce secretarul părăsi biroul, *Sir* James abordă chestiunea.

— În săptămânile următoare voi încerca să obţin controlul asupra unei mici companii britanice, o companie publică. Pe moment, nu pot să vă dau numele ei deoarece un aspect al operaţiunii mele particulare nu a fost încă lămurit. Sper ca

lucrurile să se clarifice în curând.

Dr. Steinhofer dădu din cap tăcând şi sorbi din ceaşca cu cafea.

— La început va fi o operaţiune de mică anvergură, presupunând bani puţini. Mai târziu, am motive să cred că valoarea acţiunilor companiei va creşte spectaculos la bursă, continuă el.

Nu era nevoie să i se explice bancherului elveţian regulile care funcţionează în afacerile cu acţiuni la bursa londoneză pentru că le cunoştea la fel de bine ca şi Manson, aşa cum ştia rosturile principalelor burse şi pieţe din întreaga lume.

Potrivit legii companiilor britanice, orice persoană care achiziţionează zece la sută sau mai mult din acţiunile unei companii publice trebuie să ia legătura cu directorii acesteia în termen de două săptămâni. Scopul legii este acela de a permite publicului să ştie ce şi cât posedă dintr-o companie publică.

Din acest motiv, o firmă onorabilă care cumpără acţiuni în numele unui client se supune şi ea legii şi îşi informează directorii în legătură cu numele clientului, afară doar de cazul când acesta cumpără mai puţin de zece la sută din numărul total de acţiuni, caz în care cumpărătorul poate rămâne anonim. Legea poate fi ocolită când un magnat încearcă să obţină controlul secret al unei companii folosind cumpărători fictivi. Dar, pe de altă parte, o firmă onorabilă care se ocupă de bursă poate afla rapid dacă adevăratul cumpărător al unui mare număr de acţiuni este de fapt un singur om ce acţionează prin cumpărători fictivi şi poate aplica legea.

Dar o bancă elveţiană care nu e supusă legilor britanice şi funcţionează după propriul ei cod de discreţie pur şi simplu refuză să răspundă la întrebări despre cine se află în spatele numelor pe care le prezintă drept clienţi şi nu dezvăluie nici altceva, chiar dacă de fapt bănuieşte că persoanele respective nu există. Ambii bărbaţi din biroul dr. Steinhofer erau perfect conştienţi de toate aceste subtilităţi.

— Pentru a face achiziţia necesară pentru acţiuni, continuă *Sir* James, am intrat în asociaţie cu şase parteneri. Ei vor cumpăra acţiunile în numele meu. Toţi au fost de acord să deschidă mici conturi la Zwingli Bank şi să vă ceară să fiţi atât de amabil să faceţi achiziţiile în numele lor.

Dr. Steinhofer îşi puse jos ceaşca de cafea şi dădu din cap. Ca un bun elveţian, fu de acord că nu avea nici un rost să încalce

regulamentele, acolo unde puteau fi ocolite legal, cu condiţia ca acestea să nu fie regulamente elveţiene.

Şi înţelegea să contribuie la mărirea preţului acţiunilor chiar într-o operaţiune de mai mică anvergură.

Începutul se făcea economisind pfenningi şi după o viaţă întreagă de trudă ajungea bogat.

— Nu e nici o problemă, zise el îndatoritor. Domnii vor veni aici să-şi deschidă conturile?

Sir James exală un val de fum aromat.

— E posibil să fie prea ocupaţi ca să vină în persoană. Eu însumi mi-am însărcinat secretarul financiar să mă reprezinte. Înţelegeţi, pentru economie de timp şi efort. E posibil ca ceilalţi parteneri să vrea să folosească aceeaşi procedură. Aveţi ceva împotrivă?

— Bineînţeles că nu, murmură dr. Steinhofer. Cine este secretarul dumneavoastră financiar, vă rog?

— Domnul Martin Thorpe.

Sir James Manson scoase un plic din buzunar şi îl întinse bancherului.

— Aceasta este împuternicirea legalizată întocmită de avocat, cu martori şi semnată de mine. Fireşte, aveţi semnătura mea pentru comparaţie. Veţi găsi în plic numele complet al domnului Thorpe şi numărul paşaportului prin care se va legitima. Va veni la Zurich săptămâna următoare sau peste zece zile pentru a finaliza aranjamentul. Din acel moment va acţiona în toate chestiunile în numele meu şi semnătura lui va fi la fel de valabilă ca a mea. E acceptabil?

Dr. Steinhofer examină foaia de hârtie din plic şi încuviinţă.

— Bineînţeles, *Sir* James. Nu văd nici o problemă.

Manson se ridică şi stinse trabucul.

— Atunci vă spun la revedere, dr. Steinhofer şi las aranjamentele ulterioare în mâinile domnului Thorpe care fireşte se va consulta cu mine pentru toate măsurile ce urmează a fi luate.

Îşi strânseră mâinile şi *Sir* James Manson fu condus până în stradă. Când solida uşă de stejar ţăcăni în spatele lui, îşi ridică gulerul pardesiului pentru a se feri de frigul încă persistent în acel oraş din nordul Elveţiei, se urcă în limuzina închiriată care-l aştepta şi îi transmise şoferului să îl ducă la Baur au Lac pentru prânz. Acolo se mănâncă bine, reflectă el, dar altfel Zurich era un loc mohorât. Nu avea nici măcar un bordel ca lumea.

*

Subsecretarul Serghei Golon era prost dispus în dimineaţa aceea. Poştaşul îi adusese o scrisoare la micul dejun care-l informa că fiul său căzuse la examenul de admitere la Academia de Serviciu Civil şi izbucnise gâlceava în familie. Drept urmare, eterna lui indigestie acidă avea toate şansele să-i ofere o zi îngrozitoare, iar secretara sa era acasă bolnavă. În spatele ferestrelor micului său birou, din secţia pentru Africa de Vest a Ministerului de Externe, bulevardele bătute de vânt ale Moscovei erau încă acoperite de zăpada apoasă, de un cenuşiu murdar, în lumina mohorâtă a dimineţii, aşteptând obosite dezgheţul primăverii. Nici primăvară nici iarnă, îi zisese portarul când îşi lăsase Moskviciul în parcarea subterană de sub clădirea ministerului.

Golon mormăise aprobator, în timp ce oprea liftul să urce la etajul opt pentru a începe treaba de dimineaţă. Lipsit de secretară, luase teancul de dosare destinate lui din diverse părţi ale clădirii şi începuse să le citească mestecând încet o pastilă pentru stomac.

Al treilea dosar îi fusese trimis de la biroul subsecretarului de stat şi aceeaşi mână de funcţionar scrisese pe copertă „Analizează şi ia măsurile necesare”. Golon îl studie posomorât. Observă că dosarul luase fiinţă pe baza unui memorandum de la Serviciul de Informaţii Externe, iar ministerul său îi trimisese ambasadorului Dobrovolski anumite instrucţiuni pe care acesta, conform ultimei telegrame primite, le dusese la îndeplinire. Cererea fusese aprobată. Raportase ambasadorului, aşa că se impuneau acţiuni prompte.

Golon pufni. Privindu-i pe ambasadori cam cu suspiciune, susţinea ferm opinia că persoanele cu posturi în diplomaţie erau prea înclinate să creadă că parohiile lor erau de o importanţă deosebită.

— De parcă n-avem alte griji, mormăi el. Deja surprinse cu privirea dosarul aflat sub cel pe care-l citea. Ştia că acesta privea Republica Guineea, de unde un flux constant de telegrame din partea ambasadorului sovietic raporta creşterea influenţei chineze în Conakry. „Nu că acest fapt îi îngrijorează”, mustăci el. În comparaţie cu asta, nu vedea ce importanţă avea dacă exista sau nu cositor în cantităţi comerciale în hinterlandul din Zangaro. În plus, Uniunea Sovietică avea suficient cositor.

Totuşi, acţiunea fusese autorizată de sus şi, ca un bun

funcţionar ce era, îi dădu curs. Unei secretare împrumutate de la biroul de dactilografie îi dictă o scrisoare către directorul Institutului Minier din Sverdlovsk, în care îi cerea să selecţioneze o mică echipă de geologi şi ingineri pentru a prospecta un presupus depozit de minereu în Africa de Vest şi să-l informeze la timpul cuvenit că echipa şi echipamentul erau gata de plecare.

În sinea lui, se gândea că ar fi trebuit să atace problema transportului acestora aşa cum se cuvenea, dar îndepărtă gândul. Arsura chinuitoare din fundul gâtlejului slăbi şi observă că dactilografa avea genunchi destul de drăguţi.

*

Cat Shannon, petrecu o zi liniştită. Se sculă târziu şi se duse la banca din West End de unde scoase cea mai mare parte din cele 1000 de lire sterline conţinute în cont. Avea încredere că banii vor fi înlocuiţi cu vârf şi îndesat când ajungea transferul din Belgia.

După prânz îl sună pe prietenul lui jurnalistul, care păru surprins să-i audă vocea.

— Am crezut că ai plecat din oraş, zise scriitoraşul.

— De ce aş fi făcut-o? întrebă Shannon.

— Ei bine, micuţa Julie te caută. Cred că i-ai lăsat o impresie grozavă. Carrie zice că de-atunci vorbeşte numai de tine. Dar a sunat la Lowndes şi i-au spus că ai plecat fără să-i laşi vreo adresă.

Shannon promise că va suna. Îşi dădu propriul număr de telefon dar nu şi adresa. După ce terminară cu asta, îi ceru informaţia pe care o dorea.

— Presupun că aş putea, îi răspunse prietenul cam sceptic. Dar mai înainte ar trebui să-l sun să văd dacă e de acord.

— Te rog s-o faci, zise Shannon. Spune-i că e vorba de mine, că trebuie să-l văd şi că sunt gata să merg acolo să stau câteva ore de vorbă cu el. Spune-i că nu l-aş deranja dacă, după părerea mea, n-ar fi vorba de ceva important.

Scriitoraşul fu de acord să dea telefonul respectiv şi să-l sune din nou pe Shannon pentru a-i comunica numărul de telefon şi adresa omului cu care Shannon dorea să vorbească, dacă la rândul lui omul era dispus să vorbească cu Shannon.

După-amiază îi scrise o scrisoare domnului Goossens de la Kredietbank, să-l informeze că în viitor va da câtorva parteneri de afaceri adresa băncii pentru a primi corespondenţa acolo şi că va menţine contactul telefonic cu banca pentru a vedea dacă

primise scrisori ce trebuiau ridicate. De asemenea, va trimite asociaţilor în afaceri câteva scrisori, via Kredietbank, în care caz va expedia un plic domnului Goossens de oriunde avea să fie. Îi cerea domnului Goossens să ia plicul adresat dar neştampilat şi să-l trimită la destinaţia din Bruges. În fine, îl invita pe domnul Goossens să reţină toate cheltuielile poştale şi onorariul băncii din contul lui.

La cinci după-amiaza, Endean îl sună la apartament şi Shannon îi dădu raportul, omiţând să menţioneze contactul cu prietenul lui scriitoraşul, despre care nu-i pomenise niciodată lui Endean. Totuşi, îi spuse că îi aşteaptă pe trei din cei patru asociaţi aleşi ce urmau să sosească la Londra pentru instrucţiuni separate şi scurte în seara aceea şi că al patrulea urma să sosească cel mai târziu vineri seară.

Martin Thorpe îşi încheiase a cincea zi de alergătură obositoare, dar cel puţin îşi făcuse treaba. Studiase documentele altor şaptesprezece companii din City Road şi alcătuise o a doua listă scurtă, formată de data aceasta din cinci companii. În fruntea listei se afla compania ce-i atrăsese atenţia cu o zi în urmă. Îşi terminase lectura pe la amiază şi, din moment ce *Sir* James Manson nu se întorsese de la Zurich, Thorpe hotărâse să-şi ia liber pentru restul zilei. Îl putea informa pe şeful lui a doua zi dimineaţa şi putea să-şi înceapă mai târziu anchetele personale cu privire la structura companiei pe care o alesese, nişte anchete care trebuiau să arate de ce un astfel de preţ era încă disponibil. Spre sfârşitul după-amiezii era înapoi în Hampstead Garden Suburb şi îşi tundea gazonul.

9

Primul mercenar care sosi la aeroportul Heathrow din Londra fu Kurt Semmler cu un avion Lufthansa de la Munchen. Încercă să-l contacteze pe Shannon prin telefon imediat ce scăpă de vamă, dar nu răspunse nimeni. De fapt sunase înainte de ora convenită, aşa că se decise să aştepte la aeroport şi se aşeză la o masă într-un restaurant ale cărui ferestre dădeau pe pista clădirii numărul doi.

Fumă nervos ţigară de la ţigară în faţa ceştii cu cafea şi urmări avioanele care decolau spre Europa.

Marc Vlaminck îi telefonă lui Shannon imediat după cinci. Cat

privi lista celor trei hoteluri din vecinătatea apartamentului şi rosti numele unuia dintre ele. Belgianul îl notă literă cu literă în cabina telefonică din gara Victoria. Câteva minute mai târziu, se urcă într-un taxi în faţa gării şi îi arătă hârtia şoferului.

Semmler telefonă la zece minute după Vlaminck. Şi el primi din partea lui Shannon numele unui hotel, îl notă şi luă un taxi din faţa clădirii aeroportului.

Langarotti fu ultimul, căci sună puţin înainte de şase, de la terminalul aeroportului din Cromwell Road. La rândul lui ajunse la hotel cu taxiul.

La şapte, Shannon îi sună pe toţi, unul după altul şi îi invită să se întâlnească în apartamentul lui în treizeci de minute.

Când se salutară unul pe altul, fu primul semn pentru oricare din ei că şi ceilalţi fuseseră invitaţi. Rânjetele largi, când aflară că şi ceilalţi erau prezenţi, veneau parte din plăcerea de a întâlni prieteni, parte din conştiinţa faptului că investiţia lui Shannon pentru a-i aduce pe toţi la Londra, garantându-le biletul de avion la întoarcere, însemna că avea bani. Mai ştiau şi că nu trebuie să întrebe cine e patronul.

Această primă impresie se întări când Shannon le spuse că îl chemase şi pe Dupree din Africa de Sud în aceleaşi condiţii. Un bilet de avion de 500 lire sterline era o dovadă că Shannon nu glumea. Se aşezară să asculte.

— Treaba care mi s-a dat, le spuse el, este un proiect care trebuie să fie organizat de la zero. Nu a fost gândit dinainte şi singura cale de a-l realiza este să-l facem noi înşine. Obiectivul este să organizăm un atac, un atac scurt şi năpraznic, stil comando, asupra unui oraş de pe coasta Africii. Trebuie să ajungem la o clădire, s-o atacăm şi s-o capturăm, să-i punem la pământ pe toţi cei dinăuntru şi apoi să ne retragem.

Reacţia fu cea pe care o aşteptase. În continuare, oamenii schimbară priviri aprobatoare. Vlaminck rânji larg şi se scărpină pe piept. Semmler exclamă *„Klasse”* şi îşi aprinse o nouă ţigară de la chiştocul celei fumate. Îi oferi una şi lui Shannon care, cu regret, refuză. Langarotti rămase cu gură căscată, cu ochii la Shannon, lama pumnalului fiind înfiptă în teaca neagră de piele fixată pe antebraţul stâng.

Shannon întinse o hartă pe podea în centrul cercului şi oamenii o priviră cu interes. Era o hartă desenată de mână, ce descria o porţiune de litoral şi o serie de construcţii aflate în direcţia uscatului. Nici măcar nu era exactă pentru că nu

includea cele două limbi curbate de pietriş care erau semnele distinctive ale portului din Clarence. Dar era destul de bună pentru a le fi de folos în misiunea lor.

Şeful mercenarilor le vorbi timp de douăzeci de minute, descrise proiectul atacului pe care îl propusese deja patronului ca singura cale posibilă de a atinge obiectivul şi cei trei bărbaţi fură de aceeaşi părere. Nici unul nu întrebă numele destinaţiei. Ştiau că nici n-o să le spună şi nu aveau nevoie să ştie. Nu era o chestiune de lipsă de încredere, ci pur şi simplu de securitate. Dacă avea loc vreo scurgere de informaţii, nu vroiau să se numere printre posibilii suspecţi.

Shannon vorbi în franceza pe care o învăţase în Detaşamentul Şase comando din Congo şi accentul englezesc era vizibil. Ştia că Vlaminck stăpânea cât de cât engleza, ca orice barman din Ostende şi că Semmler avea un vocabular de aproape două sute de cuvinte. Dar Langarotti nu ştia decât foarte puţin, aşa că franceza era limba comună, afară doar de cazul când era prezent Dupree şi totul trebuia tradus.

— Aşa că asta e tot, zise Shannon când termină. Condiţiile de plată sunt de 1.250 dolari pe lună pentru fiecare, plus cheltuielile de trai şi călătorie în Europa. Bugetul pentru întreaga operaţiune este amplu. Numai două din sarcinile care vor trebui să fie îndeplinite în perioada de pregătire sunt ilegale, deoarece am încercat să menţin totul în perfectă legalitate. Dintre acestea, una este o trecere de frontieră din Belgia în Franţa, cealaltă înseamnă a încărca nişte lăzi pe un vas undeva în sudul Europei. Toţi vom fi angajaţi în ambele operaţiuni. Primiţi salariul garantat pe trei luni, plus 5.000 de dolari gratificaţie în caz de succes. Deci, ce ziceţi?

Cei trei bărbaţi se priviră. Vlaminck dădu din cap.

— Eu sunt pentru, zise el. Cum am zis ieri. Mi se pare o treabă bună.

Langarotti îşi ascuţea cuţitul.

— Este ceva împotriva intereselor franceze? întrebă el. Nu vreau să ajung în exil.

— Ai cuvântul meu de onoare că nu este împotriva francezilor din Africa.

— *D'accord,* zise simplu corsicanul.

— Kurt? întrebă Shannon.

— Există vreun contract de asigurare? întrebă neamţul. Mie nu-mi pasă, n-am nici o rudă, dar pentru Marc e important.

Belgianul dădu din cap.

— Da, n-aş vrea s-o las pe Anna fără nimic, zise el. Mercenarii angajaţi pe contract sunt de obicei asiguraţi de cel care îi angajează cu 20.000 de dolari pentru pierderea vieţii şi 6.000 de dolari pentru schilodire.

— Va trebui să-ţi faci rost de asigurare tu însuţi, dar poţi să pui un preţ cât vrei de ridicat. Dacă se întâmplă ceva unuia dintre noi, ceilalţi vor jura că a căzut peste bord în mare, în mod accidental. Dacă cineva e rănit grav şi supravieţuieşte, vom jura cu toţii că rana a fost provocată de mânuirea maşinilor de pe vas. Vă asiguraţi toţi pentru un voiaj pe mare din Europa spre Africa de Sud ca pasageri pe un mic vas de transport. În regulă?

Cei trei bărbaţi încuviinţară.

— Contaţi şi pe mine, zise Semmler.

Îşi strânseră mâinile pecetluind înţelegerea şi asta fu tot. În continuare Shannon le explică fiecăruia ce avea de făcut.

— Kurt, îţi ridici primul salariu şi 1.000 de lire de cheltuială vineri. Vreau să te duci pe coasta Mediteranei şi să începi să cauţi un vas. Am nevoie de o mică navă de transport cu acte în regulă. Ai înţeles? Trebuie să fie curată. Totul legal, cât priveşte vasul de vânzare. O sută sau două de tone, cabotier sau trauler, chiar şi o navă militară transformată dacă nu găseşti altceva, dar să nu arate ca un MTB. Nu am nevoie de viteză, ci de siguranţă în exploatare. Tipul de navă ce poate prelua o încărcătură dintr-un port mediteranean fără să atragă atenţia, chiar un transport de arme. Să fie înregistrată ca un vas de transport general, în proprietatea unei mici companii sau a propriului căpitan. Preţul să nu depăşească 25.000 de lire sterline, inclusiv costul oricărei lucrări ce trebuie făcută la bord. Data plecării, când trebuie să fie alimentată cu combustibil şi aprovizionată pentru o călătorie spre Capetown, nu mai târziu de şaizeci de zile din ziua de azi. Ai înţeles?

Semmler dădu din cap şi începu să se gândească imediat la contactele lui din lumea navigaţiilor.

— Jean Baptiste. Ce oraş cunoşti cel mai bine pe coasta Mediteranei?

— Marsilia, zise Langarotti fără ezitare.

— Perfect. Vineri îţi iei şi tu salariul şi 500 de lire. Te duci la Marsilia, îţi alegi un hotel şi începi să cauţi. Găseşte-mi trei bărci gonflabile mari, semirigide, ca cele marca Zodiac. De tipul celor pentru sporturi pe apă, cu designul asemănător ambarcaţiunilor

de asalt ale trupelor marine de comando. Cumpără-le de la furnizori separaţi, apoi depozitează-le la un agent respectabil de transport maritim pentru a fi exportate în Maroc. Scopul – schi pe apă şi pescuit submarin într-o staţiune de vacanţă. Culoarea neagră. De asemenea, trei motoare detaşabile puternice, cu baterie. Bărcile ar trebui să ducă o încărcătură până la o tonă. Motoarele trebuie să împingă barca şi încărcătura cu o viteză de cel puţin zece noduri, cu o bună rezervă. Vei avea nevoie de 60 de cai putere. Foarte important, asigură-te că sunt prevăzute cu ţevi de eşapament submarine silenţioase. Dacă nu găseşti în condiţiile astea, angajează un mecanic să-ţi facă trei ţevi de eşapament suplimentare pentru a le adapta la motoare. Pune-le în dispozitivul aceluiaşi agent de export, în acelaşi scop ca şi bărcile. Sportul pe apă în Maroc. Nu-ţi vor ajunge 500 de lire.

Deschide un cont la bancă şi trimite-mi numele şi numărul prin poştă, la această adresă. Îţi voi trimite banii prin transfer de credit. Cumpără totul separat şi expediază prin poştă bonurile aici. E clar?

Langarotti dădu din cap şi continuă să-şi ascută cuţitul.

— Marc, îmi amintesc că odată mi-ai pomenit de un tip din Belgia care a furat dintr-un depozit german o mie de automate Schmeisser în 1945 şi încă mai avea jumătate din ele. Vreau să te înapoiezi la Ostende vineri, cu salariul tău şi încă 500 de lire sterline şi să-l găseşti pe tip. Vezi dacă e dispus să vândă. Vreau o sută în cea mai perfectă stare de funcţionare. Îi dau o sută de dolari pe bucată, ceea ce e mult deasupra preţului pieţei. Mă contactezi numai în scris aici, la apartament, după ce ai găsit omul şi ai aranjat o întâlnire între mine şi el. Ai înţeles?

La nouă jumătate isprăviseră cu instrucţiunile memorate, notate şi înţelese.

— Perfect. Ce-ar fi să mâncăm ceva? îşi întrebă Shannon colegii.

Propunerea fu întâmpinată cu un entuziasm zgomotos pentru că oamenii nu avuseseră parte de altceva decât de prânzul din avion şi gustări şi erau cu toţii înfometaţi. Shannon îi conduse la localul Paprika de după colţ, pentru cină.

Încă vorbeau franţuzeşte, dar nimeni nu le acordă nici o atenţie decât atunci când un hohot copios de râs răsună din direcţia grupului celor patru. Evident, se bucurau grozav de ceva, deşi nici unul dintre clienţii restaurantului nu putea ghici că motivul entuziasmului pe care-l trăia grupul din colţ era generat

de perspectiva de a merge din nou la război sub conducerea lui Cat Shannon.

*

Dincolo de Canalul Mânecii, un alt bărbat se gândea intens la Carlo Alfred Thomas Shannon, dar gândurile acestuia nu prevesteau nimic bun. În sufrageria apartamentului său aflat pe unul din bulevardele rezidenţiale de lângă Place de la Bastille, se plimba de colo-colo, întorcând pe toate feţele informaţiile strânse în ultima săptămână şi vestea pe care tocmai o primise de la Marsilia acum câteva ore.

Dacă jurnalistul, care iniţial îl recomandase pe Charles pentru proiectul lui Endean, ar fi ştiut mai multe despre francezi, descrierea lui ar fi fost mai puţin măgulitoare. Cunoştea doar elementele de bază ale trecutului acestuia, dar ştia mai puţin despre caracterul lui. Fireşte, nu era la curent şi deci n-ar fi putut să-i spună nimic lui Endean despre ura înverşunată pe care Roux o purta celuilalt om pe care îl recomandase, Cat Shannon.

După ce Endean îl părăsise pe Roux, francezul aşteptase două săptămâni întregi apariţia altui contract. Când văzuse că acesta nu mai apare, se simţise obligat să creadă fie că proiectul vizitatorului care se prezentase cu numele de Walter Harris fusese abandonat, fie că îl obţinuse altcineva.

Mergând pe a doua linie, căutase pe cineva dintre posibilii candidaţi la care să se fi oprit englezul. Chiar în timpul acestor investigaţii aflase ştirea că Shannon fusese la Paris, locuind sub propriul său nume, într-un mic hotel din Montmartre.

Vestea îl şocase pentru că îi pierduse urma lui Shannon după ce se despărţiseră la aeroportul Le Bourget şi crezuse că omul părăsise Parisul.

Ajuns la acest punct, cu o săptămână în urmă îl însărcinase pe unul dintre oamenii credincioşi lui să se intereseze îndeaproape de Shannon. Omul se numea Henri Alain şi era un fost mercenar.

Alain îi raportase în douăzeci şi patru de ore că Shannon plecase de la hotelul din Montmartre şi nu îşi mai făcuse apariţia. Mai fusese în măsură să-i comunice lui Roux alte două lucruri: că dispariţia lui Shannon avusese loc chiar în dimineaţa când Roux primise vizita omului de afaceri londonez în apartamentul lui şi, în al doilea rând, că Shannon avusese la rândul lui un musafir în aceeaşi după-amiază.

Recepţionerul hotelului, convins de câteva bacnote, îl descrisese pe vizitatorul lui Shannon şi, în sinea sa, Roux nu

avusese nici o îndoială că era vorba de aceeaşi persoană care-l vizitase şi pe el.

Deci, domnul Harris din Londra întâlnise la Paris doi mercenari, deşi nu avea nevoie decât de unul. În consecinţă, Shannon dispăruse, iar el, Roux, fusese dat la o parte. Faptul că dintre toţi Shannon obţinuse contractul îi sporise turbarea o dată în plus, pentru că nu exista nimeni pe lumea asta pe care omul din arondismentul al XI-lea să-l urască mai mult.

Îl pusese pe Henri Alain să stea cu ochii pe hotel timp de patru zile, dar Shannon nu apăruse. Apoi încercase altă pistă. Îşi amintise că ziarele îl asociaseră pe Shannon cu numele corsicanului Langarotti în luptele finale din enclavă.

Probabil că dacă Shannon era pus din nou în circulaţie, era şi Langarotti. Aşa că îl trimisese pe Henri Alain la Marsilia, să-l găsească pe corsican şi să afle unde era Shannon. Alain tocmai se întorsese cu vestea că Langarotti părăsise Marsilia în aceeaşi după-amiază. Destinaţia Londra.

Roux se întoarse către informator.

— *Bon,* Henri. Asta-i tot. Te contactez când am nevoie de tine. Între timp, recepţionerul din Montmartre îţi va da de ştire dacă Shannon se întoarce la hotel?

— Bineînţeles, zise Alain şi se ridică să plece.

— Atunci mă suni de îndată ce afli ceva.

Când Alain plecă, Roux cântări situaţia. Pentru el dispariţia lui Langarotti la Londra şi nu în altă parte însemna că acesta se dusese acolo să-l întâlnească pe Shannon. Era limpede că Shannon îşi recrutează oameni, deci că a obţinut un contract. Roux nu avea nici o îndoială că acel contract al lui Walter Harris, era chiar acela pe care trebuia să-l obţină el. Era o impertinenţă incalificabilă această recrutare a unui francez pe teritoriul francez, considerat întotdeauna de Roux ca propria lui parohie.

Mai avea un motiv pentru care dorea contractul lui Harris.

Nu mai lucrase de la afacerea din Bukavu şi posibilitatea de a-şi păstra dominaţia asupra comunităţii mercenarilor francezi era în pericol dacă nu le oferea contracte. Dacă Shannon n-ar mai putea continua, dacă ar dispărea, de exemplu, pentru totdeauna, domnul Harris s-ar întoarce probabil la Roux şi l-ar angaja pe el, aşa cum ar fi trebuit s-o facă de la început.

Fără să pregete, dădu un telefon la Paris.

*

La Londra, cina se apropia de sfârşit. Bărbaţii luaseră mai

multe sticle de vin deoarece, ca toţi mercenarii, nu se dădeau în lături de la un pahar în plus. Micuţul Mark ridică paharul şi propuse toastul atât de des auzit în Congo.

„Vive la Mort, vive la Guerre.

Vive le sacre mercenaire”.

Aşezat în scaun cu capul limpede, în timp ce ceilalţi se îmbătaseră, Cat Shannon se întrebă alene cu ce prăpăd se va lăsa când va asmuţi haita asta de câini împotriva palatului lui Kimba. Ridică în tăcere paharul şi bău în sănătatea câinilor războiului.

*

Charles Roux avea patruzeci şi opt de ani şi în mare măsură era nebun. Nu primise un astfel de certificat, dar majoritatea psihiatrilor l-ar fi diagnosticat drept cel puţin instabil din punct de vedere mental. La baza aprecierii ar fi stat prezenţa unui grad ridicat de megalomanie, dar boala aceasta apare şi la oamenii din afara ospiciilor psihiatrice şi e catalogată de obicei mai indulgent, cel puţin în cazul bogătaşilor celebri, unde e vorba pur şi simplu de egocentrism exagerat.

Aceiaşi psihiatri ar fi depistat probabil şi o urmă de paranoia, iar un examen mai minuţios ar fi descoperit la mercenarul francez şi o doză de psihopatie. Dar din moment ce Roux nu fusese examinat de un psihiatru, iar instabilitatea lui era de obicei bine camuflată în spatele unei faţade de o oarecare inteligenţă şi considerabilă viclenie, aceste întrebări nu fuseseră puse vreodată.

Singurele indicaţii ale acestei măşti se aflau în capacitatea lui de a-şi conferi sieşi un statut şi o importanţă în întregime iluzorii, o calitate de autocompătimire care-i spunea mereu că niciodată nu greşise cu nimic iar vinovaţi erau numai aceia care-l contraziseseră, precum şi capacitatea de a urî cu patimă pe toţi despre care credea că îl nedreptăţiseră.

Adesea, victimele urii nu făcuseră nimic sau foarte puţin, în afară de a-l fi contrariat pe Roux, dar în privinţa lui Shannon măcar avea motive.

Roux fusese sergent major în armata franceză până în jur de patruzeci de ani, când fusese îndepărtat în urma unei afaceri soldate cu o dispariţie de fonduri.

În 1961, fiind la ananghie, îşi plătise biletul de avion până în Katanga şi se oferise drept consilier avizat de partea mişcării secesioniste a conducătorului katanghez din acel timp, Moise

Ciombe. În acel an ajunsese la apogeu lupta pentru smulgerea bogatei provincii Katanga din unirea cu întinsa şi proaspăta Republică Congo. Mai mulţi oameni, din care ulterior aveau să se recruteze atâtea căpetenii de mercenari, îşi începuseră carierele de liber-profesionişti în încăierările confuze din Katanga. Hoare, Denard şi Schramme erau dintre aceştia. În ciuda pretenţiilor lui de participant la evenimente deosebite, Roux jucase în evenimentele din Katanga un rol minor şi când puternica afirmare a Naţiunilor Unite reuşise până la urmă să înfrângă micile bande de pistolari puşi pe jaf, din punct de vedere politic, dar nu prin forţa armelor, Roux se numărase printre cei repatriaţi.

Aceasta se întâmpla în 1962. Doi ani mai târziu, când Congo căzuse la picioarele tribului Simba, sprijinit de comunişti, Ciombe fusese rechemat din exil pentru a prelua puterea nu numai în Katanga, ci în întregul Congo. Acesta la rândul său trimisese după Hoare. Roux fusese dintre cei care se întorseseră ca să intre în serviciul lui Hoare. Ca francez, unitatea lui firească ar fi fost detaşamentul Şase comando, de limbă franceză, dar din moment ce în acea perioadă servise în Africa de Sud, se dusese la al Cincilea. Aici i se încredinţase comanda unei companii şi, şase luni mai târziu, unul din subordonaţii lui era tânărul ofiţer anglo-irlandez pe nume Shannon.

Ruptura lui Roux cu Hoare venise trei luni mai târziu. Deja convins de superioritatea sa ca ofiţer de armată, Roux fusese însărcinat cu anihilarea unui grup Simba care blocase o şosea. Îşi întocmise propriul plan de atac şi angajase mai mulţi recruţi katangezi. Acţiunea se transformase într-o ruşinoasă înfrângere. O explicaţie exista în planul de atac, a doua era în faptul că Roux fusese beat mort. Dincolo de beţie, exista şi credinţa nemărturisită că, în ciuda fanfaronadei, lui Roux nu-i plăcea lupta. Colonelul Hoare îi ceruse un raport lui Roux şi îl primise. Parte din el nu corespundea adevărului. Hoare trimisese după singurul comandant de pluton în viaţă, Carlo Shannon şi îl interogase minuţios. După cele auzite, trimisese după Roux şi îl concediase pe loc.

Roux plecase în nord şi intrase în Detaşamentul Şase comando, comandat de Denard la Paulis. Îşi explicase îndepărtarea din Detaşamentul Cinci ca rezultat al unei antipatii rasiale dintre un superb comandant francez şi un englez inferior, motiv pe care Denard îl crezuse cu uşurinţă. Îl numise pe Roux

comandant adjunct al unei formaţiuni de comando mai mici, oficial subordonată Detaşamentului Şase, dar de fapt independentă. Aceasta era Formaţiunea Paisprezece de comando din Watsa, comandată de Travemier.

Prin 1966, Hoare se pensionase şi se întorsese acasă iar Travemier plecase şi el. La cârma Formaţiunii Paisprezece veniseră comandantul Wantier, belgianul şi Travemier. Roux era încă adjunct şi îl ura pe Wantier. Nu pentru că belgianul îi făcuse ceva. Motivul înverşunării era că Roux aşteptase să fie numit comandant după plecarea lui Travemier. Şi nu fusese. Aşa că îl ura pe Wantier.

Formaţiunea Paisprezece, înţesată de recruţi katangezi, devenise vârful de lance în răzmeriţa din 1966 împotriva guvernului congolez. Fusese plănuită şi încă bine, de Wantier şi probabil că ar fi reuşit. Jack Schramme cel Negru îşi ţinuse Detaşamentul Zece comando, predominant katangez, în expectativă ca să vadă în ce parte o coteau lucrurile. Dacă Wantier ar fi condus revolta, aceasta ar fi putut reuşi; Jack cel Negru ar fi intervenit cu oamenii lui în toată afacerea dacă aceasta ar fi avut succes, iar guvernul congolez ar fi putut foarte bine să cadă. Pentru a porni răzmeriţa, Wantier îşi adusese oamenii la Stanleyville unde, pe malul stâng al râului Congo, exista un vast arsenal, cu suficiente muniţii pentru a permite oricui se afla în posesia sa să conducă Congo Central şi de Est vreme îndelungată.

Cu două ore înaintea atacului, comandantul Wantier fusese ucis cu un glonte în cap tras pe la spate. Moartea lui nu fusese niciodată elucidată, dar de fapt ucigaşul era Roux. Un om mai înţelept ar fi amânat atacul. Roux insistase să preia comanda şi răzmeriţa se terminase cu un dezastru. Forţele lui nu reuşiseră să ajungă pe malul stâng al râului, iar armata congoleză, la aflarea veştii că arsenalul încă le aparţinea, se regrupase, în vreme ce unitatea lui Roux fusese distrusă până la ultimul om. Schramme mulţumise cerului că-şi ţinuse oamenii departe de acest fiasco. Pus pe fugă şi înspăimântat, Roux îşi găsise refugiu la John Peters, noul comandant al Detaşamentului Cinci de limbă engleză care nu era implicat în conflict. Peters reuşise să-l scoată pe disperatul Roux afară din ţară, înfăşurat în bandaje şi prefăcându-se că e englez.

Singurul avion care părăsea ţara se îndreptase spre Africa de Sud şi acolo se dusese şi Roux. Zece luni mai târziu, se întorsese

în Congo, de data aceasta însoţit de cinci sud-africani. Auzise zvonurile ce prevesteau răzmeriţa din iulie 1967 şi venise să se alăture lui Schramme la cartierul general al Detaşamentului Zece comando de lângă Kindu. Când izbucnise răzmeriţa, era din nou în Stanleyville, de data aceasta cu Schramme şi Denard drept participanţi.

În câteva ore Denard era scos din luptă, lovit în cap de un glonţ ricoşat din greşeală din arma unuia din propriii lui oameni. Într-un moment crucial, comandantul forţelor unite ale Detaşamentelor Şase şi Zece era şi el anihilat. Roux pretinsese că, fiind francez, trebuia să-i urmeze belgianului Schramme şi, susţinând că era cel mai bun dintre ofiţeri, singurul capabil să comande mercenarii, se vârâse în faţă şi ceruse comanda generală.

Alegerea căzuse pe Schramme, nu numai pentru că era cel mai bun ofiţer pentru a-i comanda pe albi, ci şi pentru că era singura persoană care îi putea comanda pe katangezi, iar fără aceşti recruţi micul grup de europeni ar fi fost cu mult depăşit ca număr. Pretenţia lui Roux eşuase pe două fronturi. Katangezii nu aveau încredere în el şi îl detestau, amintindu-şi de unitatea formată din oameni de-ai lor pe care acesta o dusese la pierzanie cu un an în urmă.

La consiliul mercenarilor ţinut în noaptea când Denard, întins pe targă, fusese trimis cu un avion în Rhodesia, unul dintre cei care vorbiseră împotriva numirii lui Roux fusese unul din comandanţii de companie ai lui Denard. Shannon părăsise Detaşamentul Cinci cu optsprezece luni înainte, dându-şi seama că, decât să servească sub Peters, era mai înţelept să se alăture Detaşamentului Şase.

Pentru a doua oară mercenarii nu reuşiseră să cucerească arsenalul şi Schramme optase pentru un lung marş de la Stanleyville la Bukavu, o staţiune pe lacul Bukavu ce mărginea republica învecinată, Ruanda şi le oferea o cale de retragere dacă lucrurile ieşeau prost.

În vremea aceasta Roux îl vâna deja pe Shannon şi, pentru a-i ţine departe unul de altul, Schramme îi dăduse companiei lui Shannon dificila misiune de unitate de avangardă ce urma să-şi croiască drum în faţă, în timp ce coloanele de mercenari, katangezi şi mii de refugiaţi îl urmau pe drumul spre lac. Roux primise o însărcinare la ariergarda convoiului, aşa că cei doi nu se întâlniseră.

În sfârşit, dăduseră unul de altul în oraşul Bukavu după ce mercenarii se instalaseră iar congolezii îi înconjuraseră din toate părţile, cu excepţia lacului din spatele oraşului. Era în septembrie 1967 şi Roux era beat. La o partidă de cărţi, din cauza lipsei de concentrare pierduse şi îl acuzase pe Shannon că a trişat. Shannon îi răspunsese că Roux dăduse greş la poker, aşa cum făcuse cu atacurile împotriva soldaţilor Simba şi din acest motiv francezul îşi ieşise din fire. Grupul de mercenari se trăsese cu spatele la perete. Dar Roux dăduse înapoi. Uitându-se cu ură la Shannon, îl lăsase să se ridice şi să se îndrepte spre uşă. Numai când irlandezul se întorsese cu spatele, Roux scosese Coltul 45 cu care erau dotaţi toţi şi ţintise.

Shannon reacţionase primul. Se întorsese, îşi scosese arma şi trăsese. Lovitura fusese destul de precisă, trasă de la şold după o întoarcere pe jumătate. Îl atinsese pe Roux în partea de sus a mâinii drepte, îi făcuse o gaură prin biceps şi îl lăsase cu braţul atârnând într-o parte, sângele scurgându-i-se pe degete în jos pe Coltul inutil de pe podea.

— Şi îmi mai amintesc ceva, strigase Shannon, îmi amintesc ce i s-a întâmplat lui Wantier.

După incident, Roux fusese terminat. Îşi luase tălpăşiţa pe pod în Ruanda, ajunsese cu o maşină la Kigali şi zburase înapoi în Franţa. Astfel pierduse căderea Bukavu-lui când, în cele din urmă, în noiembrie rămăseseră fără muniţie, precum şi cele cinci luni în lagărul din Kigali.

Mai pierduse şi ocazia să regleze conturile cu Shannon.

Ajungând primul la Paris din Bukavu, Roux acordase mai multe interviuri în care se lăudase grozav, vorbise despre rana căpătată în luptă şi despre dorinţa de a se înapoia să-şi conducă oamenii. Fiascoul de la Dililo, când restabilitul Denard încercase o invazie prost organizată în Congo dinspre sudul Angolei ca pe o diversiune menită să-i încurajeze pe oamenii lui din Bukavu, precum şi virtuala retragere a fostului comandant al detaşamentului Şase, îi dăduseră lui Roux impresia că avea tot dreptul să pretindă conducerea asupra mercenarilor francezi. Făcuse o groază de bani din jafuri în Congo şi îi pusese la păstrare.

Cu banii se dădea mare printre vagabonzii din baruri şi trântorii de prin colţurile străzilor, cărora le plăcea să se înnobileze cu numele de mercenari şi din partea acestora îşi păstrase un anumit grad de loialitate cumpărată.

Henri Alain era un astfel de tip, ca şi următorul vizitator al lui Roux, care răspunsese la convocările telefonice ale acestuia. Şi el era mercenar, dar de o factură diferită.

Raymond Thomard era prin instinct şi profesiune un ucigaş. Şi el fusese pe vremuri în Congo, când dorise să scape de poliţie şi când Roux îl folosise ca bătăuş. Pentru câteva mici cadouri şi având impresia greşită că Roux era într-adevăr cineva, Thomard îi era la fel de credincios pe cât putea fi un criminal plătit.

— Am o treabă pentru tine, îi spuse Roux. Un contract în valoare de 5000 de dolari. Te interesează?

Thomard rânji.

— Sigur, patroane. Cine e ticălosul pe care vrei să-l aranjezi?

— Cat Shannon.

Thomard se schimbă la faţă. Roux continuă, înainte ca celălalt să deschidă gura.

— Ştiu că e bun. Dar tu eşti mai bun. În plus, nu bănuieşte nimic. Vei primi adresa lui când soseşte la Paris data viitoare. Nu trebuie decât să aştepţi până pleacă, apoi să-l aranjezi după cum îţi place. Te cunoaşte din vedere?

Thomard scutură din cap.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, zise el.

Roux îl bătu pe spate.

— Atunci n-ai de ce să-ţi faci griji. Rămâi în legătură cu mine. Îţi voi da de ştire când şi unde îl găseşti.

10

Scrisoarea lui Simon Endean trimisă marţi noaptea ajunse la Handelsbank din Zurich joi dimineaţa la zece. Potrivit instrucţiunilor conţinute, se transferară 10.000 de lire sterline în contul domnului Keith Brown de la Kredietbank din Bruges.

La amiază, domnul Goossens văzuse deja telexul şi expediase 5.000 de lire sterline în contul domnului Brown din West End-ul Londrei. Cu puţin înainte de ora patru în aceeaşi după-amiază, Shannon se interesă telefonic la bancă şi află că banii îl aşteptau, îi ceru directorului să-i faciliteze încasarea sumei de 3.500 de lire sterline în bani gheaţă în dimineaţa următoare. I se spuse că se putea prezenta pentru ridicarea sumei la unsprezece treizeci.

*

Puţin după nouă în aceiaşi dimineaţă, Martin Thorpe se

prezentă în biroul lui *Sir* James Manson cu dosarul descoperirilor sale datând de sâmbăta trecută.

Cei doi bărbaţi parcurseră lista împreună, studiind paginile documentelor fotocopiate obţinute de la Companies House marţi şi miercuri. Când terminară, Manson se aşeză în fotoliu şi îşi pironi privirile în tavan.

— Fără îndoială, ai dreptate în legătură cu Bormac, Martin, zise el, dar de ce naiba acţionarul principal n-a fost cumpărat mai demult?

Era chiar întrebarea pe care Martin Thorpe şi-o pusese toată ziua şi noaptea anterioară.

Bormac Trading Company Limited fusese înfiinţată în 1904 pentru a exploata producţia unei serii de vaste plantaţii de cauciuc create în ultimii ani ai secolului trecut prin munca forţată a hamalilor chinezi.

Fondatorul acestor proprietăţi fusese un scoţian întreprinzător şi hotărât pe nume Jan Macallister, ajuns în 1921 *Sir* Jan Macallister. Se aflau în Borneo, de unde şi numele companiei.

Mai degrabă constructor decât om de afaceri, Macallister acceptase în 1903 să se asocieze cu un grup de afacerişti englezi şi în anul următor luase fiinţă Bormac, care pusese în circulaţie jumătate de milion de acţiuni obişnuite. Macallister, care cu un an în urmă se însurase cu o fată de şaptesprezece ani, primise 150.000 de acţiuni, un fotoliu în Comitetul Director şi conducerea pe viaţă a plantaţiilor de cauciuc.

La doi ani după fondarea companiei, oamenii de afaceri londonezi prinseseră o serie de contracte importante cu unele companii ce sprijineau efortul de război britanic cu cauciuc. Astfel, preţul acţiunilor crescuse de la nivelul iniţial de patru şilingi la peste 2 lire sterline. Prosperitatea profitorilor de război durase până în 1918. Compania trecuse printr-o perioadă de criză după primul război mondial, până când moda automobilistică a anilor douăzeci sporise nevoia de pneuri de cauciuc şi din nou acţiunile crescuseră. De data aceasta se emiseseră noi acţiuni, aşa că numărul total al acestora pe piaţă ajunsese la un milion iar partea lui *Sir* Jan la 300.000. Apoi nu se mai emisese nici un fel de acţiune.

Depresiunea economică scăzuse din nou preţurile şi acţiunile iar situaţia nu se îmbunătăţise decât prin 1937, În acelaşi an, un hamal chinez fusese cuprins de amoc şi, înarmat cu un parang ascuţit, îi făcuse o vizită nocturnă lui *Sir* Jan care dormea.

Culmea ironiei, *Sir* Jan murise de o intoxicaţie a sângelui. Subdirectorul preluase conducerea dar, lipsindu-i energia stăpânului mort, producţia scăzuse în timp ce preţurile creşteau. Al doilea război mondial ar fi putut fi o binecuvântare pentru companie, dar invazia japoneză din 1941 întrerupsese aprovizionarea.

Muzica funerară a companiei răsunase în cele din urmă odată cu apariţia mişcării naţionaliste indoneziene care smulsese în 1948 controlul din mâinile Olandei asupra companiilor Dutch East Indies şi Borneo. Când se stabilise în fine graniţa între Borneo indonezian şi Borneo de Nord britanic, proprietăţile ajunseseră în partea indoneziană şi fuseseră naţionalizate prompt, fără nici un fel de compensaţie.

Timp de douăzeci de ani compania se târâse cum putuse, cu bunurile confiscate, susţinând procese costisitoare şi inutile cu regimul preşedintelui Sukamo, preţurile fiind în scădere. Când Martin Thorpe cercetase registrele companiei, acţiunile erau cotate la un şiling bucata şi cel mai ridicat preţ în cursul anului trecut fusese un şiling şi trei pence.

Consiliul de administraţie era format din cinci directori şi regulamentul companiei spunea că, pentru luarea unei decizii, doi dintre ei trebuiau să se pună de acord. Se dădea adresa companiei, care se dovedise a fi clădirea unei vechi firme de avocaţi din City. Unul dintre partenerii aceştia funcţiona ca secretar al companiei şi era membru în consiliul de administraţie. Din cauza costurilor ridicate, se renunţase de mult la birourile iniţiale. Şedinţele de consiliu se ţineau rar, cu participarea preşedintelui, un bătrân din Sussex, care era fratele mai tânăr al fostului director al lui *Sir* Jan. Acesta murise de mâna japoneză în timpul războiului. Acţiunile sale trecuseră în posesia fratelui lui mai tânăr. Pe lângă preşedinte, mai erau secretarul companiei, avocatul din City şi, uneori, unul din ceilalţi trei, toţi locuind departe de Londra. Nu prea existau afaceri de discutat, iar venitul companiei era format în special din compensaţii băneşti ocazionale trimise de guvernul indonezian al generalului Suharto.

Cei cinci directori controlau împreună nu mai mult de optsprezece la sută din cele un milion de acţiuni, iar cincizeci şi două la sută erau distribuite între cei şase mii cinci sute de acţionari din toată ţara. Între aceştia, se pare că o proporţie însemnată erau gospodine şi văduve. Fără îndoială, mape cu acţiuni de mult uitate zăceau în cutiile de documente ale băncilor

sau birourilor de avocatură din toată ţara.

Dar nu asta îi interesa pe Thorpe şi Manson. Dacă ar fi încercat să dobândească controlul cumpărând acţiuni de pe piaţă, în primul rând le-ar fi luat ani de zile şi în al doilea rând s-ar fi aflat în City că cineva se interesează de Bormac. Pe ei îi interesa stocul de 300.000 de acţiuni deţinute de văduva Lady Macallister.

Întrebarea era de ce până atunci nu cumpărase nimeni întregul stoc de acţiuni de la ea, preluând astfel controlul asupra unei companii odată înfloritoare. Din toate punctele de vedere compania aceasta era ideală pentru scopul lor, deoarece convenţia de asociere era foarte largă, permiţând companiei să opereze pe orice teren de exploatare de zăcământ al oricărei ţări din afara graniţelor Marii Britanii.

— Trebuie să aibă pe puţin optzeci şi cinci de ani, zise Thorpe în cele din urmă. Locuieşte într-un bloc vechi, mare şi mohorât din Kensington, păzită de o veche damă de companie sau cum i s-o fi spunând.

— Trebuie abordată, zise meditativ *Sir* James, de ce ţine cu dinţii de acţiunile astea?

— Poate pur şi simplu nu vrea să vândă, zise Thorpe, sau nu i-a plăcut mutra cumpărătorilor. Bătrânii sunt ciudaţi.

Nu era vorba de bătrâni cu lipsă de logică în cumpărarea şi vânzarea de acţiuni. Majoritatea agenţilor de bursă avuseseră deseori experienţa să-şi vadă clienţii refuzând să facă afaceri avantajoase numai pentru simplul motiv că nu le plăcea mutra curtierilor.

Sir James Manson se foi în scaun şi îşi propti coatele pe birou.

— Martin, află ce poţi despre bătrână. Află cine e, ce gândeşte, ce-i place, ce nu-i place, ce gusturi are şi, cel mai important lucru, găseşte-i punctul slab. Trebuie să aibă unul, vreun flecuşteţ care s-o tenteze în mod deosebit şi pentru care şi-ar vinde acţiunile. Poate că nu-i vorba de bani, pentru că oferte în bani cu siguranţă a avut. Dar trebuie să existe ceva. Descoperă ce.

Thorpe se ridică să plece. Manson îi făcu semn să se aşeze din nou. Scoase din sertarul biroului două formulare identice pentru deschiderea unui cont limitat la Zwingli Bank din Zurich.

Îi explică scurt şi concis ce dorea şi Thorpe dădu din cap.

— Ia avionul de dimineaţă şi mâine seară poţi să fii înapoi, zise Manson pe când ajutorul lui pleca.

*

Simon Endean îl sună pe Shannon la apartament imediat după ora 14 şi acesta din urmă îi dădu un raport de ultimă oră privind aranjamentele făcute de mercenari. Asistentul lui Manson fu mulţumit de precizia raportului lui Shannon şi îşi notă detaliile într-un carnet, aşa încât să-şi poată întocmi propriul raport pentru *Sir* James.

Când terminară, Shannon îi comunică necesităţile următoare.

— Doresc ca suma de 5.000 de lire sterline să fie trimisă de la banca dumneavoastră elveţiană, pe numele de Keith Brown directorului băncii din Luxemburg până luni după-amiază, îi zise el lui Endean şi alte 5.000 de lire sterline, tot pe numele meu, la Landesbank din Hamburg, până miercuri dimineaţa.

Explică concis ce destinaţie aveau deja cele 5.000 de lire de la banca din Londra. Cealaltă sumă de 5.000 era ţinută de rezervă la Bruges. Celelalte două sume identice, cerute la Luxemburg şi Hamburg, erau în special pentru a arăta legăturilor sale de acolo un cec autentic ca să-i garanteze creditul înainte de a intra în negocieri de cumpărare. Ulterior majoritatea banilor vor fi trimişi la Bruges şi justificaţi.

— În orice caz, vă pot da în scris o justificare completă a banilor cheltuiţi sau ce urmează a fi cheltuiţi, îi spuse lui Endean, dar trebuie să-mi daţi adresa unde să vă scriu.

Endean îi notă o adresă, unde în dimineaţa respectivă deschisese o cutiuţă poştală pe numele de Walter Harris şi îi promise că în decurs de o oră va trimite instrucţiuni la Zurich pentru ca ambele sume de 5.000 de lire sterline să ajungă pe numele de Keith Brown la Luxemburg şi Hamburg.

*

Solidul Janni Dupree sună de la aeroportul din Londra, la ora cinci. Călătoria lui fusese cea mai lungă. De la Capetown la Johannesburg în ziua anterioară, o noapte petrecută într-un hotel şi apoi lungul zbor cu compania aviatică SAA prin Luanda din Angola portugheză cu escală la Isla do Sol, traseu ce evita survolarea teritoriului oricărei ţări din Africa Neagră. Shannon îi spusese să ia un taxi şi să vină la apartament.

În timp ce Dupree era pe drum, Shannon. Îi sună pe ceilalţi trei mercenari la hotel şi îi convocă la el.

La şase avu loc a doua întâlnire, când toţi îl salutară pe sud-african şi îl ascultară tăcuţi pe Shannon, care îi relată lui Dupree aceleaşi lucruri auzite de ei cu o seară în urmă. Când află

condiţiile, chipul lui Janni se lăţi într-un rânjet.

— Pornim din nou la caftealã, Cat? Contează pe mine.

— Aşa te vreau, bătrâne. Uite ce doresc de la tine. Rămâi aici la Londra şi găseşte-ţi un mic apartament. Îl căutăm mâine împreună. Ne uităm la anunţurile din *Evening Standard* şi până seara eşti aranjat. Vreau să ne cumperi toată îmbrăcămintea. Avem nevoie de cincizeci de tricouri, cincizeci de perechi de indispensabili şi cincizeci de perechi de ciorapi subţiri din nylon. Apoi, un set de rezervă pentru fiecare om, deci o sută. Îţi dau lista mai târziu. De asemenea, cincizeci de perechi de pantaloni de luptă, preferabil în culori de camuflaj pentru junglă şi asortaţi cu jachetele. În continuare, cincizeci de bluzoane de luptă în aceleaşi culori de camuflaj şi cu fermoar în faţă. Găseşti toate aceste lucruri în magazinele de camping şi la depozitele care vând echipament militar din stocurile suplimentare ale armatei. Chiar şi *hippies* au început să poarte bluzoane de luptă prin oraş şi la fel fac şi oamenii care merg la vânătoare, la ţară. Poţi să cumperi toate vestele, ciorapii şi indispensabilii din acelaşi loc, dar pantalonii şi bluzoanele din magazine diferite. Apoi, cincizeci de berete verzi şi cincizeci de perechi de bocanci. Pantalonii să-i cumperi număr mare pentru că îi strâmtăm noi ulterior; bluzoanele le iei jumătate număr mai mare, jumătate număr obişnuit. Cumpără bocancii de la un magazin pentru echipament de camping. Nu vreau bocanci grei, ca în armata britanică, vreau espadrile impermeabile de pânză, verzi, cu şiret în faţă. Mai am nevoie de încă cincizeci de centuri de pânză, cartuşiere, raniţe şi saci de merinde dintre acelea cu cadru metalic uşor. Acestea vor purta proiectilele de bazuka după ce le aranjăm un pic. În sfârşit, cincizeci de saci de dormit, uşori, de nylon. O.K.? Îţi dau lista completă mai târziu.

Dupree dădu din cap.

— O.K. Cât o să coste toate astea?

— În jur de 1.000 de lire sterline. Uite cum o să procedezi. Ia cartea de telefon şi la pagina destinată depozitelor cu surplus de mărfuri vei găsi adresele mai multor sucursale. Cumpără tunicile, bluzoanele, centurile, beretele, raniţele, sacii de merinde şi bocancii din locuri diferite, lăsând câte o comandă la fiecare. Plăteşte cu bani gheaţă şi ia cumpărăturile cu tine. Nu-ţi da numele adevărat – nu că te-ar întreba cineva, dar, oricum, nu-ţi lăsa adresa reală. După ce ai cumpărat marfa, depoziteaz-o într-un depozit obişnuit, împacheteaz-o pentru a fi exportată şi

contactează patru agenţi separaţi de transportat marfă pe mare. Plăteşte ca s-o trimită în patru locuri diferite la Marsilia, de unde o va ridica domnul Jean-Baptiste Langarotti.

— Pe ce adresă în Marsilia? întrebă Dupree.

— Nu ştim încă, zise Shannon.

Se întoarse către corsican.

— Jean, când ai numele agentului pe care intenţionezi să-l foloseşti pentru exportul bărcilor şi motoarelor, trimite numele complet şi adresa prin poştă la Londra, o copie pentru mine aici, la apartament şi o a doua copie lui Janni Dupree, post-restant, oficiul poştal Trafalgar Square din Londra. Ai înţeles?

Langarotti îşi notă adresa, în timp ce Shannon îi traducea instrucţiunile lui Dupree.

— Janni, în următoarele câteva zile te duci acolo şi aranjezi un post-restant. Verifici săptămânal până când primeşti scrisoarea de la Jean. Apoi dai dispoziţie agenţilor de transport să expedieze lăzile la agentul din Marsilia într-un fraht pentru export pe mare de la Marsilia mai departe, pe numele lui Langarotti. Acum, în privinţa lucrurilor. Tocmai am auzit că a sosit creditul din Bruxelles.

Cei trei europeni scoaseră carneţele din buzunare, în timp ce Shannon luă cotorul biletului de avion al lui Dupree. Din birou, Shannon scoase patru scrisori, fiecare dintre ele din partea lui către domnul Goossens de la Kredietbank. Fiecare scrisoare era, în mare, cam aceeaşi. Se cerea băncii să transfere o sumă de bani în dolari americani, din contul domnului Keith Brown într-un alt cont de credit, al domnului X.

În spaţiile libere, Shannon completă suma echivalentă biletului de avion către şi de la Londra, începând cu Ostende, Marsilia, Munchen şi Cape Town. Totodată, scrisorile îi cereau domnului Goossens să transmită 1.250 de dolari fiecăruia din persoanele numite, la băncile respective, în ziua primirii scrisorii, încă o dată pe 5 mai şi din nou pe 5 iunie. Fiecare mercenar îi dictă lui Shannon numele băncii, de obicei în Elveţia. Shannon completă spaţiile libere.

Când termină, fiecare om îşi citi scrisoarea şi Shannon le semnă pe toate pe birou, le sigilă în plicuri separate şi fiecare primi propriul plic ca să-l ducă la poştă.

În fine, dădu fiecăruia câte 50 de lire sterline pentru şederea de 48 de ore în Londra şi le spuse să se întâlnească în faţa băncii lui din Londra la unsprezece, a doua zi dimineaţă.

După ce plecară, se aşeză la birou şi scrise o lungă scrisoare unei persoane din Africa. Îl sună pe ziarist care, după ce verifică prin telefon dacă putea face asta, îi comunică adresa din Africa. În seara aceea, Shannon expedie scrisoarea în regim de urgenţă şi cină de unul singur.

*

Martin Thorpe purtă discuţia cu doctorul Steinhofer la Zwingli Bank chiar înainte de dejun. Fiind anunţat în prealabil de *Sir* James Manson, Thorpe fu tratat la fel de reverenţios.

Îi prezentă bancherului cele şase cereri pentru deschiderea de conturi. Fiecare fusese completată în maniera cerută şi semnată. Fişe separate purtau specimenul de semnătură al persoanelor ce doreau să deschidă conturile. Numele erau: domnii Adams, Ball, Carter, Davies, Edwards şi Frost.

Alte două scrisori erau ataşate fiecărui formular. Una era o împuternicire legalizată, în care domnii Adams, Ball, Carter, Davies, Edwards şi Frost îl împuterniceau fiecare în parte pe domnul Martin Thorpe să opereze conturile în numele lor. Cealaltă conţinea o scrisoare semnată de *Sir* James Manson în care i se cerea doctorului Steinhofer să transfere în contul fiecăruia dintre asociaţii săi suma de 50.000 de lire sterline din contul personal al lui *Sir* James.

Doctorul Steinhofer nu era nici atât de credul şi nici atât de novice în afacerile bancare pentru a nu bănui faptul că numele celor şase „asociaţi”, toate începând cu primele şase litere ale alfabetului, erau o remarcabilă coincidenţă. Dar era în măsură să considere că posibila inexistenţă a celor şase persoane nu era treaba lui. Dacă un bogat om de afaceri englez socoteşte de cuviinţă să ocolească obositoarele reglementări ale statutului propriei lui companii, asta era treaba lui. În plus, doctorul Steinhofer mai ştia şi anumite lucruri despre mulţi afacerişti din City care ar fi putut provoca suficient de numeroase anchete ale Departamentului Comerţului pentru a da de lucru acestui minister până la sfârşitul secolului.

Era şi un alt motiv întemeiat pentru care trebuia să întindă mâna şi să ia de la Thorpe formularele de cerere.

Dacă acţiunile companiei pe care *Sir* James urma să o cumpere în secret explodau de la valoarea lor prezentă la înălţimi astronomice, iar doctorul Steinhofer nu vedea alt substrat al operaţiunii, nimic nu-l putea împiedica pe bancherul elveţian să cumpere câteva acţiuni pentru sine.

— Compania aflată în vederile noastre se numeşte Bormac Trading Company, zise Thorpe încetişor. Schiţă situaţia companiei şi faptul că bătrâna doamnă Macallister deţinea 300.000 de acţiuni sau treizeci la sută din companie.

— Avem motive să credem că s-au făcut deja încercări de a o convinge pe bătrâna doamnă să-şi vândă partea, continuă el. Se pare că nu au avut nici un succes. Vom încerca şi noi, din nou. Dacă dăm greş, vom continua şi vom alege altă companie.

Doctorul Steinhofer ascultă în linişte în timp ce-şi fuma trabucul.

— După cum ştiţi, doctor Steinhofer, n-ar fi posibil ca cineva să cumpere acele acţiuni fără să-şi declare identitatea.

Deci, cei patru cumpărători vor fi domnul Adams, domnul Ball, domnul Carter şi domnul Davies, care vor dobândi fiecare şapte şi jumătate la sută din companie. Dorim să acţionaţi în numele tuturor celor patru.

Doctorul Steinhofer dădu din cap. Era practica obişnuită.

— Fireşte, domnule Thorpe.

— Voi încerca s-o conving pe bătrâna doamnă să semneze certificatele de transfer ale acţiunilor, cu numele cumpărătorului rămas necompletat. Asta pentru că anumiţi englezi, în special bătrânele doamne, consideră băncile elveţiene cam ca pe... cum să zic eu?... nişte organizaţii secrete.

— Sunt sigur că aţi vrut să spuneţi sinistre, zise doctorul Steinhofer încet. Înţeleg perfect. S-o lăsăm aşa. După ce veţi fi discutat cu această doamnă, vom vedea cum putem aranja lucrurile mai bine. Dar spuneţi-i lui *Sir* James să nu aibă nici o grijă. Achiziţionarea va fi făcută de patru cumpărători separaţi iar legile Statutului Companiilor nu vor fi încălcate.

Aşa cum prevăzuse *Sir* James Manson, Thorpe se înapoie la Londra la căderea nopţii pentru a-şi începe week-end-ul.

*

Cei patru mercenari aşteptau pe trotuar când Shannon ieşi din bancă, puţin înainte de amiază. Ţinea în mână patru plicuri maronii.

— Marc, ăsta-i al tău. Ai înăuntru 500 de lire sterline. Din moment ce locuieşti acasă, cheltuielile tale vor fi cele mai mici. Deci, din cele 500 de lire trebuie să cumperi o furgonetă şi să închiriezi un garaj cu lacăt. Mai sunt şi alte lucruri de cumpărat. Vei găsi lista în plic. Dă de urma tipului care are de vânzare Schmeisserele şi aranjează-mi o întâlnire cu el. Cam în zece zile

îţi telefonez la bar.

Uriaşul belgian dădu din cap, luă un taxi de lângă bordură pentru a-l duce la gara Victoria şi de acolo mai departe trenul – până la feribotul spre Ostende.

— Kurt, iată şi plicul tău. Înăuntru sunt 1.000 de lire sterline, pentru că ai de călătorit mult mai mult. Găseşte vasul acela în patruzeci de zile. Ţine legătura prin telefon sau prin telegraf, dar fii foarte discret şi scurt când le foloseşti pe ambele. Poţi să fii cât vrei de sincer în scrisorile pe care mi le trimiţi la apartament. Dacă mi se interceptează corespondenţa, suntem terminaţi oricum.

— Jean-Baptiste, poftim 500 de lire. Trebuie să-ţi ajungă patruzeci de zile. Fereşte-te de încurcături şi nu mai da pe la vechile bârloguri. Găseşte bărcile şi motoarele şi înştiinţează-mă în scris. Deschide un cont la bancă şi comunică-mi unde e. Când aprob felul şi preţul mărfii, îţi expediez banii. Şi nu uita de agentul de transport naval. Să fie totul în perfectă legalitate până la sfârşit.

Francezul şi neamţul primiră banii şi instrucţiunile şi luară un al doilea taxi care să-i ducă la aeroportul din Londra,. Semmler urmând să plece la Neapole, iar Langarotti la Marsilia.

Shannon îl luă de braţ pe Dupree şi se plimbară pe Piccadilly împreună. Shannon îi trecu lui Dupree plicul.

— Janni, ţi-am pus înăuntru 1500 de lire sterline. 1.000 vor acoperi toate cheltuielile, plus depozitarea, ambalarea şi costul transportului până la Marsilia şi ceva de cheltuială. Restul de 500 ar trebui să-ţi ajungă lejer pentru următoarele patru sau şase săptămâni. Vreau să te apuci direct de cumpărături luni dimineaţă. În week-end, fă-ţi o listă de magazine şi depozite şi întocmeşte o hartă. Trebuie să termini cu ce ai de cumpărat în treizeci de zile, pentru că vreau ca marfa să fie în patruzeci şi cinci de zile la Marsilia.

Se opri şi cumpără un ziar de seară, îl deschise la pagina cu „Proprietăţi de închiriat” şi îi arătă lui Dupree coloana de anunţuri pentru apartamente şi garsoniere mobilate şi nemobilate.

— Găseşte-ţi un mic apartament până diseară şi mâine comunică-mi adresa.

Se despărţiră puţin înainte de Hyde Park Corner.

*

Shannon îşi petrecu seara scriind un raport complet pentru

Endean. Sublinie că se cheltuise cea mai mare parte din cele 5.000 de lire sterline transferate de la Bruges, iar cele câteva sute rămase vor fi păstrate ca rezervă în contul din Londra.

În sfârşit, îl informă că nu ridicase nici o parte din onorariul său de 10.000 de lire sterline şi propuse fie să-i transfere direct din contul elveţian al lui Endean în contul elveţian al lui Shannon, fie să trimită banii la banca belgiană în contul deschis pe numele de Keith Brown.

Puse scrisoarea la poştă chiar în acea după-amiază de vineri.

*

Era liber în week-end, aşa că îi telefonă lui Julie Manson şi o invită la cină. Aceasta se pregătea să plece în week-end la conacul părinţilor ei de la ţară, dar îi sună şi le spuse că nu mai vine. Întrucât întârzie peste măsură în faţa oglinzii, trecu ea însăşi să-l ia pe Shannon, arătând impertinentă şi răsfăţată la volanul splendidului ei automobil MGB roşu.

— Ai rezervat o masă pe undeva? îl întrebă ea.

— Da. De ce?

— Hai să mergem să mâncăm într-unul din localurile mele favorite, sugeră ea. Vei avea ocazia să-mi cunoşti şi câţiva prieteni.

Shannon clătină din cap.

— Nici vorbă, zise el. Am mai păţit-o şi înainte.

— Ascultă, nu voi spune nimănui ce eşti şi cu ce te ocupi. Îţi promit să păstrez secretul. Hai, nu te cunoaşte, nimeni după faţă.

Shannon se înmuie.

— Cu o singură condiţie, zise el. Mă cheamă Keith Brown. Asta e tot. Nu spui nimic altceva despre mine şi nici de unde vin. Nici despre ceea ce fac. Ai priceput?

Ea chicoti.

— Perfect, zise ea. Grozavă idee. Omul Misterelor în persoană. Atunci hai să mergem, domnule Keith Brown.

Îl duse la un local numit Tramps, unde era evident bine cunoscută. Când intrară, Johnny Gold se ridică de la masa sa de lângă uşă şi o salută cu efuziune sărutând-o pe fiecare obraz. Când ea îl prezentă pe Shannon, bărbaţii îşi strânseră mâinile.

— Încântat de cunoştinţă, Keith. Distracţie plăcută.

Aleseră o masă din lungul şir dispus paralel cu barul şi începură prin a comanda cocktailul de homari, specialitatea casei, servit într-un ananas scobit. Aşezat cu faţa spre local,

Shannon îi trecu în revistă pe clienţi. Majoritatea, judecând după părul lung şi ţinuta neglijentă, puteau fi plasaţi în lumea artistică sau pe aproape. Alţii aparţineau, evident, generaţiei tinere de oameni de afaceri, care încercau să dea tonul la modă sau să descopere un model sau o actriţă. Printre aceştia din urmă zări pe cineva cunoscut, aşezat în partea cealaltă a încăperii într-un grup pe care Julie nu putea să-l vadă.

După homari, Shannon comandă cârnaţi cu piure de cartofi şi, scuzându-se, se ridică. Se îndreptă încet de la uşă spre centrul localului, de parcă ar fi mers la toaletă. În câteva secunde, o mână îi coborî pe umăr şi se întoarse pentru a da nas în nas cu Simon Endean.

— Ţi-ai ieşit din minţi? scrâşni durul din City.

Shannon îl privi cu o uluială mimată, cu ochii larg deschişi, radiind inocenţă.

— Nu, nu cred. De ce? întrebă el.

Endean fu pe cale să-i spună, dar se stăpâni la timp. Chipul îi era alb de mânie. Îşi cunoştea şeful destul de bine pentru a şti cât de mult îşi diviniza Manson fetiţa presupus inocentă şi cunoştea în linii mari ce reacţie ar fi avut acesta dacă s-ar fi întâmplat să audă vreodată că Shannon a invitat-o într-un local, nemaivorbind de posibilitatea de a se culca cu ea.

Dar fu făcut şah mat. Presupuse că Shannon nu-i ştia numele adevărat şi că nu bănuia existenţa lui Manson.

A zbiera la el pentru că lua cina cu o fată pe nume Julie Manson însemna să se deconspire atât pe sine cât şi pe Manson, împreună cu rolul lor în calitate de patroni ai lui Shannon. Nici nu putea să-i spună lui Shannon să lase fata în pace de teamă că Shannon o va întreba şi ea îi va spune cine era Endean.

Îşi înăbuşi furia.

— Ce faci aici? îl întrebă el neconvingător.

— Iau cina, zise Shannon părând încurcat. Ascultă, Harris, dacă vreau să ies într-o seară şi să mănânc ceva, asta e treaba mea. N-am nimic de făcut în week-end. Trebuie să aştept până luni să zbor la Luxemburg.

Endean fu şi mai enervat. Nu-i putea explica lui Shannon că ceea ce îl preocupa nu era faptul că acesta o lăsase mai moale cu treaba.

— Cine-i fata? întrebă el.

Shannon ridică din umeri.

— O cheamă Julie. Am întâlnit-o într-o cafenea acum două luni.

— Ai agăţat-o? întrebă Endean oripilat.

— Da, cam aşa ceva. De ce?

— Ah, nimic. Dar fii atent cu fetele, cu toate fetele. Ar fi mai bine să le ocoleşti câtva timp, asta-i tot.

— Harris, nu-ţi face griji în privinţa securităţii mele. Nu vor exista indiscreţii, nici în pat şi nici în afara lui. Mai mult decât atât, i-am spus că mă cheamă Keith Brown; sunt în concediu la Londra şi lucrez în domeniul petrolului.

Drept răspuns, Endean se învârti în loc, rosti scurt ceva spre Paolo ca să le spună celor din grupul lui că fusese chemat de urgenţă şi o porni pe scări spre stradă înainte ca Julie Manson să-l recunoască. Shannon îl urmări cum pleacă.

— Să te ia dracu, zise el încet, cu scula asta a ta blestemată de *Sir* James Manson cu tot.

Pe trotuarul din faţă, Endean înjură în gând. În afară de faptul că nu putea să bage mâna în foc că Shannon îi spusese adevărul despre chestia cu Keith Brown, nu era exclus ca Julie Manson să-i povestească tatălui ei câte ceva despre noul ei prieten.

Shannon şi fata dansară până cu puţin înainte de ora trei şi prima dată se certară în drum spre apartamentul lui Shannon. Îi spusese că ar fi bine să nu-i povestească lui taică-său că ieşea cu un mercenar sau nici măcar să nu-i menţioneze numele.

— Din câte mi-ai povestit despre el, se pare că te divinizează. Probabil că o să te trimită pe undeva sau o să te închidă într-un loc ferit.

Răspunsul ei fu că începea s-o sâcâie. Arborând o mină serioasă, afirmă că e capabilă să-l manevreze pe taică-său ca întotdeauna. Oricum, dacă o închidea undeva ar fi fost ceva inedit şi numele i-ar fi ajuns pe prima pagină a ziarelor. În plus, argumenta ea, Shannon putea oricând să vină după ea, să lupte şi s-o salveze şi apoi să fugă împreună.

Shannon nu era sigur cât era ea de serioasă şi se gândi că poate mersese prea departe provocându-l pe Endean în seara aceea, deşi nu se gândise că-l va întâlni. Încă se mai ciondăneau, când ajunseră în sufrageria apartamentului.

— În orice caz, mie să nu-mi spui ce trebuie să fac şi ce nu, zise fata când îşi puse pardesiul pe fotoliu.

— Ba o să-ţi spun, mârâi Shannon. Nu deschide gura despre mine când eşti cu taică-tău. Şi cu asta basta.

Drept răspuns, fata scoase limba la el.

— Fac numai ce-mi place, insistă ea şi, ca să dea mai multă

greutate vorbelor, dădu din picior.

Shannon se enervă. O ridică în braţe, o întoarse, se duse cu ea până la fotoliu şi o puse cu fundul în sus pe genunchi. Timp de cinci minute în sufragerie se auziră doar tânguielile de protest ale fetei şi plesnetul palmei lui Shannon. Când îi dădu drumul, ea o zbughi în dormitor suspinând tare şi trânti uşa.

Shannon ridică din umeri. Într-un fel sau altul, zarurile fuseseră aruncate şi nu putea face nimic. Se duse la bucătărie, îşi făcu o cafea şi o bău alene lângă fereastră, privind îndărătul caselor aşezate dincolo de grădină, aproape toate învăluite În întuneric, când lumea respectabilă din St. John's Wood dormea.

Când intră în dormitor era întuneric. În colţul îndepărtat al patului dublu se afla o mică mogâldeaţă, dar nu scotea nici un sunet, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia. La jumătatea drumului spre pat piciorul lui îi atinse rochia căzută pe podea şi după doi paşi lovi un pantof aruncat pe jos. Se aşeză pe marginea patului şi când ochii se obişnuiră cu bezna îi desluşi chipul pe pernă, privindu-l cu ochii mari deschişi.

— Eşti un ticălos, şopti ea.

El se aplecă în faţă şi îşi puse mâna în delicata curbură dintre gât şi obraz, mângâind-o încet şi ferm.

— Nu m-a mai lovit nimeni în viaţa mea.

— De aceea ai ajuns ceea ce eşti, murmură el.

— Cum vine asta?

— O fetiţă răsfăţată.

— Nu sunt. Urmă o pauză. Ba da. Sunt.

Continuă să o mângâie.

— Cat.

— Da.

— Chiar crezi că tăticu mă va îndepărta de tine dacă îi spun?

— Da, sunt convins de asta.

— Şi tu crezi că o să-i spun?

— Am crezut că ai fi putut s-o faci.

— De asta te-ai enervat?

— Da.

— Atunci m-ai pocnit pur şi simplu pentru că mă iubeşti?

— Da, cred că da.

Întoarse capul şi îi simţi limba în căuşul palmei.

— Vino în pat, Cat, iubitule.

Era aproape jumătate dezbrăcat când ea dădu la o parte cearceafurile şi în genunche pe saltea, mângâindu-l cu ambele

mâni pe piept şi şoptind între săruturi „Mai repede, mai repede”.

„Eşti un mincinos nenorocit, Shannon”, zise el în sinea lui, când se întinse pe spate şi fetişcana îndrăgostită şi avidă începu să-l iubească aşa cum ştia ea.

Două ore mai târziu, după ce se liniştiră, la răsărit de Candon Town, se ivi o sclipire de lumină cenuşie iar el îşi dori să fumeze o ţigară. Julie şedea încolăcită cu capul pe braţul lui, satisfăcută pe moment în variaţiunile ei erotice.

— Spune-mi ceva, zise ea.

— Ce?

— De ce trăieşti în felul ăsta? De ce trebuie să fii mercenar şi să te războieşti cu oamenii?

— Eu nu inventez războaie. Războaiele sunt provocate de lumea în care trăim, puse la cale şi conduse de oameni care pretind că sunt monumente de moralitate şi integritate, în timp ce majoritatea sunt de fapt nişte ticăloşi. Ei provoacă războaiele pentru profituri mai mari sau pentru mai multă putere. Eu nu fac decât să lupt în războaiele astea, pentru că aşa îmi place să trăiesc.

— Dar de ce pentru bani? Mercenarii luptă pentru bani, nu-i aşa?

— Nu numai pentru bani. Asta o fac lichelele dar, când dau de greu, nenorociţii care se înnobilează cu numele de mercenari de obicei renunţă la luptă. O iau la sănătoasa. Cea mai mare parte din profesionişti luptă pentru aceleaşi motive ca mine; le place viaţa asta, condiţiile precare, lupta.

— Dar de ce trebuie să fie războaie? De ce nu poate toată lumea să trăiască în pace?

Se mişcă uşor şi prin beznă, privi încruntat tavanul.

— Pentru că în lumea asta există doar două tipuri de oameni: animalele de pradă şi victimele. Şi animalele de pradă întotdeauna ajung până în vârf, deoarece sunt pregătiţi să lupte pentru a ajunge acolo şi să devoreze tot ce le stă în cale. Ceilalţi nu au dispoziţia, nici curajul, nici foamea şi nici cinismul. Aşa că lumea e guvernată de prădalnici care ajung autocraţi. Iar autocraţii nu sunt niciodată mulţumiţi. Trebuie să meargă din ce în ce mai departe în căutarea nectarului pe care îl divinizează.

În lumea comunistă – şi să nu te amăgeşti cu ideea că liderii ăştia comunişti doresc pacea – valoarea supremă înseamnă putere. Putere, putere şi încă şi mai multă putere, nu contează cât de mulţi oameni mor pentru ca ei s-o obţină.

În lumea capitalistă, valoarea e altceva – valută forte. Bani şi iar bani. Petrol, aur, acţiuni, din ce în ce mai mult, acestea sunt ţelurile lor, chiar dacă trebuie să mintă, să fure, să mituiască şi să înşele pentru a ajunge la ele. Aşa ajung la bani şi banii cumpără puterea. Aşa că, de fapt, totul se reduce la setea de putere. Şi dacă ei cred că nu există loc la putere pentru toată lumea şi că e nevoie de un război ca să pui gheara pe ea, aranjează un război. Restul, aşa-numitul idealism, e un fel de rahat pe băţ.

— Există oameni care luptă în tabăra idealismului. Iată exemplul vietnamezilor. Am citit în ziare.

— Da, există luptători în tabăra idealismului şi nouăzeci şi nouă dintr-o sută sunt manipulaţi. Aşa se întâmplă cu cei întorşi acasă care zbiară după război. Noi avem întotdeauna dreptate şi ceilalţi întotdeauna nu au. În Washington şi Pekin, Londra sau Moscova. Şi mai ştii ceva? Toţi sunt manipulaţi. Patrioţii ăia din Vietnam, tu crezi că au murit pentru triumful vieţii, libertăţii şi fericirii? Au murit ca să alimenteze ştirile senzaţionale din Wall Street şi întotdeauna s-a întâmplat aşa. Dar soldaţii britanici care au murit în Kenya, Cipru sau Aden? Chiar crezi că s-au aruncat în bătălie înălţând urale pentru Dumnezeu, Rege sau Ţar? Bântuiau prin ţinuturile alea pentru că aşa le ordonase colonelul lor, iar acela primea ordine de la Ministerul de Război şi acesta era comandat de guvern pentru a menţine controlul economic britanic. Şi? Totul a depins de oamenii care i-au comandat de la bun început şi cui i-a păsat de cadavrele soldaţilor englezi îngropaţi acolo? E escrocherie de clasă, Julie Manson, o escrocherie de clasă. Cât despre mine, nimeni nu-mi spune unde să mă duc şi unde să lupt sau de ce parte să fiu. Iată de ce politicienii şi instituţiile îi urăsc pe mercenari. Nu înseamnă că suntem mai puternici decât ei; nici vorbă de aşa ceva. Dar n-au cum să ne controleze; nu pot să ne dea ordine. Nu-i împuşcăm pe cei pe care ne spun ei să-i împuşcăm, nu o pornim la treabă când ne spun ei: „Daţi-i drumul” şi nici nu ne oprim când ne comandă „Stop”. De aceea apărem ca nişte proscrişi; luptăm pentru un contract şi contractele ni le alegem noi.

Julie se ridică şi îi mângâie muşchii tari şi plini de cicatrice ai pieptului şi umerilor. Era o fată educată, capabilă de conversaţie elevată şi pur şi simplu nu putea, ca multe altele din generaţia ei, să înţeleagă nici măcar o frântură din viaţa din jurul ei.

— Ce crezi despre războaiele în care oamenii luptă pentru

ceea ce cred ei că e drept? întrebă ea. Vreau să zic, uite, să lupţi împotriva lui Hitler? Asta a fost just, nu-i aşa?

Shannon suspină şi dădu din cap.

— Da, a fost just. A fost un nemernic. Doar că ei, tartorii din lumea vestică, i-au vândut oţel până la începerea războiului şi apoi au strâns averi după averi producând mai mult oţel pentru a învinge oţelul lui Hitler. Nici comuniştii n-au fost mai buni. Stalin a semnat un pact cu el şi a aşteptat ca nazismul şi capitalismul să se distrugă reciproc ca să pună el mâna pe ce a rămas în urmă. Numai după ce Hitler a lovit Rusia s-au decis comuniştii ăştia, aşa-zis idealişti, să constate că nazismul era nociv. Mai mult, moartea lui Hitler a costat treizeci de milioane de vieţi. Un mercenar ar fi putut face treaba asta cu un glonţ care costă mai puţin de un şiling.

— Dar am câştigat războiul, nu-i aşa? Asta trebuia să facem şi am câştigat.

— Am câştigat, scumpa mea mică, pentru că ruşii, englezii şi americanii au avut mai multe arme, tancuri, avioane şi nave de război decât Hitler. De aceea s-a întâmplat aşa, e singurul motiv.

Dacă el ar fi avut mai multe, ar fi câştigat el şi vrei să mai ştii ceva? Istoria ar fi consemnat că el a avut dreptate şi nu noi. Învingătorii au totdeauna dreptate. Am auzit odată un proverb drăguţ: „Dumnezeu e de partea armatelor mari”. Asta e Evanghelia celor bogaţi şi puternici, a cinicilor şi a naivilor. Politicienii cred în asta, iar aşa-numitele ziare de calitate o predică. Adevărul e că puterea este de partea marilor armate pentru că le-a creat şi le-a înarmat de la început. Se pare că niciodată milioanele de cititori ale acestor mizerii nu s-au gândit că poate Dumnezeu, dacă într-adevăr există, are ceva de-a face cu adevărul, dreptatea şi compasiunea mai degrabă decât cu forţa brută şi că adevărul şi dreptatea ar putea fi de partea grupurilor mai mici. Nu că asta ar avea vreo importanţă. Armatele mari întodeauna câştigă, presa „serioasă” întotdeauna e de acord cu toate astea şi papagalii o cred întotdeauna.

— Eşti un rebel, Cat, murmură ea.

— Sigur. Aşa am fost întotdeauna. Nu, nu întotdeauna. De când mi-am îngropat camarazii în Cipru. Atunci am început să pun la îndoială înţelepciunea şi integritatea liderilor noştri.

— Dar pe lângă faptul că omori oameni, poţi pieri şi tu. Oricând poţi să fii omorât într-unul din războaiele astea lipsite de sens.

— Da, aş fi putut să trăiesc bine în unul din oraşele astea stupide. Completând formulare stupide, plătind impozite stupide pentru a permite unor politicieni şi directori stupizi să cheltuiască banii pe iluzii electorale. Aş fi putut să câştig un salariu stupid, într-un birou stupid şi să fac o navetă stupidă cu trenul dimineaţa şi seara până la o pensionare stupidă. Prefer să fac cum îmi place, să-mi trăiesc viaţa şi să mor aşa cum doresc.

— Te-ai gândit vreodată la moarte? îl întrebă ea.

— Fireşte. Adesea. Tu nu?

— Ba da. Dar eu nu vreau să mor. Şi nu vreau să mori nici tu.

— Moartea nu e aşa rea. Te obişnuieşti cu ideea când e atât de aproape de tine şi când de multe ori o auzi dându-ţi târcoale. Să-ţi mai spun ceva. Deunăzi, goleam sertarele din apartamentul ăsta. Am găsit în fundul unui sertar un ziar. Am dat peste o ştire şi m-am apucat s-o citesc. Era din iarna trecută. Era vorba despre bătrânul ăsta, înţelegi? Trăia singur într-un subsol. Într-o bună zi, l-au găsit mort. Cam la o săptămână după ce murise.

Procurorului i s-a spus că nu-l vizita nimeni niciodată şi că nici nu prea ieşea din casă. Medicul legist a zis că făcea de foame de cel puţin un an. Ştii ce i-au găsit în gâtlej? Bucăţele de carton. Rosese bucăţele de carton dintr-o cutie de fulgi de porumb pentru a încerca să se hrănească. Scumpa mea, asta nu o să se întâmple niciodată cu mine. Dacă o fi să mă duc, mor cum vreau eu. Prefer să mor cu un glonţ în piept, cu sânge la gură şi cu o armă în mână, să-i înfrunt pe toţi cu scârbă şi să strig: „Să vă ia mama dracului pe toţi” decât să crăp într-un subsol împuţit şi igrasios cu gura plină de bucăţele de carton.

— Acum culcă-te, iubirea mea, e aproape ziuă.

11

Shannon ajunse la Luxemburg imediat după unu după-amiază în următoarea zi de luni şi de la aeroport luă un taxi spre Banca de Credit. Se legitimă cu numele de Keith Brown folosind paşaportul şi ceru cele 5.000 de lire sterline care-l aşteptau.

După ce contul fu verificat prin telex, i se deschise creditul. Tocmai sosise de la Zurich. În loc să ridice întreaga sumă în bani peşin, Shannon luă 1.000 de lire sterline în franci luxemburghezi şi semnă un formular ca restul de 4.000 de lire sterline să rămână la bancă.

Primi în schimb un cec autentificat de bancă pentru suma de 4.000 de lire sterline.

Avu timp pentru un prânz frugal înainte de a se îndrepta spre Hoogstraat, unde avea o întâlnire cu firma de contabili Lang & Stein.

Luxemburgul, la fel ca Belgia şi Liechtenstein, menţine un sistem care oferă investitorului un serviciu foarte discret şi confidenţial în operaţiunile bancare şi ale companiilor, în afacerile cărora poliţia străină nu prea are şanse să-şi bage nasul. În mare, dacă o companie înregistrată în Luxemburg nu este în situaţia de a fi încălcat legile ţării sau dacă nu e dovedită că s-ar fi implicat în activităţile internaţionale ilegale, anchetele poliţiilor străine, care se interesează de cine anume controlează sau posedă o companie, întâmpină un stoic refuz de a coopera. Aşa ceva căuta Shannon.

Întrevederea aranjată prin telefon cu trei zile înainte era cu domnul Emil Stein, unul dintre partenerii atât de apreciatei firme. Pentru această ocazie, Shannon îmbrăcă un costum nou, gri închis, cămaşă albă şi cravată. Ţinea în mână o servietă elegantă şi ziarul *The Times* sub braţ. Pentru anumite motive, faptul de a purta un ziar sub braţ părea întotdeauna să-i impresioneze pe europeni, considerând că persoana respectivă era un englez respectabil.

— În următoarele câteva luni, îi spuse el luxemburghezului cu păr cărunt, un grup de oameni de afaceri britanici, din care fireşte fac parte şi eu, sunt dispuşi să se implice în activităţile comerciale în zona mediteraneană, probabil Franţa, Spania şi Italia. În acest scop am dori să înfiinţăm un holding în Luxemburg. Aşa cum vă puteţi imagina, fiind cetăţeni britanici şi cu afaceri în mai multe ţări europene cu legi financiare diferite, e posibil ca toată chestiunea să devină foarte complicată. Din punct de vedere strict al taxelor, un holding în Luxemburg pare să fie soluţia cea mai rezonabilă.

Domnul Stein dădu din cap, căci această cerere nu era nici pe departe o surpriză pentru el. Astfel de holdinguri erau deja înregistrate în ţara lui şi firma primea cereri de acest gen în fiecare zi.

— Se pare că nu e nici o problemă, domnule Brown, îi spuse acesta musafirului său. Sunteţi, fireşte, conştient că toate legile Marelui Ducat al Luxemburgului trebuie să fie respectate. Odată acest lucru îndeplinit, holdingul poate deţine majoritatea

acţiunilor celorlalte companii înregistrate în altă parte şi, după aceasta, afacerile companiei vor rămâne complet în afara investigaţiilor Biroului Internaţional de Taxe.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră. Poate v-aţi gândit la perspectiva înfiinţării unei astfel de companii în Luxemburg, zise Shannon.

Contabilul era în măsură să respingă cererea în câteva secunde.

— Spre deosebire de Marea Britanie, toate companiile din Luxemburg trebuie să aibă un minimum de şapte acţionari şi minimum trei directori. Totuşi, de obicei contabilul care înfiinţează compania preia şi conducerea comitetului director, ceilalţi doi directori fiind partenerii lui mai tineri, iar membrii personalului devin acţionari, fiecare om cu un număr nominal de acţiuni. În acest fel, persoana care doreşte să înfiinţeze o companie este pur şi simplu al şaptelea acţionar deşi, în virtutea numărului mare de acţiuni pe care-l posedă, controlează compania. În mod normal, acţiunile vor fi înregistrate, la fel ca şi numele acţionarilor, dar sunt prevăzute şi acţiunile la purtător, caz în care nu e nevoie de identitatea deţinătorului majorităţii.

Impedimentul aici e că acţiunile la purtător sunt exact ceea ce sunt, iar cel ce deţine majoritatea controlează compania. Dacă cineva îl pierde sau îl fură, noul proprietar devine automat cel ce controlează compania, fără a fi obligat să dovedească în ce mod le-a dobândit. Mă urmăriţi, domnule Brown?

Shannon dădu din cap. Acesta era aranjamentul pe care spera să-l stabilească pentru ca Semmler să poată cumpăra vasul sub acoperirea unei companii necontrolabile.

— O companie holding, zise domnul Stein, aşa cum implică şi numele, poate să nu facă comerţ sub nici o formă. Ea poate să deţină acţiuni ale altor companii. Deţin asociaţii dumneavoastră acţiuni ale altor companii pe care doresc să le transfere în Luxemburg?

— Nu, nu încă, zise Shannon. Sperăm să achiziţionăm companii existente în zona operaţiunilor sau să găsim alte companii cu răspundere limitată şi să transferăm majoritatea acţiunilor în Luxemburg pentru a le păstra în siguranţă.

În mai puţin de o oră înţelegerea fu perfectată. Shannon îi arătă domnului Stein cecul de 4.000 de lire sterline de la bancher pentru a-şi dovedi solvabilitatea şi făcu o depunere de 500 de lire bani gheaţă.

Domnul Stein acceptă să întocmească imediat actele pentru înfiinţarea unui holding numit Tyrone Holdings SA, după ce căută prin lunga listă de companii deja înregistrate pentru a se asigura că un astfel de nume nu exista în registru. Capitalul total al acţiunilor urma să fie de 40.000 de lire sterline, din care numai acţiuni în valoare de 1.000 de lire urmau să fie scoase imediat în 1.000 de acţiuni la purtător, în valoare de o liră fiecare. Domnul Stein urma să accepte o acţiune şi preşedinţia Consiliului de Administraţie. Cei doi parteneri din firmă ai domnului Lang primeau câte o acţiune fiecare. Cei trei oameni urma să formeze consiliul. Alţi trei membri din personalul firmei, despre care află ulterior că erau secretare, urmau să primească fiecare câte o acţiune la purtător iar restul de 994 de acţiuni reveneau domnului Brown, care controla astfel compania şi ale cărui dorinţe rămâneau să fie îndeplinite de către consiliu.

O şedinţă generală oficială de înfiinţare a companiei fu fixată douăsprezece zile mai târziu sau la orice dată după această perioadă, dacă domnul Brown îi va informa în scris când putea să vină în Luxemburg pentru a participa la ea. Cu acestea spuse, Shannon plecă.

Înainte de ora închiderii, se întoarse la bancă, înapoie cecul şi transferă cele 4.000 de lire sterline în contul din Bruges. Luă o cameră la hotelul Excelsior şi petrecu noaptea în Luxemburg. Îşi rezervase deja bilet la avionul de Hamburg pentru a doua zi dimineaţă şi îl rugă pe recepţioner să-i obţină confirmarea. În dimineaţa următoare, zbură spre Hamburg. De data aceasta era în căutarea armelor.

*

După narcotice, comerţul cu arme este cel mai profitabil din lume şi nu e de mirare că guvernele lumii sunt profund implicate în el. Din 1945 a devenit aproape o chestiune de prestigiu naţional să ai propria industrie de armament. Această industrie înflorise şi se dezvoltase până în punctul în care, la începutul anilor ’70, se estimase că pe faţa planetei exista o armă de foc pentru fiecare bărbat, femeie şi copil. Producţia de arme pur şi simplu nu poate echivala cu consumul de armament decât în caz de război şi soluţia logică trebuie să fie ori de a exporta surplusul, ori de a încuraja războiul, ori amândouă. Din moment ce puţine guverne doresc să se implice în război ele însele, dar nici nu vor să-şi reducă producţia de armament, accentul a fost pus ani de zile pe export. În acest scop, toate marile puteri

întrebuinţează echipe de comis-voiajori extrem de bine plătiţi pentru a cutreiera globul, încercând să convingă fiecare om de stat pe care îl întâlnesc că nu are suficiente arme sau că acelea pe care le are nu sunt suficient de moderne şi că ar trebui să fie înlocuite.

Nu e treaba negustorilor că 95% din tot echipamentul greu de pe suprafaţa, de exemplu, a Africii nu este folosit pentru a apăra ţările respective de agresiuni exterioare, ci pentru a menţine populaţia în stare de aservire faţă de dictatură.

Vânzările de arme au pornit, logic, ca rezultat al rivalităţii pe profituri între naţiunile vestice competitive, iar intrarea Rusiei şi a Chinei în producerea şi exportarea de armament a transformat, la fel de logic, comerţul de acest gen într-o nouă expresie a rivalităţii pentru putere.

Analiza relaţiei profit economic-profit politic a produs o reţea încâlcită de calcule ce continuă zilnic în capitalele marilor puteri ale lumii. O putere vinde arme republicii A şi nu republicii B. La care o putere rivală se va precipita să vândă arme lui B şi nu lui A. Aceasta înseamnă să stabileşti un echilibru de puteri prin care se menţine pacea. Oportunitatea vânzării armelor este permanentă; afacere: este întotdeauna profitabilă. Singurele constrângeri sunt impuse de necesitatea ca o ţară sau alta să posede sau nu anumite arme. Pornind de la aceste nisipuri mişcătoare ale livrărilor şi profiturilor, s-a dezvoltat legătura intimă dintre ministerele de externe şi cele ale apărării din toată lumea.

A înfiinţa o industrie indigenă de armament nu este greu dacă i se acordă atenţia cuvenită. E relativ simplu să fabrici puşti şi automate, muniţii pentru ambele, odată cu grenade şi pistoale. Nivelul tehnologic şi varietatea materiilor prime nu implică eforturi deosebite, dar ţările mai mici îşi cumpără de obicei armele deja fabricate de la ţările mai mari câtă vreme cerinţele lor interne sunt prea mici pentru a justifica industrializarea necesară şi e ştiut faptul că nivelul lor tehnic nu le-ar oferi nici o şansă pe piaţa externă.

Cu toate acestea, un număr foarte mare şi în continuă creştere de ţări de nivel mediu au iniţiat şi şi-au construit propriile fabrici de armament în ultimele două decenii. Dificultăţile sporesc şi deci numărul ţărilor care produc arme descreşte odată cu complexitatea armamentului fabricat. E uşor să faci arme mici, mai dificil să produci artilerie, tancuri şi maşini

blindate, foarte greu să creezi o întreagă industrie maritimă care să construiască nave de război moderne şi cel mai dificil dintre toate e să construieşti bombardiere şi aparate de vânătoare sofisticate. Nivelul dezvoltării industriei locale de arme poate fi judecat după nivelul la care armamentul îşi atinge limitele tehnice iar importurile trebuie să fie făcute pentru a atinge acest nivel.

Principalii producători şi exportatori de arme în lume sunt Statele Unite, Canada, Marea Britanie, Franţa, Italia, Germania de Vest (cu anumite interdicţii în urma tratatului de la Paris din 1954), Suedia, Elveţia, Spania, Belgia, Israel şi Africa de Sud în lumea apuseană. Suedia şi Elveţia sunt neutre, totuşi produc şi exportă armament de foarte bună calitate, în timp ce Israelul şi Africa de Sud şi-au construit propria lor industrie de armament din cauza situaţiei lor speciale, deoarece în eventualitatea unei crize nu au dorit să depindă de nimeni şi ambele exportă, într-adevăr, foarte puţin. Celelalte sunt toate ţări N. A.T.O., legate de o politică de apărare comună. În acelaşi timp, pe plan extern nu dovedesc o bună cooperare privind vânzarea de armament şi o cerere pentru achiziţionarea de arme către oricare dintre aceste ţări este supusă de obicei unei examinări atente, înainte să fie aprobată şi armamentul livrat. În acelaşi spirit, ţara cumpărătoare trebuie să semneze întotdeauna un angajament scris prin care se obligă să nu vândă armamentul cumpărat unei alte ţări fără o încuviinţare expresă a furnizorului. Cu alte cuvinte, se pun o groază de întrebări înainte de perfectarea vânzării, mai degrabă de către Ministerul Afacerilor Externe decât de Departamentul pentru vânzarea de armament, iar vânzările astfel încheiate sunt aproape inevitabil tranzacţii guvernamentale.

Armele fabricate în ţări comuniste sunt în mare măsură standardizate şi provin în special din Rusia şi Cehoslovacia. Noua venită China produce la rândul ei arme cu nivel destul de ridicat de sofisticare pentru necesităţile războiului de gherilă prevăzut de teoria lui Mao. Pentru comunişti, politica vânzărilor îmbracă un caracter diferit. Factorul predominant este influenţa politică şi nu banii, iar multe transporturi de arme sovietice sunt trimise cadou pentru a câştiga bunăvoinţa şi nu în scop comercial. Convinse de adevărul proverbului că puterea izvorăşte din ţeava puştii şi obsedate de putere, naţiunile comuniste nu vând arme numai altor naţiuni suverane, ci şi organizaţiilor „de eliberare” pe

care le susţin din punct de vedere politic. În majoritatea cazurilor acestea nu sunt vânzări, ci daruri. Astfel, o mişcare revoluţionară sau extremistă de stânga, marxistă sau comunistă, aproape oriunde în lume poate fi pe deplin sigură că nu va rămâne fără echipamentul greu, necesar luptei de gherilă.

Aflate pe o linie de mijloc, Suedia şi Elveţia neutră sunt stăpânite de propriile lor inhibiţii autoimpuse pe baza cărora vând şi ele armament, dar exporturile lor sunt limitate din motive morale, prin propria lor voinţă. Nimeni nu mai procedează astfel.

În situaţia în care ruşii vând sau oferă echipamentul greu prin tranzacţii ale guvernului cu organizaţii neguvernamentale, iar vestul este prea timid ca să procedeze aşa, negustorul particular de arme intră în scenă. Ruşii nu au negustori particulari de arme, aşa că acest personaj acţionează numai în vest. El poate fi un om de afaceri care e folosit ca sursă de armament pentru cine vrea să cumpere, dar pentru a putea acţiona trebuie să menţină o strânsă legătură cu ministerul apărării din propria lui ţară, altfel ministerul îl poate pune oricând pe liber. Oricum, este în interesul lui să respecte dorinţele propriei ţări. Acea ţară ajunge să fie ea însăşi sursa achiziţiilor de arme care pot fi sistate dacă nemulţumesc pe cineva de sus, lăsând la o parte teama de a fi înlăturate cu alte mijloace mult mai puţin plăcute.

Astfel, negustorul de arme neautorizat, de obicei cetăţean sau rezident al ţării sale de baştină, vinde arme cumpărătorilor după ce îşi consultă propriul guvern dacă vânzarea le convine. Astfel de negustori sunt de obicei marile companii şi depozitele de armament.

Aşa se petrec lucrurile la cel mai înalt nivel al afacerilor cu armament între întreprinderile private. Mai jos, pe fundul bălţii, înoată peşti mai dubioşi. Unul este negustorul autorizat care nu deţine un stoc de arme în depozit, dar căruia una din companiile guvernamentale de control asupra armamentului îi acordă privilegiul unui astfel de negoţ. El negociază o afacere în numele unui client şi îşi ia partea. Autorizaţia lui depinde de obligaţia de a nu se abate de la linia guvernului care i-a acordat-o şi pentru care lucrează. Aceasta nu-i împiedică pe anumiţi negustori de arme autorizaţi să mai tragă din când în când câte o „ţeapă”. Riscul e mare. Doi comercianţi de armament cu bună reputaţie, surprinşi de guvern într-o astfel de ipostază, au fost puşi pe liber.

La fund de tot, în noroi, sunt negustorii de arme de pe piaţa neagră. Din moment ce aceştia nu deţin autorizaţie, au stilul lor

propriu. În consecinţă, nu au voie sub nici o formă să deţină stocuri de arme. Totuşi, rămân în afaceri, fiind utili cumpărătorului secret. Cine este acesta? O persoană sau o organizaţie care, neaparţinând guvernului sau neprezentând nici un guvern, nu se poate agăţa de o filieră interguvernamentală. O persoană sau o organizaţie care nu are aprobarea unui guvern apusean să primească arme sau care nu poate să convingă un guvern comunist să le sprijine cauza pe baza ideologiei politice, dar care are nevoie de arme.

Documentul vital într-o afacere cu arme se numeşte certificatul de ultim beneficiar. Acesta garantează că armamentul este cumpărat în numele unui ultim beneficiar care în lumea vestică trebuie să fie fără excepţie un guvern suveran. Numai în cazul unei donaţii clare, făcută de o organizaţie secretă unei armate neregulate sau pe piaţa neagră, nu se pune problema necesităţii unui astfel de certificat. Exemple din prima categorie au fost înarmarea fără plată de către C.I.A. a forţelor anti-castriste din Cuba şi înarmarea mercenarilor congolezi tot de către C.I.A. Un exemplu din categoria a doua este trimiterea de armament în Irlanda de către diverse surse particulare din Europa şi S.U.A. pentru Armata Republicană Irlandeză.

Certificatul de ultim beneficiar fiind un document internaţional, nu are formă, mărime sau formulare specifice.

Este o afirmaţie scrisă din partea reprezentantului împuternicit al unui guvern naţional că fie el, purtătorul, fie domnul X este autorizat de a solicita permisiunea unui guvern furnizor pentru a cumpăra şi a exporta o anume cantitate de arme.

Chestiunea vitală privitoare la certificat este că anumite ţări întreprind cele mai riguroase verificări pentru a asigura autenticitatea acestui document, în timp ce altele sunt etichetate drept „ţări ce nu pun întrebări”. Evident, certificatele de ultim beneficiar, ca orice altceva, pot fi falsificate. Când zbură la Hamburg, Shannon pătrunse precaut exact în lumea aceasta.

Era conştient că nici nu se punea problema să facă o cerere directă pentru a cumpăra arme de la un guvern european. Nu avea nici o şansă. Nici guvernele comuniste nu s-ar fi oferit să doneze armele; mai mult decât atât, reacţia lor ar fi fost total opusă în chestiunea răsturnării lui Kimba. În consecinţă, orice cerere directă ar fi aruncat întreaga operaţiune în aer şi totul s-ar fi terminat.

Din aceleaşi motive, nu putea să abordeze pe unul dintre marii

fabricanţi de arme guvernamentali, cum ar fi Fabrica Naţională a Belgiei, pentru că orice cerere către o astfel de instituţie ar fi fost înaintată imediat guvernului; la fel, nu putea aborda un important comerciant de arme particular, ca Cogswell şi Harrison din Londra sau Parker Hale din Birmingham. Din aceeaşi categorie erau excluse Bofors din Suedia, Oerlikon din Elveţia, CETEME din Spania, Werner din Germania, Omnipol din Cehoslovacia şi Fiat din Italia.

Trebuia să mai ia în consideraţie şi propriile sale condiţii de cumpărare. Suma pe care trebuia s-o cheltuiască era prea mică pentru a-i interesa pe marii negustori autorizaţi care de obicei făceau afaceri de milioane. Nu i-ar fi putut stârni interesul nici regelui de altădată al negustorilor particulari de arme, Sam Cummings de la Interarmco, care timp de două decenii după război condusese un imperiu particular de armament din somptuoasa sa reşedinţă din Monaco şi se retrăsese pentru a savura în tihnă bogăţia; nici pe doctorul Strakaty din Viena, posesorul unei licenţe pentru Omnipol; nici pe doctorul Lagenstein din Munchen; nici pe doctorul Perelti din Roma; nici pe M. Cammer Mundt din Bruxelles.

Trebuia să coboare ierarhic până la oamenii care se ocupau cu sume şi cantităţi mici. Ştia numele lui Gunther Leinhauser, neamţul, fost asociat a lui Cummings iar la Parispe ale lui Piere Lorez, Maurice Herscu şi Paul Favier. Dar, gândindu-se bine, se hotărî să-i întâlnească pe cei doi din Hamburg.

Problema cu pachetul de arme pe care îl căuta era că acesta arăta exact cum era de fapt; un singur pachet de arme pentru o singură treabă şi nu ar fi fost nevoie de o minte militară prea ageră pentru a-şi da seama că treaba respectivă era capturarea unei clădiri într-un scurt interval de timp.

Cantităţile erau prea mici pentru ca un soldat profesionist să-şi închipuie că un minister al apărării, chiar şi al unei ţări mici, se afla în spatele ordinului.

Shannon hotărâse în consecinţă să împartă pachetul în părţi mai mici, aşa încât marca să fie greu de depistat. Un pachet cu toate armele împreună l-ar fi trădat uşor.

De la unul din oamenii pe care trebuia să-i întâlnească voia 400.000 de cartuşe calibru 9 mm, tipul care se potriveşte la pistoale şi carabine automate. O astfel de muniţie era prea mare şi prea grea ca să poată fi cumpărată pe piaţa neagră şi să fie îmbarcată fără prea multe complicaţii. Dar putea foarte bine să

fie. Tipul de muniţie necesară forţelor de poliţie din orice ţară mică şi nu dădea de bănuit că în acelaşi pachet nu existau arme la care aceasta se potrivea, deci putea să fie considerată ca o comandă menită să împrospăteze stocurile.

Pentru a face rost de ea, avea nevoie de un negustor de arme autorizat care putea să introducă actele pentru o astfel de comandă mică într-un teanc de comenzi mai importante. Deşi autorizat să facă comerţ cu arme, negustorul trebuie în orice caz să fie pregătit să se descurce şi cu un astfel de certificat fals de ultim beneficiar. Aici intervenea utilitatea informaţiilor despre ţările care nu puneau întrebări. Cu zece ani în urmă, vaste cantităţi de arme erau deţinute de particulari din Europa, „la negru”, adică arme deţinute ilegal, rămase din războaiele coloniale, ca acelea ale francezilor în Algeria şi ale belgienilor în Congo.

Dar o serie întreagă de mici operaţiuni neregulate şi războaie de mică anvergură de prin anii ’60 le epuizaseră, mai ales în Yemen şi Nigeria. Aşa că ar fi avut nevoie de un om care să folosească un certificat de ultim beneficiar fals şi să-l prezinte unui furnizor guvernamental care nu punea întrebări. Cu numai patru ani în urmă, cel mai important dintre aceştia era guvernul ceh care, deşi comunist, continuase vechea tradiţie cehă de a vinde arme tuturor străinilor. Cu patru ani în urmă, puteai să vii la Praga cu o servietă plină de dolari, să te duci la cartierul general al Omnipolului, să-ţi alegi armamentul dorit şi peste câteva ore să decolezi de pe aeroport într-un charter, cu marfa la bord. Simplu ca bună ziua. Dar de la invazia sovietică din 1968 KGB-ul începuse să verifice toate aceste cereri şi se puneau mult prea multe întrebări.

Alte două ţări îşi câştigaseră reputaţia de a pune puţine întrebări în legătură cu locul de proveniență al certificatului de ultim beneficiar. Una era Spania, tradiţional interesată în obţinerea de valută forte şi ale cărei fabrici CETME produceau o gamă largă de arme vândute ulterior de Ministerul Armatei Spaniole către toţi doritorii. Cealaltă, nou apărută, era Iugoslavia.

Iugoslavia începuse fabricarea de arme proprii cu câţiva ani în urmă şi inevitabil ajunsese în punctul unde propriile forţe armate erau echipate exclusiv din surse autohtone. Următorul pas era surplusul de producţie (deoarece fabricile nu pot fi închise la câţiva ani după ce au fost puse în funcţiune cu atâta cheltuială) şi de aici dorinţa de a exporta. Fiind o nouă venită pe piaţă, cu

armament de o calitate necunoscută şi avidă de valută forte, Iugoslavia adoptase faţă de solicitanţi o atitudine de tipul „nu pune întrebări şi nu vei fi minţit”. Ea producea mortiere bune şi uşoare şi o bazukă utilă, aceasta din urmă bazată mult pe RPG-7 cehoslovacă.

Deoarece produsele erau noi, Shannon estimă că un negustor ar putea convinge Belgradul să vândă o cantitate mică din aceste arme, constând în două proiectile de mortiere de 60 mm şi o sută de bombe, plus două proiectile de bazuka şi patruzeci de rachete. Pretextul putea foarte bine să fie un client nou ce dorea să testeze noile arme şi ulterior să revină cu o comandă mult mai serioasă.

Pentru prima din comenzile lui, Shannon intenţiona să se ducă la un negustor autorizat să facă comerţ cu CETME din Madrid, dar cunoscut şi pentru capacitatea lui de a face rost de un certificat fals de ultim beneficiar. Pentru a doua, Shannon auzise numele unui alt tip din Hamburg care cultivase în mod abil relaţia cu novicii producători de arme iugoslavi încă de la început şi îşi stabilise o bună relaţie cu ei, deşi nu avea autorizaţie.

În mod normal, n-avea nici un rost să apeleze la un negustor neautorizat. Dacă nu poate să onoreze comanda din stocurile lui ilegal deţinute, ceea ce înseamnă că nu primeşte licenţă de export, singurul folos pe care-l ai de pe urma lui este că poate face rost de un certificat de ultim beneficiar fals, dar plauzibil şi apoi poate convinge un negustor autorizat să accepte hârtia. Negustorul autorizat, cu acordul guvernului, îl poate onora din propriile sale stocuri legal deţinute şi poate să emită o licenţă de export sau să depună certificatul falsificat la guvern pe numele şi garanţia sa. Dar câteodată mai are o calitate pentru care merită să fie angajat: cunoaşterea intimă a situaţiei pieţei şi a locului unde să mergi cu o cerere într-un anumit moment pentru a avea cele mai mari şanse de succes. Pentru această ultimă calitate, Shannon îl vizita pe omul din Hamburg, aflat al doilea pe lista lui.

Când ajunse în Hansa, Shannon se opri la Landesbank unde află că cele 5.000 de lire sterline ale sale deja ajunseseră. Trecu întreaga sumă pe un cec pe numele lui şi se duse la Atlantic Hotel unde avea rezervată o cameră.

Fiind obosit, cină devreme şi se culcă.

*

Johann Schlinker, pe care Shannon îl întâlni a doua zi dimineaţă în micul şi modestul său birou, era un tip scund,

rotofei şi jovial. Ochii îi scăpărau de bonomie şi amabilitate în aşa fel încât lui Shannon nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a-şi da seama că nu putea avea încredere în el. Amândoi vorbeau englezeşte dar şi despre dolari, cele două limbaje folosite pe piaţa de arme.

Shannon îi mulţumi negustorului pentru primire şi îi arătă paşaportul pe numele de Keith Brown pentru identificare. Neamţul îl răsfoi şi i-l înapoie.

— Şi ce anume vă aduce aici?

— Mi-aţi fost recomandat, Herr Schlinker, ca un om de afaceri cu o înaltă reputaţie privind discreţia în afacerile cu echipament greu pentru armată şi poliţie.

Schlinker zâmbi şi dădu din cap, dar complimentele nu îi făcură nici o impresie.

— De către cine anume, dacă-mi daţi voie?

Shannon menţiona o persoană din Paris, strâns asociată cu afacerile africane în numele unui anumit serviciu francez. Guvernamental, dar clandestin. Cei doi se întâlniseră în timpul unui război în Africa şi, o lună mai târziu, Shannon îl căutase la Paris să-şi mai amintească împreună de vremurile de odinioară. Cu o săptămână în urmă, Shannon îi telefonase din nou şi acesta cu adevărat îl recomandase pe Schlinker pentru genul de marfă dorit de Shannon.

Schlinker îşi ridică sprâncenele.

— Mă scuzaţi o clipă, vă rog, zise el şi ieşi din cameră.

Într-o încăpere alăturată, Shannon auzi ţăcănitul unui telex. Neamţul se întoarse după o jumătate de oră. Zâmbea.

— A trebuit să-mi sun un prieten la Paris într-o chestiune de afaceri, zise el radios. Vă rog, continuaţi.

Shannon ştia foarte bine că telegrafiase altui negustor de arme din Paris, cerându-i omului să-l contacteze pe agentul francez şi să obţină confirmarea că Keith Brown era în regulă. Se pare că această confirmare tocmai sosise.

— Doresc să cumpăr o cantitate de muniţie de 9 mm, zise el direct. Ştiu că e o comandă mică, dar am fost abordat de un grup de africani care au nevoie de această muniţie pentru trebuinţele lor şi cred că, dacă nu apar surprize, vor comanda transporturi mult mai mari în viitor.

— Cam la cât se ridică comanda? întrebă neamţul.

— Patru sute de mii de cartuşe.

Schlinker făcu o grimasă.

— Nu e foarte mult, zise el simplu.

— Fireşte. Pentru moment, bugetul nu e mare. Se speră că o investiţie mică va conduce la lucruri mari în viitor.

Neamţul dădu din cap. Asemenea lucruri se mai întâmplaseră şi în trecut. Prima comandă era de regulă cea mai mică.

— De ce au venit la dumneavoastră? Nu sunteţi negustor de arme.

— Şi-au amintit de vremea când eram consilier militar. Cum a apărut problema unui nou furnizor pentru nevoile lor, mi-au cerut să vin în Europa în numele lor, zise Shannon.

— Şi nu aveţi certificat de ultim beneficiar? întrebă neamţul.

— Nu, mă tem că nu. Speram că aşa ceva se poate aranja.

— Oh, da, se poate, spuse Schlinker. Nu-i nici o problemă. Durează şi costă mai mult. Dar se poate aranja. Putem furniza comanda din stoc, dar acesta e la Viena. În acest caz nu e nevoie de certificat de ultim beneficiar. Sau se poate obţine acest document şi înainta o cerere obişnuită pe căi legale.

— Aş prefera varianta a doua, zise Shannon. Livrarea se va face pe mare şi ca să aduc această cantitate prin Austria în Italia iar apoi la bordul vasului e prea riscant. Ajung la un moment dat într-o zonă unde nu sunt în mediul meu. În plus, cei prinşi cu marfa sunt pasibili de ani grei de închisoare. În afară de asta, marfa ar putea fi identificată ca provenind din depozitele dumneavoastră.

Schlinker zâmbi. În mintea lui ştia că un astfel de pericol nu exista, dar, în privinţa controalelor vamale, Shannon avea dreptate. Noua ameninţare a teroriştilor din „Septembrie Negru” îi făcuseră pe austrieci, germani şi italieni foarte suspicioşi în privinţa transporturilor ciudate care le treceau graniţa.

Din punctul lui de vedere, Shannon nu credea că Schlinker ar putea să-l înşele în privinţa livrării armelor. Cu un certificat fals de ultim beneficiar, neamţul era nevoit să se ţină de cuvânt, căci cel care urma să prezinte certificatul fals autorităţilor era el.

— Cred că s-ar putea să aveţi dreptate, zise Schlinker în cele din urmă. Foarte bine. Pot să vă ofer muniţie de 9 mm cu şaizeci şi cinci de dolari mia. În plus, zece la sută pentru certificat şi încă zece la sută pentru „liber în port”.

Shannon calculă precipitat. „Liber în port” însemna un transport complet cu acte de export trecut prin vamă, încărcat pe vas şi vasul ieşit din rada portului. Preţul era de 26.000 de dolari pentru muniţie, plus 5.200 de dolari plată suplimentară.

— Cum se va efectua plata? întrebă el.

— Aş avea nevoie de 5.200 de dolari înainte de a începe treaba, zise Schlinker. Asta acoperă certificatul pentru care trebuie să plătesc, plus toate cheltuielile personale şi de transport. Preţul pentru muniţie va trebui plătit aici, în acest birou, după ce vă voi arăta certificatul; dar înainte de livrare. Ca negustor autorizat, voi cumpăra în numele clientului meu, cu numele guvernului pe certificat. Odată marfa cumpărată, e foarte puţin probabil ca guvernul care vinde să-şi ia marfa înapoi şi să plătească banii încasaţi. De aceea am nevoie de toţi banii înainte. Am nevoie şi de numele vasului de export pentru a completa cererea pentru permisul de export. Vasul trebuie să fie o cursă regulată sau unul de transport deţinut de o companie navală înregistrată.

Shannon dădu din cap. Termenii erau duri, dar cerşetorii nu sunt în măsură să aleagă. Dacă ar fi reprezentat într-adevăr un guvern suveran nu s-ar fi aflat aici de la bun început.

— Cât durează din momentul când vă dau banii până la încărcarea mărfii? întrebă el.

— Madridul este destul de lent în astfel de chestiuni. Cel mult patruzeci de zile, zise neamţul.

Shannon se ridică. Îi arătă lui Schlinker chitanţa de la bancă pentru a-i demonstra că e solvabil şi îi promise să se întoarcă într-o oră cu 5.200 de dolari S.U.A. bani gheaţă sau echivalentul în mărci vest-germane. Schlinker optă pentru mărci şi când Shannon se întoarse îi dădu o chitanţă standard pentru bani. În timp ce Schlinker scria cecul, Shannon răsfoi câteva broşuri aflate pe masă. Ele cuprindeau produsele scoase pe piaţă de o altă companie specializată evident în bunuri pirotehnice nemilitare şi o largă gamă de produse folosite de companiile de securitate, inclusiv bastoane de cauciuc, bâte, aparate de emisie-recepţie, recipiente cu gaze lacrimogene şi lansatoare, torţe, rachete şi tot felul de astfel de lucruri.

Când Schlinker îi înmână chitanţa, Shannon îl întrebă:

— Sunteţi asociatul acestei companii, Herr Schlinker?

Schlinker zâmbi larg.

— E proprietatea mea, zise el. Pentru ea sunt în primul rând cunoscut de clienţi.

Şi un camuflaj al naibii de bun pentru a poseda un depozit plin cu lăzi etichetate „Pericol de explozie”, îşi spuse Shannon. Dar fu interesat. Scrise repede o listă de materiale pe care i-o arătă lui

Schlinker.

— Puteţi să onoraţi această comandă pentru export din stocul dumneavoastră? întrebă el.

Schlinker îşi aruncă ochii pe listă. Aceasta includea două tuburi de lansare a rachetelor de tipul celor folosite de paznicii de coastă pentru a trimite semnale luminoase de naufragiu, zece rachete conţinând torţe de magneziu de maximă intensitate şi durată, ataşate la paraşute, două conuri de ceaţă penetrante, acţionate de canistre de gaz comprimat, patru perechi de binocluri de noapte, trei aparate de emisie-recepţie cu o rază de acţiune până la cinci mile şi cinci busole manuale.

— Bineînţeles, zise el. Deţin în stoc toate aceste lucruri.

— Aş vrea să comand toate aceste lucruri de pe listă. Nefiind considerate arme, presupun că nu vor fi probleme ca să poată fi exportate.

— Deloc. Pot să le trimit oriunde vreau, mai ales pe un vas.

— Foarte bine, zise Shannon. Cam cât ar costa tot transportul pentru un agent de export din Marsilia?.

Schlinker consultă catalogul şi calculă tot ce era pe listă adăugând 10% pentru transport.

— 4.800 de dolari, zise el.

— Voi lua legătura cu dumneavoastră în douăsprezece zile, zise Shannon. Vă rog să ambalaţi marfa în lăzi pentru transport. Vă dau numele unui agent exportator din Marsilia şi vă trimit în cont un cec de 4.800 de dolari. În treizeci de zile sper să vă trimit restul de 26.000 de dolari pentru muniţie şi numele navei.

În aceeaşi seară, se întâlni la cină cu al doilea om de legătură, la restaurantul Atlantic.

Alan Baker era un expatriat, un canadian care se stabilise în Germania după război şi se însurase cu o nemţoaică. Fost inginer în armată în timpul războiului, se implicase, în primii ani de după război într-o serie de operaţiuni de trecere a frontierei înăuntrul şi în afara Zonei Sovietice, făcând comerţ cu produse din nylon, ceasuri şi refugiaţi. De acolo, trecuse la contrabanda cu arme în folosul grupurilor naţionaliste şi anticomuniste de gherilă care, după război, îşi continuau mişcarea de rezistenţă în Europa Centrală şi de Est, cu singura diferenţă că, după conflict, opuseseră rezistenţă comuniştilor.

Majoritatea fuseseră plătiţi de americani, dar Baker fusese mulţumit să-şi folosească cunoştinţele de germană şi de tactică de comando pentru a le furniza cantităţi de arme şi ca să

primească un salariu bunicel de la americani pentru asta. Când, în cele din urmă, aceste grupuri cedaseră, pe la începutul anilor ’50 se trezise în Tanger, folosindu-şi talentul de contrabandist pe care îl deprinsese în război şi după aceea continuase să facă contrabandă cu transporturi de parfum şi ţigări în Italia şi Spania, din portul de pe coasta de nord a Marocului care pe atunci era liber. Scos din afaceri în cele din urmă prin bombardarea şi scufundarea navei sale într-o luptă dintre bandele rivale, se întorsese în Germania şi continuase să facă tipul de comerţ ilicit oriunde exista un vânzător şi un cumpărător. Cea mai recentă afacere fusese negocierea unei tranzacţii de arme iugoslave pentru organizaţiile basce din nordul Spaniei.

El şi Shannon se întâlniseră pe când Baker vindea arme în Etiopia. Shannon era la ananghie după ce se întorsese din Bukavu în aprilie 1968. Baker îl cunoştea pe Shannon după numele lui adevărat.

Ascultă în tăcere, în timp ce Shannon îi explica ceea ce dorea de la el. Era un bărbat scund şi vânjos căruia îi scăpărau ochii deasupra farfuriei în timp ce îl privea pe celălalt mercenar.

— Da, se poate aranja, zise el când Shannon termină. Iugoslavii ar accepta ideea ca un client nou să dorească o mostră de două mortiere şi două bazuka pentru testare, înainte de a face o comandă mai mare în cazul în care s-ar declara mulţumit. E plauzibil. Din punctul meu de vedere, pot să obţin marfa de la ei. Relaţiile mele cu tipii din Belgrad sunt excelente. Pe deasupra, ăştia acţionează rapid deşi, ca să fiu sincer, trebuie să-ţi spun că mai e o problemă.

— Ce anume?

— Certificatul de ultim beneficiar, zise Baker. Cunoşteam un tip la Bonn, diplomat al unei ţări est-africane, care pentru câteva nemţoaice. Durdulii gâdilate la o petrecere şi pentru bani ar fi semnat orice. Din păcate, acum două săptămâni a fost rechemat în ţară şi pe moment n-am găsit cu cine să-l înlocuiesc.

— Iugoslavii cer neapărat certificat?

Baker clătină din cap.

— Nu. Atâta timp cât documentele sunt în ordine, nu merg mai departe cu verificările. Dar trebuie să existe un certificat şi trebuie să aibă o ştampilă guvernamentală pe el. În definitiv, nici ei nu-şi pot permite să fie prea îngăduitori.

Shannon rămase câteva clipe pe gânduri. Cunoştea pe cineva la Paris care se lăudase odată că avea un contact într-o

ambasadă de acolo care îi putea furniza certificate de ultim beneficiar.

— Dacă îţi fac rost de unul autentic, dintr-o ţară africană, ar merge? întrebă el.

Baker trase adânc din trabuc.

— Nici o problemă, zise el. Cât despre preţ, un proiectil de mortieră de 60 mm ajunge până la 1.100 de dolari bucata. Să zicem 2.200 perechea. Bombele sunt 24 de dolari bucata. Singura problemă cu comanda ta este că sumele sunt cu adevărat prea mici. Nu poţi să ridici numărul proiectilelor de mortieră de la 100 la 300? Asta ar uşura mult lucrurile. Nimeni nu are nevoie de numai 100 de bombe, nici măcar pentru testare.

— În regulă, zise Shannon, iau 300, dar nu mai mult. Altminteri depăşesc bugetul şi suma în plus mi se opreşte din onorariu.

Nu urma să depăşească bugetul pentru că oprise o marjă pentru cheltuieli suplimentare iar onorariul lui era asigurat. Dar ştia că Baker va accepta propunerea ca pe un argument final.

— Bine, zise Baker. Deci sunt 7.200 de dolari pentru proiectile. O bazuka costă 1.000 de dolari, 2.000 pentru o pereche. Rachetele sunt 42 de dolari şi 50 de cenţi bucata. Dacă iei 40 suma se ridică la... să vedem...

— 1.700 de dolari, zise Shannon. Tot pachetul se ridică la 13.100 de dolari.

— Plus 10% pentru încărcarea mărfii pe vas, Cat. Fără certificat de ultim beneficiar. Dacă ţi-aş fi făcut rost şi de acesta, ar fi fost 20%. Să recunoaştem, e o comandă infimă, iar în ceea ce mă priveşte cheltuielile de călătorie şi celelalte sunt constante. Pentru o comandă atât de mică ar trebui să-mi plăteşti 15%. Deci, suma totală e de 14.400 de dolari. Hai să zicem 14.500. Nu?

— Să zicem 14.400, spuse Shannon. Fac rost de certificat şi ţi-l trimit prin poştă împreună cu 15% din sumă. Îţi mai plătesc alţi 25% când văd marfa în Iugoslavia ambalată în lăzi şi gata de expediere şi 25% când vasul părăseşte portul. Dolari în cecuri de călătorie, OK?

Baker ar fi dorit banii înainte dar, nefiind un negustor autorizat nu avea birouri, depozite sau adresă de afaceri cum avea Schlinker. El urma să acţioneze ca agent folosind un alt negustor pe care îl cunoştea şi care urma să opereze cumpărarea propriu-zisă în numele lui. Dar, fiind iniţiat în afacerile ilicite de pe piaţa

neagră, fu nevoit să accepte aceste condiţii, procentajul mai mic şi mai puţini bani înainte.

Unul dintre cele mai vechi trucuri în domeniu e de a promite onorarea unei comenzi de armament, a arăta maximum de solicitudine, a-l asigura pe client de absoluta integritate a agentului, a lua cât mai mult înainte şi a dispărea. Mulţi căutători de armament din Europa o păţiseră. Ştia că Shannon nu va cădea niciodată în capcana aceasta; în plus, 50% din 14.400 de dolari era o sumă prea mică pentru a merita riscul să dispari cu ea.

— OK. În clipa în care primesc certificatul de la tine mă pun pe treabă.

Se ridicară să plece.

— Cât durează din momentul când faci primul pas până la plecarea vasului? întrebă Shannon.

— Cam treizeci până la treizeci şi cinci de zile, zise Baker. Apropo, ai făcut rost de vas?

— Nu încă. Presupun că ai nevoie de nume. Ţi-l trimit odată cu certificatul.

— Dacă nu ai, cunosc eu unul foarte bun de închiriat. 2.000 de mărci germane pe zi, cu tot tacâmul. Echipaj, provizii, totul. Vă duce şi pe voi şi marfa oriunde doriţi cu cea mai mare discreţie.

Shannon reflectă asupra propunerii. Douăzeci de zile în Mediterana, douăzeci de zile până la ţintă şi douăzeci de zile drumul înapoi. O sută douăzeci de mii de mărci sau 15.000 de lire sterline. Mai ieftin decât să cumperi o navă. Tentant. Dar se opuse ideii ca un om din afara operaţiei să controleze parte din târgul cu armament, nava – şi să afle şi scopul operaţiunii. Asta presupunea să-l transforme pe Baker sau pe căpitanul vasului într-un virtual partener.

— Da, zise el precaut. Cum se numeşte?

— *San Andrea,* zise Baker.

Shannon îngheţă. Îl auzise pe Semmler menţionând acest nume.

— Înregistrată în Cipru? întrebă Shannon.

— Exact.

— Nu mă interesează, zise el scurt.

Când ieşiră din sufragerie, Shannon îl zări pentru o clipă pe Johann Schlinker luând cina într-un separeu. Pentru un moment crezu că negustorul german îl urmărise, dar omul lua cina în compania unui al doilea bărbat, evident un client valoros.

Shannon întoarse capul şi trecu mai departe.

Pe treptele hotelului îşi strânse mâinile cu Baker.

— Îţi trimit veşti în curând, zise el şi sper ca lucrurile să meargă bine.

— Nu-ţi face griji, Cat. Poţi să ai încredere în mine, zise Baker.

Se întoarse şi porni grăbit pe stradă. „Încredere, pe dracu”, murmură Shannon şi se întoarse la hotel.

În drum spre camera lui, chipul bărbatului pe care-l văzuse luând masa cu negustorul neamţ de armament îi stărui în memorie. Îl mai văzuse undeva, dar nu putea să-l localizeze. Înainte să adoarmă îşi aminti. Bărbatul era şeful statului major al Armatei Republicane Irlandeze.

A doua zi dimineaţa, miercuri, zbură înapoi la Londra.

Începea Ziua a Noua.

12

Martin Thorpe păşi în biroul lui *Sir* James Manson la ora când avionul lui Cat Shannon decola de pe aeroportul din Hamburg.

— Lady Macallister, zise el ca introducere şi *Sir* James îi făcu semn să ia loc.

— Am puricat-o bine, continuă Thorpe. Aşa cum bănuiam, a fost abordată de două ori de persoane interesate să cumpere procentul de 30% de acţiuni al companiei Bormac Trading. Se pare că nici una din persoane n-a găsit calea cea mai potrivită şi au fost refuzate. Are optzeci şi şase de ani, e pe jumătate senilă şi foarte ţâfnoasă. Cel puţin are o astfel de reputaţie. E scoţiancă get-beget şi de toate afacerile ei se ocupă un avocat din Dundee. Poftiţi raportul meu complet despre ea.

Îi înmână lui *Sir* James un dosar de piele galbenă iar preşedintele companiei Manson Consolidated îl citi în câteva minute. Mormăi de câteva ori şi murmură o dată „La dracu”. Când termină îşi ridică privirile.

— Vreau neapărat cele trei sute de mii de acţiuni de la Bormac, zise el. Spui că ceilalţi n-au abordat-o cum trebuie. De ce?

— Se pare că are o singură obsesie în viaţă şi aceasta nu e legată de bani. E suficient de bogată. Când s-a măritat, era fata unui moşier scoţian cu mai mult teren decât bani gheaţă. Căsătoria a fost fără îndoială aranjată între familii. După ce tatăl

ei a murit, a moştenit moşia, mile întregi de ţinut mlăştinos, dezolant. Dar, în următorii douăzeci de ani, drepturile de pescuit şi de vânătoare i-au adus o mică avere din partea vânătorilor din oraş iar parcelele de pământ vândute pentru construcţii industriale i-au adus chiar mai mult. Investiţiile au fost făcute de un intermediar sau cum îi zic ei acolo. Are un venit anual foarte ridicat pentru nevoile existenţei zilnice. Presupun că solicitanţii de până acum au avansat oferte substanţiale în bani, dar nimic altceva. Şi banii n-au interesat-o.

— Atunci, ce mama dracului o interesează? întrebă *Sir* James.

— Priviţi la paragraful doi de pe pagina a doua, *Sir* James. Înţelegeţi ce vreau să spun? Anunţurile din *The Times* cu prilejul fiecărei aniversări, încercarea de a ridica o statuie, cererea respinsă de Primăria Londrei. Monumentul pe care l-a ridicat în oraşul lui de baştină. Cred că obsesia ei este slăvirea memoriei fostului stăpân de sclavi cu care s-a măritat.

— Da, da, s-ar putea să ai dreptate. Deci, ce propui?

Thorpe îi schiţă ideea lui şi Manson ascultă gânditor.

— S-ar putea să meargă, zise el în cele din urmă. S-au întâmplat şi lucruri mai ciudate. Necazul este că, dacă încerci figura asta şi eşti refuzat în continuare, nu mai poţi să încerci din nou cu altă ofertă de acelaşi tip. Dar în fond presupun că o ofertă în bani peşin ar provoca aceeaşi reacţie ca primele două propuneri. În regulă, fă cum crezi. Dar determin-o să ne vândă acţiunile.

Thorpe plecă imediat.

*

Shannon se întoarse în apartamentul său din Londra puţin după douăsprezece. Pe covoraş găsi o telegramă de la Langarotti, din Marsilia. Era semnată simplu „Jean” şi adresată lui Keith Brown. Mesajul lui era pur şi simplu o adresă, un hotel într-o stradă mai departe de centrul oraşului, unde corsicanul trăsese sub numele de Lavallon. Shannon aprobă precauţia. Cazarea într-un hotel francez necesită completarea unui formular care este ulterior luat de poliţişti. Aceştia s-ar fi putut întreba de ce vechiul lor prieten Langarotti stătea atât de departe de oraş şi de speluncile lui obişnuite.

Shannon petrecu zece minute căutând numărul hotelului în cartea de telefon continentală şi ceru legătura. Când întrebă la recepţie de domnul Lavallon i se spuse că *monsieur* e plecat. Lăsă un mesaj, cerându-i domnului Lavallon să-l sune pe domnul

Brown la Londra de îndată ce se va întoarce. Dăduse deja fiecăruia dintre cei patru numărul lui de telefon şi îi obligase să-l memoreze.

Tot prin telefon trimise o telegramă pe adresa post-restant a lui Endean, sub numele de Walter Harris, informându-l pe şeful proiectului că se întorsese la Londra şi că ar dori să discute ceva. Altă telegramă plecă spre Janni Dupree, la prietena lui, cerându-i să ia imediat legătura cu Shannon de îndată ce primea telegrama.

Sună la propria sa bancă din Elveţia şi află că din salariul său de 10.000 de lire sterline, jumătate îi fusese transferat, creditul venind de la un deţinător de cont necunoscut de la Handelsbank. Ştia că acesta era Endean. Dădu din umeri. Era normal ca până la această dată să i se trimită numai jumătate din salariu. Avea încredere, gândindu-se la mărimea companiei Man Con şi la nerăbdarea evidentă a acestora de a-l vedea pe Kimba pierzând puterea, că celelalte 5.000 de lire sterline vor fi ale sale pe măsură ce operaţiunea progresa.

În timpul după-amiezei, bătu la maşină un raport complet al călătoriei sale la Luxemburg şi Hamburg, excluzând numele Firmei din Luxemburg şi al celor doi negustori de arme. La aceste foi adăugă o declaraţie completă de expediţie.

Când termină era patru şi jumătate şi nu mâncase nimic de la gustarea de dimineaţă oferită de companii Lufthansa în cursa de la Hamburg. Găsi jumătate de duzină de ouă în frigider, încercă să-şi facă o omletă care nu-i reuşi, o aruncă şi trase un pui de somn.

Sosirea lui Janni Dupree la uşă, imediat după ora şase, îl trezi. Cinci minute mai târziu sună telefonul. Era Endean care primise telegrama la poştă. Endean observă curând că Shannon nu putea vorbi deschis.

— E cineva cu tine? întrebă Endean la telefon.

— Da.

— Are vreo legătură cu afacerea noastră?

— Da.

— Vrei să ne întâlnim?

— Cred că ar trebui, zise Shannon. Mâine dimineaţă îţi convine?

— OK. Ora unsprezece te aranjează?

— Sigur, zise Shannon.

— La apartamentul tău?

— Îmi convine de minune.

— Voi fi acolo la unsprezece, zise Endean şi închise.

Shannon se întoarse spre sud-african.

— Cum merge treaba, Janni? întrebă el.

Dupree făcuse un anume progres în cele trei zile de când lucra. Cele o sută de perechi de ciorapi, flanele de corp şi indispensabili erau comandate şi urmau să fie livrate vineri. Găsise un furnizor pentru cele cincizeci de tunici de luptă şi făcuse comanda. Aceeaşi firmă ar fi putut furniza şi pantalonii dar, conform ordinelor primite, Dupree căutase altă firmă pentru a cumpăra pantalonii, aşa încât nici un furnizor să nu-şi dea seama că urmărea să cumpere uniforme întregi. Dupree menţionă că nimeni nu manifestase nici o suspiciune, dar Shannon se hotărî totuşi să acţioneze conform planului original.

Janni zise că încercase, la câteva depozite de încălţăminte, dar nu găsise cizmele de pânză pe care le căuta. Urma să încerce tot restul săptămânii şi să înceapă să caute săptămâna viitoare berete, saci de merinde şi raniţe, plus diverşi saci de dormit. Shannon îl sfătui să contacteze primul agent de export şi să obţină confirmarea pentru exportarea din Marsilia a tunicilor şi a lenjeriei cât mai curând posibil. Îi promisese lui Dupree că o să obţină de la Langarotti numele şi adresa unui agent destinatar din Marsilia în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Înainte de plecarea sud-africanului, Shannon bătu la maşină o scrisoare către Langarotti şi i-o adresă pe numele lui adevărat la poşta principală din Marsilia. În scrisoare îi amintea corsicanului de o conversaţie pe care o avuseseră cu şase luni în urmă sub un pâlc de palmieri, când discuţia ajunsese la cumpărarea de arme. Corsicanul menţionase că avea o cunoştinţă în Paris care îi putea procura certificate de ultim beneficiar de la un diplomat dintr-una din ambasadele africane din Paris. Shannon dorea să afle numele bărbatului şi unde îl putea contacta.

Când termină, îi dădu scrisoarea lui Dupree şi-i ceru să o pună la poştă în regim de urgenţă în aceeaşi seară din Trafalgar Square. Îi explică că ar fi făcut-o singur, dar trebuia să aştepte în apartament ca Langarotti să sune de la Marsilia.

I se făcuse grozav de foame pe la opt când, în fine, sună Langarotti, vocea auzindu-i-se hodorogit pe linia telefonică care trebuie să fi fost creată personal de inventatorul acelei capodopere antice care era reţeaua telefonică franceză.

Shannon îl întrebă, în termeni mascaţi, cum mergea treaba.

Înainte să se despartă de mercenari îi avertizase pe toţi să nu cumva să discute deschis despre misiunea lor, sub nici un motiv.

— Am tras la un hotel şi ţi-am trimis o telegramă cu adresa mea, zise Langarotti.

— Ştiu, am primit-o, strigă Shannon.

— Am închiriat un scuter şi am făcut turul tuturor magazinelor unde se poate găsi marfa de care avem nevoie, se auzi vocea. Există trei fabricanţi din fiecare categorie. Am făcut rost de adresele şi numele a trei constructori de nave şi le-am cerut în scris prospectele. Urmează să le primesc într-o săptămână sau două. Apoi pot să comand lucrurile care ne trebuie de la comercianţii locali, menţionând numele fabricantului şi marca articolului respectiv, zise Langarotti.

— Bună idee, zise Shannon. Ce ai făcut cu celelalte articole?

— Depinde de tipul pe care îl alegem atunci când vom primi prospectele. Unul depinde de celălalt. Dar nu-ţi face griji. Lucrurile de care avem nevoie sunt cu miile, de toate tipurile, în magazinele de pe coastă. Odată cu venirea primăverii, fiecare magazin din fiecare port bagă în stoc ultimele modele.

— OK. E bine, strigă Shannon. Acum ascultă. Am nevoie de numele unui agent de export bun pentru expediere. Îmi trebuie mai repede decât credeam. Trebuie să trimit în viitorul apropiat câteva lăzi de aici şi altele de la Hamburg.

— Asta pot să obţin uşor, zise Langarotti de la celălalt capăt al firului. Dar cred că ar fi mai bine din Toulon. Bănuieşti de ce.

Shannon bănuia. Langarotti putea să folosească un nume fals la hotel, dar ca să expedieze bunuri dintr-un port pe o mică navă de transport ar fi trebuit să se legitimeze cu actul său de identitate real. Mai mult, în ultimul an şi ceva poliţia din Marsilia strânsese şurubul considerabil în privinţa supravegherii portului şi fusese ales un nou şef al vămii, despre care se credea că era o adevărată teroare. Scopul ambelor operaţiuni era de a restrânge traficul cu heroină care făcea din Marsilia punctul de plecare al filierei franceze cu New-York-ul, dar verificarea unei ambarcaţiuni în căutare de droguri putea foarte uşor să se termine cu găsirea unor arme. Ar fi fost culmea ironiei să fie prinşi din cauza unei afaceri în care nici măcar nu erau implicaţi.

— În regulă, tu cunoşti zona foarte bine, zise Shannon. Telegrafiază-mi numele şi adresa cât de curând posibil. Ar mai fi ceva. Aseară ţi-am trimis o scrisoare expres, ţie personal, la poşta principală din Marsilia. Vei vedea ce vreau când o vei citi.

Telegrafiază-mi imediat numele omului când vei primi scrisoarea.

— OK, zise Langarotti. Asta-i tot?

— Da, pentru moment. Trimite-mi broşurile acelea cât poţi de repede cu preţurile şi propriile tale aprecieri. Trebuie să ne limităm la bugetul stabilit.

— Perfect. Să auzim de bine, zise Langarotti şi Shannon puse receptorul în furcă. Cină singur la Bois de St. Jean şi se culcă devreme.

Endean veni la unsprezece a doua zi dimineaţă şi petrecu o oră citind raportul şi bilanţul cheltuielilor, discutându-le pe amândouă cu Shannon.

— Da, e corect, zise el în cele din urmă. Cum evoluează lucrurile?

— Bine, zise Shannon. Fireşte, suntem încă la început. Ne-am pus pe treabă de numai zece zile şi deja multe probleme au fost rezolvate. Vreau ca toate comenzile să fie avansate până în Ziua Douăzeci, rămânându-ne patruzeci de zile pentru a fi onorate. După aceasta, trebuie să ni se acorde un răstimp de douăzeci de zile ca să adunăm toate părţile componente şi să le încărcăm pe navă, discret şi în siguranţă. Data plecării ar trebui să fie Ziua Optzeci, dacă ar fi să ne ţinem după plan. Apropo, curând o să mai am nevoie de încă nişte bani.

— Ai trei mii şi jumătate la Londra şi şapte mii în Belgia, obiectă Endean.

— Da, ştiu. Dar în curând trebuie să fac o groază de plăţi.

Îi explică că va trebui să-i plătească lui „Johann”, negustorul de arme din Hamburg, suma de 26.000 de dolari, în răstimp de douăsprezece zile, pentru a-i da un răgaz de patruzeci de zile ca să obţină confirmarea tuturor formalităţilor din Madrid necesare încărcării vasului; apoi mai trebuia să-i plătească tot lui Johann 4.800 de dolari pentru echipamentul auxiliar necesar atacului. Când va obţine certificatul de ultim beneficiar din Paris va trebui să i-l trimită lui „Alan” împreună cu un cec de 7200 de dolari, care însemna jumătate din preţul armelor iugoslave.

— Cheltuielile sporesc, zise el. Plăţile mari sunt fireşte armele şi nava. Formează aproape jumătate din întregul buget.

— În regulă, zise Endean. Voi pregăti un cec pentru contul tău din Belgia de încă 20.000 de lire sterline. Apoi transferul poate fi făcut la un telefon de-al meu în Elveţia, în acest fel, va fi doar o chestiune de câteva ore când vei avea nevoie de ei.

Se ridică să plece.

— Altceva?

— Nu, zise Shannon. Va fi nevoie să plec din nou, la sfârşitul săptămânii, într-o altă călătorie. Ar trebui să fiu plecat cea mai mare parte a săptămânii viitoare. Vreau să văd cum stau lucrurile cu achiziţionarea navei, a bărcilor pneumatice, a restului de echipament din Marsilia şi a pistoalelor automate din Belgia.

— Telegrafiază-mi pe adresa obişnuită când vei pleca şi când te vei întoarce, zise Endean.

*

Salonul din spaţiosul apartament din Cottesmore Gardens, nu departe de Kensington High Street, era grozav de mohorât, cu draperii grele la ferestre, care împiedicau pătrunderea soarelui de primăvară.

O crăpătură de câţiva inci între acestea permitea unei raze de soare să se strecoare printre perdelele groase. Între cele patru scaune, fiecare dintre ele în stil victorian târziu, erau un număr mare de măsuţe cu obiecte rare. Se aflau acolo nasturi ai uniformelor purtate pe timpuri, medalii câştigate în încăierările cu triburi păgâne de mult dispărute, prespapier-uri de sticlă care se înghesuiau printre păpuşi din porţelan de Dresda, medalioane frumoase din regiunea muntoasă a Scoţiei şi evantaie care, pe vremuri, răcoriseră feţe la baluri a căror muzică nu se mai cânta demult.

Pe pereţii cu brocarturi decolorate atârnau portretele strămoşilor, ale familiilor Montrose şi Monteagle, Farquar şi Frazer, Murray şi Mintoe. Era oare posibil ca toate aceste nume să fi fost strămoşii unei singure femei bătrâne?

Totuşi, cu scoţienii ăştia nu se ştia niciodată.

Într-o ramă mare, deasupra căminului în care focul nu ardea niciodată, trona imaginea unui bărbat în kilt, un tablou evident mult mai recent decât celelalte antichităţi înnegrite de vreme, dar totuşi decolorat de trecerea timpului. Chipul încadrat de doi favoriţi serioşi domina camera de parcă ochii acestuia observaseră un lucrător care se sustrăgea de la muncă în celălalt capăt al plantaţiei. Sub portret scria cu litere de o şchioapă: *Sir* Ian Macallister.

Martin Thorpe îşi ridică privirile spre Lady Macallister care, instalată într-un fotoliu, se juca mereu cu aparatul de auzit ce îi atârna pe piept. Încercă să desluşească, printre mormăieli şi bombăneli, digresiuni bruşte şi accentul acela greoi ce voia să spună bătrâna.

— Au mai venit şi alţii, domnule Martin, spuse ea; insista să-i spună domnul Martin; deşi îi repetase cum îl cheamă de două ori. Dar nu văd pentru ce motiv aş vinde. A fost compania soţului meu. Nu înţelegeţi acest lucru? Toate maşinile acelea care aduc bani au fost realizate de el. A fost toată munca şi viaţa lui. Acum vin fel de fel de oameni şi spun că vor să cumpere compania şi să facă alte lucruri cu ea... să construiască case sau să facă tot felul de alte lucruri. Nu înţeleg nimic, absolut nimic şi nu voi vinde...

— Dar Lady Macallister...

Continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit, ceea ce de fapt se şi întâmplase, căci aparatul auditiv îi juca iar feste.

Thorpe începu să înţeleagă de ce alţi solicitanţi eşuaseră.

— Înţelegeţi, iubitul meu soţ, Dumnezeu să-l odihnească în pace, nu a putut să-mi lase prea mult, domnule Martin. Când l-au omorât bestiile acelea de chinezi eu eram în Scoţia în concediu şi nu m-am mai întors niciodată. Am fost sfătuită să n-o fac. Dar mi s-a spus că terenurile aparţineau companiei şi că mi-au lăsat o mare parte din companie. Aşa că, vedeţi dumneavoastră, asta e moştenirea mea de la el. Nu înţelegeţi? Cum aş putea eu să vând moştenirea lăsată de soţul meu?...

Thorpe fu gata să spună că această companie nu făcea doi bani, dar îşi dădu seama că n-ar fi fost cel mai potrivit lucru în acel moment.

— Lady Macallister... începu el din nou.

— Trebuie să vorbiţi direct spre aparatul auditiv. E surdă ca o ciubotă... zise însoţitoarea bătrânei.

Thorpe dădu din cap în semn de mulţumire şi pentru prima dată o observă mai atent. Avea în jur de şaptezeci de ani şi arăta ca acele persoane care avuseseră pe vremuri independenţa lor dar care, din pricina curioaselor schimbări ale sorţii, ajunseseră în situaţii dificile şi, ca să poată supravieţui, se puseseră la dispoziţia celorlalţi, ajungând de cele mai multe ori în serviciul unor persoane arţăgoase, ciudate, cusurgioaice, ale căror resurse financiare le permiteau să-şi angajeze servitori.

Thorpe se ridică şi se apropie de bătrâna senilă din fotoliu. Vorbi foarte aproape de dispozitivul auditiv.

— Lady Macallister, persoanele pe care le reprezint nu vor să schimbe profilul companiei. Dimpotrivă, vor să investească bani serioşi pentru ca această companie să ajungă din nou bogată şi renumită. Dorim să relansăm moşiile Macallister ca pe vremea

când soţul dumneavoastră era la conducere...

Pentru prima dată în discuţia care începuse cu o oră în urmă, un fel de licărit apăru în ochii bătrânei.

— Ca pe vremea când soţul meu era la conducere?... întrebă ea.

— Da, Lady Macallister, zbieră Thorpe. Se uită la chipul tiranului de pe perete. Dorim să refacem toată munca aşa cum ar fi dorit dânsul şi să transformăm moşiile Macallister într-un simbol al lui şi al muncii sale.

Dar bătrâna era din nou dusă.

— N-au vrut să-i ridice o statuie, zise ea cu voce tremurată. Ştiţi, eu am încercat. Am scris la primărie. Le-am spus că plătesc eu pentru monument, dar mi-au zis că nu au loc. Auziţi dumneavoastră, n-au loc. Sunt statui peste tot, dar pentru Ian al meu zic că n-au loc.

— Dacă moşiile şi compania ajung din nou bogate, vor trebui să-i ridice un monument, strigă Thorpe în aparatul auditiv. Vor trebui să o facă. Dacă compania ar fi bogată, ar putea să insiste pentru ridicarea unei statui. Ar mai putea să înfiinţeze o bursă sau o fundaţie numită Trustul *Sir* Ian Macallister. Astfel, toată lumea o să-şi amintească de dânsul...

Mai încercase chestia asta odată, dar fără îndoială că nu-l auzise sau nu înţelesese ce-i spunea. De data asta însă îl auzi.

— Ar costa o groază de bani, zise ea cu voce tremurândă, eu nu sunt prea bogată...

De fapt era extrem de bogată, dar probabil nu-şi dădea seama de asta.

— Nu trebuie să plătiţi pentru asta, Lady Macallister, zise el. Compania suportă toate cheltuielile. Dar compania va trebui să se extindă din nou. Şi asta înseamnă bani. Banii necesari vor fi investiţi de prietenii mei.

— Nu ştiu, nu ştiu, se tângui ea şi începu să strănute, dibuind după batista din mânecă. Nu mă pricep la treburi de genul ăsta. Dacă ar fi dragul meu de Ian aici cu mine... Sau domnul Dalgleish. Întotdeauna i-am cerut sfatul, întotdeauna semnează hârtiile în locul meu. Doamnă Barton, vreau să mă întorc în cameră.

— Avem tot timpul, zise brusc însoţitoarea. Haideţi, e timpul să trageţi un pui de somn şi să vă dau medicamentul.

O ajută pe bătrână să se ridice în picioare şi o conduse de-a lungul coridorului în camera de zi. Prin uşa deschisă, Thorpe auzi

vocea profesională comandându-i bătrânei să se urce în pat, precum şi protestele acesteia în timp ce-şi lua medicamentele. În curând, doamna Barton se întoarse în sufragerie.

— Am urcat-o în pat, o să se odihnească un pic, zise ea.

Thorpe arboră un zâmbet îndurerat.

— Se pare că am dat greş, zise el trist. Şi totuşi, vedeţi dumneavoastră, acţiunile pe care le posedă sunt total lipsite de valoare, dacă această companie nu este regenerată cu o nouă conducere şi cu bani lichizi, foarte mulţi, pe care partenerii mei ar fi dispuşi să-i investească.

Se pregăti să plece spre uşă.

— Vă rog să mă scuzaţi dacă v-am deranjat cu ceva, zise el.

— Sunt obişnuită cu deranjul, zise doamna Barton şi chipul i se îmblânzi. De mult timp nu-şi mai ceruse cineva scuze pentru că o deranjase. Doriţi o ceaşcă cu ceai? De obicei iau ceaiul la ora aceasta.

Un anume instinct din străfundul minţii lui Thorpe îl îndemnă să accepte. Pe când şedeau la o ceaşcă de ceai în bucătăria din spate, care era domeniul rezervat însoţitoarei, Martin Thorpe se simţi aproape ca acasă. Bucătăria mamei sale din Battersea fusese la fel. Doamna Barton îi povesti despre Lady Macallister, despre văicărelile şi isteriile acesteia, despre încăpăţânarea şi constanta ambiţie de a-şi învinge surzenia.

— N-a înţeles argumentele dumneavoastră delicate, domnule Thorpe, nici măcar atunci când v-aţi oferit să-i ridicaţi o statuie căpcăunului din sufragerie.

Thorpe fu surprins. Evident, acrita doamnă Barton avea o opinie proprie când stăpâna ei nu era de faţă.

— Cred că face ceea ce îi spuneţi, zise el.

— Mai doriţi o ceaşcă cu ceai? întrebă ea. În timp ce turna lichidul, zise încetişor:

— O, da, face ceea ce-i spun. Depinde totalmente de mine şi ştie lucrul ăsta. Dacă aş pleca n-ar mai găsi altă însoţitoare. În ziua de azi e foarte greu. Oamenii nu mai sunt dispuşi să facă astfel de lucruri în ziua de azi.

— Cred că nu aveţi o viaţă prea fericită, doamnă Barton.

— Da, aşa e, zise ea scurt, dar cel puţin am un acoperiş deasupra capului, mâncare şi haine. Supravieţuiesc. E preţul pe care-l plătesc.

— Pentru că sunteţi văduvă? întrebă Thorpe cu delicateţe.

Lângă pendulă, pe cămin, era proptită fotografia înrămată a

unui tânăr care purta uniforma piloţilor din aviaţia militară britanică. Era îmbrăcat într-o jachetă din piele, cu o eşarfă în picăţele la gât. Un zâmbet larg îi lumina faţa. Privit dintr-un anumit unghi, semăna puţin cu Martin Thorpe.

— Fiul dumneavoastră? întrebă bancherul.

Doamna Barton dădu din cap şi privi fotografia.

— Da, împuşcat în Franţa în 1943.

— Îmi pare rău.

— Asta a fost demult, tare demult. Te obişnuieşti cu ideea.

— Deci nu va putea să aibă grijă de dumneavoastră după moartea bătrânei?

— Nu.

— Atunci cine o să vă îngrijească?

— Mă descurc eu. Fără îndoială că o să-mi lase ceva în testament. O îngrijesc de şaisprezece ani.

— Da, fireşte că o să vă lase ceva. O să aibă grijă de dumneavoastră, fără îndoială.

Petrecu o oră întreagă în bucătăria din spate, dar când plecă era un om mult mai fericit. Era ora când se închideau magazinele şi birourile, dar dintr-o cabină telefonică de la un colţ de stradă sună la birourile companiei Man Con şi în zece minute Endean făcu ceea ce îi ceruse colegul lui.

În West End, un agent de asigurări acceptă să lucreze în birou până târziu în noaptea aceea şi să se întâlnească cu domnul Thorpe a doua zi dimineaţa la ora zece.

În acea seară de joi, Johann Schlinker zbură de la Londra la Hamburg. Îşi aranjase întâlnirea de seară prin telefon de la Hamburg în aceeaşi dimineaţă, sunând acasă şi nu la birou.

Îl întâlni pe diplomatul de la ambasada irakiană pentru cină la ora nouă. Era o masă costisitoare, cu atât mai mult cu cât negustorul neamţ de armament îi înmână companionului său un plic conţinând echivalentul în mărci germane a sumei de 1.000 de lire sterline. În schimb, luă un plic de la arab şi-i cercetă conţinutul. Apoi scoase o foaie de hârtie cu antetul ambasadei.

Scrisoarea era adresată tuturor celor interesaţi şi afirma că subsemnatului, ca diplomat al Ambasadei Irakului la Londra, i se ceruse, din partea Ministerului de Interne şi poliţiei din ţara sa, să-l autorizeze pe Herr Johann Schlinker să negocieze cumpărarea a patru sute de mii de cartuşe de 9 mm pentru expediere în Irak, cu scopul de a reîmprospăta stocurile forţelor poliţieneşti din ţară. Era semnată de diplomat şi purta ştampila şi

sigiliul Republicii Irak, care în mod normal ar fi trebuit să se afle numai pe biroul ambasadorului.

Scrisoarea afirma în continuare că marfa urma să fie în întregime şi exclusiv spre folosinţă Republicii Irak şi că sub nici o formă nu putea fi revândută în întregime sau parţial altei părţi. Era un certificat de ultim beneficiar.

Când se despărţiră era prea târziu ca neamţul să se întoarcă acasă, aşa că îşi petrecu noaptea la Londra şi plecă a doua zi de dimineaţă.

*

Vineri dimineaţa la unsprezece Cat Shannon îl sună pe Marc Vlaminck în apartamentul acestuia de deasupra barului din Ostende.

— L-ai găsit pe tipul căruia ţi-am spus să-i dai de urmă? îl întrebă el după ce se prezentă. Îl avertizase deja pe belgian să vorbească foarte precaut la telefon.

— Da, l-am găsit, replică micuţul Marc. Se ridicase în pat în capul oaselor, în timp ce Anna sforăia uşor lângă el. De obicei barul se închidea între trei şi patru dimineaţa, aşa că amândoi se trezeau de regulă pe la amiază.

— E pregătit să discute afaceri în legătură cu marfa? îl întrebă Shannon.

— Cred că da, zise Vlaminck. Încă n-am abordat chestiunea cu el, dar un amic de afaceri de pe aici afirma că în mod normal s-ar lansa în afaceri după o introducere potrivită făcută de o cunoştinţă comună.

— Mai are marfa despre care ţi-am vorbit la ultima noastră întâlnire?

— Da, rosti glasul din Belgia. Încă o mai are.

— Perfect, zise Shannon. Întâi obţine tu o întâlnire cu el şi spune-i că ai un client care te-a abordat şi care e dispus să discute nişte afaceri. Propune-i să stabilească o întâlnire săptămâna viitoare cu acest client. Spune-i că este un tip de treabă şi de nădejde, un englez cu numele de Brown. Ştii tu ce să-i spui. Stârneşte-i interesul pentru afacere. Spune-i că acest client ar dori să examineze o mostră cu ocazia primei întâlniri şi, în cazul în care corespunde, să discute preţul şi modalitatea de livrare. Te sun la sfârşitul săptămânii să-ţi spun unde mă aflu şi când aş putea să vă întâlnesc. Ai înţeles?

— Bineînţeles, zise Marc. Mă ocup de treaba asta în următoarele câteva zile şi fixez întâlnirea săptămâna viitoare,

urmând să-ţi confirm ulterior.

Schimbară obişnuitele politeţuri şi conversaţia luă sfârşit.

La două şi jumătate sosi o telegramă de la Marsilia. Conţinea numele unui francez şi o adresă. Langarotti spunea că îi va telefona persoanei şi îl va recomanda pe Shannon personal. Telegrama se încheia informând că investigaţiile privind agentul de transport naval erau în plină desfăşurare şi că Shannon urma să primească un nume şi o adresă în răstimp de cinci zile.

Shannon ridică receptorul şi sună la Liniile Aeriene UTA din Piccadilly, pentru a-şi rezerva un loc la o cursă spre Africa în următoarea duminică, de pe aeroportul Le Bourget din Paris. De la BEA rezervă un bilet spre Paris pentru prima cursă de a doua zi dimineaţă, sâmbătă. La amiază plătise deja pentru bilete cu bani gheaţă.

Din banii pe care-i adusese din Germania puse suma de 2.000 de lire sterline într-un plic şi îl lipi pe fundul bagajului său de mână, pentru că vameşii londonezi erau total împotriva ideii ca cetăţenii britanici să părăsească ţara cu mai mult de 25 de lire bani gheaţă sau 300 de lire în cecuri de călătorie.

Imediat după dejun, *Sir* James Manson îl convocă pe Simon Endean în biroul lui. Tocmai terminase de citit raportul lui Shannon şi era plăcut surprins de viteza cu care planul propus de mercenar cu douăsprezece zile înainte era dus la îndeplinire. Verificase conturile şi aprobase cheltuielile. Ceea ce îl încântă cel mai mult fu telefonul pe care îl primise de la Martin Thorpe, care-şi petrecuse jumătate de noapte şi cea mai mare parte a dimineţii cu un agent de asigurări.

— Zici că Shannon va fi plecat în străinătate aproape toată săptămâna viitoare? îi spuse lui Endean când acesta intră în birou.

— Da, *Sir* James.

— Bine. E o treabă care oricum trebuie făcută mai devreme sau mai târziu şi nu văd de ce n-am face-o acum. Lipeşte peste numele de Man Con o bucăţică de hârtie pe care e scris numele Bormac. Apoi întocmeşte un contract de un an pentru angajarea unui funcţionar din Africa de Vest pe numele de Antoine Bobi cu un salariu de 500 de lire sterline pe lună. După ce îl termini mi-l arăţi.

— Bobi? întrebă Endean. Vreţi să spuneţi colonelul Bobi?

— Da, exact. Nu vreau ca viitorul preşedinte al Republicii Zangaro să nu fie de găsit. Săptămâna viitoare, începând de luni,

pleci la Cotonou ca să iei legătura cu acest colonel şi să-l convingi că Bormac Trading Company, al cărei reprezentant eşti, a fost atât de impresionată de discernământul său mintal şi comercial încât ar dori să îl angajeze pe postul de consilier pentru Africa de Vest. Nu-ţi face probleme, n-o să verifice niciodată cine este sau ce reprezintă Bormac. Dacă îi ştiu bine pe tipii ăştia, un salariu gras este tot ceea ce îi interesează. Dacă o duc prost cu banii, asta e pentru noi ca o binecuvântare picată din cer. În continuare, îi mai spui că îndatoririle îi vor fi comunicate mai târziu, dar că singura condiţie a angajării, pentru moment, este să rămână în casa sa din Dahomey în următoarele trei luni sau până când îl vizitezi tu. Convinge-l că va primi o gratificaţie la salariu dacă rămâne unde e. Spune-i că banii vor fi transferaţi în franci locali, în contul lui personal. Sub nici o formă nu trebuie să primească valută forte pentru că s-ar putea s-o şteargă. Ultima chestiune. Când e gata contractul, copiază-l pentru a ascunde urmele schimbării numelui companiei şi ia cu tine numai fotocopiile. În privinţa datei, fă în aşa fel încât ultima cifră a anului să fie ilizibilă. Păteaz-o cu ceva.

Endean îşi însuşi instrucţiunile şi plecă să rezolve problema falsei angajări a colonelului Antoine Bobi.

*

În aceeaşi după-amiază de vineri, imediat după ora patru, Thorpe ieşi din mohorâtul apartament din Kensington cu cele patru chitanţe de transfer al acţiunilor de care avea nevoie. Semnate cuminte de Lady Macallister, martoră fiind doamna Barton. Mai deţinea şi o scrisoare de împuternicire, semnată de bătrâna doamnă, în care domnul Dalgleish, avocatul său din Dundee, trebuia să-i înmâneze domnului Thorpe certificatele de acţiuni la prezentarea scrisorii şi a actului de identitate, precum şi cecul necesar.

Numele beneficiarului acţiunilor rămăsese necompletat, dar Lady Macallister nu observase. Fusese prea deprimată la gândul că doamna Barton îşi face bagajele şi pleacă. Înainte de miezul nopţii, denumirea companiei înregistrate la banca Zwingli pe numele domnilor Adams, Ball, Carter şi Davies urma să umple spaţiile libere. După o vizită la Zurich, în luna următoare, ştampila băncii şi semnătura de confirmare a doctorului Steinhofer urma să completeze formele, iar patru cecuri autentificate pe numele celor patru persoane care cumpărau 7,5% din acţiunile companiei Bormac trebuiau înapoiate din

Elveţia.

Îl costase pe *Sir* James Manson doi şilingi pentru fiecare acţiune dintre cele 300.000 de acţiuni cotate atunci la bursă la un shilling şi un penny sau un total de 30.000 de lire sterline, îl mai costase încă 30.000 de lire sterline, repartizate în acea dimineaţă prin trei conturi de bancă, din care unul fusese retras şi transferat într-un nou cont ce urmărea să asigure o rentă viageră pentru o vârstnică doamnă de companie, ce urma să-i asigure o viaţă confortabilă şi lipsită de griji până la sfârşitul zilelor.

În ansamblu, Thorpe aprecie că ieşise bine. Mult mai important era faptul că totul se petrecuse în perfectă discreţie. Numele de Thorpe nu apărea nicăieri, pe nici un document, renta viageră fusese plătită de un avocat, iar avocaţii sunt plătiţi în primul rând ca să-şi ţină gura; Thorpe era convins că şi doamna Barton era destul de înţeleaptă ca să facă la fel. Şi unde mai pui că totul era legal.

13

Benoit Lambert, cunoscut prietenilor şi poliţiei sub numele de Benny, era un membru neînsemnat al lumii interlope, dar un mercenar formal. De fapt, singura sa apariţie în viaţa mercenarilor se petrecuse când poliţia îl căutase în Paris şi el se hotărâse să ia un avion în direcţia Africa şi să se înroleze în Detaşamentul Şase de Comando din Congo, sub conducerea lui Denard.

Dintr-un motiv ciudat, şefului mercenarilor îi plăcuse de micuţul bărbat şi îi oferise o slujbă la cartierul general, un post care-l ţinea departe de câmpul de luptă. Fusese foarte util în acest post, pentru că acesta îi oferea posibilitatea exercitării unui talent pe care îl avea cu adevărat. Era un fel de vrăjitor în obţinerea a tot felul de lucruri necesare. Scotea ouă din locuri unde nu existau găini şi whisky de unde nu era nici un alambic. Într-o unitate militară, un astfel de om este întotdeauna bine venit şi cele mai multe unităţi beneficiază de unul. Fusese înregimentat în Detaşamentul Şase de Comando aproape un an, până în mai 1967, când mirosise un posibil scandal sub forma probabilei răzmeriţe a Detaşamentului Zece de Comando al lui Schramme împotriva guvernului congolez. Avusese o intuiţie

exactă că Denard şi Detaşamentul Şase urmau să fie implicaţi în lupte şi că exista posibilitatea să se încingă o bătălie serioasă chiar şi pentru ofiţerii din statul major. Pentru Benny Lambert venise momentul să se mişte repede în cealaltă direcţie.

Spre surprinderea lui, i se permisese să plece. Întors în Franţa, îşi cultivase poziţia de mercenar şi ulterior se recomandase drept negustor de arme. Nu era considerat un mercenar deosebit dar, având relaţii diverse, fusese în măsură să mai facă rost de armament acolo unde era nevoie. De obicei, câteva pistoale pentru mafioţii locali, din când în când câte o ladă de automate. Ajunsese să cunoască un diplomat american care era oricând gata să-i furnizeze, pentru o sumă bunicică, un certificat de ultim beneficiar sub forma unei scrisori oficiale de la ambasadă, autentificată prin ştampila respectivă. Cu optsprezece luni în urmă, îi vorbise despre acest lucru unui corsican pe nume Langarotti într-un bar.

Totuşi, vineri seara fu surprins să-l audă pe corsican la telefon sunând de departe ca să-i spună că va fi vizitat acasă a doua zi sau duminică de către Cat Shannon. Auzise de Shannon, dar era conştient de ura teribilă pe care Charles Roux i-o purta mercenarului irlandez şi auzise deja zvonul care circula în rândul mercenarilor din Paris, cum că Roux era gata să plătească oricui i-ar fi dat o informaţie despre Shannon în cazul în care irlandezul şi-ar fi făcut apariţia în Paris. După o lungă meditaţie, Lambert rămase acasă să-l întâlnească pe Shannon.

— Da, cred că pot să obţin acel certificat, zise el când Shannon termină de explicat ceea ce dorea. Omul meu este încă la Paris. Ştii, mă întâlnesc cu el destul de des.

Era o minciună, pentru că de fapt întâlnirile lor erau foarte rare, dar era sigur că putea pune mâna pe afacere.

— Cât? întrebă Shannon scurt.

— 15.000 de franci, zise Benny Lambert.

— Rahat, zise Shannon şi i-o spuse în franceză.

Era una dintre numeroasele expresii pe care le dobândise în Congo, deşi nu era de găsit în cele mai bune dicţionare Larousse.

— Îţi dau 1.000 de lire sterline şi oricum e prea mult.

Lambert calculă. Suma era puţin peste 11.000 de franci la nivelul actual al schimbului.

— OK, zise el.

— Dacă scapi o vorbă despre asta, te belesc ca pe un porc, zise Shannon. Sau nu, mai bine îl pun pe corsican să se ocupe de

tine. Începe de la picioare.

— Să fiu al dracului dacă scap vreun cuvânt, protestă Benny. 1.000 de lire sterline şi-ţi fac rost de hârtie în patru zile. N-o să scot o vorbă, pe ochii mei.

Shannon îi puse pe masă 500 de lire sterline.

— Îţi dau lire sterline, zise el. Jumătate acum, jumătate când mi-l dai.

Lambert fu pe cale să protesteze, dar îşi dădu seama că n-avea rost. Irlandezul nu avea încredere în el.

— Te chem aici miercuri, zise Shannon. Adu hârtia şi-ţi dau restul de 500 de lire.

După ce plecă, Benny Lambert se gândi ce trebuia să facă. În cele din urmă, se hotărî să-i dea hârtia, să-şi ia restul de bani şi să-i spună ulterior lui Roux cele întâmplate.

*

În seara următoare, Shannon zbură în Africa cu un avion care pleca la amiază, ajungând acolo luni dimineaţa în zori.

Călătoria cu maşina prin ţară dură mult. În taxi aerul era înăbuşitor şi maşina zdrăngănea înspăimântător. Era încă mijlocul anotimpului călduros iar cerul fără nici un nor deasupra plantaţiilor de palmieri era albastru ca oul de măcăleandru. Lui Shannon nu-i păsa de loc. Îi plăcea să petreacă o zi şi jumătate în Africa, chiar şi după un zbor de şase ore în care nu dormise deloc.

Peisajul îi era mult mai apropiat decât cel al metropolelor din Europa de Vest. Îi erau familiare zgomotele şi miasmele, imaginea sătenilor mergând pe marginea şoselei la târg, şirurile de femei în costume indiene, tâlvurile şi sarsanalele purtate pe cap cu o siguranţă specifică.

În fiecare sat prin care treceau târgul obişnuit de dimineaţă se desfăşura sub umbrarele dughenelor şubrede, sătenii târguindu-se şi sporovăind, cumpărând şi vânzând, femeile trebăluind prin jurul dughenelor, în timp ce bărbaţii şedeau la umbră şi discutau chestiuni importante, numai de ei înţelese, iar copiii ciocolatii în pielea goală se fugăreau în praf printre picioarele părinţilor.

Shannon avea ambele ferestre deschise. Se lăsă în scaun şi aspiră aerul umed, mirosind a palmieri, fum şi apă stătută. De la aeroport telefonase deja la numărul dat de scriitor şi ştia că era aşteptat. Ajunse puţin înainte de amiază la vila aşezată dincolo de şosea într-un mic parc proprietate personală.

Paznicii îl verificară la intrare, puricându-l din cap până în

picioare înainte de a-i da voie să-şi achite taxiul şi să intre pe poartă. Înăuntru recunoscu un chip, unul dintre slujitorii personali ai bărbatului pe care venise să-l vadă. Servitorul zâmbi larg şi făcu o reverenţă. Îl conduse pe Shannon într-una din cele trei case situate în incinta parcului şi îl introduse într-o sufragerie pustie. Aşteptă singur timp de o jumătate de oră.

Shannon privea pe fereastră, simţind răcoarea aerului condiţionat care îi usca hainele, când auzi scârţâitul unei uşi şi sunetul uşor al unor sandale pe gresia din spatele lui. Se întoarse.

Generalul arăta aproape neschimbat faţă de ultima dată când se întâlniseră pe pista aerodromului învăluită în beznă; aceeaşi barbă bogată, aceeaşi voce profundă de bas.

— Ei bine, domnule maior Shannon, atât de curând? N-ai putut să stai deoparte.

Îl tachina aşa cum făcea de obicei.

Shannon rânji şi îşi strânseră mâinile.

— Am venit pentru că am nevoie de ceva, domnule. Şi pentru că am ceva de vorbit cu dumneavoastră. O idee care îmi stăruie în cap.

— Nu văd ce ar putea să-ţi ofere un exilat sărăcit, zise generalul, dar sunt oricând dispus să te ascult. Dacă îmi aduc bine aminte, aveai nişte idei excelente.

— Aveţi ceva anume, chiar în exil, ceva ce ar putea să-mi fie de folos. Aveţi loialitatea oamenilor dumneavoastră, iar eu am nevoie de oameni.

Cei doi bărbaţi discutară în timpul prânzului şi, în continuare toată după-amiaza. Când se lăsă întunericul încă mai discutau schemele lui Shannon schiţate pe loc şi întinse pe masă. Nu-şi luase cu el decât hârtie albă şi câteva pixuri colorate. Asta în eventualitatea unui control corporal la graniţă.

La apusul soarelui se puseseră deja de acord în privinţa chestiunilor de bază şi în timpul nopţii concepură planul. Abia la trei dimineaţa fu chemată maşina pentru a-l duce pe Shannon înapoi pe coastă, la aeroport, de unde urma să ia cursa de dimineaţă spre Paris.

Când se despărţiră, îşi strânseră din nou mâinile pe terasa aflată deasupra maşinii care îl aştepta, condusă de un şofer somnoros.

— Voi ţine legătura cu dumneavoastră, domnule, zise Shannon.

— Şi eu va trebui să-mi trimit emisarii imediat, răspunse generalul. Oricum, în şaizeci de zile oamenii mei vor fi acolo.

Shannon era obosit mort. Efortul călătoriilor nesfârşite începuse să-şi spună cuvântul, nopţile nedormite, succesiunea monotonă a aeroporturilor şi a hotelurilor, a negocierilor şi a întâlnirilor îl epuizase aproape complet. În maşina care îl ducea spre sud dormi pentru prima dată în ultimile două zile şi moţăi în continuare în cursa spre Paris.

Avionul se opri de prea multe ori, aşa încât avu un somn fragmentat: o oră la Ouagadougou, altă oră pe o pistă uitată de Dumnezeu în Mauritania şi încă una la Marsilia. Ajunse la Le Bourget puţin înainte de şase după-amiaza. Era sfârşitul Zilei a Cincisprezecea.

În timp ce el ateriza la Paris, Martin Thorpe se urca în vagonul de dormit al trenului spre Glasgow, Stirling şi Perth. De acolo avea legătură spre Dundee, unde se aflau birourile vechii firme de avocaţi Dalgleish şi Dalgleish. Avea în servietă documentul semnat înainte de week-end de Lady Macallister în prezenţa doamnei Barton, împreună cu cecurile emise de banca Zwingli din Zurich în număr de patru, fiecare în valoare de 7.500 de lire sterline şi fiecare în măsură să cumpere 75.000 din acţiunile Bormac ale lui Lady Macallister.

— Douăzeci şi patru de ore, se gândi el pe când lăsa transperantele în cuşeta de clasa întâi, făcând să dispară imaginea peronului gării King’s Cross când trenul se puse în mişcare. În douăzeci şi patru de ore totul se va termina şi el se va întoarce acasă cu treaba rezolvată. Peste trei săptămâni va fi numit director în Consiliul de Administraţie, ca urmare a sforilor trase de el şi de *Sir* James Manson. Lungindu-se pe pat cu servieta sub pernă, Martin Thorpe savură perspectiva asta şi îşi ridică privirile în tavan.

*

Mai târziu, în aceeaşi seară de marţi, Shannon se instală într-un hotel nu departe de Madeleine, în inima arondismentului opt al Parisului. Trebui să renunţe la ascunzătoarea sa obişnuită din Montmartre, unde era cunoscut drept Carlo Shannon, pentru că acum folosea numele de Keith Brown. Dar Plaza-Surene îl satisfăcea în aceeaşi măsură. După ce făcu baie şi se bărbieri, se pregăti să iasă pentru cină. Îşi rezervase o masă prin telefon la localul său favorit din cartier, restaurantul Mazagran, iar Madame Michelle îi promisese un *file mignon,* gătit aşa cum îi plăcea lui,

cu o salată de lăptuci şi o sticlă de Pot de Chirouble.

Cele două telefoane pe care le aştepta sosiră aproape în acelaşi timp. Primul fu din partea unui anume domn Lavallon din Marsilia pe care îl cunoştea mai bine sub numele de Jean-Baptiste Langarotti.

— Ai găsit agentul de transport naval? îl întrebă Shannon după ce se salutară.

— Da, zise corsicanul. E în Toulon. Un agent foarte bun, foarte respectabil şi eficient. Are propriul lui depozit în port.

— Cum se numeşte? întrebă Shannon. Îşi pregătise hârtie şi creion.

— Agenţia Maritimă Duphot, zise Langarotti şi dictă adresa. Trimite agenţiei instrucţiunile.

Shannon puse receptorul în furcă şi telefonista hotelului reveni imediat informându-l că un oarecare domn Dupree îl căuta de la Londra.

— Am primit telegrama ta, zbieră Dupree.

Shannon îi dictă numele şi adresa agenţilor din Toulon literă cu literă şi Dupree şi le notă.

— Foarte bine, zise el în cele din urmă. Am pregătit şi prima dintre cele patru lăzi. Voi comunica agenţilor din Londra să expedieze marfa cât mai curând posibil. Apropo, am găsit cizmele.

— Foarte bine, zise Shannon, bravo.

Mai dădu un telefon, de data asta la un bar din Ostende. După ce aşteptă cinsprezece minute vocea lui Marc se auzi în aparat.

— Sunt la Paris, zise Shannon. Omul acela cu mostra de marfă pe care am vrut s-o examinez...

— Da, zise Marc. Am luat legătura cu el. E gata să vă întâlniţi şi să discutaţi preţurile şi termenele.

— Perfect. Voi veni în Belgia joi noaptea sau vineri dimineaţa Spune-i că îi propun să ne întâlnim vineri dimineaţă la micul dejun în camera mea de la Holliday Inn Hotel, de lângă aeroport.

— Îl ştiu, zise Marc. În regulă, îi transmit şi îţi telefonez.

— Sună-mă mâine între zece şi unsprezece, zise Shannon şi închise.

Abia după aceea îşi îmbrăcă sacoul şi plecă în căutarea unei cine îndelung aşteptate şi a unei nopţi întregi de somn atât de râvnită.

*

În timp ce Shannon dormea, Simon Endean călătorea şi el spre

sudul Africii cu o cursă aeriană de noapte. Ajunsese la Paris luni, cu primul zbor şi luase imediat un taxi până la ambasada Dahomey-ului de pe bulevardul Victor Hugo. Aici completase un lung formular de culoare roz, solicitând o viză de turist de şase zile. Aceasta fusese gata înainte de închiderea biroului consular în după-amiaza de marţi şi prinsese cursa de miezul nopţii spre Cotonou, via Niamey. Shannon nu ar fi fost foarte surprins dacă ar fi aflat că Endean mergea în Africa, pentru că presupusese că exilatul colonel Bobi trebuia să joace un rol în schema lui *Sir* James Manson şi că fostul comandant al armatei zangareze făcea antecameră undeva de-a lungul coastei cu manglieri. Dar dacă Endean ar fi ştiut că Shannon tocmai se întorsese dintr-o vizită secretă la un general din aceeaşi regiune a Africii, faptul i-ar fi dat peste cap complet somnul de la bordul aeronavei UTA DC-8 în acea noapte, în ciuda pilulei pe care o luase pentru a dormi fără vise.

*

Marc Vlaminck îl sună pe Shannon la hotel la zece şi un sfert a doua zi.

— E de acord cu întâlnirea şi va aduce mostra, zise belgianul. Vrei să vin şi eu?

— Bineînţeles, zise Shannon. Când ajungi la hotel cere la recepţie numărul camerei domnului Brown. Mai e ceva. Ai cumpărat furgoneta, aşa cum ne-am înţeles?

— Da, de ce?

— Domnul acela a văzut-o?

Urmă o pauză timp în care Vlaminck se gândi.

— Nu.

— Atunci n-o aduce la Bruxelles. Închiriază o maşină şi condu-o tu. Îl iei şi pe el de pe drum. Ai înţeles?

— Da, zise Vlaminck, încă nedumerit. Cum vrei tu.

Shannon, care era încă în pat, dar se simţea puţin mai bine, sună pentru micul dejun şi făcu obişnuitul duş de cinci minute, dintre care patru cu apă fierbinte şi şaizeci de secunde cu apă rece ca gheaţa. Când ieşi de la duş, cafeaua şi chiflele erau pe masă. Făcu două comenzi folosind telefonul de pe noptieră, una cu Benny Lambert la Paris, cealaltă cu domnul Stein de la Lang & Stein din Luxemburg.

— Ai obţinut scrisoarea aceea pentru mine? îl întrebă pe Lambert.

Vocea micuţului escroc sună încordat.

— Da, am luat-o ieri. Din fericire, omul meu a fost de serviciu marţi şi l-am întâlnit chiar în noaptea aceea. A întocmit scrisoarea de recomandare ieri seară. Când o vrei?

— Azi după-amiază, zise Shannon.

— În regulă. Mi-ai pregătit banii?

— Nu-ţi face griji, îi am la mine.

— Atunci vino la mine acasă pe la trei, zise Lambert.

Shannon se gândi câteva clipe.

— Nu, ne întâlnim aici, zise el şi îi dădu lui Lambert numele hotelului. Prefera să-l întâlnească pe omuleţ într-un loc public. Spre surprinderea lui, Lambert încuviinţă, cu o bună dispoziţie evidentă în voce. În treaba asta era ceva necurat, dar Shannon nu-şi putu da seama ce anume. Faptul pe care nu-l realizase era că tocmai îi oferise escrocului parizian informaţia pe care acesta urma să i-o vândă lui Roux.

Domnul Stein vorbea de la celălalt telefon din birou când sună Shannon, aşa încât, decât să aştepte, spuse că va reveni. Ceea ce şi făcu o oră mai târziu.

— În legătură cu şedinţa de lansare a holdingului meu, Tyrone Holdings, începu el.

— Ah, da, domnule Brown, se auzi vocea lui Stein. Totul e în ordine. Ce dată sugeraţi?

— Mâine după-amiază, răspunse Shannon.

Se puseră de acord ca întâlnirea să aibă loc în biroul lui Stein la trei. Shannon îl rugă pe recepţioner să-i rezerve un loc în expresul dintre Paris şi Luxemburg imediat după nouă, a doua zi dimineaţa.

*

— Trebuie să mărturisesc că totul mi se pare foarte ciudat, cu adevărat foarte ciudat.

După aspect şi maniere, domnul Duncan Dalgleish Senior se potrivea întru totul biroului său, iar acesta arăta de parcă ar fi fost scena citirii testamentului lui *Sir* Walter Scott.

Examină îndelung şi cu atenţie cele patru dovezi de transfer de acţiuni, semnate de lady Macallister şi întărite de mărturia doamnei Barton. Murmură „Da, da” cu regret de câteva ori şi privirile pe care le aruncă bărbatului mai tânăr de la Londra fură dezaprobatoare. Era evident neobişnuit să lucreze cu cecuri autentificate de la o bancă din Zurich şi în timp ce le citea le ţinea între degetul arătător şi cel mare. Examină cele patru dovezi din nou când vorbi.

— Vedeţi dumneavoastră, Lady Macallister a mai fost abordată înainte privind vânzarea acestor acţiuni. În trecut, întotdeauna a găsit de cuviinţă să consulte firma Dalgleish, iar eu am considerat întotdeauna de cuviinţă să o sfătuiesc împotriva vânzării acţiunilor, continuă el.

Thorpe se gândi în sinea lui că fără îndoială şi alţi clienţi ai domnului Duncan Dalgleish ţineau cu dinţii de mormane de acţiuni lipsite de valoare pe baza sfatului său, dar expresia chipului lui rămase politicoasă.

— Domnule Dalgleish, trebuie să fiţi de acord cu mine că domnii pe care îi reprezint i-au plătit lui lady Macallister aproape de două ori valoarea acţiunilor, iar dânsa a semnat de bună voie dovezile şi m-a împuternicit pe mine să ridic acţiunile la prezentarea ceculuí sau cecurilor care însumează 30.000 de lire sterline. Pe care dumneavoastră le ţineţi în mână chiar acum.

Bătrânul suspină din nou.

— Este atât de ciudat că nu m-a consultat pe mine mai întâi, zise el trist. De obicei o sfătuiesc în toate chestiunile financiare. Pentru aceasta deţin întreaga împuternicire ca avocat.

— Dar propria sa semnătură este încă perfect valabilă, insistă Thorpe.

— Da, da, împuternicirea mea ca avocat nu invalidează în nici un fel dreptul dânsei de a semna în propriul interes.

— Atunci, v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi da acţiunile, aşa încât să mă pot întoarce la Londra, zise Thorpe.

Bătrânul se ridică anevoie.

— Vă rog să mă scuzaţi domnule Thorpe, zise el cu demnitate şi se retrase într-un birou din interior.

Thorpe ştia că intenţiona să telefoneze la Londra şi se rugă la Dumnezeu ca aparatul de auzit al lui Lady Macallister să necesite intervenţia doamnei Barton ca interpret între cei doi. Bătrânul avocat se întoarse după jumătate de oră. Ţinea în mână un pachet gros de acţiuni vechi şi decolorate.

— Lady Macallister mi-a confirmat ceea ce mi-aţi spus, domnule Thorpe. Fireşte că nu v-aş pune cuvântul la îndoială, înţelegeţi, dar mă simt obligat să vorbesc cu clientul meu înainte de a încheia o tranzacţie atât de mare.

— Bineînţeles, zise Thorpe care se ridică şi îi întinse mâna. Dalgleish se despărţi de acţiuni de parcă ar fi fost ale sale.

O oră mai târziu, Thorpe era în tren, străbătând peisajul de ţară înviorat de primăvară din Angus Country, în drumul său

înapoi la Londra.

*

La şase mii de mile depărtare de dealurile înveşmântate în iarbă neagră ale Scoţiei, Simon Endean stătea lângă silueta mătăhăloasă a colonelului Bobi într-o mică vilă închiriată în cartierul rezidenţial din Cotonou. Sosise cu avionul de dimineaţă şi trăsese la Hotel du Port, al cărui proprietar evreu îl ajutase să depisteze casa unde locuia în condiţii materiale precare ofiţerul zangarez exilat.

Bobi era un uriaş greoi, cu mâini masive, de o brutalitate latentă. Combinaţia îl mulţumi pe Endean. Lui îi era perfect egal cu ce efecte dezastruoase ar putea Bobi să guverneze în Zangaro, urmându-i unui la fel de distructiv Jean Kimba. Ceea ce căuta era un om dispus să acorde companiei Bormac Trading drepturile de minerit ale Muntelui de Cristal, pentru un salariu de mizerie şi o mită zdravănă în contul lui personal. Găsise ceea ce căutase.

În schimbul salariului de 500 de lire pe lună, colonelul era încântat să accepte postul de consultant pentru Africa de Vest la Bormac. Se prefăcuse că studiază contractul adus de Endean, dar englezul observă cu plăcere că, atunci când ajunsese la pagina a doua, pe care Endean o capsase invers între prima şi a treia pagină, expresia lui Bobi nu se schimbase. Era analfabet sau foarte aproape de această ipostază.

Endean îi explică termenii contractului încet, în limba stâlcită pe care o folosea, un amestec de franceză şi engleză stricată. Bobi dădu sobru din cap, în vreme ce ochii lui mici cu albul împăienjenit de vinişoare roşii de sânge studiau intens contractul. Endean sublinie că Bobi urma să rămână în vilă sau în apropierea ei în următoarele două sau trei luni şi că Endean urma să-l întâlnească atunci din nou.

Englezul reuşi să scoată de la el mărturisirea că încă avea un paşaport diplomatic valabil pentru Zangaro, o moştenire a unei vizite pe care o făcuse odată în străinătate, pe când era ministru în Zangaro. Puţin înainte de apusul soarelui, mâzgăli ceva ce putea trece drept semnătură pe document. Nu că o semnătură ar fi contat cu adevărat. Abia mai târziu urma să i se spună lui Bobi că Bormac îl aducea la putere în schimbul acordării drepturilor de minerit, Endean presupunea că, dacă preţul era bun. Bobi nu s-ar da în lături. A doua zi dimineaţa, în zori, Endean se afla în alt avion care îl ducea înapoi la Paris şi mai departe la Londra.

*

Întâlnirea cu Benni Lambert avu loc la hotel, aşa cum se înţeleseseră. Se derulă scurt şi la obiect. Lambert îi înmână un plic pe care Shannon îl deschise imediat. Din el extrase două foi de hârtie, ambele identice, cu antetul ambasadei din Paris a Republicii Togo.

Una dintre foi era albă, cu excepţia unei semnături în partea de jos şi a sigiliului ambasadei. Cealaltă foaie era o scrisoare în care autorul afirma că fusese autorizat de guvernul său să angajeze serviciile lui... pentru a înainta o cerere guvernului... în vederea achiziţionării de arme militare a căror listă era ataşată.

Scrisoarea se încheia cu asigurarea obişnuită că armele aveau, să fie folosite exclusiv de forţele armate ale Republicii Togo şi că nu vor fi oferite sau vândute altcuiva. Şi aceasta era semnată şi decorată cu sigiliul republicii.

Shannon dădu din cap. Era încrezător că Alan Baker va putea să-şi introducă propriul nume ca agent autorizat şi pe cel al Republicii Federale Iugoslavia ca vânzător, în aşa fel încât nimeni să nu poată depista infiltrarea. Îi înmână lui Lambert cele 500 de lire datorate şi părăsi cafeneaua.

Ca majoritatea oamenilor slabi, Lambert era nehotărât. Timp de trei zile, fusese pe punctul de a-l suna pe Charles Roux pentru a-l informa că Shannon e în oraş în căutarea unui certificat de ultim beneficiar. Ştia că mercenarul francez va fi mai mult decât interesat de veste, dar nu ştia de ce. Presupunea că acest lucru se întâmpla deoarece Roux considera Parisul şi pe mercenarii lui ca pe propria lui parohie. N-ar fi privit cu ochi buni faptul că un străin venea acolo pentru a pune la cale o operaţiune cu arme sau angajări de oameni fără să-l bage şi pe Roux în afacere cel puţin ca partener cu drepturi egale, dacă nu chiar ca „patron”, ca şef al proiectului. Roux nu-şi putea imagina că nimeni nu era dispus să-l finanţeze pentru o operaţiune deoarece compromisese deja prea multe, luase de prea multe ori mită şi înşelase prea mulţi oameni la salariu.

Dar lui Lambert îi era frică de Roux şi se gândi că ar trebui să-i spună. Era pe punctul de a o face chiar în acea după-amiază şi chiar ar fi făcut-o dacă Shannon n-ar fi trebuit să-i dea 500 de lire sterline. Dar dacă l-ar fi avertizat pe Roux în aceste condiţii l-ar fi costat pe micul escroc cele 500 de lire şi era sigur că Roux nu i-ar fi dat o sumă atât de mare pentru acest serviciu. Ce nu ştia Lambert era că Roux angajase un contract de ucidere a

irlandezului. Aşa că ignoranţa îi dădu altă idee.

Benny Lambert nu era foarte inteligent, dar crezu că dăduse peste soluţia ideală. Putea să ridice toată mia de lire sterline de la Shannon şi să-i spună lui Roux că irlandezul îl abordase cu o cerere pentru un certificat de ultim beneficiar dar că refuzase prompt. Auzise însă suficiente lucruri despre Shannon ca să se teamă de el şi îi era frică că, dacă Roux ar fi luat contact cu irlandezul prea curând după întâlnirea lui Lambert cu acesta la hotel, Shannon ar fi ghicit de unde vine avertismentul. Se decise să aştepte până a doua zi dimineaţa.

Când în sfârşit îi dădu lui Roux informaţia era prea târziu. Roux telefonase imediat la hotel sub alt nume şi întrebase dacă un anume domn Shannon locuia acolo. Funcţionarul de la recepţie îi răspunsese foarte sincer că nimeni cu acest nume nu era cazat în hotel.

Luat la întrebări, Lambert se sperie de moarte şi pretinse că de fapt nu fusese la hotel, ci că pur şi simplu primise un telefon de la Shannon care îi spusese că stă în acel hotel.

Puţin după nouă, omul lui Roux, Henri Alain, era la recepţia hotelului Plaza-Laurene, unde stabili că singurul englez sau irlandez care stătuse la hotel cu o seară înainte corespundea întru totul descrierii lui Cat Shannon; că numele de pe paşaport fusese Keith Brown şi că îşi rezervase prin recepţie un bilet la expresul de nouă dimineaţa spre Luxemburg. Henri Alain mai află ceva despre o întâlnire pe care domnul Brown o avusese în salonul oaspeţilor în după-amiaza anterioară, precum şi descrierea francezului cu care acesta discutase. La prânz îi raportă toate astea lui Roux.

În apartamentul şefului mercenarilor francezi Roux, Henri Alain şi Raymond Thomard ţinură un consiliu de război. Roux luă decizia finală.

— Henri, de data asta l-am ratat, dar avem noroc că încă nu ştie nimic, aşa că poate foarte bine să se întoarcă la acelaşi hotel data viitoare când trebuie să înnopteze la Paris. Vreau să te împrieteneşti bine, chiar foarte bine cu cineva din rândul personalului de acolo. Data viitoare când omul trage acolo vreau să aflu, dar imediat. Ai înţeles?

Alain dădu din cap.

— Sigur, şefule. Găsesc eu pe cineva înăuntru şi vom afla şi dacă sună să-şi rezerve o cameră.

Roux se întoarse către Thomard.

— Când apare din nou, Raymond, îl aranjezi pe ticălos. Între timp mai ai o trebuşoară de făcut. Rahatul ăla de Lambert ne-a minţit îngrozitor. Ar fi putut să-mi dea informaţia aseară şi am fi putut să terminăm toată treaba încă de ieri. Aşa că probabil a luat bani de la Shannon, apoi a încercat să ia şi de la mine pentru o informaţie depăşită. Fă în aşa fel ca Benny Lambert să nu mai meargă pe picioarele lui în următoarele şase luni.

*

Punerea în circulaţie a companiei cu numele de Tyrone Holdings se derulă mai repede decât îşi imaginase Shannon. Fu atât de rapidă încât se termină aproape înainte de a fi început. Fu invitat în biroul particular al domnului Stein, unde domnul Lang şi un partener mai tânăr erau deja aşezaţi pe câte un scaun. Lângă un perete erau trei secretare, după cum avea să afle, secretarele celor trei funcţionari prezenţi. Cu cele şapte acte de proprietate a acţiunilor în mână, domnul Stein înfiinţă compania în cinci minute. Shannon îi înmână restul de 500 de lire şi cele o mie de acţiuni fură emise. Fiecare persoană prezentă primi câte o acţiune şi semnă pentru ea, apoi i le dădură domnului Stein care acceptă să le ţină în safe-ul companiei. Shannon primi 994 de acţiuni trecute toate pe o singură foaie de hârtie şi semnă pentru ele, apoi o băgă în buzunar. Articolele şi statutul asociaţiei fură semnate de preşedinte şi secretar. Copii din fiecare aveau să fie ulterior depuse la Arhiva Companiilor din Marele Ducat al Luxemburgului. Cele trei secretare fură apoi trimise la treaba lor, consiliul celor trei directori se întâlni şi aprobă obiectivele companiei, procesul verbal fu redactat pe o foaie de hârtie, citit cu voce tare de secretară şi semnat de preşedinte. Asta fu tot. Tyrone Holdings SA exista din punct de vedere legal.

Ceilalţi doi directori dădură mâna cu Shannon, numindu-l domnul Brown, în vreme ce se grăbeau să plece. Domnul Stein îl escortă până la uşă.

— Dacă dumneavoastră doriţi sau dacă partenerii dumneavoastră doresc să cumpere o companie în domeniul de operaţiuni ales pentru a intra în proprietatea holdingului dumneavoastră, îi zise lui Shannon, va trebui să veniţi aici, să ne prezentaţi un cec cu suma respectivă şi să cumpăraţi noua emisiune de acţiuni cu o liră bucata. Formalităţile le puteţi lăsa pe seama noastră.

Shannon înţelese. Orice întrebări s-ar opri la domnul Stein în

calitate de preşedinte al companiei. Două ore mai târziu, prinse avionul de seară spre Bruxelles şi trase la hotelul Holiday Inn puţin înainte de opt.

*

A doua zi dimineaţa imediat după zece, când micuţul Marc Vlaminck bătu la uşa camerei lui Shannon, bărbatul care-l însoţea se recomandă cu numele de Boucher. Această pereche care stătea în prag când Shannon deschise uşa avea un aspect comic. Marc era mătăhălos, dominându-şi tovarăşul şi muşchii îi ieşeau în evidenţă pe tot corpul. Celălalt bărbat era gras, extrem de gras, de parcă ar fi fost actor de comedie bufă. Părea aproape circular, echilibrat ca acei hopa-Mitică din plastic ai copiilor, care nu pot fi răsturnaţi.

Numai la o examinare atentă devenea vizibilă prezenţa a două picioare micuţe, încălţate în pantofi bine lustruiţi care ieşeau de sub masa de carne. În stare de repaus trupul apărea ca o masă compactă.

Capul domnului Boucher părea să fie singurul obiect care deforma conturul a ceea ce apărea ca o masă globulară, uniformă. În vârf era mic şi se revărsa în jos pentru a-i înghiţi gulerul şi a-l ascunde privirilor, carnea fălcilor odihnindu-se mulţumită pe umeri. După câteva secunde, Shannon observă că mai avea şi braţe pe fiecare latură a corpului, unul din ele ţinând o mapă diplomat lucioasă, groasă de cinci inci.

— Vă rog să poftiţi, spuse Shannon, dându-se înapoi.

Boucher intră primul, întorcându-se uşor într-o parte ca să se poată strecura prin uşă, ca o minge imensă învelită în stofă de lână gri cu picăţele. Marc îl urmă, făcându-i cu ochiul lui Shannon de îndată ce-i surprinse privirea. Urmară prezentările şi toţi îşi strânseră mâinile. Shannon îl pofti să ia loc într-un fotoliu dar Boucher alese marginea patului. Era înţelept şi păţit. N-ar mai fi putut niciodată să se ridice din fotoliu.

Shannon turnă cafea pentru toţi şi trecu direct la afaceri. Micuţul Marc se aşeză şi rămase tăcut.

— *Monsieur* Boucher, asociatul şi prietenul meu v-a spus probabil că mă numesc Brown. Sunt de naţionalitate engleză şi sunt aici ca reprezentant al unui grup de prieteni care ar fi interesaţi să achiziţioneze o anumită cantitate de carabine şi pistoale automate. Domnul Vlaminck mi-a menţionat cu amabilitate că e în situaţia de a mă prezenta cuiva care are de vânzare o anumită cantitate de pistoale automate. Înţeleg de la

el că e vorba de pistoale automate Schmeisser de 9 mm, fabricate în timpul războiului dar nefolosite. Totodată, înţeleg şi accept că nu se pune problema obţinerii unei licenţe de export pentru ele, dar faptul e acceptat de prietenii mei care sunt pregătiţi să-şi asume întreaga responsabilitate în această privinţă. Vi se pare corect, nu?

Boucher dădu încet din cap. Nu putea să dea repede.

— Mă aflu în situaţia de a vă putea pune la dispoziţie o anume cantitate din aceste obiecte, zise el precaut. Aveţi dreptate privind imposibilitatea obţinerii unei licenţe de transport. Pentru acest motiv, identitatea oamenilor mei trebuie protejată. Orice afacere pe care am putea-o face va trebui să se bazeze pe bani gheaţă, împreună cu măsurile de securitate pentru oamenii mei.

„Minte, se gândi Shannon, nu există nici un fel de oameni în spatele lui Boucher. El e proprietarul mărfii şi lucrează singur.”

De fapt domnul Boucher, în zilele tinereţii sale, când fusese mai slab, lucrase pentru SS în Belgia ca bucătar la cazarma SS din Namur. Dragostea sa fantastică, ca să nu-i spunem obsesie, pentru mâncare îl atrăsese spre arta culinară şi înainte de război fusese dat afară din slujbă de câteva ori pentru că gusta mai mult decât servea pe ferestruica de la bucătărie. În condiţiile de înfometare din Belgia, în timpul războiului, optase pentru bucătăria unei unităţi SS belgiene, unul din numeroasele grupuri SS locale pe care naziştii le recrutau în ţările ocupate. În SS, presupusese tânărul Boucher, se mânca bine. În 1944, când nemţii se retrăgeau din Namur către frontieră, un camion încărcat cu pistoale automate Schmeisser nefolosite se îndreptase spre est, dar camionul rămăsese în pană. Nu avuseseră timp să repare camionul, aşa că încărcătura fusese mutată într-un bunker din apropiere, a cărui intrare fusese dinamitată. Boucher fusese martorul acestei întâmplări. După câţiva ani se întorsese, dăduse la o parte pământul cu cazmalele şi scosese cele o mie de arme.

De atunci acestea se odihneau în spatele uşii unei trape săpate în podeaua garajului din casa sa de la ţară, o clădire lăsată de părinţii, care muriseră pe la mijlocul anilor ’50. Din când în când vânduse cantităţi mici de Schmeisseruri şi epuizase jumătate din cantitate.

— Dacă automatele sunt în bună stare de funcţionare, aş fi interesat să cumpăr o sută, zise Shannon. Fireşte, plata va fi făcută în bani gheaţă, în orice fel de valută. Toate condiţiile

rezonabile impuse de dumneavoastră vor fi respectate în privinţa transportului. De asemenea, la rândul nostru pretindem discreţie totală.

— Cât despre condiţia lor, domnule, pot să vă spun că toate sunt absolut noi. Vaselina din fabrică e încă neatinsă şi fiecare armă e învelită în ambalaj impermeabil cu sigiliile intacte. Sunt exact aşa cum au sosit din fabrică acum treizeci de ani şi, în ciuda vârstei, sunt probabil cele mai bune pistoale mitralieră fabricate vreodată.

Shannon nu avea nevoie de prelegeri despre ce înseamnă un Schmeisser de 9 mm. Personal ar fi zis că automatul Uzi de producţie israeliană era mai bun, dar era mai greu. Schmeiserul era cu mult mai bun decât automatul Sten şi cu siguranţă la fel de bun ca mult mai modernul Sterling englezesc. Nu-şi formase nici o impresie despre armele americane, sovietice şi chinezeşti. Totuşi, automatele Uzi şi Sterling sunt aproape de neprocurat şi nu poţi să le obţii niciodată în cantităţi mari.

— Pot să văd unul? întrebă el.

Răsuflând greu şi zgomotos, Boucher trase servieta neagră pe care o ţinea pe genunchi şi deschise încuietorile după ce mişcă rotiţele unui cifru. Ridică partea de sus şi împinse servieta în faţă fără să încerce s-o ridice.

Shannon se sculă, traversă camera şi luă servieta. O puse pe pat şi scoase Schmeiserul.

Era o armă minunată. Shannon mângâie metalul neted albastru închis, apucă mânerul şi ţinu arma în aer, constatând cât era de uşoară. Trase înapoi şi închise patul armei, acţionă mecanismul chiulasei de câteva ori şi examină percutorul. Interiorul era nefolosit, neatins.

— Aceasta este o mostră, gâfâi Boucher. Bineînţeles, vaselina din fabrică a fost îndepărtată şi nu are pe ea decât un uşor strat protector. Celelalte sunt identice. Noi nouţe.

Shannon puse arma jos.

— Foloseşte muniţie standard de 9 mm, ceea ce e uşor de găsit, zise Boucher amabil.

— Mulţumesc, ştiu, zise Shannon. Dar încărcătoarele? După cum ştiţi, nu se prea găsesc pe toate drumurile.

— Pot să furnizez cinci pentru fiecare armă, zise Boucher.

— Cinci? întrebă Shannon cu uimire prefăcută. Am nevoie de mai mult de cinci. De cel puţin zece.

Începuse târguiala, Shannon plângându-se în legătură cu

incapacitatea negustorului de arme de a furniza încărcătoare, belgianul protestând că asta era limita pe care o putea oferi pentru fiecare armă fără să rămână în pagubă. Shannon propuse 75 de dolari pentru fiecare Schmeisser, cu totul o sută de automate; Boucher pretindea că trebuia să descompleteze cel puţin 250 de arme şi că pentru 100 va trebui să ceară 125 de dolari pe bucată. Două ore mai târziu se opriră la 100 de automate cu 100 de dolari bucata. Fixară timpul şi locul pentru următoarea seară de miercuri după lăsarea întunericului şi se puseră de acord privind metoda livrării. Când terminară, Shannon se oferi să-l ducă pe Boucher cu maşina lui Vlaminck înapoi în locul de unde venise, dar grăsanul preferă să ia un taxi până în centrul Bruxelles-ului, de unde urma să ajungă acasă.

Se gândea că irlandezul, despre care era sigur că venea din partea Armatei Republicane Irlandeze, ar putea să-l ducă într-un loc liniştit şi să-l tortureze pentru a divulga unde erau ascunse armele. Boucher avea perfectă dreptate. Încrederea era o slăbiciune prostească şi inutilă în afacerile cu arme de pe piaţa neagră.

Vlaminck îl escortă pe grăsan cu servieta lui aducătoare de moarte până în hol şi îl conduse la taxi. Când se întoarse Shannon îşi făcea bagajele.

— Înţelegi ce am vrut să spun în legătură cu furgoneta pe care am cumpărat-o? îl întrebă pe micuţ.

— Nu, răspunse celălalt.

— Va trebui să folosim furgoneta pentru ridicarea armelor miercuri seara, îl lămuri Shannon. Nu văd nici un motiv pentru care Boucher ar trebui să ştie numerele de înregistrare adevărate. Pregăteşte un set de numere false pentru miercuri seara. Le folosim numai o oră, dar dacă Boucher vrea să informeze pe cineva, vor constata că nu e vorba de aceeaşi furgonetă.

— OK, Cat. Voi fi gata. Am făcut rost de garaj acum două zile iar restul de marfă e în regulă. Pot să te duc undeva? Dispun de maşina închiriată pentru tot restul zilei.

Shannon îl puse pe Vlaminck să-l ducă înspre vest, la Bruges şi să-l aştepte într-o cafenea, în timp ce Shannon se duse la bancă. Domnul Goossens era plecat la masă, aşa că cei doi îşi luară şi ei prânzul într-un mic restaurant din piaţeta centrală iar Shannon se întoarse la bancă la două şi jumătate.

În contul lui Keith Brown mai erau 7.000 de lire sterline dar un

debit de 2.000 de lire sterline pentru salariile celor patru mercenari trebuia plătit în nouă zile. Scoase un cec pe numele lui Johan Schlinker şi îl puse într-un plic ce conţinea o scrisoare de la el către Schlinker pe care o scrisese în camera lui de hotel, târziu, cu o noapte în urmă. Îl informă pe Schlinker că cecul de 4.800 de dolari alăturat era destinat diverselor articole şi echipamentului nautic pe care le comandase cu o săptămână în urmă. Îi dădu neamţului numele şi adresa agentului de transport maritim din Toulon către care trebuia să fie expediată întreaga marfă. Domnul Jean-Baptiste Langarotti era cel care se va îngriji de întocmirea actelor. În fine, îl informă pe Schlinker că se va interesa telefonic dacă certificatul de ultim beneficiar pentru muniţia de 9 mm comandată era în ordine.

Cealaltă scrisoare era destinată lui Alan Baker, pe adresa acestuia din Hamburg. Cecul de 7.200 de dolari pe care îl conţinea era pentru Baker iar scrisoarea lui Shannon afirma că suma reprezenta un avans de 50% pentru cumpărarea bunurilor despre care discutaseră la cina de la Atlantic cu o săptămână în urmă. Incluse certificatul de ultim beneficiar de la guvernul togolez, precum şi foaia goală provenind din aceeaşi sursă. În fine, îi recomandă lui Baker să treacă direct la cumpărarea bunurilor şi îi promise că va ţine în mod regulat legătura cu el la telefon pentru a vedea cum merge treaba.

Când plicurile ajunseră în cutia de scrisori, Shannon îl puse pe Vlaminck să-l ducă mai departe la Ostende, bău câteva beri cu belgianul într-un bar din apropierea portului şi îşi cumpără un bilet pentru feribotul de seară spre Dover.

Ajunse la gara Victoria pe la miezul nopţii. Pe la unu, în acea noapte de sâmbătă, era deja în pat şi dormea. Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de culcare fu să trimită o telegramă pe adresa de post-restant a lui Endean, informându-l că se întorsese şi că trebuiau să se întâlnească.

*

Poşta de sâmbătă dimineaţa îi aduse o scrisoare, trimisă în regim de urgenţă de la Malaga în sudul Spaniei. Era adresată lui Keith Brown, dar începea cu „Dragă Cat”. Venea din partea lui Kurt Semmler şi îl informa scurt că acesta din urmă găsise o barcă, un vas de pescuit cu motor construit cu douăzeci de ani în urmă într-un şantier englezesc înregistrat la Londra, proprietatea unui cetăţean britanic. Naviga sub pavilion britanic, era lungă de 90 picioare şi cântărea 80 de tone, cu o cală la mijlocul vasului,

mare şi spaţioasă şi una mai mică la pupa. Era trecută în categoria iahturilor particulare dar putea fi reînregistrată drept cabotier.

Semmler scria mai departe că vasul putea fi cumpărat pentru suma de 20.000 de lire sterline şi că doi membri ai echipajului meritau să fie angajaţi de noul proprietar. Totodată, era sigur că va putea găsi angajamente bune pentru ceilalţi doi membri ai echipajului.

Încheie spunând că locuieşte la hotel Palacio din Malaga şi îi ceru lui Shannon să-l contacteze acolo, comunicându-i data sosirii pentru a inspecta vasul.

Ambarcaţiunea se numea M.Y. *Albatros.*

Shannon sună la BEA şi îşi rezervă un loc la cursa spre Malaga pentru luni dimineaţa, un bilet dus întors cu data de întoarcere nespecificată pentru care urma să plătească în bani gheaţă la aeroport. Apoi îi telegrafie lui Semmler la hotel ca să-i comunice ora sosirii şi numărul cursei.

*

Endean îl sună pe Shannon în acea după-amiază, după ce-şi parcurse corespondenţa şi citi telegrama. Se întâlniră la ora cinci în acea seară la apartament. Shannon îi prezentă lui Endean un al treilea raport amănunţit, precum şi situaţia fondurilor şi a cheltuielilor.

— Va trebui să operezi alte transferuri de bani, dacă vrem să avansăm în următoarele săptămâni, îi spuse Shannon. Ne apropiem de momentul cheltuielilor importante – armele şi vasul.

— De câţi bani ai nevoie imediat? îl întrebă Endean.

Shannon zise:

— 2.000 pentru salarii, 4.000 pentru bărci cu motor, 4.000 pentru pistoale automate şi peste 10.000 pentru muniţie de 9 mm. Asta înseamnă peste 20.000. Mai bine trimiţi 30.000 sau săptămâna viitoare mă prezint din nou.

Endean scutură din cap.

— Trimit numai 20.000, zise el. Mă poţi contacta ori de câte ori ai nevoie de bani. Apropo, aş dori să văd câte ceva din marfă. Într-o lună ai cheltuit deja 50.000 de lire sterline.

— Nu poţi, zise Shannon. Muniţia nu este încă cumpărată, nici bărcile, motoarele şi aşa mai departe. Nu sunt cumpărate nici mortierele, bazucile şi automatele. Plăţile pentru toate acestea trebuie efectuate înainte, în bani gheaţă. Am explicat această chestiune în primul meu raport către asociaţii dumitale.

— Cu banii ăştia ar fi bine să faci totuşi nişte cumpărături, scrâşni el.

Shannon îi înfruntă privirea.

— Nu mă ameninţa, Harris. Au mai încercat şi alţii şi au păţit-o. Apropo, ce ai de gând cu barca?

Endean se ridică.

— Comunică-mi numele bărcii şi de la cine e cumpărată. Voi transfera banii direct din contul meu elveţian.

— Cum doreşti, zise Shannon.

În seara aceea cină singur dar copios şi se culcă devreme. Duminica va fi zi liberă şi aflase că Julie Manson era deja acasă în Gloucestershire, cu părinţii ei. Când ajunse la brandy şi cafea era cufundat în gânduri, numărând săptămânile în gând şi încercând să vizualizeze atacul asupra palatului din Zangaro.

*

Pe la mijlocul dimineţii de duminică, Julie Manson se decise să sune la apartamentul din Londra al noului ei iubit şi să vadă dacă acesta era acolo.

Afară, ploaia de primăvară cădea ca o perdea groasă peste ţinutul Gloucestershire. Sperase să poată pune şaua pe frumosul armăsar pe care tatăl ei i-l dăruise cu o lună în urmă şi să galopeze prin parcul ce înconjura conacul familiei.

Sperase ca acesta să fie un tonic pentru sentimentul ce o copleşea când se gândea la bărbatul de care se îndrăgostise. Dar ploaia îi făcu să-i piară cheful de călărie. Se văzu obligată să bântuie prin casă, ascultând pălăvrăgeala mamei sale despre misiuni de caritate şi comitete de protecţie a orfanilor sau să privească ploaia ce cădea în grădină.

Tatăl ei lucra în biroul lui, dar îl văzuse plecând spre grajduri să discute cu şoferul cu câteva minute înainte. Pentru că mama sa trăgea cu urechea la telefonul din hol, se hotărî să folosească derivaţia din birou.

Ridicase receptorul de pe birou în încăperea pustie, când privirea i se opri pe hârtiile înşirate pe birou. Peste ele era pus un singur dosar. Observă titlul şi ridică uşor coperta ca să privească prima pagină. Un nume notat pe aceasta o făcu să îngheţe. Telefonul continuă să-i bâzâie furios la ureche. Numele era Shannon.

Ca majoritatea adolescentelor, avusese şi ea visurile ei, amintindu-şi cum şedea în bezna dormitorului de la internat, jucând rolul eroinei cu o sută de aventuri teribile, salvându-l pe

omul iubit de la o soartă cumplită, pentru a fi ulterior recompensată de devotamentul lui până la moarte. Spre deosebire de multe alte fete de vârsta ei, nu se maturizase niciodată complet. În urma întrebărilor insistente ale lui Shannon despre tatăl ei, aproape că se transpusese în rolul unei fete agent ce acţiona în folosul iubitului ei.

Necazul era că cele mai multe lucruri pe care le ştia despre tatăl ei erau fie personale, în ipostaza acestuia de tătic indulgent, fie foarte plictisitoare. Despre afacerile acestuia nu ştia nimic. Iată însă că aici, într-o ploioasă dimineaţă de duminică, şansa îi surâdea.

Îşi aruncă ochii pe prima pagină a dosarului, dar nu înţelese nimic. Văzu cifre, preţuri, a doua referinţă la numele lui Shannon, menţionarea numelor mai multor bănci şi două referiri la un bărbat numit Clarence. Nu putu merge mai departe. Fu întreruptă de o apăsare pe clanţă.

Tresărind, scăpă din mână coperta dosarului, se dădu un pas în spate şi începu să bombăne în telefon. Tatăl ei apăru în prag.

— E în regulă, Christine, va fi minunat, scumpo. Atunci ne vedem luni. Pa, vorbi ea în receptor, după care îl puse în furcă.

Expresia dură a chipului tatălui ei se îmblânzi când văzu că persoana din încăpere era fiica lui. Se îndreptă spre birou.

— Acum ce mai pui la cale? întrebă el cu asprime prefăcută.

Drept răspuns, îi înconjură gâtul cu braţele ei moi şi îl sărută pe obraz.

— Tocmai vorbeam cu o prietenă la Londra, tăticule, răspunse cu vocea ei de adolescentă. Mama se tot învârtea prin hol aşa că am intrat aici.

— Hm... Ai telefon chiar în camera ta. Pentru convorbiri particulare te rog să-l foloseşti pe acela.

— În regulă, tăticule.

Îşi aruncă din nou privirea spre hârtiile de sub dosarul de pe birou, dar scrisul era prea mărunt să-l poată citi şi conţinea mai ales coloane cu cifre. Nu putu să desluşească decât titlurile. Acestea se refereau la preţuri din domeniul mineritului. Apoi tatăl ei se întoarse şi o privi.

— De ce nu mai termini odată cu munca asta plicticoasă? Mai bine vino cu mine să mă ajuţi să punem şaua pe Tamerlan, îi ceru ea. Ploaia va înceta curând şi aş putea să ies la călărie.

Zâmbi către fata pe care o iubea ca pe ochii din cap.

— Pentru că munca asta plicticoasă pare-se că ne îmbracă şi

ne hrăneşte pe toţi, zise el. Dar oricum am să vin. Dă-mi răgaz câteva minute şi vin după tine în grajd.

În faţa uşii, Julie Manson se opri şi respiră adânc. Era sigură că nici Mata Hari nu s-ar fi putut descurca mai bine.

14

Autorităţile spaniole sunt mult mai tolerante cu turiştii decât se crede în general. Milioane de scandinavi, germani, francezi şi britanici invadează Spania în fiecare primăvară şi vară. Statistica arată că un anume procent din aceştia nu au intenţii curate, autorităţile trebuind să facă faţă multor probleme. De exemplu, trecerea a două cartoane de ţigări şi nu a unuia singur cum permite legea, care pe aeroportul din Londra ar fi fost sancţionată, în Spania e trecută cu vederea.

Atitudinea autorităţilor spaniole a fost întotdeauna aceea că un turist trebuie să facă eforturi ca să ajungă să dea de necaz în Spania dar, odată ce a reuşit, nu-l iartă şi îi fac viaţa grea. Cele patru lucruri la care se înfurie când le descoperă în bagajul pasagerilor sunt armele sau explozibilele, drogurile, pornografia şi propaganda comunistă. Vameşi din alte ţări ar putea să se supere pentru două sticle de brandy, dar ar permite introducerea revistei Penthouse. Nu însă şi în Spania. Aşa cum orice spaniol afirmă cu bucurie, Spania e diferită.

În acea minunată după-amiază de luni, vameşul de pe aeroportul din Malaga aruncă o privire indiferentă teancului de 1.000 de lire sterline în bancnote folosite de 20 de lire pe care le găsi în bagajul de mână al lui Shannon şi ridică din umeri. Chiar dacă îşi dăduse seama că pentru a aduce banii la Malaga Shannon fusese nevoit să-i treacă prin vamă pe aeroportul din Londra, ceea ce era interzis, nu avu nici o reacţie. Oricum, asta era problema Londrei. Nu găsi numere din revistele *Sexy Giris* sau *Soviet News* şi făcu semn călătorului să treacă mai departe.

Kurt Semmler arăta sănătos şi bronzat după cele trei săptămâni petrecute în Mediterana în căutarea unor nave de vânzare. Era la fel de supt şi fuma în continuu, un obicei care îi răcorea nervii când era în acţiune. Dar bronzul pielei îi dădea un aer de sănătate şi îi scotea în evidenţă cu o claritate izbitoare părul de culoarea spicului de grâu şi ochii de un albastru ca gheaţa.

În timp ce taxiul cu care îl aşteptase Semmler îi ducea de la aeroport în oraşul Malaga, îi spuse lui Shannon că fusese la Napoli, Genova, La Valletta şi Marsilia, în căutarea unor mai vechi cunoştinţe din lumea ambarcaţiunilor, verificând listele cu agenţi de transport maritim perfect respectabili şi a negustorilor de vase oferite spre vânzare şi că vizitase câteva pe când stăteau ancorate în porturi. Văzuse mai multe, dar nici unul potrivit. Auzise de altele în porturi pe care nu le vizitase şi le respinsese deoarece îşi dăduse seama după numele căpitanilor că trebuie să fi avut activităţi suspecte. În urma investigaţiilor sale, alcătuise o listă cu şapte nume. Nava *Albatross* era a treia.. Despre calităţile ei tot ce putea spune era că arăta bine.

Îi rezervase lui Shannon o cameră la hotelul Malaga Palacio pe numele de Brown şi Shannon se opri mai întâi acolo. Puţin după ora patru trecură de porţile generoase ale scuarului Acera de la Marina, în drum spre docuri.

Albatross era ancorată într-un chei situat la celălalt capăt al portului. Era întocmai cum o descrisese Semmler şi vopseaua albă strălucea în soarele fierbinte. Se urcară la bord şi Semmler îl prezentă pe Shannon proprietarului şi căpitanului George Allen care îi arătă vasul. Foarte curând, Shannon ajunse la concluzia că era prea mic pentru scopurile lui. Avea o cabină de dormit de două locuri, două cabine de o singură persoană şi un salon unde saltelele şi sacii de dormit puteau fi aşezaţi direct pe podea. Cala putea fi transformată la nevoie în zonă de dormit pentru alţi şase oameni, dar cu un echipaj de patru oameni plus cei cinci ai lui Shannon, ar fi stat ca sardelele. Se blestemă în gând pentru că nu-l prevenise pe Semmler că mai aştepta încă şase oameni care aveau să fie cazaţi la bord.

Shannon verifică documentele navei, care păreau să fie în ordine. Era înregistrată în Marea Britanie şi hârtiile de la camera de comerţ o confirmau.

Shannon petrecu o oră cu căpitanul Allen, examinând facturile şi chitanţele care atestau cantitatea de muncă efectuată la bord în ultimele câteva luni. Apoi verifică jurnalul de bord al navei.

Plecă cu Semmler puţin înainte de şase şi merse pe jos până la hotel adâncit în gânduri.

— Care e treaba? îl întrebă Semmler. Totul e în regulă.

— Nu e asta, zise Shannon. E prea mică. E înregistrată ca yaht particular. Nu aparţine unei companii de transport. Lucrul care mă îngrijorează este că ar putea să nu fie acceptată de autorităţi

ca un vas potrivit pentru a prelua la bord un transport de arme.

Când se întoarseră la hotel era prea târziu pentru a da telefoanele pe care intenţiona să le dea, aşa că aşteptară până a doua zi dimineaţa. Puţin după nouă, Shannon sună la Compania de Asigurări Lloyd's din Londra şi ceru să fie consultată lista yahturilor. *Albatross* figura acolo înregistrat ca un keci auxiliar de 74 de tone NRT, cu portul de origine la Milford şi portul de rezidenţă la Hooe, ambele în Marea Britanie.

— Atunci ce naibii face aici? se întrebă el şi apoi îşi aminti metoda de plată ce-i fusese impusă.

Al doilea telefon la Hamburg lămuri problema.

— *Nein,* nu un yaht particular, te rog, zise Johann Schlinker la telefon. Posibilitatea de a nu fi acceptat pentru transportul de marfă este foarte mare.

— OK. Când trebuie să ştii numele vasului? întrebă Shannon.

— Cât mai curând posibil. Apropo, am primit transferul de credit pentru articolele pe care le-ai comandat în biroul meu. Acestea urmează să fie ambalate în lăzi de lemn şi trimise în Franţa la adresa pe care mi-ai dat-o. În al doilea rând, am documentele necesare pentru cealaltă comandă şi, de îndată ce primesc banii cuveniţi, continui acţiunea şi cumpăr marfa.

— Care e ultima dată când trebuie să afli numele vasului de transport? strigă Shannon în aparat.

Urmă o pauză, timp în care Schlinker se gândi.

— Dacă primesc cecul în răstimp de cinci zile, pot să lansez imediat comanda. Numele vasului e necesar pentru licenţa de export. Cam la cincisprezece zile după asta.

— O vei avea, zise Shannon şi puse receptorul în furcă.

Se întoarse spre Semmler şi îi explică ce se întâmplase.

— Îmi pare rău, Kurt. Trebuie să fie o companie înregistrată în afacerile de transport maritim şi trebuie să fie un vas de transport autorizat, nu un yaht particular. Va trebui să continui căutarea. Dar vreau numele vasului în termen de douăsprezece zile şi nu mai târziu. Trebuie să-i comunic omului din Hamburg numele navei în douăzeci de zile sau mai puţin.

Cei doi bărbaţi se despărţiră în acea seară la aeroport. Shannon se întoarse la Londra iar Semmler luă cursa de Madrid. De acolo plecă mai departe la Genova, următorul lui port de destinaţie.

Era târziu când Shannon ajunse din nou la apartamentul lui. Înainte de a se culca, sună la BEA şi îşi rezervă un loc pentru

zborul de după-amiază spre Bruxelles. Apoi îl sună pe Marc Vlaminck şi îi ceru să se prezinte la aeroport ca să-l ia cu maşina la sosire, să-l ducă mai întâi la Bruges pentru o vizită la bancă şi apoi la întâlnirea cu Boucher pentru livrarea echipamentului.

Era sfârşitul Zilei a Douăzeci şi doua.

*

Domnul Harold Roberts era un om folositor. Născut cu şaizeci şi doi de ani în urmă dintr-un tată britanic şi o mamă elveţiană, fusese educat în Elveţia după moartea prematură a tatălui şi îşi păstrase dubla cetăţenie. Îşi începuse activitatea în domeniul bancar la o vârstă fragedă şi lucrase douăzeci de ani în Zurich la una dintre cele mai importante bănci ale Elveţiei, înainte de a fi trimis la sucursala acesteia de la Londra ca director adjunct.

Aceasta se întâmplase imediat după război iar în ultimii douăzeci de ani de carieră obţinuse postul de director al secţiei de investiţii şi, ulterior, pe cel de director general al sucursalei din Londra, ieşind la pensie la vârsta de şaizeci de ani. După pensionare, se stabilise în Marea Britanie, dispunând ca pensia să-i fie plătită în franci elveţieni.

De la retragerea din activitate, îşi oferise serviciile pentru îndeplinirea mai multor sarcini delicate în folosul nu numai a foştilor săi patroni, ci şi al altor bănci elveţiene, în acea după-amiază de miercuri, se ocupa tocmai de aşa ceva.

Fusese nevoie de o scrisoare formală de introducere din partea băncii Zwingli către preşedintele şi secretarul lui Bormac pentru a-l prezenta lor pe domnul Roberts, iar acesta, la rândul lui, prezentase scrisori confirmând angajarea lui ca agent al băncii Zwingli din Londra.

Două întâlniri ulterioare avuseseră deja loc între domnul Roberts şi secretarul companiei, al doilea fiind secondat de preşedinte, maiorul Luton, fratele mai tânăr al defunctului subdirector decedat al lui *Sir* Ian Macallister din Orientul îndepărtat.

Se puseseră de acord asupra întrunirii extraordinare a Consiliului de Administraţie care fusese convocat în birourile din City ale secretarului companiei Bormac. În afară de avocat şi de maiorul Luton, încă un alt director acceptase să vină la Londra pentru întrunire şi era prezent. Deşi doi directori puteau alcătui un comitet executiv, trei ofereau o majoritate categorică. Luaseră în discuţie rezoluţia înaintată de secretarul companiei, precum şi documentele pe care acesta le aşezase în faţa lor. Cei

patru acţionari absenţi ale căror interese cădeau în responsabilitatea băncii Zwingli nu posedau, fără îndoială, împreună 30% din acţiunile companiei. Fireşte că aceştia împuterniciseră banca Zwingli să acţioneze în numele lor şi, în mod incontestabil, banca îl numise pe domnul Roberts să o reprezinte.

Chestiunea care încheiase discuţia era simplă: un consorţiu de oameni de afaceri acceptase să cumpere o cantitate importantă de acţiuni Bormac. Erau credibili atunci când banca lor afirma că intenţionau să investească în companie capital substanţial şi s-o întinerească? O astfel de politică nu putea fi nocivă preţului acţiunilor iar toţi cei trei directori erau acţionari. Rezoluţia fusese propusă, susţinută şi aprobată. Domnul Roberts fusese cooptat în Consiliul de Administraţie ca director plin, reprezentând interesele băncii Zwingli. Nu se sinchisise nimeni să modifice regulamentul companiei, care stipula că doi directori erau suficienţi pentru a aproba o hotărâre, deşi acum nu mai erau cinci directori, ci şase.

*

Domnul Keith Brown devenise un vizitator destul de regulat al oraşului Bruges şi un client apreciat la Kredietbank. Fu primit cu obişnuita cordialitate de domnul Goossens şi acesta din urmă îi confirmă că sosise în acea dimineaţă din Elveţia un credit de 20.000 de lire sterline. Shannon scoase 10.000 de dolari bani gheaţă şi un cec autentificat al băncii de 25.000 de dolari în favoarea lui Johann Schlinker din Hamburg.

De la cel mai apropiat oficiu poştal, îi trimise cecul lui Schlinker împreună cu o scrisoare din partea lui în care îi cerea negustorului de arme să continue achiziţiile din Spania.

El şi Marc Vlaminck aveau vreo patru ore de omorât înainte de întâlnirea cu Boucher şi îşi petrecură două ore bând liniştiţi un ceai în Bruges, înainte de a pleca la destinaţie.

Între Bruges şi Gent era o porţiune părăsită de şosea care se întindea patruzeci şi patru de kilometri spre răsărit. Datorită faptului că şoseaua şerpuieşte printre parcelele cultivate, cea mai mare parte a vehiculelor preferă să folosească noua autostradă E-5 care leagă cele două oraşe flamande trecând prin Ostende spre Bruxelles. La jumătatea drumului, pe şoseaua cea veche, cei doi mercenari găsiră în cele din urmă ferma părăsită descrisă de Boucher, sau mai degrabă descoperiră indicatorul albit de ploi ce le arătă drumul spre fermă, ascuns vederii de un

pâlc de arbori.

Shannon parcă maşina după ce trecu de locul respectiv, iar Marc coborî şi cercetă ferma. Se întoarse douăzeci de minute mai târziu pentru a confirma că ferma era într-adevăr părăsită şi că semnele arătau că nimeni nu mai trecuse pe acolo de mult. Nu detectă nici un fel de semne care să-i confirme că cineva ar fi pregătit o primire neplăcută celor doi cumpărători.

— E cineva în casă sau prin împrejurimi? întrebă Shannon.

— Poarta principală şi intrarea din spate a casei sunt ferecate. Se pare că nimeni n-a intrat acolo. Am verificat hambarele şi grajdurile. Pustii.

Shannon se uită la ceas. Se lăsase deja întunericul şi mai aveau încă o oră de aşteptat.

— Treci acolo şi fii cu ochii în patru, ordonă el. Eu supraveghez intrarea principală de aici.

După ce Marc plecă, Shannon verifică din nou furgoneta. Era veche şi rablagită, dar putea fi folosită, iar motorul fusese verificat de un mecanic priceput. Shannon luă cele două numere de înregistrare false prevăzute cu bandă adezivă. Acestea, puteau fi îndepărtate uşor odată ce furgoneta era departe de fermă, dar nu văzu nici un motiv pentru care Boucher ar fi putut reţine numerele adevărate. Pe fiecare portieră a furgonetei erau două afişe publicitare care îi ofereau vehiculului un aspect distinct, dar care puteau fi îndepărtate oricând la nevoie. În portbagaj erau cinci-şase saci voluminoşi de cartofi pe care Vlaminck îi adusese la sugestia lui, precum şi o scândură lată de lemn făcută în aşa fel încât să formeze un oblon interior când era pusă la locul ei. Satisfăcut, îşi continuă supravegherea vigilentă de pe şosea.

Maşina pe care o aştepta apăru la cinci fără opt minute. Când încetini şi coti pe drumul spre fermă, Shannon observă silueta şoferului aplecat asupra volanului şi lângă el un morman de om cu o bilă în loc de cap care nu putea fi decât domnul Boucher. Luminile vehiculului dispărură pe drumul din spatele copacilor. Se părea că Boucher juca cinstit.

Shannon îi acordă trei minute, apoi porni cu furgoneta pe drumul neasfaltat. Când ajunse la fermă, maşina lui Boucher îl aştepta cu luminile aprinse.

Opri motorul şi coborî din maşină, lăsând luminile aprinse şi botul furgonetei lui aflându-se la zece picioare în spatele maşinii lui Boucher.

— *Monsieur* Boucher, zise el în întuneric. În acelaşi petec de beznă se afla şi el, fiind luminat puţin de farurile propriului automobil.

— *Monsieur* Brown, îl auzi şuierând pe Boucher şi grăsanul îşi făcu apariţia. Evident, îşi adusese „gorila”, un tip solid şi musculos pe care Shannon îl evaluă ca fiind mai degrabă o brută Cu mişcări lente. Ştia că Marc putea să se mişte ca un balerin dacă era cazul. Dacă ieşea cu scandal nu era, deci, nici o problemă.

— Ai banii? întrebă Boucher, apropiindu-se.

Shannon arătă cu mâna spre locul şoferului.

— Schmeisserele există?

Boucher îşi întinse mâna grăsulie spre maşina care îl adusese.

— În portbagaj.

— Îţi propun ca amândoi să ne punem marfa pe pământ între furgonete, zise Shannon.

Boucher se întoarse şi îi spuse ajutorului său ceva în flamandă, ceea ce Shannon nu înţelese. Omul se îndreptă spre spatele maşinii lui şi deschise portbagajul.

Shannon se încordă. Dacă urma vreo surpriză, aceasta putea apărea la deschiderea uşilor. Nu se întâmplă nimic.

Lumina difuză de la farurile furgonetei expuse vederii zece lăzi pătrate şi joase şi o cutie de carton fără capac.

— Prietenul tău nu-i aici? întrebă Boucher.

Shannon fluieră. Micuţul Marc li se alătură, ieşind dintr-un hambar din apropiere. Se lăsă tăcerea.

Shannon îşi drese glasul.

— Hai să facem târgul, zise el.

Intră pe locul şoferului şi scoase la iveală un plic maro gros.

— Bani gheaţă, aşa cum ai cerut. Bancnote de 20 de dolari. Teancuri de câte 50. Zece teancuri.

Stătu lângă Boucher, în timp ce grăsanul verifică fiecare teanc de bani, numărându-i cu o viteză surprinzătoare pentru mâinile durdulii şi îşi înfundă teancurile în ambele buzunare ale hainei. Când ajunse la ultima bancnotă scoase la loc toate teancurile şi alese o bancnotă la întâmplare din fiecare. La lumina unei lanterne creion cercetă cu atenţie bancnotele, verificând dacă nu sunt false. Nu găsi nimic. În cele din urmă, dădu din cap.

— Totul e în ordine, zise el şi îi spuse ceva însoţitorului său. Omul se dădu la o parte din faţa uşilor furgonetei. Shannon dădu din cap spre Marc care se duse spre furgonetă, ridicând prima

ladă de lemn şi punând-o pe iarbă. Din buzunar scoase un levier şi o desfăcu. La lumina propriei lanterne verifică cele zece Schmeissere aşezate unul lângă altul în lada de lemn. Alese unul dintre ele şi verifică mecanismul de tragere şi mişcarea chiulasei şi a percutorului. Puse la loc pistolul automat şi trânti capacul la loc, fixându-l bine.

Îi trebuiră douăzeci de minute ca să verifice toate cele zece lăzi. În timp ce făcea asta, malacul adus de domnul Boucher rămase lângă el. Shannon stătea la douăsprezece picioare de umărul lui Boucher. În cele din urmă, Marc se uită în lada de carton fără capac. Aceasta conţinea 500 de încărcătoare pentru Schmeissere. Testă un încărcător pentru a se asigura că se potriveşte şi că nu era pentru un model diferit de automat, apoi se întoarse către Shannon şi dădu din cap.

— Totul e în ordine, strigă el.

— Vrei să-l rogi pe prietenul tău să-l ajute să încarce armele? îl întrebă Shannon pe Boucher.

Grăsanul îi transmise instrucţiunea ajutorului său. Peste alte cinci minute, cele zece lăzi plate şi cutia de carton fură încărcate în furgoneta lui Marc. Înainte de a urca lăzile, cei doi flamanzi solizi dădură jos sacii de cartofi şi Shannon îi auzi discutând ceva în flamandă. Apoi ajutorul lui Boucher râse.

Când lăzile cu arme fură încărcate, Marc fixă oblonul pe poziţie, în spatele furgonetei. Scoţând cuţitul, spintecă primul sac, pe urmă îl ridică şi îi goli conţinutul în spatele furgonetei. Cartofii se rostogoliră zgomotos, căutând spaţiile libere dintre marginile lăzilor şi pereţii furgonetei şi umplându-le. Râzând, celălalt belgian începu să-l ajute.

Cantitatea de cartofi pe care o aduseseră acoperi cu prisosinţă cele zece lăzi cu arme şi pe cea cu încărcătoare. Oricine s-ar fi uitat în spate ar fi văzut doar o grămadă mare de cartofi. Sacii fură aruncaţi peste gardul viu din apropiere.

Când terminară, cei doi bărbaţi veniră din spatele furgonetei împreună.

— OK, să mergem, zise Marc.

— Dacă nu vă supăraţi, plecăm noi primii, îi zise Shannon lui Boucher. În definitiv, acum proba incriminatorie e în posesia noastră.

Aşteptă până când Marc porni motorul şi întoarse furgoneta până când aceasta ajunse cu faţa spre drumeagul ce ducea la şosea, după care plecă de lângă Boucher şi sări pe locul din

dreapta. Pe la jumătatea drumeagului se afla un gropan foarte adânc pe care furgoneta trebuia să-l ocolească încet şi cu mare grijă. În acest punct Shannon murmură ceva la urechea lui Marc, îi împrumută pumnalul şi sări din furgonetă, ascunzându-se în tufişurile de pe marginea drumeagului.

Peste două minute trecu furgoneta lui Boucher. Aceasta la rândul ei reduse viteza aproape de tot, evitând cu grijă groapa ivită în cale. Shannon se furişă afară din tufişuri când furgoneta trecu pe lângă el, o ajunse din urmă, se aplecă şi înfipse vârful cuţitului în cauciucul din spate.

Îl auzi şuierând nebuneşte pe când se dezumfla, apoi se întoarse în tufişuri. Îl întâlni pe micuţul Marc în şoseaua principală, unde belgianul tocmai rupsese afişele de pe portierele vehiculului şi dăduse jos numerele de înregistrare false din faţă şi spate. Shannon nu avea nimic cu Boucher; dorea doar să aibă o jumătate de oră avans.

Pe la zece şi jumătate, cei doi se înapoiară în Ostende, furgoneta încărcată cu cartofi noi fu băgată în garajul pe care Vlaminck îl închiriase la indicaţiile lui Shannon şi cei doi se duseră la barul lui Marc din Kleinstraat, unde ciocniră câteva halbe de bere înspumată în timp ce Anna pregătea cina. Era pentru prima dată când o întâlnea pe femeia bine făcută care era iubita prietenului lui şi, aşa cum era tradiţia între mercenari când se întâlneau cu femeile celorlalţi, o trată cu o curtoazie deosebită.

Vlaminck îi rezervase o cameră la un hotel din centru, dar băură până târziu discutând despre bătălii şi încăierări vechi, amintindu-şi incidente şi oameni, lupte şi evadări riscante, râzând de lucrurile care li se păreau amuzante şi dând serios din cap la amintirile care încă îi mai dureau. Barul rămase deschis atât timp cât micuţul Marc avu chef să bea şi muritorii mai puţin importanţi stătură şi ascultară.

Când se culcară, mijeau zorile.

*

Micuţul Marc îl căută la hotel târziu a doua zi dimineaţa şi luară împreună micul dejun. Îi explică belgianului că dorea ca Schmeisserele să fie împachetate astfel încât să poată fi trecute clandestin din Belgia în Franţa pentru a fi încărcate pe vasul ce aştepta într-un port din sudul Franţei.

— Am putea să le trimitem în lăzi cu cartofi noi, sugeră Marc.

Shannon scutură din cap.

— Cartofii se ţin în saci, nu în lăzi, zise el. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca o ladă să fie deschisă în tranzit sau la încărcare şi totul se duce dracului. Am o idee mai bună.

Jumătate de oră îi explică lui Vlaminck ce voia să facă cu pistoalele automate şi belgianul aprobă din cap.

— În regulă, zise el când înţelese exact despre ce era vorba. Pot să lucrez dimineţile în garaj, înainte de deschiderea barului. Când le facem vânt spre sud?

— Înjur de cincisprezece mai, zise Shannon. Vom folosi ruta şampaniei. Îl voi aduce pe Jean-Baptiste aici să te ajute şi le vom trece într-o furgonetă cu număr de înmatriculare de Paris. Vreau să împachetezi totul gata pentru îmbarcare în jurul datei de cincisprezece mai.

Marc îl însoţi până în port cu un taxi, pentru că furgoneta nu urma să fie folosită din nou până la ultima ei cursă de la Ostende la Paris cu încărcătura ilegală de arme. Apoi Shannon îşi cumpără fără probleme un bilet la feribotul spre Dover. Se înapoie la Londra la sfârşitul după-amiezii. Petrecu restul zilei scriind un raport complet pentru Endean, din care omise să menţioneze de la cine cumpărase armele şi locul depozitării acestora. Ataşă raportului o chitanţă de livrare şi un duplicat a ceea ce mai rămăsese din contul de la Bruges. Toate acestea le trimise la adresă de post restant prin care comunica cu organizatorul lui *Sir* James Manson.

Poşta de dimineaţă din acea zi îi aduse un colet voluminos din partea lui Jean-Baptiste Langarotti. Acesta conţinea un teanc de broşuri a trei firme europene care fabricau bărci gonflabile de cauciuc de tipul dorit de el. Acestora li se făcea reclamă pe larg pentru a fi folosite la operaţiuni de salvare pe mare, ca bărci cu motor, ambarcaţiuni de viteză pentru schi nautic, vase de divertisment şi pescuit subacvatic, baze plutitoare rapide pentru iahturi. Nu era menţionat nicăieri faptul că, în fond, fabricarea acestora pornise de la un prototip original care fusese iniţial destinat asaltului comandourilor marine.

Shannon citi fiecare broşură cu interes. Dintre cele trei firme una era italiană, alta britanică şi cealaltă franceză. Firma italiană, cu şase depozite pe Coasta de Azur, părea să se potrivească cel mai bine scopului lui Shannon şi să aibă cea mai bună capacitate de livrare. Din modelul lor cel mai mare, o barcă lungă de cinci metri şi jumătate, aveau imediat două disponibile. Una era la Marsilia şi cealaltă la Cannes. Broşura fabricantului francez

prezenta fotografia cu cel mai mare model al lui, o barcă de cinci metri gonind pe o mare albastră, cu spatele în jos şi botul ridicat.

Langarotti spunea în scrisoare că la un magazin de echipament marin din Nisa era una de vânzare. El adăuga că toate modelele britanice trebuiau să fie comandate în prealabil şi că în cele din urmă, deşi existau mai multe bărci disponibile din fiecare tip de o culoare portocaliu aprins, el le căuta numai pe cele de culoare neagră. Mai scria că la fiecare barcă se putea folosi un motor de 50 CP şi că existau şapte mărci de motoare diferite care se potriveau şi puteau fi cumpărate pe plan local.

Shannon îi răspunse printr-o scrisoare lungă în care îl instrui pe Langarotti să cumpere cele două modele fabricate de firma italiană care erau disponibile pentru livrare imediată şi pe al treilea de fabricaţie franceză. Insistă ca la primirea scrisorii corsicanul să sune imediat la depozite şi să facă o comandă fermă, trimiţându-i fiecărui patron un mandat poştal cu 10% din valoarea mărfii. Totodată, trebuia să cumpere şi trei motoare dintre cele mai bune, dar de la magazine separate.

Îşi notă preţurile fiecărui articol şi suma totală se ridică la peste 4.000 de lire sterline. Aceasta însemna că urma să depăşească bugetul estimativ de 5.000 de lire sterline pentru echipamentul auxiliar, dar faptul nu-l neliniştea. Spera să cheltuiască mai puţin pe arme şi pe vas. Îi spuse lui Langarotti. Că transfera în contul corsicanului echivalentul a 4.500 de lire sterline şi îl îndemnă să cumpere o furgonetă funcţională la mâna a doua, verificând dacă era înmatriculată şi asigurată.

Cu aceasta trebuia să circule pe coastă şi să cumpere cele trei bărci gonflabile de asalt, precum şi cele trei motoare, ducându-le personal la agentul din Toulon pentru a fi înregistrate în vederea exportului. Tot echipamentul trebuia să fie în depozit şi gata de îmbarcare în jur de cincisprezece mai. În dimineaţa acelei zile, Langarotti urma să-l întâlnească pe Shannon la Paris, la hotelul la care acesta trăgea de obicei. Trebuia să aducă furgoneta cu el.

Şeful mercenarilor mai trimise o scrisoare în acea zi. Era adresată lui Kredietbank din Bruges şi cerea transferul sumei de 2.500 de lire sterline în franci francezi în contul domnului Jean-Baptiste Langarotti la oficiul central al băncii Societe Generale din Marsilia. Ambele scrisori fură expediate în regim de urgenţă în aceeaşi după-amiază.

Când se întoarse în apartamentul lui, Cat Shannon se întinse pe pat şi privi în tavan. Se simţea obosit şi plictisit; încordarea

din ultimele treizeci de zile îşi spunea cuvântul. Din punct de vedere al bugetului, lucrurile păreau să meargă conform planului. Alan Baker trebuia să definitiveze cumpărarea mortierelor şi bazucelor din Iugoslavia în primele zile ale lunii iunie; Schlinker ar trebui să fie în Madrid pentru a cumpăra suficientă muniţie de 9 mm pentru ca Schmeisserele să tragă timp de un an. Singurul motiv pentru care cumpărase o cantitate atât de mare de muniţie era de a face această achiziţie plauzibilă pentru autorităţile spaniole. Clearingul pentru export trebuia să fie obţinut în a doua parte a lunii iunie, cu condiţia să-i comunice neamţului numele vasului de transport până la mijlocul lunii mai şi cu condiţia ca nava şi compania acesteia să fie acceptate de oficialităţile din Madrid.

Vlaminck ar fi trebuit deja să pregătească automatele pentru transportul prin Belgia şi Franţa, spre Marsilia, pentru a fi încărcate până la întâi iunie. Navele de asalt şi motoarele ar trebui încărcate în acelaşi timp în Toulon împreună cu celălalt material auxiliar pe care îl comandase lui Schlinker.

În afară de trecerea frauduloasă a armelor, totul era legal şi deasupra oricărei bănuieli. Asta nu însemna că lucrurile nu puteau lua o întorsătură neplăcută. Poate că unul dintre cele două guverne le va face probleme, tergiversând sau refuzând vânzarea la prezentarea documentelor.

Apoi mai erau şi uniformele pe care probabil Dupree încă le cumpăra la Londra. Şi acestea trebuiau să ajungă în depozitul din Toulon, cel mai târziu la sfârşitul lui mai.

Dar cea mai importantă problemă de rezolvat rămânea vasul. Semmler trebuia să găsească nava potrivită, dar căutase în zadar timp de aproape o lună. Shannon se dădu jos din pat şi trimise o telegramă prin telefon la Bayswater pentru a-şi rezerva o cameră. Când puse telefonul în furcă, acesta sună din nou.

— Salut, eu sunt.

— Bună, Julie, zise el.

— Unde ai fost, Cat?

— Departe. În străinătate.

— Rămâi în oraş la sfârşitul săptămânii? întrebă ea.

— Da. Aşa trebuie.

De fapt nici nu mai avea ce face până când Semmler îi dădea veşti despre vasul pe care trebuia să-l cumpere. Acum nici măcar nu mai ştia pe unde era neamţul.

— Foarte bine, zise fata la telefon. Să petrecem week-end-ul

împreună, să discutăm nişte chestii.

Trebuie să fi fost din cauza oboselii. Înţelegea lucrurile ceva mai greoi.

— Ce chestii? întrebă el.

Începu să-i povestească în detalii precise şi anatomice, până când o întrerupse şi-i spuse să vină imediat şi să treacă la treabă.

*

Deşi noutăţile pe care le aflase cu o săptămână în urmă o agitaseră grozav, emoţia de a-şi vedea iubitul din nou o făcu pe Julie să uite ceea ce vroia să-i spună. Nu-şi aminti decât târziu, spre miezul nopţii. Se aplecă peste mercenarul pe jumătate adormit şi îi zise: „Oh, apropo, ţi-am văzut numele acum câteva zile”.

Shannon mormăi.

— Pe o foaie de hârtie, insistă ea.

Totuşi, cu faţa îngropată în pernă între braţele încrucişate, el nu manifestă nici un fel de interes.

— Să-ţi spun unde?

Reacţia lui o dezamăgi. El mormăi din nou.

— Într-un dosar pe biroul lui tăticu.

Dacă ea intenţionase să-l surprindă, reuşi.

Dădu în lături cearceafurile, privind-o şi apucând-o strâns de încheieturile mâinilor. Intensitatea privirii lui o înspăimântă.

— Mă doare, zise ea fără să-l impresioneze.

— Ce dosar era pe biroul tatălui tău?

— Un dosar, pufni ea, aproape să izbucnească în lacrimi. Am vrut doar să te ajut.

El se relaxă vizibil şi expresia chipului i se îndulci.

— Ce te-a făcut să cauţi? întrebă el.

— Păi, m-ai tot întrebat despre el şi când am văzut dosarul ăla m-am uitat şi eu un pic. Apoi ţi-am văzut numele.

— Povesteşte-mi tot, de la început, zise el cu delicateţe.

Când ea termină ce avea de spus se aplecă în faţă şi îl îmbrăţişă.

— Te iubesc, Mister Cat, şopti ea. De asta am făcut-o. Am greşit cu ceva?

Shannon se gândi o clipă. Ea ştia deja prea mult şi nu existau decât două căi pentru a se asigura de tăcerea ei.

— Chiar mă iubeşti? întrebă el.

— Da, din toată inima.

— Ai vrea să mi se întâmple ceva rău, doar pentru că tu ai spus sau ai făcut ceva?

Se trase într-o parte, fixându-l intens. Asta era cu mult mai mult decât se petrecuse în visele adolescenţei ei.

— Niciodată, zise ea cu tot sufletul, nu voi vorbi niciodată. Indiferent ce mi-ar face.

Shannon clipi de câteva ori surprins.

— Nimeni n-o să-ţi facă nimic ţie, zise el. Pur şi simplu nu-i spune lui taică-tău că mă cunoşti sau că i-ai umblat prin hârtii. Înţelegi, m-a angajat să-i obţin nişte informaţii despre anumite prospecţiuni miniere în Africa. Dacă află că ne cunoaştem, mă dă afară. Şi atunci va trebui să găsesc altă slujbă. E adevărat că mai am ofertă, la mama dracului, în Africa. Aşa că vezi tu, va trebui să plec şi să ne despărţim dacă află cumva despre noi.

Vorbele lui îşi atinseră ţinta, lovind-o direct în suflet. Nu voia ca el să plece. În sinea lui se gândea că în curând va trebui să plece, dar nu era încă momentul sa-i spună.

— N-o să suflu o vorbă, promise ea.

— Mai e ceva, zise Shannon. Ziceai că ai văzut nişte hârtii cu preţuri ale minereurilor. Ce anume scria pe ele

Fata îşi încreţi fruntea, încercând să-şi amintească cuvântul.

— Chestia aia pe care o bagă în stilouri. Apare mereu prin reclamele pentru stilouri scumpe.

— Cerneală? întrebă Shannon.

— Platignă, zise ea.

— Platină, o corectă el cu o privire gânditoare. Şi ce scria pe dosar?

— Oh, mi-am adus aminte, zise ea fericită. Ceva ca în basme. Muntele de Cristal.

Shannon respiră adânc.

— Du-te şi fă-mi o cafea, ca o fată bună ce eşti.

Când o auzi ciocnind ceştile prin bucătărie, se ridică în capul oaselor în pat şi privi clădirile Londrei care se întindeau dedesubt.

— Ticălos viclean, şuieră el. Dar nu va fi atât de ieftin, *Sir* James, nu va fi deloc ieftin.

Apoi râse, învăluit în întuneric.

*

În aceeaşi noapte de sâmbătă, Benny Lambert se întorcea agale acasă după un chef cu prietenii într-unul din localurile lui favorite. Oferise mai multe rânduri de băuturi prietenilor lui,

folosind banii, acum schimbaţi în franci, cu care Shannon plătise. Îi plăcea să poată vorbi de „afacerea grozavă” pe care o făcuse şi să ofere şampanie fetelor de la bar care îl priveau admirativ. El însuşi băuse suficient, poate chiar prea mult şi nu dădu nici o importanţă maşinii care mergea încet la vreo două sute de iarzi în urma lui. Nici nu-şi dădu seama când maşina se apropie de el după ce ajunse într-un loc părăsit, cam la o jumătate de milă de locuinţa lui.

Când îşi dădu seama şi începu să protesteze, malacul care ieşi din maşină îl îmbrânci în spatele unei barăci care se afla la zece iarzi de şosea.

Protestele lui încetară când tipul îl întoarse, încă ţinându-l de ceafă şi-l pocni cu pumnul în plex. Benny Lambert se încovoie şi când malacul îi dădu drumul la guler se prăbuşi la pământ. Deasupra lui, cu figura umbrită de baracă, malacul scoase un drug de fier de la centură. Aplecându-se, îl înhăţă de încheietura mâinii stângi şi îl ridică în sus cu brutalitate.

Ranga sună înfundat când atacatorul lovi cu toată forţa în rotula genunchiului expus, zdrobind-o pe loc. Lambert ţipă o dată ascuţit ca un şobolan rănit şi leşină. A doua lovitură care îi zdrobi şi celălalt genunchi nu o simţi deloc.

Douăzeci de minute mai târziu, Thomard îi telefona patronului său dintr-un bar cu program non-stop, cam la o milă depărtare. La celălalt capăt al firului, Roux ascultă şi dădu din cap.

— Foarte bine, zise el. Acum am nişte veşti pentru tine. Hotelul unde trage Shannon de obicei. Henri Alain tocmai m-a informat că a primit o scrisoare de la domnul Keith Brown. I-a rezervat o cameră pentru noaptea de cincisprezece. Ai înţeles?

— Cincisprezece, zise el, atunci va fi acolo.

— Şi tu vei fi acolo, zise vocea la telefon. Henri va ţine legătura cu omul lui din hotel şi tu vei fi pe fază în apropierea hotelului începând de atunci.

— Până când? întrebă Thomard.

— Până când iese din hotel singur, zise Roux. Şi apoi îl aranjezi. Pentru 5.000 de dolari.

Thomard rânji uşor când părăsi cabina telefonică. La bar, sorbindu-şi berea, simţi apăsarea armei sub subsuoara stângă. Asta îl făcu să rânjească şi mai tare. Zilele următoare urmau să-i aducă o mică avere. Nu se îndoia nici o clipă de asta. Va fi, îşi spuse, foarte simplu să ucidă un om, fie el şi Cat Shannon, care nu-l cunoştea şi nu ştia că el stă la pândă.

*

Kurt Semmler sună duminică spre sfârşitul dimineţii. Shannon stătea în capul oaselor în pat, gol, în timp ce Julie trebăluia în bucătărie, făcând ceva de mâncare.

— Domnul Keith Brown? întrebă telefonista.

— Da. La telefon.

— Vă caută un domn Semolina din Genova.

Shannon se ridică brusc de pe pat şi duse telefonul la ureche.

— Fă-mi legătura, ceru el.

Vocea neamţului se auzea slab, dar recepţia era rezonabilă.

— Carlo?

— Da, Kurt.

— Sunt în Genova.

— Ştiu. Ce veşti ai?

— Am făcut rost de ea. De data asta sunt sigur. Este exact ceea ce doreai. Dar mai există cineva care ar vrea s-o cumpere. Dacă vrem vasul, s-ar putea să fie nevoie să dăm mai mult. Dar este excelentă. Pentru noi este grozavă. Ai putea să vii s-o vezi?

— Eşti sigur de chestia asta, Kurt?

— Da, foarte sigur. Vas de transport înregistrat, proprietatea unei companii de transport maritim din Genova.

Shannon se gândi.

— Voi veni mâine. La ce hotel stai?

Semmler îi spuse.

— Voi fi acolo cu prima cursă posibilă. Nu ştiu la ce oră ajunge. Rămâi la hotel până după-amiază şi ne întâlnim când ajung eu acolo. Reţine-mi o cameră.

Câteva minute mai târziu vorbi cu agenţia BEA şi află că prima cursă va fi Alitalia spre Milano la 9,05 a doua zi dimineaţa, făcând o legătură între Milano şi Genova şi ajungând în port după-amiaza imediat după unu. Îşi rezervă un bilet numai dus.

Când Julie se întoarse cu cafeaua, rânjea. Dacă vasul era cel potrivit, ar încheia afacerea în următoarele douăsprezece zile şi ar fi în Paris pe data de cincisprezece pentru întâlnirea cu Langarotti, fiind asigurat că Semmler pregătise vasul pentru plecare cu un echipaj de încredere, bine aprovizionat şi alimentat până la întâi iunie.

— Cine era? zise fata.

— Un prieten.

— Cine anume?

— Un prieten de afaceri.

— Ce voia?
— Trebuie să merg să-l întâlnesc.
— Când?
— Mâine dimineaţă. În Italia.
— Cât timp vei lipsi?
— Nu ştiu, poate două săptămâni, poate mai mult.
Se bosumflă în faţa ceştii de cafea.
— Şi în perioada asta ce crezi că trebuie să fac eu? întrebă ea.
Shannon rânji.
— Găseşti tu ceva. Sunt tot felul de tipi prin preajmă.
— Eşti un porc, zise ea pe un ton detaşat, dar dacă trebuie să pleci, trebuie. Nu mai avem timp decât până mâine dimineaţă, aşa că ea, motănaş, trebuie să profit.

Când cafeaua se vărsă pe pernă, Shannon se gândi că atacarea palatului lui Kimba era o minunată vacanţă în comparaţie cu încercarea de a o satisface pe drăgălaşa fiică a lui Manson.

15

Portul Genovei era inundat de soarele după-amiezii târzii când Cat Shannon şi Kurt Semmler plătiră taxiul şi neamţul îşi conduse patronul în locul unde era ancorat vasul *Toscana.* Bătrânul cabotier arăta mic pe lângă cele două transportoare de 3.000 de tone care îl mărgineau, dar asta nu avea nici o importanţă. După părerea lui Shannon, era suficient de mare pentru nevoile lor.

Spre pupa era o punte micuţă şi sub ea, evident, cabinele echipajului şi a căpitanului. Avea un catarg ascuţit de care era ataşată o singură bigă de încărcare orientată aproape vertical. În dreapta cârmei, deasupra pupei, stătea agăţată singura barcă de salvare a navei.

Era ruginită, cu vopseaua scorojită de soare în multe locuri, în alte părţi jupuită de sărurile marine. Mică, veche şi neîngrijită, avea calitatea căutată de Shannon – era anonimă. Erau mii de astfel de mici vase de transport care făceau naveta între Haifa şi Gibraltar, Tanger şi Dakar, Monrovia şi Simonstown. Toate arătau la fel, nu atrăgeau atenţia şi rareori erau bănuite de a face altceva în afara transportului de mărfuri din port în port. Semmler îl duse pe Shannon la bord. Merseră până la pupă, de unde un marinar îi conduse spre cabinele echipajului, după care

coborâră din nou.

Acolo fură întâmpinaţi de un tip musculos, cu o expresie dură, cam de patruzeci şi cinci de ani, care dădu din cap spre Semmler şi îl fixă cu privirea pe Shannon.

Semmler dădu mâna cu el şi-l prezentă lui Shannon.

— Carl Waldenberg, şeful echipajului.

Waldenberg dădu scurt din cap şi îi strânse mâna.

— Aţi venit s-o vizitaţi pe vechea noastră *Toscana*? întrebă el.

Shannon fu încântat să constate că vorbea bine englezeşte, chiar dacă avea un uşor accent străin şi că părea să fie un tip gata să facă un transport nelegal în cazul în care preţul era acceptabil. Semmler îl pusese deja la curent în linii mari cu faptul că spusese echipajului că patronul lui va veni să inspecteze vasul, cu scopul de a-l cumpăra. Pentru şeful echipajului, noul patron era o persoană interesantă. În afară de orice altceva, Waldenberg trebuia să fie interesat de propriul lui viitor.

Maşinistul iugoslav era pe undeva pe uscat, dar îl găsiră pe mus, un adolescent italian care citea o revistă porno la el în cuşetă. Fără să mai aştepte întoarcerea căpitanului italian, şeful echipajului le prezintă nava.

Pe Shannon îl interesau trei lucruri: capacitatea navei de a adăposti doisprezece oameni, chiar dacă trebuiau să doarmă pe punte, mărimea calei şi posibilitatea de a ascunde câteva lăzi sub podeaua santinelei, precum şi capacitatea motoarelor de a-i duce până în Africa de Sud. Ochii lui Waldenberg se îngustară uşor când Shannon puse întrebările, dar răspunse politicos la toate. Putea să-şi dea seama singur că nu existau pasageri dispuşi să plătească pentru a urca la bordul *Toscanei* doar pentru privilegiul de a dormi înveliţi în pături pe punte sub cerul înstelat de vară; nici faptul că *Toscana* urma să transporte marfa serioasă în celălalt capăt al Africii. Încărcătura trimisă la o astfel de distanţă trebuia să fie transportată de o navă mai mare. Avantajul unui cabotier mic este că deseori poate să preia o încărcătură imediat şi două zile mai târziu să o livreze la o destinaţie de câteva sute de mile. Navele mari stau mai multă vreme în port în timp ce îşi fac manevrele, dar la o cursă lungă, ca aceea dintre Mediterana şi Africa de Sud, o navă mai mare recuperează din viteză timpul petrecut în port. Pentru exportatori, *Toscanele* mării nu prezintă importanţă pentru o distanţă sub 500 de mile.

După ce vizitară barca, urcară pe punte şi Waldenberg le oferi

sticle de bere pe care le băură la umbra unui paravan din spatele punţii. Acolo începură negocierile propriu-zise. Cei doi nemţi răpăiră în limba lor, marinarul punând întrebările şi Semmler răspunzând. În cele din urmă, Waldenberg îl privi intens pe Shannon, apoi pe Semmler şi dădu uşor din cap.

— Posibil, zise el în engleză.

Semmler se întoarse spre Shannon şi îi explică.

— Waldenberg se interesează de ce un om ca tine, care evident nu ştie multe despre transportul maritim, doreşte să cumpere un vas de transport pentru o încărcătură generală. I-am spus că eşti om de afaceri şi nu marinar. Are impresia că o încărcătură ambiguă este prea periculoasă pentru ca un bogătan să-şi rişte banii pe ea, afară doar de cazul în care nu are în minte ceva anume.

Shannon dădu din cap.

— Corect, Kurt. Vreau să discutăm ceva între patru ochi.

Se îndreptară spre pupa şi se aplecară deasupra balustradei în timp ce Waldenberg îşi bea berea.

— Ce părere ai de tipul ăsta? mormăi Shannon.

— E de încredere, zise Semmler fără ezitare.

— Iar căpitanul este şi proprietar şi e un tip bătrân care vrea să se retragă. Pentru asta trebuie să vândă nava şi să trăiască din suma obţinută. Înseamnă că postul de căpitan devine vacant. Cred că lui Waldenberg i-ar plăcea să-l ocupe şi sunt perfect de acord cu chestia asta. Are brevetul de căpitan şi cunoaşte vasul ca pe propriul lui buzunar. Pe deasupra e şi un foarte bun navigator. Rămâne doar chestiunea dacă e dispus să transporte o marfă care comportă un risc. Cred că ar face-o dacă preţul e pe măsură.

— Deja bănuieşte ceva? întrebă Shannon.

— Bineînţeles. De fapt, crede că eşti implicat în afacerea trecerilor ilegale de imigranţi în Marea Britanie. N-ar vrea să fie arestat, dar dacă plata este mulţumitoare cred că-şi asumă riscul.

— Sigur, cel mai important lucru e să cumpărăm vasul. Poate să hotărască mai târziu dacă vrea să rămână. În cazul în care vrea să plece, putem găsi alt căpitan.

Semmler scutură din cap.

— Nu. În primul rând, ar trebui să-i spunem dinainte despre ce e vorba exact. Dacă pleacă, atunci s-ar putea să răsufle ceva.

— Dacă află despre ce e vorba şi pleacă nu va avea de ales

decât o singură cale, zise Shannon şi arătă cu degetul la apa acoperită de ulei din spatele pupei.

— Ar mai fi ceva, Cat. Ar fi un avantaj să-l avem de partea noastră. Cunoaşte vasul şi dacă se hotărăşte să rămână va încerca să-l convingă pe căpitan să ne vândă nouă *Toscana* mai degrabă decât companiei de transport naval locale care îi dă târcoale. Opinia lui contează în faţa căpitanului pentru că bătrânul vrea ca *Toscana* să rămână pe mâini bune şi are încredere în Waldenberg.

Shannon urmări firul logic. Nu era rău. Timpul îl presa şi avea nevoie de *Toscana.* Şeful echipajului putea să-l ajute şi, fireşte, o putea pilota. Putea totodată să găsească propriul lui şef de echipaj şi să se asigure de loialitatea acestuia. Pe lângă aceasta, există şi o regulă despre mituirea oamenilor. Nu încerca să-i mituieşti pe toţi odată; cumpără doar pe omul care-şi dirijează subordonaţii şi lasă-l să-şi facă treaba.

Shannon hotărî să-şi facă un aliat din Waldenberg, dacă putea. Se întoarseră la umbrar.

— Domnule, îţi spun pe şleau despre ce e vorba, i se adresă neamţului. E adevărat că dacă voi cumpăra *Toscana* nu o voi folosi să transport alune. La fel de adevărat este că va exista un uşor factor de risc odată ce încărcătura este adusă la bord. De îndată ce marfa este adusă la ţărm dispare orice risc, pentru că nava va fi în afara apelor teritoriale. Am nevoie de un bun căpitan şi Kurt Semmler mi-a spus că eşti bun. Aşa că hai să trecem la lucrurile importante. În cazul în care cumpăr *Toscana,* îţi ofer postul de căpitan. Vei primi un salariu garantat pe timp de şase luni, dublu decât îl primeşti aici, plus o garanţie de 5.000 de dolari pentru primul transport care urmează să aibă loc în zece săptămâni din momentul de faţă.

Waldenberg ascultă fără să spună un cuvânt, apoi rânji şi ieşi de unde era. Îi întinse mâna.

— Domnule, ţi-ai făcut rost de un căpitan.

— Splendid, zise Shannon, numai că lucrul cel mai important este să cumpărăm vasul.

— Nici o problemă, zise Waldenberg. Cam cât oferi pe el?

— Cât valorează? contracară Shannon.

— Cât e pe piaţă, răspunse Waldenberg. A fost evaluat la 25.000 de lire sterline, nici un penny mai mult.

— Eu ofer 26.000 de lire sterline, zise Shannon. Căpitanul e de acord?

— Bineînţeles. Vorbeşti italiana?

— Nu.

— Spinetti nu vorbeşte engleză. Dacă vrei, fac pe interpretul. Aranjez eu cu bătrânul. Cu preţul ăsta şi cu mine căpitan, ţi-o vinde. Când poţi să-l întâlneşti?

— Mâine dimineaţă? întrebă Shannon.

— Foarte bine. Mâine, la zece, aici la bordul navei.

Îşi strânseră mâinile din nou şi cei doi mercenari plecară.

*

Micuţul Marc Vlaminck se pusese zdravăn pe treabă în garajul pe care-l închiriase, în timp ce furgoneta era parcată în faţa uşii garajului. Marc închisese şi zăvorâse uşa garajului ca să nu fie deranjat în timp ce lucra. Era a doua după-amiază când lucra singur în garaj şi terminase aproape jumătate din ceea ce avea de făcut.

De-a lungul zidului din spate al garajului ridicase o bancă din grinzi solide de cherestea şi o echipase cu tot ce era nevoie, cu sculele cumpărate din cele 500 de lire sterline ale lui Shannon, aşa cum era şi furgoneta şi restul articolelor necesare. Lângă un zid se înşirau şase bidoane voluminoase. Erau vopsite în verde aprins şi aveau însemnul comercial al companiei de petrol Castrol. Erau goale, aşa cum le cumpărase Marc, destul de ieftin, de la una din marile firme de transport maritim din port şi pe vremuri conţinuseră ulei lubrifiant gros, conform etichetei de pe fiecare bidon.

De la primul din ele Marc tăiase un disc circular de pe fund şi bidonul stătea întors cu gaura în sus şi capacul din vârful butoiului pe podea. În jurul găurii era o margine de un inch şi jumătate, tot ceea ce rămăsese din baza originală a bidonului.

Din furgonetă, Marc luase două lăzi cu Schmeissere şi cele douăzeci de pistoale automate erau aproape gata să intre în noua ascunzătoare. Fiecare armă fusese „mumificată” cu grijă de la cap la coadă cu bandă adezivă şi fiecare avea ataşate cinci încărcătoare. În cadrul procesului de învelire, fiecare pistol automat fusese introdus într-un sac zdravăn de plastic pe care Marc îl golise de aer şi îl legase strâns la cap cu sfoară. Pe urmă fiecare trecuse într-un al doilea sac de plastic şi acesta legat la gât. O astfel de împachetare, credea el, urma să menţină fiecare armă uscată până când va fi scoasă din nou la aer.

Luă cele douăzeci de colete mari şi le legă într-un pachet voluminos cu două cordoane sănătoase.

Pe acesta îl introduse în gaura din capătul bidonului şi îl lăsă pe fund. Bidoanele erau de 200 de litri fiecare şi era loc suficient pentru douăzeci de Schmeissere cu încărcătoare cu tot, cu puţin spaţiu rămas în jurul pereţilor.

După ce termină cu primul pachet, Marc începu operaţiunea de resigilare a bidoanelor. Îşi făcuse rost de discuri de tablă, tăiate la un atelier din port şi primul dintre acestea fu potrivit pe capătul bidonului deschis. Îi trebui o jumătate de oră să pilească şi să răzuiască discul până când acesta se potrivi perfect pe capătul bidonului, acoperind fiecare margine. Porni pulverizatorul cu aburi alimentat de o butelie cu arzător şi, luând o bucăţică de aliaj de lipit, începu să „sudeze” bucăţile de tablă.

Metalul poate să fie sudat pe alt metal şi să aibă o aderenţă maximă. Dar un bidon care a conţinut odată petrol sau combustibil inflamant reţine de obicei o peliculă reziduală pe suprafaţa interioară a metalului. Încălzită, aşa cum se întâmplă la sudură, pelicula se transformă în gaze şi poate exploda cu uşurinţă, devenind extrem de periculoasă. „Sudarea” unei bucăţi de tablă pe altă bucată nu oferă aceeaşi putere de aderenţă, dar poate fi realizată prin căldura aburului la o temperatură joasă. Cu condiţia ca bidoanele să nu fie puse pe orizontală sau manipulate brutal, ceea ce ar produce o agitaţie a conţinutului, acestea pot să reziste dacă sunt manevrate cu grijă.

După ce termină, Marc acoperi crăpăturile cu pastă de lipit, după care vopsi întreaga porţiune cu o culoare identică cu aceea folosită pe toate bidoanele Castrol din toată lumea. Lăsând vopseaua să se usuce, întoarse uşor bidonul pe noua lui bază şi, deşurubând capacul, luă una din multele canistre pântecoase din apropiere şi începu să toarne uleiul lubrifiant. Lichidul verde ca smaraldul, gros, lipicios şi vâscos fu vărsat în orificiul deschis şi gâlgâind îşi croi drum în jos spre fundul bidonului. Încet, umplu toate spaţiile de aer dintre marginile bidonului, precum şi pachetul de pistoale automate dinăuntru, se prelinse fără zgomot în fiecare ungher şi crăpătură dintre armele individuale şi impregnă sacul de plastic şi sfoara. În ciuda faptului că Marc încercase să scoată aerul afară, înainte de a sigila capetele fiecărui cap de plastic, mai existau încă bule de aer reţinute de încărcătoare, butoiaşe şi chiulase. Acestea echilibrau greutatea metalului aşa încât pe măsură ce bidonul se umplea împovărătorul pachet de arme devenea foarte uşor, plutind în uleiul greu ca un corp scufundat în lichid.

Belgianul folosi două canistre şi, când bidonul fu plin ochi, estimă că şapte zecimi din interior erau ocupate de pachetul cu arme şi numai trei zecimi de ulei. Turnase şaizeci de litri în bidonul de două sute de litri. În cele din urmă, luă o lanternă creion şi verifică suprafaţa lichidului. Aceasta sclipea în lumina lucioasă şi verde, cu luciri aurii. Nu se vedea nimic din ceea ce era la fundul butoiului. Mai aşteptă încă o oră înainte de a verifica fundul bidonului. Nu exista nici o scurgere, noul fund al bidonului era perfect sigilat.

Îl apucă un fel de veselie când deschise uşile garajului şi băgă furgoneta înăuntru. Mai avea încă de distrus două lăzi joase de lemn cu înscrisuri germane pe ele şi de aruncat un disc de tablă devenit nefolositor. Acesta urma să fie înghiţit de mare, iar lăzile – de foc. Acum ştia că sistemul funcţiona şi că putea să transforme un butoi în două zile. Aşa cum îi promisese lui Shannon, la cincisprezece mai va fi gata. Îi plăcea că se întorsese din nou la treabă.

*

Doctorul Ivanov era furios, nu pentru prima dată şi, fără îndoială, nici pentru ultima.

— Birocraţia, îi zise el soţiei la micul dejun, marea, incompetenta, iresponsabila birocraţie din ţara asta este incredibilă.

— Sunt sigur că ai dreptate, Mihail Mihailovici, îi zise nevastă-sa blând, turnând încă două ceşti cu ceai, tare, negru şi amar aşa cum ştia că-i place soţului ei. O femeie placidă şi mulţumită, îşi dorea ca fluşturaticul ei soţ să fie mai atent cu izbucnirile sale sau cel puţin ca acestea să aibă loc în casă.

— Dacă ar şti capitaliştii cât durează să obţii câteva piuliţe şi şuruburi în ţara asta, s-ar prăpădi de râs.

— Şşşt, dragă, îi şoptise ea, amestecând zahărul. Trebuie să ai răbdare.

Trecuseră săptămâni întregi de când directorul lui îl convocase în biroul lambrisat în stejar din inima vastului complex de laboratoare care alcătuiau institutul de cercetări din mijlocul Siberiei, pentru a-l informa că va conduce o echipă de prospecţiuni în Africa de Vest şi că se va ocupa de toate detaliile.

Asta presupunea să abandoneze un proiect care îl interesa enorm şi cei doi colegi mai tineri ai săi să procedeze la fel. Făcuse cerere pentru echipamentul adecvat climei africane, trimiţând-o diferitelor instituţii furnizoare, răspunzând cât se

poate de politicos tuturor întrebărilor meschine şi aşteptând mereu ca echipamentul să sosească şi să fie împachetat. Ştia ce însemna munca în junglă pentru că, înainte vreme, făcuse parte dintr-o echipă de prospecţiuni în Ghana.

— După mine poate să ningă cât o vrea, îi spusese el şefului grupului la vremea respectivă. Pe mine vremea rece nu mă deranjează.

Dar în cele din urmă reuşise, conform ordinelor şi la timp. Echipa era pregătită, echipamentul complet şi ambalat începând cu tableta pentru curăţirea apei şi terminând cu paturile de campanie. Cu puţin timp în urmă, se gândise el, putea să ajungă acolo, să-şi facă treaba şi să fie înapoi cu mostrele de roci înainte ca scurtele şi minunatele zile ale verii siberiene să fie înghiţite de toamna cea amarnică.

Scrisoarea pe care o ţinea în mână îl informa că nu avea să fie aşa.

Venea din partea directorului personal, dar nu-i purta pică omului, pentru că ştia că acesta nu făcea decât să aplice instrucţiunile primite de la Moscova. Din nefericire, Ministerul Transporturilor de acolo specificase că natura confidenţială a prospecţiunilor interzicea folosirea transportului public, dar Ministerul de Externe nu putuse ordona Aeroflotului să pună un avion la dispoziţia echipei. Nici nu era posibilă folosirea uneia dintre navele de transport militare.

În consecinţă, precizau instrucţiunile de la Moscova, era necesar, având în vedere volumul echipamentului pentru prospecţiune şi marea cantitate de mostre care trebuia adusă din Africa de Vest, să se folosească transportul maritim. Se hotărâse ca echipa să călătorească cu un vas de transport sovietic ce trecea pe lângă coasta Africii de Vest în drumul lui spre Orientul îndepărtat. La înapoiere, trebuiau pur şi simplu să-l anunţe pe ambasadorul Dobrovolski că îşi terminaseră prospecţiunea şi, la instrucţiunile acestuia, un vas de transport ce se îndrepta spre casă avea să se abată pe acolo pentru a prelua echipa de trei oameni şi lăzile cu mostre. Se vor anunţa la timpul potrivit data şi portul de plecare, precum şi certificatele ce autorizau folosirea transportului de stat pentru îmbarcare.

— Toată vara, se înfurie Ivanov când nevastă-sa îl ajută să-şi îmbrace paltonul cu guler de blană şi căciula. Voi pierde toată vara. Şi acolo va fi anotimpul ploios.

*

Cat Shannon şi Kurt Semmler se întoarseră iar la navă a doua zi dimineaţă şi îl întâlniră pentru prima dată pe căpitanul Alessandro Spinetti. Era un bătrân diform, cu obrazul de culoarea lemnului de nuc, cu un tricou care-i acoperea pieptul încă solid şi cu o şapcă albă, cu calota înaltă, aşezată strâmb pe cap.

Începură negocierile imediat şi le continuară în biroul avocatului căpitanului, care era situat pe una din străduţele laterale, înguste, care se înşirau în spatele şi în faţa Viei Gramschi, locul atâtor încăierări şi revolte. Pentru a fi cinstiţi cu „il signore", se poate spune că avea sediul în capătul mai elegant al Viei Gramschi, iar târfele de prin barurile prin faţa cărora treceau deveneau din ce în ce mai prezentabile şi mai scumpe pe măsură ce se apropiau de biroul avocatului.

În Italia, toate afacerile care se perfectează într-un cadru legal riguros se mişcă în pas de melc, de obicei în pasul unui melc artrotic. Se puseseră deja de acord asupra condiţiilor. Cu Carl Waldenberg făcând pe translatorul, căpitanul Spinetti acceptase oferta lui Shannon: 26.000 de lire bani gheaţă pentru navă, plătiţi în orice valută sau ţară, la alegerea căpitanului. Şefului de echipaj să i se ofere postul de căpitan pentru minimum şase luni, la un salariu dublu faţă de cel primit anterior; posibilitatea pentru ceilalţi doi oameni, mecanicul şi musul, să rămână angajaţi încă şase luni cu salariile existente sau să părăsească compania, dându-se la despărţire 500 de lire sterline pentru mus şi 1.000 de lire pentru mecanic.

În sinea lui, Shannon se hotărâse deja să-l convingă pe mus să plece, dar să facă tot ce putea ca să-l păstreze pe mecanic, un iugoslav ursuz, despre care Waldenberg spunea că reuşea să facă motoarele să funcţioneze şi în iad, care nu răspundea niciodată şi întreba încă şi mai puţin, ale cărui acte probabil nu erau în ordine şi care deci avea nevoie de slujbă.

Pentru a diminua impozitul, căpitanul investise cu mult timp în urmă 100 de lire sterline în formarea unei mici companii private, Spinetti Maritimo Shipping Company. Existau 100 de acţiuni, dintre care el deţinea 99 iar avocatul lui – Signor Ponti, avea una, plus postul de secretar al companiei. Vânzarea vasului *Toscana,* singura avere a companiei, fusese deci condiţionată de vânzarea companiei de transport maritim Spinetti Maritimo, ceea ce lui Shannon îi conveni de minune.

Ceea ce îl indispuse destul de serios fu faptul că trebuiseră cinci zile de întâlniri cu avocatul, înainte ca detaliile să fie

stabilite. Şi asta era numai prima etapă.

După o săptămână din luna mai, în Ziua a Douăzeci şi una din calendarul personal de o sută de zile al lui Shannon, Ponti reuşi să demareze întocmirea contractelor. Din moment ce afacerea se derula în Italia, iar *Toscana* era un vas înregistrat şi rezident în Italia, contractul trebuia să respecte legile italieneşti, care sunt complexe. Fură întocmite trei contracte; unul pentru vânzarea companiei Spinetti Maritimo şi toate bunurile acesteia lui Tyrone Holdings din Luxemburg, unul în care Tyrone Holdings îi oferea lui Carl Waldenberg postul de căpitan pe timp de şase luni la salariul convenit şi un al treilea ce garanta pentru ceilalţi doi membri ai echipajului salariile deja existente sau îndemnizaţia de încetare a lucrului. Procedura dură patru zile şi atitudinea lui Ponti depăşi orice recorduri de încetineală, deşi toate părţile implicate erau nerăbdătoare ca vânzarea să se perfecteze cât mai curând posibil.

*

Solidul Janni Dupree era mulţumit în acea însorită dimineaţă de mai, pe când ieşea din magazinul cu articole pentru camping unde îşi lăsase ultima comandă. Achitase deja un avans pentru numărul necesar de rucsacuri şi saci de dormit. I se promisese că acestea vor fi livrate a doua zi şi, în aceeaşi după-amiază, intenţiona să ridice două mari cutii de carton pline cu raniţe militare şi berete de la un depozit din partea de răsărit a Londrei.

Trei colete voluminoase cu echipament divers erau deja în drum spre Toulon. Primul trebuia să fi sosit, aprecia el, iar celelalte două trebuiau să fie în tranzit. Al patrulea urma să fie ambalat în lăzi de lemn şi predat agentului de transport maritim în după-amiaza următoare, ceea ce îi lăsa o săptămână la dispoziţie. Cu o zi înainte, primise o scrisoare de la Shannon care îi spunea să evacueze apartamentul din Londra şi să zboare la Marsilia pe cincisprezece mai. Urma să tragă la un hotel anume din portul francez şi să aştepte să fie contactat acolo. Îi plăceau instrucţiunile precise; acestea nu lăsau loc erorilor, iar dacă ceva mergea prost, nu el urma să tragă ponoasele. Îşi rezervase un bilet şi era nerăbdător ca săptămâna rămasă să treacă cât mai repede pentru a putea pleca. Se simţea bine ştiind că avea să intre din nou în acţiune.

*

Când Signor Ponti întocmi în cele din urmă actele necesare, Cal Shannon trimise o serie de scrisori din hotelul său din

Genova. Prima era pentru Johann Schlinker, în care îi spunea că vasul ce va fi angajat să transporte muniţia din Spania va fi *Toscana,* proprietatea companiei Spinetti Maritimo Shipping din Genova. La rândul lui, avea nevoie de detalii de la Schlinker privind direcţia urmată de transportul de arme, aşa încât căpitanul să poată întocmi declaraţia vamală potrivită.

Îi furnizase în scrisoare amănunte complete despre *Toscana* şi deja luase legătura cu compania de asigurări Lloyd's care îi trimisese o broşură pe care o studia acum în biroul consulului britanic adjunct din Genova, pentru a se asigura că *Toscana* era înscrisă acolo. Îi spusese lui Schlinker că-l va contacta în termen de cincisprezece zile.

Altă scrisoare fu expediată lui Alan Baker pentru ca acesta să poată informa autorităţile iugoslave în legătură cu numele şi detaliile vasului de transport, pentru a i se emite autorizaţia de export. Ştia deja cum trebuia să sune declaraţia vamală. Aceasta avea de specificat că vasul pornea cu încărcătura lui din portul iugoslav de îmbarcare spre Lome, capitala statului Togo.

Îi scrise o scrisoare lungă domnului Stein, ca preşedinte al lui Tyrone Holdings, cerându-i să pregătească documentele pentru o întrunire a consiliului de administraţie al companiei în biroul lui peste patru zile, având două puncte pe ordinea de zi. Unul privea cumpărarea companiei Spinetti Maritimo şi toate bunurile acesteia pentru 26.000 de lire sterline şi celălalt era de a oferi alte 26.000 de acţiuni la purtător în valoare de o liră domnului Keith Brown, în schimbul unui cec autentificat de 26.000 de lire sterline. Scrise în grabă două rânduri pentru Marc Vlaminck, spunându-i că ridicarea mărfii din Ostende urma să fie întârziată până pe 20 mai şi alte două pentru Langarotti, amânând întâlnirea de la Paris pentru data de 19.

În fine, trimise o scrisoare cuprinzătoare lui Simon Endean de la Londra, cerându-i acestuia să se întâlnească cu el în Luxemburg după patru zile şi să aibă la dispoziţie suma de 26.000 de lire sterline pentru cumpărarea vasului ce urma să poarte întreaga operaţiune spre ţintă.

*

Seara de 13 era plăcută şi răcoroasă şi, la câteva sute de mile distanţă pe aceeaşi coastă, Jean-Baptiste Langarotti se afla la volanul furgonetei la vest de Hyeres spre Toulon. Avea fereastra deschisă şi simţea mirosul coniferelor şi al *maquisului* ce venea dinspre dealurile din dreapta. Ca şi Dupree la Londra, care se

pregătea în seara aceea să zboare spre Marsilia, ca şi Vlaminck din Ostende, care îşi aranja ultimele puşti în al cincilea şi ultimul bidon de ulei, Langarotti era mulţumit. În portbagajul furgonetei avea ultimele două motoare de barcă, cumpărate cu bani gheaţă şi echipate cu ţevi de eşapament submarine pentru funcţionare silenţioasă. Se întorcea la Toulon pentru a le duce la depozit. Deja în depozitul companiei maritime Duphot erau trei bărci gonflabile negre, cu ambalajul nedesfăcut, precum şi un al treilea motor. Tot acolo mai erau şi patru lăzi cu îmbrăcăminte specifică sosite de la Londra pe numele său în ultima săptămână. La rândul lui, era gata la timp.

Îi părea rău că trebuise să se mute de la botei. O întâlnire întâmplătoare cu o veche cunoştinţă din lumea interlopă, în pragul hotelului, cu trei zile în urmă, îl obligase să se scuze repede şi să părăsească hotelul a doua zi dimineaţa. Acum era într-un alt hotel şi l-ar fi informat pe Shannon despre asta, dar nu ştia unde se afla acesta. Nu conta. În patruzeci şi opt de ore, pe data de 15, urma să se întâlnească cu şeful lui la hotelul Plaza Surene din Paris.

*

Întâlnirea de la Luxemburg de pe 14 mai se dovedi surprinzător de scurtă. Shannon nu fu prezent. Îl întâlnise pe domnul Stein mai devreme în biroul acestuia şi îi înmânase documentele pentru vânzarea companiei Spinetti Shipping şi a vasului *Toscana,* împreună cu un cec autentificat de 26.000 de lire sterline, plătibile lui Tyrone Holdings SA.

Treizeci de minute mai târziu, domnul Stein ieşise din şedinţa consiliului şi îi înmânase lui Shannon 26.000 de acţiuni obişnuite la purtător ale companiei Tyrone Holdings. Îi mai arătase un plic ce conţinea documentele privind vânzarea navei către Tyrone, precum şi cecul acestei companii în favoarea lui Signor Alessandro Spinetti. Sigilase plicul care era adresat către Signor Giulio Ponti la biroul său din Genova şi i-l dăduse lui Shannon. Ultimul document prezentat era o decizie a Consiliului de Administraţie care îl numea pe Herr Kurt Semmler director executiv al companiei Spinetti Maritimo Shipping.

*

Două zile mai târziu, în biroul avocatului italian, afacerea fu dusă la bun sfârşit. Fu plătit cecul pentru cumpărarea *Toscanei* şi acum Tyrone Holdings deţinea legal 100% din Spinetti Maritimo. În consecinţă, Signor Ponti trimise prin poştă cele 100 de acţiuni

obişnuite Spinetti Maritimo la sediul companiei Tyrone din Luxemburg. Pe de altă parte, tot Signor Ponti acceptă un pachet de la Shannon şi îl încuie cu grijă în safe. Luă două mostre de semnături de la Shannon pe numele de Keith Brown pentru a putea verifica autenticitatea oricărei scrisori din partea lui Shannon privind destinaţia pachetului. Ponti nu ştia dar pachetul conţinea 26.994 de acţiuni ce controlau compania Tyrone.

Carl Waldenberg primi postul de căpitan şi contractul pe şase luni, ca şi mecanicul iugoslav. Fiecărui om i se plăti salariul pe o lună în bani gheaţă şi restul, pentru următoarele cinci luni, fu lăsat la loc sigur în mâinile lui Signor Ponti.

Musul italian fu uşor convins să primească 500 de lire sterline, plus o bonificaţie de 100 de lire şi părăsi echipajul. Semmler fu instalat director executiv.

Shannon mai transferă 5.000 de lire sterline de la Bruges în contul său din Genova şi cu banii aceştia acoperi salariile celor doi oameni care rămăseseră pe *Toscana.* Înainte să părăsească Genova pe data de 18, îi dădu restul de bani lui Semmler şi îi spuse ce trebuia să facă.

— Ce facem cu cele două posturi libere din echipaj?

— Waldenberg se ocupă deja de chestia asta, îi spuse Semmler. Crede că portul colcăie de oameni dispuşi să se angajeze. Ştie locul bucăţică cu bucăţică. Mai ştie şi de ce avem nevoie. Oameni zdraveni şi de nădejde, de tipul celor care nu pun întrebări şi fac ce li se spune, mai ales dacă ştiu că la sfârşit îi aşteaptă o gratificaţie. Nu-ţi face probleme, până la sfârşitul săptămânii ne găseşte el o pereche de matrozi pe cinste.

— Ai dreptate. Perfect. Este exact ceea ce vreau. Pregăteşte-o pe *Toscana* pentru ridicarea ancorei. O verificare şi o reparare serioasă a motorului. Datoriile faţă de port plătite, documentele completate cu numele noului căpitan. Declaraţia de export pregătită pentru Toulon, cu specificaţia că se încarcă marfă cu destinaţia Maroc. Aprovizionează nava cu combustibil şi merinde. Cumpără provizii suficiente pentru echipaj şi pentru alte douăsprezece persoane. Cantităţi suplimentare de apă potabilă, bere, vin, ţigări. Când totul e pregătit, du vasul la Toulon. Trebuie să fie acolo cel mai târziu la 1 iunie. Pe mine mă găseşti acolo cu Marc, Jean-Baptiste şi Janni. Contactează-mă prin agentul de transport maritim, Agenţia Maritimă Duphot. O găseşti în zona portului. Ne vedem atunci. Baftă!

16

Jean-Baptiste Langarotti era în viaţă pentru că, cel puţin în parte, se bucura de capacitatea de a simţi primejdia când aceasta începea să-i dea târcoale. În prima zi când trase la hotelul din Paris, se înfiinţă liniştit la ora fixată în salonul destinat oaspeţilor hotelului şi citi o revistă. Îl aşteptă pe şeful mercenarilor două ore, dar Shannon nu-şi făcu apariţia.

Fără multe speranţe, corsicanul întrebă la recepţie pentru că, deşi Shannon nu pomenise că va rămâne peste noapte, se putea totuşi să fi ajuns mai devreme şi să fi luat o cameră. Recepţionera verifică în registru şi-l informă pe Langarotti că nu mai era nici un domn Brown de la Londra în hotel.

Langarotti presupuse că Shannon întârziase pe undeva şi se prezentă la locul întâlnirii la aceeaşi oră a doua zi.

Astfel, corsicanul intră în salon la aceeaşi oră şi pe data de 16, Shannon tot nu apăru, dar apăru altceva în loc. De două ori, acelaşi membru al personalului hotelului băgă capul pe uşă şi dispăru imediat ce Langarotti îşi ridică privirea. După alte două ore în care Shannon nu apăru, ieşi din nou din hotel. Trecând pe stradă, surprinse imaginea unui tip aşezat în pragul unei prăvălii din colţ, care arăta un interes bizar pentru vitrina pe care şi Langarotti o privea atent. Vitrina era înţesată cu lenjerie de damă. Langarotti avu sentimentul că omul făcea notă discordantă în tiparul unei străzi mărginaşe, liniştite, într-o dimineaţă de primăvară.

În următoarele douăzeci şi patru de ore, corsicanul începu să adulmece prin barurile din Paris unde se adunau mercenarii, folosind vechile sale contacte ale Uniunii Corsicane din lumea interlopă a Parisului. Continuă să se ducă la hotel în fiecare dimineaţă şi într-a cincea zi, pe 19, Shannon apăru.

Sosise cu o seară înainte cu avionul de la Geneva şi Milano şi petrecuse noaptea la hotel. Părea bine dispus şi îi spuse colegului său la cafea că achiziţionase un vas pentru operaţiunea lor.

— Nici o problemă? întrebă Langarotti.

Shannon scutură din cap.

— Nici o problemă.

— Dar aici, la Paris, avem o problemă.

Neputând să-şi ascută cuţitul într-un astfel de loc public, braţele micuţului corsican atârnau inerte pe lângă corp. Shannon

îşi puse jos ceaşca de cafea. Ştia că dacă Langarotti se referea la probleme asta însemna pericol.

— Ce anume? întrebă el încet.

— Cineva a fost angajat să te ucidă, zise Langarotti.

Cei doi bărbaţi păstrară tăcerea câteva clipe, în timp ce

Shannon rumegă vestea. Prietenul lui nu-l întrerupse. De obicei nu punea întrebări.

— Ştii cine vrea să facă asta? întrebă Shannon.

— Nu. Şi nici cine a fost angajat s-o facă. Dar e scump, în jur de 5.000 de dolari.

— Recent?

— Din câte am auzit, contractul a fost pus la cale în ultimele şase săptămâni. Nu se ştie exact dacă cel care a promis banii, care trebuie să fie cineva din Paris, este şi cel care vrea să te ucidă sau dacă acţionează pentru cineva din umbră. Chestia e că numai un ucigaş cu plată şi versat putea să accepte un astfel de contract pentru capul tău. Sau numai un dobitoc. Totuşi, cineva e angajat. Se pun întrebări despre tine.

Shannon blestemă în gând. Nu avea nici o îndoială că mercenarul corsican avea dreptate. Era un tip prea prudent ca să răspândească astfel de informaţii neverificate. Încercă să se întoarcă cu gândul în timp la incidentele ce ar fi putut motiva intenţia cuiva să-l omoare. Necazul era că existau atât de multe motive posibile, încât pe unele dintre acestea nu le putea nici măcar bănui.

Metodic, începu să treacă în revistă toate posibilităţile pe care le putea imagina. Fie că acest contract pornea din ceva ce avea de-a face cu operaţiunea aflată în desfăşurare, fie că pornea dintr-un motiv din trecut. Pentru început, analiză prima posibilitate.

Existase oare pe undeva vreo scurgere de informaţii?

Se întâmplase cumva ca vreo agenţie de informaţii guvernamentală să fi aflat că punea la cale o lovitură de stat în Africa şi hotărâse să-l blocheze definitiv, închizându-i gura comandantului operaţiunilor? Îi trecu chiar prin minte şi gândul că *Sir* James Manson aflase de multiplele deflorări – dacă ăsta era cuvântul potrivit pentru o Lolită atât de experimentată – ale fiicei sale. Le respinse pe toate. S-ar fi putut să fi jignit pe cineva în lumea întunecată a negustorilor de arme de pe piaţa neagră, care hotărâse să-şi ia revanşa în felul acesta, rămânând în umbră. Dar o astfel de ipoteză ar fi trebuit să fie precedată de un

incident survenit în timpul încheierii afacerii, o păruială pentru bani însoţită de o încercare de a scoate armele sau de ameninţări. Nu fusese nimic din toate astea.

Se întoarse cu gândul în trecut, la războaiele şi luptele din vremuri îndepărtate. Necazul era că nu puteai şti dacă vreodată, într-o anumită situaţie, nu supărase vreo organizaţie importantă fără să fi avut de fapt această intenţie. Poate unul din oamenii pe care îi împuşcase fusese un agent secret al C.I.A. sau al K.G.B. Ambele organizaţii purtau râcă pe termen lung şi, fiind formate din oamenii cei mai lipsiţi de scrupule din lume, insistau să-şi plătească astfel de datorii chiar şi atunci când nu aveau un motiv de ordin practic, ci pur şi simplu din răzbunare. Ştia foarte bine că C.I.A. avea un astfel de contract de pedepsire a lui Bruce Rossiter, care împuşcase un american într-un bar din Leopoldville pentru că tipul se holbase la el. Americanul, se aflase mai târziu, era unul din hoarda de agenţi C.I.A. locali, deşi Rossiter nu ştiuse acest lucru. Dar asta nu îl ajutase cu nimic. Contractul era încă în vigoare şi Rossiter o ţinea tot într-o fugă. K.G.B.-iştii erau la fel de răi. Trimiteau asasini în toată lumea ca să-i lichideze pe fugarii agenţi străini care îi înşelaseră şi care fuseseră ucişi în văzul lumii, pentru ca toţi să înţeleagă că nu puteau fi protejaţi de foştii patroni; nici ruşii nu aveau nevoie de motive practice, cum ar fi informaţia din mintea omului, pe care acesta n-o divulgase. Făceau asta pur şi simplu din răzbunare.

Rămăseseră Serviciul Francez SDECE şi cel britanic S.I.S. Francezii ar fi putut să-l aranjeze de o sută de ori în ultimii doi ani şi să se asigure că aceasta nu avea loc în junglele din Africa. Mai mult, nu ar fi apelat la un ucigaş francez, riscând astfel o scurgere de informaţii. Aveau propriii lor angajaţi foarte buni. Englezii cu atât mai mult n-ar fi făcut-o. Mergând cu legalitatea până la a cere permisiunea la nivel de cabinet, ar fi folosit o astfel de metodă numai într-un caz de extremă urgenţă, pentru a preveni o scurgere de informaţii vitală, pentru a crea un exemplu ce i-ar fi descurajat pe alţii să folosească o astfel de procedură sau eventual, pentru a încheia conturile atunci când unul dintre oamenii lor fusese lichidat în mod conştient de un ucigaş identificat. Shannon era sigur că nu se atinsese niciodată de un agent britanic cu act de identitate albastru şi acest fapt însemna că motivul contractului de lichidare a lui Shannon nu era de a preveni o posibilă încurcătură. Ruşii şi francezii ar ucide din acest motiv, dar niciodată englezii. Pe Stephen Ward îl lăsaseră în viaţă

pentru a fi judecat şi faptul acesta aproape că dusese la prăbuşirea guvernului Macmillan; îl lăsaseră în viaţă pe Philby după ce fusese descoperit, la fel şi pe Blake; în Franţa sau Rusia, ambii trădători şi-ar fi găsit sfârşitul în accidente de circulaţie.

Rămăsese doar posibilitatea unei firme particulare. Uniunea Corsicană? Nu, Langarotti nu s-ar fi lipit de el dacă ar fi fost Uniunea. Din câte ştia el, nu deranjase niciodată cu nimic Mafia din Italia sau Sindicatul din America. Nu mai rămânea să se gândească decât la o persoană particulară, care îi purta o ură personală. Dacă nu era vorba de o agenţie guvernamentală, nici de o mare firmă particulară, trebuia să fie o persoană individuală. Dar cine, pentru numele lui Dumnezeu?

Langarotti era încă cu ochii pe el, aşteptându-i reacţiile. Shannon îşi păstră chipul neclintit, cu un aer de plictiseală.

— Se ştie că sunt la Paris?

— Cred că da. Bănuiesc că au aflat de hotelul acesta, întotdeauna tragi aici. E o greşeală. Am fost aici acum patru zile, aşa cum mi-ai spus...

— N-ai primit scrisoarea mea în care amânam întâlnirea noastră pentru azi?

— Nu. A trebuit să mă mut de la hotelul meu din Marsilia acum o săptămână.

— Aha, continuă.

— Cineva supraveghea hotelul a doua oară când am venit aici. Mă interesasem deja de tine pe numele de Brown. Deci, cred că informaţia a provenit din interiorul hotelului. Omul a supravegheat hotelul şi ieri şi azi.

— Înseamnă că trebuie să schimb hotelul, zise Shannon.

— Ai putea să-l scuturi un pic, sau poate că e mai bine să n-o faci. Oricum, cineva cunoaşte numele de Keith Brown. Te pot găsi în altă parte. Cât timp trebuie să rămâi la Paris în următoarele câteva săptămâni?

— Destul de mult, admise Shannon. Trebuie să mai aranjez câteva lucruri şi apoi trebuie să aducem marfa lui Marc din Belgia prin Toulon la Paris în două zile.

Langarotti ridică din umeri.

— S-ar putea să nu te găsească. Nu ştiu cât de buni sunt, sau câţi sunt. Sau cine sunt. Dar a doua oară ar putea să te găsească şi atunci vor apărea probleme, poate chiar cu poliţia.

— Nu pot să-mi permit asta. Nu acum. Nu atâta timp cât marfa lui Marc aşteaptă în furgonetă, zise Shannon.

Era un om rezonabil şi prefera să fi negociat cu persoana care oferise bani pentru capul lui. Dar oricine era aceasta, se pare că alesese cealaltă cale.

Totuşi, Shannon ar fi dorit să încerce să discute cu tipul, dar întâi trebuia să-l identifice. Numai un singur om putea să-l ajute în privinţa asta. Omul care se angajase să-l omoare. Îi spuse asta corsicanului care dădu din cap sumbru.

— Da, *mon ami,* cred că ai dreptate. Trebuie să dăm de asasin. Dar în primul rând trebuie să-l ademenim.

— Vrei să mă ajuţi, Jean-Baptiste?

— Bineînţeles, zise Langarotti. Oricine ar fi, nu face parte din Uniune. Nu sunt oamenii mei, aşa că poţi conta pe mine.

Petrecură aproape o oră cu harta străzilor din Paris întinsă pe masa din faţa lor. Apoi Langarotti plecă.

În timpul zilei îşi parcă furgoneta înmatriculată în Marsilia într-un loc dinainte stabilit. Spre sfârşitul după-amiezii, Shannon se duse la recepţie şi întrebă cum putea ajunge la un bine cunoscut restaurant aflat la o milă distanţă. Era la doi paşi de urechea funcţionarului hotelului bănuit de Langarotti. Recepţionera şefa îi spuse unde era restaurantul.

— Se poate ajunge pe jos? întrebă Shannon.

— Sigur că da, *monsieur.* Faceţi cincisprezece minute, poate douăzeci.

Shannon îi mulţumi şi telefonă de la recepţie pentru a-şi rezerva o masă pe numele de Brown la ora zece în acea seară. Nu părăsi hotelul nici o clipă toată ziua. Exact la nouă patruzeci, cu o mică geantă în mână şi o uşoară haină de ploaie pe celălalt braţ, părăsi hotelul şi porni pe stradă în direcţia restaurantului. Drumul nu era direct. Avea de mers pe două străzi, chiar mai mici decât cea în care era situat hotelul. Pe când mergea îi depăşi pe ceilalţi pietoni şi intră pe străzile din primul arondisment, slab luminate şi unde nu prea existau trecători. Pierdu câtva timp privind vitrinele. Luminate, până când depăşi ora când îşi rezervase masa la restaurant. Nu privi niciodată înapoi. Uneori, în liniştea din jur, i se părea că aude pasul uşor al unui picior încălţat cu mocasini, undeva pe străzile prost luminate din spatele lui. Oricine ar fi fost, nu era Langarotti. Corsicanul putea să se mişte fără să stârnească un fir de praf.

Era unsprezece şi jumătate când ajunse în aleea unde i se spusese să meargă. Aceasta cotea la stânga şi era complet întunecată. Capătul îndepărtat era blocat de un şir de ţăruşi care

formau o barieră. Pe fiecare latură se înălţau pereţi albi. Orice lumină care putea să pătrundă în alee dinspre celălalt capăt era anihilată de silueta unei furgonete franţuzeşti, goală, dar cu portbagajul deschis. Shannon se îndreptă spre spatele căscat al furgonetei şi când ajunse acolo se întoarse. Ca majoritatea luptătorilor, prefera întotdeauna să privească primejdia în faţă decât să ştie că îl pândeşte de undeva din spate. Ştia din experienţă că atunci când mergi cu spatele este întotdeauna mai sigur să priveşti înspre sursa pericolului. Cel puţin atunci ai posibilitatea s-o vezi. Mergând pe alee, cu spatele la intrare, simţi cum i se ridică părul măciucă. Dacă n-ar fi avut psihologia potrivită ar fi fost mort de-a binelea, dar avea nervi de oţel. Urmărindu-l pe străzile pustii, omul din spatele lui rămăsese mult în urmă, sperând să i se ofere o ocazie ca aceasta

Shannon îşi aruncă geanta şi mantaua de ploaie la pământ şi privi uriaşa umbră care bloca dunga verticală de lumină provenind din spatele aleii. Aşteptă liniştit. Spera să nu se audă nici un zgomot, nu în centrul Parisului. Umbra rămase nemişcată, evaluă situaţia şi evident verifică dacă Shannon nu are cumva o armă. Dar vederea furgonetei deschise îl linişti pe ucigaşul plătit. Presupuse că Shannon pur şi simplu o parcase acolo pentru că era un loc mai discret şi că se întorsese la ea.

Umbra din alee se mişcă uşurel înainte. Shannon desluşi braţul drept acum deja afară din buzunar, îndreptat în faţă şi ţinând ceva în mână. Chipul era complet în umbră, întregul corp al bărbatului o uriaşă siluetă. Umbra din centrul fundăturii se opri, ridicând arma. Rămase nemişcată câteva secunde pe când ţintea, apoi coborî braţul uşor într-o parte, de parcă s-ar fi răzgândit.

Încă privind-ul pe Shannon, cu chipul cufundat în umbră, omul se aplecă uşor înainte şi îngenunche. Anumiţi trăgători procedează aşa pentru a-şi asigura o poziţie stabilă. Omul cu arma îşi drese vocea, se aplecă din nou în faţă şi atinse cu ambele mâini pietrele pavajului din faţa lui. Metalul coltului 45 zăngăni pe piatră. Încetişor, ca un musulman cu privirea spre Mecca la ora rugăciunii, ucigaşul plătit îşi lăsă capul jos privind pentru prima dată, în răstimpul de douăzeci de secunde nu spre Shannon, ci spre pietrele aleii. Urmă un uşor sunet gâlgâit al lichidului răspândit rapid pe pavaj şi în cele din urmă, braţele şi coapsele omului cedară. Se prăbuşi înainte, în băltoaca sângelui propriei aorte şi adormi foarte uşor, ca un copil.

Shannon stătea încă în faţa uşii furgonetei. După ce omul căzu la pământ, raza unei lanterne se ivi din capătul luminat al aleii. Aceasta lumină mânerul negru, lustruit, al unui pumnal înfipt în spatele acoperit de o manta de ploaie al omului căzut pe caldarâm, uşor în stânga, între a patra şi a cincea coastă.

Cat ridică privirea. În lumină îşi făcu apariţia o altă siluetă micuţă, Uscăţivă, nemişcată, aflată la 15 iarzi de corpul spre care ţintise. Shannon şuieră şi Langarotti înaintă tiptil fără să scoată un sunet pe alee.

— Am avut impresia că intervii prea târziu, mormăi Shannon.

— *Non.* Lovesc întotdeauna la timp. N-ar fi putut să apese pe trăgaciul coltului nici măcar o dată de când ai ieşit din hotel.

Portbagajul furgonetei era deja pregătit cu o folie întinsă şi groasă de plastic deasupra unei prelate impermeabile. Prelata avea orificii pe toate marginile pentru a putea fi uşor transformată într-un pachet. La capătul îndepărtat era o grămadă de cărămizi şi frânghii. Apucând fiecare de un braţ şi de un picior, cei doi bărbaţi ridicară cadavrul de jos şi-l aruncară înăuntru. Langarotti se urcă să-şi recupereze pumnalul în timp ce Shannon închise uşile. Auzi cum acestea erau asigurate din interior.

Langarotti urcă pe locul şoferului şi porni motorul. Merse uşor în marşarier pe alee până în stradă. După ce întoarse maşina, gata de plecare, Shannon se apropie de fereastra şoferului.

— Te-ai uitat bine la el?

— Da.

— Îl cunoşti?

— Da. Îl cheamă Thomard Raymond. A fost în Congo pentru scurt timp. Lucra mai mult prin oraşe. Un ucigaş de profesie. Dar nu de calitate. Nu e genul folosit de persoane importante. Mai probabil lucrează pentru şeful lui.

— Cine e ăla? întrebă Shannon.

— Roux, zise Langarotti, Charles Roux.

Shannon înjură încetişor şi cu patimă.

— Ticălosul ăla. Imbecilul ăla stupid şi incompetent. Ar fi putut să dea peste cap o întreagă operaţiune numai pentru că n-a fost invitat să facă parte din ea.

Tăcu şi se gândi câteva clipe. Roux trebuia să fie descurajat, dar într-un fel care să-l ţină departe de afacerea Zangaro odată pentru totdeauna.

— Grăbeşte-te, zise corsicanul, cu motorul încă în funcţiune.

Vreau să-l culc pe clientul ăsta înainte ca cineva să-şi bage nasul pe aici.

Shannon se hotărî şi vorbi imediat şi repede câteva secunde. Langarotti dădu din cap.

— În regulă. De fapt, chiar îmi place. Ar fi trebuit să-l aranjez pe nemernicul ăla cu mult timp în urmă. Dar te costă în plus 5.000 de franci.

— S-a făcut, zise Shannon. Dă-i drumul, ne întâlnim în faţa staţiei de metrou Porte de la Chapelle, peste trei ore.

*

Îl întâlniră pe Marc Vlaminck la prânz, în micul oraş din sudul Belgiei, Dinant, aşa cum se înţeleseseră. Shannon îl sunase cu o zi înainte, dându-i instrucţiuni şi hotărând întâlnirea. Micuţul Marc o sărutase pe Anna la despărţire în acea dimineaţă şi ea îi dăduse drăgăstoasă geamantanul cu haine şi gentuţa cu merinde conţinând o jumătate de pâine, un pic de unt şi o bucată de brânză pentru pauza din mijlocul dimineţii. Ca de obicei, îi spusese să aibă grijă de el.

Condusese furgoneta încărcată cu cinci bidoane de 200 de litri de ulei de motor Castrol prin toată Belgia, fără să fie oprit. Nu exista, de fapt, nici un motiv. Permisul de conducere era în ordine, la fel şi permisul şi poliţa de asigurare a furgonetei.

Pe când cei trei oameni luau prânzul într-un local de pe strada principală, Shannon îl întrebă pe belgian:

— Când porneşti?

— Mâine dimineaţă în zori. E ora cea mai liniştită. Voi doi aţi dormit azi-noapte?

— Nu.

— Aţi face mai bine să vă odihniţi puţin, zise Marc. Stau eu cu ochii pe ambele furgonete. Aveţi timp până la miezul nopţii.

*

Charles Roux era şi el foarte obosit în acea zi. Toată seara precedentă de când primise telefonul de la Henri Alain că Shannon plecase spre restaurant aşteptase veşti. Nu-i parvenise nici una până la miezul nopţii, când ar fi trebuit să primească telefon de la Thomard că totul se terminase.

Nu îl sunase nimeni până la trei noaptea şi răsăritul soarelui îl prinsese tot fără nici o veste.

Roux era neras şi dezorientat. Ştia că Thomard nu-i putea face faţă lui Shannon într-o confruntare directă, dar era sigur că irlandezul ar putea fi împuşcat din spate pe când străbătea una

din străzile liniştite în drum spre restaurant.

Pe la jumătatea dimineţii, când Langarotti şi Shannon în furgoneta lor goală treceau graniţa în Belgia la nord de Valenciennes, Roux trase în sfârşit pe el o pereche de pantaloni şi o cămaşă şi luă liftul, coborând cinci etaje mai jos până în hol pentru a verifica cutia cu scrisori.

Acolo nu părea să se fi întâmplat nimic cu încuietoarea cutiei cu scrisori, o cutie mică din tablă înşurubată în perete împreună cu cele ale altor locatari.

Nu exista nici un semn că aceasta ar fi fost deschisă şi dacă ar fi fost aşa spărgătorul ar fi trebuit să forţeze încuietoarea. Dar fără îndoială că nu fusese deschisă.

Roux folosi cheia personală şi deschise uşiţa.

Rămase nemişcat vreo zece secunde. Nu se schimbă nimic la el în afară de culoarea rumenă a obrazului, care deveni cenuşie. Cu aerul unui drogat, începu să murmure: *„Mon Dieu, oh, mon Dieu..."* fără încetare, ca o incantaţie. Stomacul i se întoarse pe dos, se simţi ca în Congo, când îi auzise pe soldaţii congolezi punând întrebări despre identitatea lui când zăcea pe terasă, înfăşurat în bandaje, în timp ce John Peters îl scosese afară din ţară, salvându-l de la o moarte sigură. Simţi nevoia să urineze, să fugă, dar nu reuşi decât să transpire de spaimă. Cu un aer de o tristeţe aproape somnoroasă, cu ochii pe jumătate închişi şi buzele strânse, capul lui Raymond Thomard îl privea din interiorul cutiei poştale.

Roux nu era un tip impresionabil, dar nici inimă de leu nu avea. Închise cutia, se întoarse în apartament şi destupă sticla de brandy folosită numai în scopuri medicale. Avea nevoie de o groază de medicamente.

*

Alan Baker ieşi din clădirea companiei de stat iugoslave pentru armament, în soarele strălucitor al Belgradului, simţindu-se pe deplin satisfăcut de felul în care evoluau lucrurile. După ce primise cei 7.000 de dolari de la Shannon, precum şi certificatul de unic beneficiar, se dusese la un negustor de armament autorizat pentru care mai lucrase în trecut. Ca şi în cazul lui Schlinker, omul considerase cantitatea de arme şi bani ca fiind derizorie, dar cedase la argumentul lui Baker că, dacă clienţii erau mulţumiţi de prima livrare, se întorcea pentru o comandă mult mai importantă.

Aşa că-i dăduse ordin lui Baker să zboare la Belgrad şi să facă

o cerere pentru cumpărare, folosind certificatul din Togo, completat la timp cu numele potrivite şi cu o scrisoare de împuternicire din partea negustorului ce-l numise pe Baker reprezentantul lui.

Asta însemna că Baker pierdea o parte din porţia lui, dar era singura modalitate de a fi primit la Belgrad. Pentru o astfel de afacere mică, permisese o ridicare cu 100% a preţului armelor.

Cele cinci zile de discuţii cu domnul Pavlovici fuseseră fructuoase şi induseseră o vizită la depozitul statului, de unde îşi alesese două mortiere şi două bazuka.

Muniţia pentru amândouă era standard şi urma să fie furnizată în lăzi cu douăzeci de proiectile pentru bazuka şi de zece, pentru mortiere.

Iugoslavii acceptaseră certificatul de ultim beneficiar togolez fără nici o şovăire şi, deşi Baker, negustorul autorizat şi probabil că şi domnul Pavlovici trebuie să fi fost conştienţi că certificatul nu era decât o bucată de hârtie lipsită de valoare, se avansase ideea că guvernul togolez aştepta nerăbdător şansa de a cumpăra arme iugoslave pentru testare. Domnul Pavlovici ceruse totodată plata completă anticipat şi Baker trebuise să plătească în plus ceea ce rămăsese de dat peste cei 7.200 de dolari pe care-i lăsase Shannon după ce-i achitase costul călătoriei, plus 1.000 de dolari ai lui. Era convins că ceilalţi 7.200 de dolari pe care Shannon trebuia să-i trimită îl vor recompensa şi, chiar şi tot după ce negustorul autorizat îşi va fi oprit partea, îi vor rămâne 4.000 de dolari în buzunar.

Discuţiile de dimineaţa îi confirmaseră faptul că marfa va fi înregistrată pentru export şi trimisă în camioane militare la depozitul din portul Ploce, în nord-vest, aproape de staţiunile de vacanţă Dubrovnik şi Split.

Aici trebuia să vină *Toscana* pentru a ridica încărcătura la bord, începând din 10 iunie. Cu inima uşoară, Baker luă următoarea cursă spre Munchen şi Hamburg.

*

Johann Schlinker era la Madrid în acea dimineaţă de 20 mai. Telegrafiase cu o lună în urmă detaliile complete ale afacerii cu muniţie de 9 mm pe care dorise să o încheie cu partenerul lui din Madrid, un cetăţean spaniol şi ulterior zburase el însuşi în capitala spaniolă cu certificatul de ultim beneficiar irakian, de îndată ce primise cei 26.000 de dolari în bani gheaţă.

Formalităţile spaniole erau mai complicate decât cele pe care

Alan Baker le constatase la Belgrad. Erau necesare două cereri, prima pentru a cumpăra echipamentul greu, a doua pentru exportul acestuia.

Cererea de cumpărare fusese formulată cu trei săptămâni în urmă şi în ultimele douăzeci de zile fusese verificată de trei departamente de stat din Madrid care se ocupau cu astfel de treburi. Mai întâi, Ministerul de Finanţe trebuise să confirme că întreaga sumă a tranzacţiei de 18.000 de dolari fusese primită la banca indicată, în valută forte. Cu câţiva ani înainte, fuseseră acceptaţi numai dolari S.U.A. Dar, mai recent, Madridul fusese mai mult decât încântat să accepte şi mărci vest germane.

Al doilea departament era Ministerul de Externe. Misiunea lui fusese să confirme că ţara cumpărătoare nu era un stat opus intereselor spaniole. Cu Irakul nu era nici o problemă: cea mai mare parte a exportului spaniol de arme mergea în ţările arabe cu care Spania menţinuse întotdeauna relaţii strânse şi prieteneşti. Ministerul de Externe nu ezitase nici o clipă să confirme aprobarea pentru Irak a unui transport de muniţie spaniolă de 9 mm.

În cele din urmă, Ministerului Apărării i se ceruse să confirme că nimic din vânzarea propusă nu se afla pe lista cu secrete sau printre categoriile de arme neexportabile. În privinţa unei simple muniţii pentru arme, nu era niciun fel de problemă.

Deşi nu existaseră obstacole pentru acceptarea unei asemenea comenzi, fuseseră necesare optsprezece zile pentru ca hârtiile să treacă pe la toate cele trei ministere, acumulând tot mai multă hârţogăraie pe măsură ce-şi urmau cursul, până când dosarul final obţinuse ştampila de aprobare completă. La acest punct, lăzile cu muniţie fuseseră luate de la fabrica CETME şi înmagazinate într-un depozit al armatei spaniole din suburbiile Madridului. Din acest moment, Ministerul Apărării preluase controlul asupra afacerii prin persoana şefului secţiei de export armament, colonelul Antonio Salazar.

Schlinker venise la Madrid ca să prezinte personal cererea pentru certificatul de export. Intrase în posesia detaliilor complete despre *Toscana* la sosirea sa. Chestionarul de şapte pagini fusese completat şi înaintat. Întorcându-se în camera lui de la hotelul Mindanao, neamţul nu se aştepta nici aici la probleme. *Toscana* era un vas curat, mic,. Aparţinând unei companii de transport maritim înregistrate, Spinetti Maritimo, aşa cum o confirma lista de nave de la Lloyd’s. Potrivit

formularului de cerere, ea urma să fie ancorată la Valencia între 16 şi 20 iunie, apoi trebuia să ia încărcătura la bord şi să pornească direct spre Latakia, pe coasta Siriei, unde marfa avea să fie predată Irakului pentru a fi transportată cu camioanele la Bagdad. Autorizaţia de export n-ar fi trebuit să dureze mai mult de două săptămâni şi apoi urma să se facă o cerere pentru un ordin de transport, permiţând lăzilor să fie luate din depozitul armatei. Un ofiţer urma să escorteze transportul împreună cu zece soldaţi până la cheiul din Valencia, precauţie introdusă în armată în ultimii trei ani pentru a preveni orice risc de furt al armelor de către teroriştii basci. Ultimul lucru pe care şi-l dorea guvernul lui Caudillo era să vadă gloanţele Madridului folosite împotriva *Guardiei Civil* din La Coruna.

Pe când Schlinker se pregătea să plece spre Hamburg, se gândi că partenerul lui din Madrid era perfect capabil să asigure legătura cu Ministerul Apărării rămasă la un nivel cordial, iar lăzile, aşteptau la Valencia sosirea *Toscanei* la timpul potrivit.

*

La Londra, o a treia întâlnire similară, aparent fără legătură cu cea dinainte, era în curs de desfăşurare. În ultimele trei săptămâni, domnul Harold Roberts, directorul executiv al companiei Bormac Trading, care controla 30% din acţiunile companiei, îl cultivase pe preşedinte, maiorul Luton. Îl invitase de câteva ori la prânz şi o dată îl vizitase la locuinţa acestuia din Guildford. Ajunseseră să fie buni prieteni.

În timpul discuţiilor purtate, Roberts insistase asupra ideii că, în cazul în care compania ar lua-o din loc şi ar reintra în afaceri, fie cu cauciuc fie într-un alt domeniu comercial, ar fi nevoie de o insuflare de capital proaspăt. Maiorul Luton înţelegea asta foarte bine. Când sosi momentul potrivit, domnul Roberts îi propuse preşedintelui ca această companie să emită o serie nouă de acţiuni, deci un total de jumătate de milion de acţiuni noi.

La început, maiorul fu înspăimântat de îndrăzneala mişcării, dar domnul Roberts îl asigură că banca al cărei reprezentant era va găsi capitalul necesar. Domnul Roberts adăugă că, în eventualitatea în care noile acţiuni nu ar fi fost preluate de acţionarii existenţi sau de alţii noi, banca Zwingli va prelua restul la valoarea iniţială, în numele clienţilor ei.

Argumentul care încheie afacerea fu acela că, atunci când vestea emiterii de noi acţiuni se va răspândi pe piaţă, preţul acţiunilor obişnuite Bormac va creşte, poate la fel de mult ca

valoarea lor actuală, care era de un şiling şi trei pence. Maiorul Luton se gândi la propriul lui stoc de 100.000 de acţiuni şi acceptă. Aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori când un om cedează o dată, dădu curs propunerii domnului Roberts fără altă şovăire.

Noul director mai spuse că ei doi ar putea să formeze un cvorum şi să convoace o şedinţă a directorilor în măsură să legifereze o rezoluţie de consolidare a companiei. La insistenţele maiorului fu trimisă, totuşi, o scrisoare celor patru directori, în care se afirma pur şi simplu că se intenţiona întrunirea consiliului de administraţie pentru a se discuta afacerile companiei, inclusiv posibilitatea emiterii unui nou stoc de acţiuni.

La eveniment participară numai secretarul companiei şi avocatul din City. Rezoluţia fu adoptată şi anunţarea noii emisiuni de acţiuni publicată. Nu era nevoie de o şedinţă a acţionarilor căci, de-a lungul anilor, fusese autorizată o sporire a capitalului, niciodată dusă la îndeplinire.

Acţionarii existenţi avură ocazia să cumpere primii acţiuni şi primiră scrisori de repartizare a numărului corespunzător de acţiuni nou achiziţionate. Totodată, primiră dreptul să solicite orice număr de acţiuni refuzate de cei cărora le fuseseră iniţial oferite.

Într-o săptămână, hârtiile şi cecurile semnate de domnii Adams, Ball, Carter şi Davis şi înaintate de banca Zwingli erau în mâinile secretarului companiei. Fiecare persoană cumpără 50.000 de acţiuni noi, inclusiv pe cele iniţial atribuite lor datorită pachetelor de acţiuni pe care le deţineau deja.

Acţiunile trebuiră să fie emise la valoarea nominală care era de 4 şilingi pe acţiune. Cu acţiunile existente, cotate la mai puţin de o treime din acest preţ, constituiau o ofertă atractivă. Doi speculanţi din City observară anunţul din presă şi încercară să-l minimalizeze, presupunând că era ceva neserios. Şi chiar ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost domnul Roberts. Oferta lui din partea băncii Zwingli era deja făcută pentru cumpărarea tuturor acţiunilor rămase la închiderea licitaţiei care nu fuseseră cumpărate de acţionarii existenţi ai companiei Bormac.

Un imbecil din Ţara Galilor fu de acord să cumpere 1.000 de acţiuni chiar la un preţ prea mare şi alte 3.000 fură cumpărate de alţi optsprezece acţionari răspândiţi în toată ţara, care se pare că nu aveau cunoştinţe elementare de aritmetică sau nu erau clarvăzători.

Domnul Roberts, în calitate de director executiv, nu era în măsură să cumpere pentru sine din moment ce nu deţinea un stoc de acţiuni. Cu excepţia restului de acţiuni nevândute, la trei după-amiaza pe 20 mai, data închiderii ofertei, el subscrise pentru toate cele 296.000 în numele băncii Zwingli care, la rândul ei, le cumpăra în numele a doi dintre clienţii ei. Se întâmplă ca numele acestora să fie Edwards şi Frost. Din nou banca folosea conturi speciale pentru compania achiziţionată de ea.

În orice caz, regula de totală discreţie a companiei nu fusese încălcată. Domnii Adams, Ball, Carter şi Davis posedau fiecare 75.000 de acţiuni de la prima lor cumpărare şi 50.000 de la a doua. Dar, din moment ce numărul de acţiuni aflat acum în circulaţie se ridicase de la un milion la unul şi jumătate, fiecare acţionar deţinea mai puţin de 10% şi putea rămâne anonim. Domnii Edwards şi Frost deţineau fiecare 148.000 de acţiuni, imediat sub limita de 10%.

Ce nu apărea deloc în public şi nici măcar nu era cunoscut directorilor era că *Sir* James Manson deţinea 796.000 de acţiuni la Bormac, o majoritate covârşitoare. Îi controla, prin Martin Thorpe, pe toţi cei şase acţionari inexistenţi care cumpăraseră atât de masiv. Aceştia puteau, prin Martin Thorpe, să controleze banca Zwingli în relaţiile ei cu compania, iar banca îl controla pe angajatul ei, domnul Roberts. Folosind procurile lor, cele şase persoane invizibile din spatele băncii Zwingli, acţionând prin Harold Roberts, puteau să facă din companie tot ce doreau.

Îl costase pe *Sir* James Manson 60.000 de lire sterline să cumpere cele 300.000 de acţiuni originale şi 100.000 de lire sterline să cumpere cea mai mare parte din noua emisiune de jumătate de milion. Dar când acţiunile aveau să ajungă la presupusa sumă de 100 de lire fiecare, la care era sigur că vor ajunge după întâmplătoarea „descoperire” a Muntelui de Cristal în Zangaro, urma să câştige 80 de milioane de lire sterline.

Domnul Roberts se declară mulţumit când părăsi birourile companiei Bormac după ce auzise cât de multe acţiuni fuseseră atribuite celor şase deţinători elveţieni de acţiuni. Ştia că, atunci când va pune certificatele cu acţiuni în mâinile doctorului Martin Steinhofer, va primi o gratificaţie generoasă.

Deşi nu era sărac, îşi asigurase o bătrâneţe confortabilă.

*

În Dinant, Shannon şi Langarotti se treziră din somnul lor

profund la scurt timp după lăsarea întunericului, Marc fiind obligat să tragă de ei. Ambii erau întinşi în partea din spate a furgonetei franţuzeşti.

— E timpul s-o luăm din loc, zise belgianul.

Shannon îşi privi ceasul.

— Parcă ziceai că plecăm în zori, mormăi el.

— Atunci trecem graniţa, zise Marc. Ar trebui să scoatem maşinile astea din zona oraşului înainte să atragă atenţia cuiva. O să parcăm pe marginea şoselei pentru restul nopţii.

Parcară într-adevăr, dar nici unul dintre bărbaţi nu mai reuşi să doarmă. În schimb, fumară şi jucară cărţi cu pachetul pe care Vlaminck îl ţinea undeva în cabină. Şezând sub copaci, pe marginea şoselei belgiene în beznă, aşteptând ivirea zorilor, simţind aerul nopţii învăluindu-le chipurile, fiecare aproape că se crezu înapoi în jungla africană, gata de a intra în acţiune dacă nu s-ar fi zărit printre copaci fulgerele farurilor maşinilor ce rulau spre sud, pe şoseaua spre Franţa.

Pe când stăteau aşa în primele ore ale dimineţii, sătui de jocul de cărţi şi prea încordaţi pentru a dormi, fiecare îşi reluă vechiul lui obicei. Micuţul Marc clefăia resturile de pâine şi brânză pe care i le dăduse prietena lui Anna, Langarotti îşi mai ascuţea puţin cuţitul pe cureluşa de piele, Shannon privea la stele şi fluiera uşurel.

17

Trecerea unui transport ilegal din Belgia în Franţa sau invers nu ridică dificultăţi tehnice deosebite şi acest lucru este valabil şi pentru o cantitate de arme dobândite pe piaţa neagră.

Lângă mare, de la La Panne până la joncţiunea cu Luxembourg, lângă Longwi, graniţa se întinde pe mile întregi şi cea mai mare parte a ei, în colţul de sud-est, desparte un ţinut extrem de împădurit, cu o faună bogată. Aici graniţa este traversată de zeci de şosele auxiliare şi drumeaguri prin pădure şi fireşte că nu toate sunt supravegheate.

Ambele guverne încearcă să exercite o formă de control, folosind ceea ce ele numesc *„douanes volantes”* sau vama ambulantă. Acestea sunt unităţi de grăniceri care aleg un drumeag sau o şosea auxiliară la întâmplare şi organizează un punct de trecere a frontierei. Folosind punctele de trecere

vamală existente, se poate presupune foarte bine că un vehicul din zece va fi probabil oprit şi controlat. Pe drumurile nesupravegheate, dacă vama ambulantă a uneia dintre părţi se hotărăşte să rămână acolo pentru ziua în curs, fiecare vehicul care trece pe acolo este supus controlului. Rămâne să-ţi încerci norocul.

A treia alternativă este să alegi un drum unde se ştie precis că nu există nici un punct de graniţă şi să treci dincolo. Această metodă de a trece marfă peste graniţă este îndrăgită în mod special de contrabandiştii de şampanie franţuzească, care nu văd nici un motiv pentru care această băutură dătătoare de veselie şi ghiduşii s-ar bucura de atenţia vameşilor belgieni atât de lipsiţi de umor. Ca proprietar de bar, Marc Vlaminck cunoştea această rută. Era numită Drumul Şampaniei.

Pornind spre sud de la Namur, vechiul oraş fortăreaţă al Belgiei şi urmând cursul râului Meuse, se ajunge mai întâi la Dinant şi de acolo şoseaua o porneşte drept spre sud, peste graniţă, spre primul oraş francez numit Givet.

Pe această şosea există un deget de teritoriu francez care împunge în sus graniţa belgiană. Acest coridor al Franţei este înconjurat din trei părţi de teritoriu belgian. Există şi o pădure de vânătoare străbătută de zeci de drumeaguri şi poteci. Principala şosea de la Dinant la Givet are un post de vamă, de fapt un post belgian şi unul francez, aşezate la 400 de iarzi distanţă, suficient de apropiate pentru a fi văzute din ambele părţi.

Puţin înainte de ivirea zorilor, Marc îşi scoase hărţile şi îi instrui pe Shannon şi pe Jean-Baptiste asupra măsurilor ce trebuiau luate pentru a trece graniţa neobservaţi. Când amândoi bărbaţii înţeleseră exact ce li se cerea, porniră în convoi, furgoneta belgiană în faţă, condusă de Marc, ceilalţi doi în furgoneta franţuzească, la douăzeci de iarzi în spate.

La sud de Dinant şoseaua este destul de bună, şerpuind printre sate care aproape că se situează unul în apropierea celuilalt. În întunericul de dinaintea zorilor, şirurile de case care uneau satele erau liniştite şi întunecate. La kilometrul 6, la sud de Dinant, există un drum lateral ce o ia spre dreapta. Marc îl alese pe acesta. Atunci avură o ultimă imagine a râului Meuse. Pe o distanţă de patru kilometri şi jumătate traversară un ţinut ondulat, de coline rotunjite şi neregulate, acoperite de păduri dese cu frunziş bogat, ca la sfârşit de mai. Şoseaua era paralelă cu graniţa şi se afunda în ţinutul de vânătoare.

Fără să-i avertizeze, Vlaminck o luă spre stânga, îndreptându-se din nou spre frontieră şi după trei sau patru sute de iarzi trase pe dreapta. Coborî şi se întoarse spre furgoneta franţuzească.

— Hai repede – zise el. Nu vreau să aştept aici prea mult. Oricine îşi poate da seama încotro mă îndrept, cu numere de înmatriculare din Ostende.

Arătă cu degetul spre şosea.

— Frontiera este acolo, exact la un kilometru şi jumătate distanţă. Vă dau douăzeci de minute, timp în care mă prefac că schimb un cauciuc. Apoi mă întorc la Dinant şi ne întâlnim la cafenea.

Corsicanul dădu din cap şi ambreie. De obicei dacă vameşii belgieni sau francezi organizează un filtru, primul vehicul este oprit şi cercetat. Dacă nu are probleme, îşi continuă drumul spre sud pentru a ajunge în şoseaua principală, se îndreaptă spre Givet, coteşte din nou spre nord şi se întoarce pe la postul permanent de vamă spre Dinant. Dacă vameşii sunt la datorie nu se va putea întoarce pe şosea în douăzeci de minute. La kilometrul unu şi jumătate, Shannon şi Langarotti zăriră postul de vamă belgian. De fiecare parte a şoselei fusese plasată o bară de oţel verticală, fixată în beton. În dreapta era o gheretă din lemn şi sticlă în care vameşii se adăposteau în timp ce şoferii le prezentau actele prin ferestruică. Dacă vameşii erau acolo ar fi existat un indicator în dungi roşu cu alb în mijlocul celor două bariere, blocând şoseaua. Nu exista nici unul.

Langarotti rulă încet în timp ce Shannon cercetă ghereta. Nici un semn. Graniţa franceză era şi mai amăgitoare. Pe o distanţă de un kilometru şi jumătate, şoseaua şerpuia printre dealuri fără să o poţi zări din partea belgiană. Apoi ajunseră la graniţa franceză. Nici un indicator de oprire, nici o gheretă, doar un loc de parcare pe partea stângă, unde se oprea de obicei maşina vămii franceze. Nici acolo nu era nimic. Vameşii plecaseră cu vreo cinci minute înainte. Shannon îi făcu semn corsicanului să meargă înainte, dar nu se vedea nimic. Un licărit de lumină se ivi la răsărit deasupra copacilor.

— Întoarce, rosti scurt Shannon. *Allez...*

Langarotti întoarse maşina brusc care zvâcni spre Belgia ca dopul celei mai bune sticle de şampanie. De acum încolo timpul era preţios. Trecură glonţ pe lângă locul de parcare al vameşilor francezi şi prin postul belgian şi 1500 metri mai departe văzură forma furgonetei lui Marc. Langarotti semnaliză cu lanterna de

două ori scurt, o dată lung şi Marc porni motorul. O clipă mai târziu trecu de ei gonind spre Franţa.

Jean-Baptiste întoarse maşina mai lejer şi îl urmă. Dacă Marc ar fi condus repede, ar fi trecut de zona primejdioasă în patru minute chiar cu o încărcătură de o tonă. Dacă vameşii ar fi apărut în acele cinci minute vitale, ar fi avut ghinion. Marc ar fi încercat s-o şteargă, numai că bidoanele cu ulei ar fi fost verificate minuţios.

Nu erau vameşi nici acolo, nici pe al doilea drum. La sud de parcarea vameşilor francezi urmau cinci kilometri de şosea fără drumuri laterale. Chiar şi aici patrulează uneori jandarmeria franceză, dar în acea dimineaţă drumul era pustiu. Langarotti ajunse din urmă furgoneta belgiană şi o urmă la două sute de metri distanţă. După cinci, kilometri, Marc o luă la dreapta şi merse şase kilometri pe alte câteva drumuri marginale până când, în cele din urmă, ajunse la o şosea principală. Pe şosea era un indicator. Shannon îl văzu pe Marc Vlaminck fluturându-şi braţul pe geam şi arătând spre el. Pe indicator scria „Givet” în direcţia de unde veniseră ei şi „Reims” în direcţia în care mergeau. Dinspre furgoneta din faţă se auziră urale înăbuşite.

Făcură schimbul într-o parcare de beton din apropierea unui popas, pe şosea, la sud de Soissori. Cele două furgonete cu portbagajele deschise fură apropiate una de cealaltă şi Marc transportă cele cinci bidoane din furgoneta belgiană în cea franceză Shannon şi Langarotti ar fi trebuit să-şi pună toată forţa în joc pentru a face asta, cu atât mai mult cu cât furgoneta încărcată era lăsată mult pe arcuri, aşa încât cele două vehicule nu erau la aceeaşi înălţime. Pentru a ajunge în furgoneta goală trebuia urcată o treaptă. Marc reuşi să facă toată treaba cu propriile forţe, apucând fiecare bidon de cap cu mâinile lui uriaşe şi învârtindu-l pe partea de jos.

Jean-Baptiste intră în local şi se întoarse cu un mic dejun compus din franzele, brânză, fructe şi cafea. Shannon nu avea cuţit, aşa că toţi îl folosiră pe cel al lui Marc. Langarotti nu obişnuia să-şi folosească cuţitul la masă. Îl păstra pentru întrebuinţări mai subtile. Pumnalul lui ar fi fost dezonorat să cureţe portocale.

Imediat după zece porniră din nou. De data aceasta planul era diferit. Furgoneta belgiană, veche şi înceată, fu curând condusă pe o limbă de prundiş şi abandonată, numerele de înmatriculare şi eticheta de pe parbriz fiind desprinse şi aruncate într-un râu.

Oricum, furgoneta era de fabricaţie franceză. După asta, cei trei porniră împreună.

Langarotti era la volan. Legal, maşina era a lui. Certificatul de înmatriculare era pe numele lui. În cazul în care ar fi fost oprit, ar fi spus că ducea cele cinci butoaie cu ulei de motor prietenului său din afara Toulonului care era proprietarul unei ferme şi a trei tractoare. Ceilalţi doi erau autostopişti pe care îi luase în drum.

Părăsiră autostrada A1, luând-o pe şoseaua de centură a Parisului şi se înscriseră spre sud pe autostrada A6 spre Lyon, Avignon, Aix şi Toulon.

La sud de Paris văzură indicatorul spre dreapta către aeroportul Orly.

Shannon sări afară şi îşi strânseră mâinile.

— Ştiţi ce să faceţi? întrebă el.

Amândoi încuviinţară.

— O ţinem ascunsă şi în siguranţă până când ajungi la Toulon. Nu-ţi face griji. Nimeni nu dă de puicuţa asta acolo unde o ascundem noi, zise Langarotti.

— *Toscana* trebuie să ajungă cel mai târziu la 1 iunie, poate chiar mai înainte. Ne revedem mai devreme. Ştiţi locul de întâlnire? Atunci, baftă.

Dădu din nou mâna cu ei şi se îndepărtă, în timp ce furgoneta porni spre sud. Folosi telefonul unui garaj din apropiere, chemă un taxi de la un aeroport şi ajunse acolo o oră mai târziu. Plăti cu bani gheaţă avionul spre Londra şi ajunse acasă în St. John’s Wood pe înserat. Din cele o sută de zile, a patruzeci şi şasea se epuizase.

*

Duminică îi telegrafie lui Endean despre sosirea lui şi acesta îl sună la apartament după douăzeci şi patru de ore. Îşi fixară întâlnirea pentru marţi dimineaţă.

Îi trebui o oră ca să-i explice lui Endean tot ce se întâmplase de la ultima lor întâlnire. Îi mai spuse că epuizase toţi banii gheaţă primiţi la Londra, precum şi contul din Belgia.

— Care e următorul pas? întrebă Endean.

— Trebuie să mă întorc în Franţa în decurs de cinci zile cel mai târziu şi să supraveghez prima încărcătură a mărfii pe *Toscana,* zise Shannon. Totul este legal în privinţa transportului pe mare, în afara conţinutului bidoanelor cu ulei. Cele patru lăzi separate, cu uniforme diverse şi echipament, ar trebui să fie încărcate fără probleme la bord chiar dacă le verifică vameşii, la fel şi marfa

cumpărată de la Hamburg. Este ceea ce transportă în mod normal o navă la bord: lanterne, ochelari de noapte şi altele de soiul ăsta. Bărcile gonflabile şi motoarele urmează să plece spre Maroc, cel puţin aşa arată declaraţia vamală. Iarăşi, este perfect legal. Cele cinci bidoane de ulei fac parte din rezervele vasului. Cantitatea este exagerată, dar oricum nu va fi nici o problemă.

— Şi dacă totuşi va fi? întrebă Endean. Dacă vameşii din Toulon examinează bidoanele cu atenţie?

— Am încurcat-o, zise simplu Shannon. Vasul va fi confiscat în cazul în care căpitanul nu prezintă dovezi credibile. Exportatorul arestat. Operaţiunea compromisă.

— Al naibii de costisitor, observă Endean.

— La ce te aşteptai? Armele trebuiau să ajungă la bord într-un fel sau altul. Bidoanele cu ulei sunt cea mai bună soluţie posibilă, dar întotdeauna există un risc.

— Ai fi putut să cumperi pistoalele automate legal, din Spania.

— E adevărat, admise Shannon, dar era foarte posibil să nu primesc aprobarea. Armele şi muniţia împreună alcătuiesc un întreg şi asta ar fi arătat că e vorba de o comandă specială pentru înzestrarea unei companii de luptători: cu alte cuvinte, o mică operaţiune. Madridul ar fi putut foarte bine să respingă cererea din aceste motive sau să fi examinat certificatul de ultim beneficiar prea minuţios. Aş fi putut să comand armele din Spania şi să fi cumpărat muniţia de pe piaţa neagră. Atunci ar fi trebuit să trec muniţia la bord ilegal şi ăsta ar fi fost un risc prea mare. Oricum, trebuia să fie ceva ilegal. Aşa că, dacă se întâmplă ceva, eu şi cu oamenii mei o păţesc, nu dumneata. Eşti protejat datorită faptului că n-ai avut legături cu nimeni..

— Tot nu-mi place, zise scurt Endean.

— Ce-i cu tine? îl ridiculiză Shannon. Îţi pierzi cumpătul?

— Nu.

— Atunci, nu te enerva. Nu ai de pierdut decât ceva parale.

Endean era pe punctul de a-i spune lui Shannon exact ce anume aveau de pierdut, el şi patronul lui, dar se răzgândi. Logica îi spuse că dacă mercenarul ajungea în puşcărie, el, Endean, trebuia să fie cât se poate de prudent.

Discutară încă o oră despre bani. Shannon îi explică cum se golise contul din Bruges: onorariul complet al lui Johann Schlinker şi jumătate din cel al lui Alan Baker, precum şi a doua soldă lunară a mercenarilor, cele 5.000 de lire sterline pe care le transferase la Genova pentru dotarea *Toscanei* şi costul

călătoriilor sale.

— De asemenea, adăugă el, vreau a doua jumătate a salariului meu.

— De ce acum? întrebă Endean.

— Pentru că riscul arestării începe lunea viitoare şi după asta nu mă voi mai întoarce la Londra. Dacă vasul este încărcat fără probleme, va porni spre Brindisi în timp ce eu trebuie să aranjez preluarea armelor iugoslave. După asta, Valencia şi muniţia spaniolă. Apoi ne îndreptăm spre ţintă. Dacă sunt gata prea devreme, prefer să rămân o vreme pe mare decât să lâncezesc într-un port. Din moment ce vasul este încărcat, aş dori să rămână în port cât mai puţin posibil.

Endean cântări argumentele.

— Voi discuta cu asociaţii mei, zise el.

— Vreau banii în contul meu din Elveţia, înainte de sfârşitul săptămânii, răspunse Shannon, iar restul transferat la Bruges.

Socotiră că, odată salariul lui Shannon plătit integral, din întreaga sumă mai rămâneau 20.000 de lire sterline în Elveţia.

Shannon îi explică de ce avea nevoie de bani.

— De acum încolo trebuie să am la mine un teanc de cecuri de călătorie în dolari S.U.A. tot timpul. Dacă de acum încolo ceva merge rău, e firesc ca o mită să rezolve imediat problema. În cazul în care o mierlim cu toţii, vreau ca totul să fie pus la punct, să nu rămână nici o urmă. Totodată, aş avea nevoie imediat de posibile gratificaţii pentru membrii echipajului pentru a-i convinge să meargă mai departe când vor afla despre ce este vorba de fapt, aşa cum e probabil să se întâmple când vom fi pe mare. Având în vedere achitarea restului de arme iugoslave ce trebuie să vină, aş mai avea nevoie de încă 20.000 de lire sterline.

Endean fu de acord să raporteze „asociaţilor lui” tot ce auzise şi să-l ţină la curent pe Shannon.

A doua zi îl informă că ambele transferuri de bani fuseseră autorizate şi că scrisorile către banca elveţiană fuseseră expediate. Shannon îşi rezervă biletul de la Londra la Bruxelles pentru vinerea următoare iar pentru sâmbătă dimineaţă de la Bruxelles spre Paris şi mai departe spre Marsilia.

Îşi petrecu noaptea aceea cu Julie, la fel toată ziua şi noaptea de joi. Apoi îşi făcu bagajele, trimise cheile şi o scrisoare explicativă agenţilor imobiliari şi plecă. Julie îl conduse la aeroport în limuzina roşie.

— Când te întorci? îl întrebă ea, în timp ce stăteau în faţa intrării în sala de plecare pentru pasageri, aflată în clădirea numărul 2 a aeroportului.

— N-o să mă mai întorc niciodată, zise el sărutând-o.

— Atunci lasă-mă să vin cu tine.

— Nu.

— Te vei întoarce. Nu te-am întrebat unde te duci, dar ştiu că trebuie să fie ceva periculos. Nu e vorba doar de afaceri, nu de afaceri obişnuite. Dar te vei întoarce. Trebuie.

— N-o să mă mai întorc niciodată, zise el încetişor. Julie, găseşte-ţi pe altcineva.

Fata începu să se smiorcăie.

— N-am nevoie de nimeni. Te iubesc. Tu nu mă iubeşti, de aceea spui că n-o să mă mai vezi niciodată. Ai găsit altă femeie, asta e. Te duci la altă femeie...

— Nu e vorba de altă femeie, zise el, mângâindu-i delicat părul.

Discret, un poliţist al aeroportului îşi întoarse privirile. Lacrimile în sala de plecare nu erau ceva neobişnuit. Shannon ştia că n-o să mai ţină altă femeie în braţe. Doar o armă, răcoroasa mângâiere a oţelului albastru pe pieptul lui în noapte. Ea încă plângea când o sărută uşor pe frunte şi se îndreptă spre zona de control a paşapoartelor.

Treizeci de minute mai târziu, aeronava companiei Sabena survolă sudul Londrei şi se îndreptă spre Bruxelles, spre casă. Sub aripa avionului, ţinutul Kent era scăldat de razele soarelui. Conform prognozei meteo, luna mai fusese frumoasă. Prin hublouri se vedeau parcelele în floare unde livezile de meri, peri şi cireşi acopereau pământul în tonuri roz şi albe.

Pe aleile care străbăteau inima pădurii, lăcrămioarele se ofiliseră printre castanii care străluceau în verdele frunzelor şi albul florilor, iar porumbeii uguiau în stejari. Cunoştea ţinutul foarte bine din vremea când, cu ani în urmă, stătuse la Chatham şi cumpărase o motocicletă veche ca să bântuie cârciumile dintre Lamberhurst şi Smarden. Frumos ţinut, merita să te stabileşti acolo dacă erai genul de om dispus să facă asta.

Zece minute mai târziu, unul dintre pasagerii din spate chemă stewardesa, plângându-se că cineva din faţă fluiera un mic refren monoton.

Lui Cat Shannon îi trebuiră două ore vineri după-amiază ca să retragă banii transferaţi din Elveţia şi să-şi închidă contul. Luă

două cecuri de bancă de 5.000 de lire fiecare, care puteau fi convertite într-un cont bancar în altă parte şi apoi în mai multe cecuri de călătorie. Transformă celelalte zece mii de lire sterline în cincizeci de cecuri de 500 de dolari care aveau doar nevoie de contrasemnătură pentru a fi folosite ca bani gheaţă.

Petrecu noaptea aceea la Bruxelles iar a doua zi dimineaţă zbură la Paris şi de acolo la Marsilia.

De la aeroport un taxi îl duse la un mic hotel de periferie unde Langarotti locuise odată sub numele de Lavallon şi unde Janni Dupree aştepta conform ordinelor. În acel moment era plecat, aşa că Shannon aşteptă până seara când acesta se întoarse şi împreună plecară spre Toulon într-o maşină închiriată de Shannon.

Era sfârşitul Zilei a Cincizeci şi doua iar întinsul port francez era scăldat de razele calde ale soarelui.

*

Duminica biroul agentului de transport maritim era închis, dar faptul nu avea nici o importanţă.

Locul de întâlnire era trotuarul din faţa acestuia şi aici Shannon şi Dupree îi văzură pe Marc Vlaminck şi pe Langarotti la nouă fix. Era pentru prima dată că erau împreună de săptămâni de zile. Numai Semmler lipsea. Acesta trebuia să se afle la vreo sută de mile distanţă de coastă, îndreptându-se spre ţărm la bordul *Toscanei* spre Toulon.

La sugestia lui Shannon, Langarotti telefonă la căpitănia portului dintr-o cafenea învecinată şi se asigură că agenţii *Toscanei* din Genova telegrafiaseră că aceasta trebuia să sosească luni dimineaţa iar locul ei de acostare era rezervat.

Nu mai era nimic de făcut în acea zi, aşa că plecară în maşina lui Shannon pe şoseaua paralelă cu litoralul către Marsilia şi petrecură ziua înotând pe plaja cu pietre a portului de pescari Sanary. În ciuda căldurii şi a atmosferei de vacanţă din pitorescul orăşel, Shannon nu se putu relaxa. Numai Dupree îşi adusese un costum de baie şi plonjă de la capătul digului din portul destinat iahturilor. Mai târziu zise că apa era încă a dracului de rece. Urma să se încălzească mai târziu, prin iunie sau iulie, când turiştii începeau să curgă din Paris. Atunci ei toţi vor fi gata de atacul altui port. Nu mult mai mare, dar la multe mile distanţă.

Shannon îşi petrecu cea mai mare parte a zilei cu belgianul şi corsicanul pe terasa barului lui Charley, Pol D’Etain, savurând soarele şi gândindu-se la dimineaţa următoare. Transportul

iugoslav şi cel spaniol puteau să nu apară, să întârzie sau să fie blocate din cine ştie ce motiv birocratic necunoscut, dar nu exista nici un motiv ca acestea să fie reţinute în Iugoslavia sau Spania. Cel mult ar putea fi întârziate câteva zile, timp în care ambarcaţiunea ar fi fost cercetată, dar asta era tot.

Dimineaţa următoare însemna însă altceva. Dacă cineva insista să scormonească mai adânc în bidoanele cu ulei, ar fi însemnat luni, poate chiar ani petrecuţi după gratii la Les Baumetles, renumita închisoare fortăreaţă pe lângă care trecuse sâmbătă când venise cu maşina de la Marsilia la Toulon.

Aşteptarea era întotdeauna partea cea mai neplăcută, reflectă el când achită nota de plată şi îşi strigă camarazii să vină la maşină.

Lucrurile decurseră mai uşor decât speraseră. Toulon era cunoscut ca o enormă bază navală, iar orizontul portului e dominat de suprastructurile vaselor de război ale marinei franceze. Centrul atracţiei pentru turiştii şi pietonii din Toulon în aceea zi de luni era crucişătorul de luptă *Jean Bart,* întors dintr-o călătorie din teritoriile franţuzeşti ale Caraibelor, plin de marinari cu solda necheltuită şi în căutare de fete.

Pe esplanada generoasă din faţa portului de agrement, cafenelele erau pline de oameni ce se bucurau de distracţia favorită a fiecărei ţări mediteraneene – a urmări cum viaţa îşi continuă cursul. Stăteau în grupuri viu colorate, privind de sub copertinele localurilor la porţiunea întinsă pe o jumătate de milă a portului unde pluteau iahturile, începând de la bărcile mai mici cu motor şi până la mândreţele celor foarte bogaţi.

Pe cheiul din partea de est stăteau câteva bărci de pescuit care rămăseseră pe uscat iar în spatele acestora se întindeau barăcile lungi şi joase ale vameşilor, depozitele şi birourile portului.

În spatele acestora, în portul comercial mic şi greu de observat, *Toscana* se strecură în dana ei puţin înainte de amiază.

Shannon aşteptă până când vasul fu legat. De pe borna pe care stătea la cincizeci de metri distanţă, îi văzu pe Semmler şi pe Waldenberg mişcându-se pe punte. Mecanicul sârb nu era de văzut, aflându-se probabil încă în sala maşinilor care îi plăcea atât de mult, dar alte două siluete erau pe punte, mânuind rapid frânghiile de ancorare. Aceştia probabil că erau cei doi marinari recrutaţi de Waldenberg.

Un mic Renault ţâşni pe chei şi se opri pe pasarelă. Un francez

rotofei într-un costum negru îşi făcu apariţia şi urcă la bordul *Toscanei.* Era reprezentantul Agenţiei Maritime Duphot. Nu peste mult timp se înapoie, urmat de Waldenberg şi cei doi se îndreptară spre baraca vamei. După aproape o oră, cei doi bărbaţi apărură din nou, agentul de transport maritim întorcându-se la maşina lui şi demarând spre oraş, căpitanul neamţ urcând din nou la bordul navei sale.

Shannon le mai acordă o jumătate de oră iar apoi la rândul lui se îndreptă spre pasarelă şi urcă la bordul *Toscanei.* Semmler îl conduse către salonul echipajului.

— Ce se întâmplă? întrebă Shannon când Semmler şi cu el se aşezară.

Semmler rânji.

— Totul a mers bine şi uşor, zise el. Am schimbat hârtiile pe numele noului căpitan, am verificat în întregime motorul, am cumpărat o cantitate prea mare de pături şi câteva saltele de cauciuc. Nimeni nu a pus întrebări, iar căpitanul tot mai crede că avem intenţia să transportăm emigranţi în Marea Britanie.

— Am folosit agentul obişnuit al *Toscanei* din Genova pentru a ne aranja venirea aici, iar declaraţia vamală arată că transportăm materiale sportive şi de divertisment pentru o tabără de vacanţă pe coasta Marocului.

— Ce s-a întâmplat cu uleiul de motor?

Semmler rânji.

— A fost comandat, apoi am sunat eu şi am anulat comanda. Văzând că nu soseşte, Waldenberg a vrut să amâne plecarea cu o zi pentru a-l aştepta. M-am opus şi i-am spus că îl vom lua de aici din Toulon.

— Perfect, zise Shannon. Nu-l lăsa pe Waldenberg să comande uleiul. Spune-i că l-ai comandat tu însuţi. Aşa că atunci când soseşte, faptul nu-l va surprinde. Tipul acela care a urcat la bord...

— Era agentul de transport maritim. Are toată marfa în depozit şi documentele pregătite. Ne-o trimite după-amiază în câteva furgonete. Lăzile sunt atât de mici încât le putem urca la bord noi înşine cu biga de încărcare.

— Foarte bine. Lasă-l să pună hârtiile la punct împreună cu Waldenberg. La o oră după ce marfa ajunge la bord, furgoneta companiei de carburanţi va ajunge cu uleiul. Condusă de Langarotti. Ţi-au mai rămas bani destui pentru plată.

— Da.

— Atunci plăteşte în întregime cu bani gheaţă şi cere o chitanţă semnată. Asigură-te că nimeni nu balansează bidoanele prea tare când sunt urcate la bord. Ultimul lucru de care avem nevoie este să se desprindă fundul vreunui bidon. Se umple cheiul de Schmeissere.

— Când urcă oamenii la bord?

— Diseară, după lăsarea întunericului. Unul după altul. Doar Marc şi Janni. Pe Jean-Baptiste îl mai ţin puţin aici. E cu furgoneta şi mai are încă ceva de făcut. Când poţi să porneşti?

— În orice moment. La noapte. Pot să aranjez. De fapt, e destul de plăcut să fii director executiv.

— Nu te obişnui cu ipostaza asta. E numai un paravan.

— OK, Cat. De fapt, unde mergem când ridicăm ancora?

— La Brindisi. Ştii locul?

— Sigur că îl ştiu. Am băgat atât de multe ţigări în Italia din Iugoslavia încât îl ştiu ca pe buzunarul meu. Ce luăm de acolo?

— Nimic. Aştepţi telegrama mea. Voi fi în Germania. Îţi trimit o telegramă la Brindisi cu numele următorului port de destinaţie şi ziua sosirii. Apoi va trebui să găseşti un agent local care să contacteze portul iugoslav respectiv şi să rezerve o dană. Eşti în siguranţă dacă mergi în Iugoslavia?

— Cred că da. Oricum, nu cobor de pe vas. Mai luăm nişte arme?

— Da, cel puţin ăsta e planul. Trag nădejde că negustorul meu de arme şi oficialităţile iugoslave nu m-au păcălit. Ai toate hărţile necesare?

— Da, le-am cumpărat la Geneva aşa cum mi-ai spus. Ştii, Waldenberg îşi va da seama ce încărcăm în Iugoslavia. Apoi va afla că nu transportăm emigranţi ilegali. Acceptă bărcile şi motoarele, aparatele de emisie-recepţie şi uniformele ca pe ceva normal, dar cu armele se schimbă socoteala.

— Ştiu, zise Shannon. O să mă coste ceva bani. Dar cred că înţelege el mesajul. La bord vom fi tu şi cu mine, Janni şi Marc. În plus, până atunci îi spunem ce conţin bidoanele cu ulei. Aşa că, fiind implicat, va trebui să coopereze. Cum sunt cei doi marinari nou angajaţi?

Semmler dădu din cap şi îşi stinse a cincea ţigară. Aerul în micul salon era ca o ceaţă albastră.

— Buni, doi italieni. Tipi solizi, dar ascultători. Cred că amândoi sunt căutaţi de poliţie pentru ceva. Au fost foarte fericiţi să se urce la bord, la adăpost. De abia aşteptau să plecăm odată

pe mare.

— Perfect. Atunci n-o să le convină să fie lăsaţi la ţărm într-o ţară străină: Asta ar însemna să fie prinşi fără acte şi repatriaţi direct în mâinile poliţiştilor din ţara lor.

Waldenberg procedase bine. Shannon îi întâlni pe amândoi pentru câteva minute şi se salutară scurt din cap. Semmler îl prezentă pur şi simplu ca pe omul de la centrală şi Waldenberg traduse. Oamenii, Norbiatto, şeful de echipaj şi Cipriani, musul, nu ceruseră informaţii suplimentare. Shannon îi dădu câteva instrucţiuni lui Waldenberg şi plecă.

În miezul după-amiezii, cele două furgonete de la Agenţia Maritimă Duphot se opriră lângă *Toscana,* însoţite de acelaşi bărbat care apăruse dimineaţa. Un vameş francez cu un carnet în mână ieşi din incinta vămii şi supraveghe încărcarea lăzilor. Patru lăzi cu îmbrăcăminte diversă şi grosolană, centuri, cizme şi şepci pentru muncitorii marocani din satul de vacanţă; trei bărci gonflabile de dimensiuni mai mari pentru sport şi plimbări de plăcere, împachetate în lăzi şi trei motoare pentru acestea. Două lăzi cu diverse torţe, binocluri, sirene maritime pentru ceaţă, piese de radio şi busole magnetice. Ultimele lăzi erau înregistrate printre proviziile navei.

Vameşul le bifă pe fiecare pe când erau încărcate la bord şi îi confirmă agentului de transport maritim că erau fie destinate re-exportului sosind din Germania sau Marea Britanie, fie cumpărate local şi nu presupuneau taxă de export.

Vameşul nici măcar nu dorise să se uite în lăzi.

Cunoştea bine agenţia respectivă, lucrând cu aceştia în fiecare zi.

Când totul fu încărcat, vameşul ştampilă foaia de export a încărcăturii vasului. Waldenberg îi zise ceva lui Semmler în germană. Îi explică agentului că Waldenberg avea nevoie de ulei de motor pentru maşini. Fusese comandat la Geneva, dar nu fusese livrat la timp.

Agentul îşi notă în carneţel.

— De cât aveţi nevoie?

— De cinci butoaie, zise Semmler.

Waldenberg nu înţelegea franceza.

— E cam mult, zise agentul.

Semmler râse.

— Rabla asta veche mănâncă la fel de mult ulei şi motorină. În plus, vrem să avem mai mult la bord ca să ne ajungă pentru o

perioadă mai lungă.

— Când aveţi nevoie de el? întrebă agentul.

— Azi la cinci după-amiază e bine? întrebă Semmler.

— Hai să zicem şase, răspunse agentul, notându-şi în carneţel cantitatea, precum şi ora livrării. Ridică privirea spre vameş. Acesta încuviinţă. Nu-l interesa şi plecă. La scurt timp după asta, agentul plecă în maşina lui, urmat de cele două furgonete.

La ora cinci, Semmler părăsi puntea *Toscanei,* se duse la un telefon dintr-o cafenea din port şi sună la agenţie, anulând comanda de ulei. Căpitanul, zise el, descoperise un butoi plin în fundul chesonului cu materiale şi îi ajungea câteva săptămâni. Agentul fu nemulţumit, dar fu de acord.

La ora şase o autodubă rulă prudent de-a lungul cheiului şi se opri în dreptul *Toscanei.* La volan era Jean-Baptiste Langarotti, într-o salopetă de un verde aprins cu inscripţia Castrol pe spate.

Deschizând uşile din spate ale autodubei, rostogoli cu grijă cinci bidoane mari de ulei pe platforma fixată pe treapta din spate. De la fereastra barăcii vamei funcţionarul de serviciu privea afară.

Waldenberg îi surprinse privirea şi îi făcu semn din mână. Arătă spre butoaie şi înapoi spre vas.

— OK? strigă el adăugând cu un accent străin puternic *ga va?*

De la fereastră vameşul dădu din cap şi se retrase să scrie ceva într-un registru. La ordinele lui Waldenberg, cei doi marinari italieni fixară frânghii sub fiecare butoi şi le ridicară pe bord unul câte unul. Semmler era neobişnuit de dornic să ajute ţinând de butoaie în timp ce acestea se balansau pe parapetul navei, strigând în germană la Waldenberg aflat pe tambur să le lase în jos cu mare grijă. Bidoanele dispărură în cala răcoroasă şi întunecată a *Toscanei* şi curând bocaportul fu fixat la loc şi strâns.

După ce-şi descărcă marfa, Langarotti plecă cu autoduba. Câteva minute mai târziu, salopeta era pe fundul unui coş de gunoi din inima oraşului.

Din locul lui de observare, de la celălalt capăt al cheiului, Shannon urmărise încărcarea cu răsuflarea tăiată. Ar fi preferat să fie şi el implicat întocmai ca Semmler, pentru că aşteptarea îl durea aproape fizic, fiind mult mai rea decât acţiunea.

Când totul se termină, la bordul *Toscanei* se aşternu liniştea. Căpitanul şi cei trei oameni ai săi erau în cabine, mecanicul ieşi un pic pe punte pentru a respira aerul sărat al mării şi apoi se

întoarse la treaba lui în sala maşinilor. După o jumătate de oră, Semmler coborî pe chei şi veni să-l întâlnească pe Shannon. Se întâlniră în afara portului, într-un colţ de stradă.

Semmler rânjea.

— Ţi-am spus eu. Fără probleme.

Shannon dădu din cap şi rânji la rândul lui uşurat. Ştia mai bine decât Semmler ce miză fusese pusă în joc şi, spre deosebire de neamţ, nu era familiarizat cu procedurile portuare.

— Când poţi să iei oamenii la bord?

— Oficiul vamal se închide la nouă. Ar trebui să vină la noapte între douăsprezece şi unu. Pornim la cinci dimineaţa. Aşa s-a hotărât.

— Perfect, zise Shannon. Hai să-i găsim şi să bem ceva. Vreau să fiţi înapoi pe navă repede, în caz că mai vine cineva să pună întrebări.

— Nu va veni nimeni.

— Nu contează. Trebuie să ne asigurăm. Vreau să păzeşti încărcătura cum îşi păzeşte cloşca puii. Nu lăsa pe nimeni să se apropie de bidoane până când nu-ţi spun eu s-o faci şi asta se va întâmpla într-un port din Iugoslavia. Atunci o să-i spunem şi lui Waldenberg în ce constă transportul.

Îi întâlniră pe ceilalţi trei mercenari în localul stabilit dinainte şi băură câteva beri ca să se răcorească. Soarele apunea iar marea, în vastul golf care formează ancorajul Toulonului, era încreţită doar de o briză uşoară. Câteva iahturi făceau piruete ca balerinele, pe măsură ce echipajele le manevrau încoace şi încolo pentru a prinde următoarea pală de vânt. Semmler îi părăsi la ora opt şi se întoarse pe *Toscana.*

Janni Dupree şi Marc Vlaminck se strecurară pe nesimţite la bord, între miezul nopţii şi ora unu. La cinci, urmărită de pe chei de Shannon şi Langarotti, *Toscana* ridică ancora, pornind pe mare.

Langarotti îl conduse pe Shannon la aeroport a doua zi dimineaţă ca să-şi aştepte avionul. În timpul micului dejun, Shannon îi dădu corsicanului ultimele instrucţiuni şi bani ca să le poată duce la îndeplinire.

— Aş prefera să merg cu tine sau cu vasul, zise Jean-Baptiste.

— Ştiu, zise Shannon. Dar am nevoie de cineva de nădejde să facă treaba asta. E de o importanţă vitală. Dacă nu o rezolvăm, nu putem merge mai departe. Am nevoie de cineva de încredere şi tu ai avantajul că eşti francez. În plus, îi ştii bine pe doi dintre

tipi şi unul din ei vorbeşte o brumă de franceză. Janni nu s-ar fi putut duce acolo cu un paşaport sud-african. De Marc am nevoie să intimideze echipajul dacă fac pe nebunii. Ştiu că eşti mai bun în lupta cu şişul decât el. Nu şi în cea cu pumnii, dar nu vreau să iasă cu bătaie, ci doar să conving echipajul să execute ordinele. Şi am nevoie de Kurt pentru navigaţie în cazul în care pe Waldenberg îl apucă frica. De fapt, dacă lucrurile iau o întorsătură extrem de neplăcută şi Waldenberg trece în tabăra adversă, Kurt trebuie să piloteze nava. Aşa că trebuia să te numesc pe tine.

Langarotti fu de acord să execute misiunea.

— Sunt băieţi de treabă, zise el cu puţin mai mult entuziasm. O să-mi facă plăcere să-i reîntâlnesc.

Când se despărţiră la aeroport, Shannon îi reaminti:

— Totul poate să eşueze dacă ajungem acolo şi nu are cine să ne sprijine. Aşa că depinde de tine să faci treaba cum trebuie. Totul e aranjat. Fă doar ce ţi-am spus şi rezolvă micile probleme pe măsură ce apar. Ne vedem într-o lună.

Îl părăsi pe corsican, trecu prin vamă şi se îmbarcă pe cursa pentru Paris şi Hamburg.

18

— Informaţia mea este că poţi să ridici mortierele şi bazucile oricând după 10 iunie. Ieri mi s-a confirmat asta prin telex, îi spuse Alan Baker.

Era în ziua imediat următoare după sosirea lui Shannon la Hamburg şi cei doi se întâlniră să ia prânzul într-un restaurant, după un telefon din cursul dimineţii.

— În ce port? întrebă Shannon.

— Ploce.

— Unde?

— Ploce. Se scrie P-l-o-c-e, se pronunţă Plocei. E un port mic, exact la jumătatea drumului între Split şi Dubrovnik.

Shannon se gândi. În timp ce Semmler se afla la Geneva, i se ordonase să facă rost de hărţile maritime necesare pentru întreaga coastă a Iugoslaviei, dar Shannon presupusese că livrarea va avea loc într-unul din porturile mai mari. Spera că neamţul avea o hartă ce cuprindea şi portul Ploce sau că făcuse rost de una la Brindisi.

— Cât de mic?

— Destul de mic. Foarte discret. Câteva debarcadere şi două depozite mari. Iugoslavii îl folosesc de obicei pentru transportul de arme. Ultimul transport din Iugoslavia l-am făcut cu avionul, dar mi s-a spus atunci că, dacă ar fi de transportat ceva pe mare, încărcătura ar urma să fie urcată la bord de la Ploce. E mai bine că e un port mic. Are o radă obişnuită, iar condiţiile de încărcare sunt rapide. În plus, echipa de vameşi e foarte mică, probabil cu un şef care, dacă îşi ia cadoul, face o inspecţie la bord doar în câteva ore.

— OK. Ploce. Pe 11 iunie, zise Shannon.

Baker îşi notă data.

— *Toscana* este OK? întrebă el.

Încă ar mai fi vrut să înhaţe afacerea pentru prietenul său, căpitanul de pe *San Andrea,* dar se hotărî să ţină minte numele de *Toscana* pentru mai târziu. Era sigur că Shannon nu va mai avea nevoie de ea la sfârşitul operaţiunii pe care o organiza şi Baker căuta întotdeauna un vas potrivit pentru transportul încărcăturilor sale în golfuleţe părăsite.

— E bună, zise Shannon. Acum se îndreaptă spre un port italian unde o să-i comunic prin telex sau în scris încotro se va îndrepta. Vreo problemă în ceea ce te priveşte?

Baker se foi uşor.

— Una singură, zise el. Preţul.

— Ce-i cu preţul?

— Ştiu că ţi-am comunicat preţuri fixe, totalizând 14.400 de dolari. Dar sistemul în Iugoslavia s-a schimbat în ultimele şase luni. Pentru a scoate hârtiile la timp, a trebuit să angajez un partener iugoslav. Cel puţin aşa se numeşte deşi. În fond, nu e decât un alt intermediar.

— Şi? întrebă Shannon.

— Şi a trebuit să-i plătesc un onorariu pentru a obţine hârtiile de la oficialităţile belgrădene. M-am gândit că e important pentru tine să ai pregătită încărcătura fără obstacole birocratice. Aşa că am fost de acord să-l angajez. Este cumnatul unei oficialităţi din Ministerul Comerţului.

E o altă formă de a lua nişte bani în plus. Dar la ce poţi să te aştepţi în ziua de azi? Balcanicii tot balcanici rămân şi s-au mai şi deşteptat.

— Cât ne costă în plus?

— 1.000 de lire sterline.

— În dinari sau dolari?

— În dolari.

Shannon se gândi. S-ar putea să fie adevărat sau s-ar putea ca Baker să încerce să-i stoarcă ceva în plus. Dacă era adevărat, a refuza să plătească însemna să-l forţeze pe Baker să-l plătească pe iugoslav din partea lui. Aceasta ar reduce suma lui Baker, care ar putea să-şi piardă interesul în afacere, fără să-i mai pese dacă reuşea sau nu. Şi încă avea nevoie de Baker până când avea să vadă siajul *Toscanei* părăsind portul Ploce în drum spre Spania.

— În regulă, zise el. Cine e partenerul ăsta?

— Un tip numit Ziliak. Acum e acolo, îngrijindu-se ca încărcătura să ajungă în depozitul din Ploce. Când vine nava, el va scoate marfa din depozit, o va trece prin vamă şi o va încărca pe vas.

— Credeam că asta e treaba ta.

— Este, dar acum trebuie să angajez un partener iugoslav. Pe cuvântul meu, Cat. Nu mi-au lăsat nici o portiţă.

— Atunci o să-l plătesc eu personal, în cecuri de călătorie.

— Eu n-aş face-o, zise Baker.

— De ce nu?

— Cel care cumpără marfa trebuie să fie guvernul din Togo, nu-i aşa? Nişte negri. Apare un alt alb, evident omul cu banii şi s-ar putea să intre la bănuieli. Dacă vrei mergem la Ploce, sau pot să mă duc singur. Dar dacă vrei să vii cu mine, va trebui să te dai drept asistentul meu. În plus, cecurile de călătorie trebuie să fie încasate la bancă şi în Iugoslavia asta înseamnă că se notează numele şi numărul documentului de identitate al persoanei. Dacă persoana care încasează banii este un iugoslav încep să se pună întrebări. Ar fi mai bine dacă Ziliak ar primi bani gheaţă, aşa cum a cerut.

— În regulă. Voi scoate nişte cecuri aici în Hamburg şi-l voi plăti în dolari, zise Shannon. Dar tu vei primi partea ta în cecuri. Nu mă plimb cu mii de dolari în buzunar. Nu în Iugoslavia. Devin sensibili când aud astfel de chestii. Intră pe fir securitatea. Te suspectează că finanţezi o operaţiune de spionaj. Aşa că vom merge ca turişti cu cecuri de călătorie.

— E în regulă în ceea ce mă priveşte, zise Baker. Când vrei să mergem?

Shannon îşi privi ceasul. A doua zi era 1 iunie.

— Poimâine, zise el. Zburăm la Dubrovnik şi stăm o

săptămână la soare. Oricum nu-mi strică câteva zile de odihnă. Sau ne putem întâlni pe 8 sau 9, dar nici o zi mai târziu. Închiriez o maşină şi mergem pe coastă până la Ploce pe data de 10. Vreau ca *Toscana* să sosească în acea noapte sau dimineaţa devreme, pe 11.

— Du-te tu singur, zise Baker. Am treabă la Hamburg. Ne întâlnim pe data de 8.

— Fără trucuri, zise Shannon. Dacă nu apari, vin să te caut. Şi să ştii că sunt rău la furie.

— Voi veni, zise Baker. Nu uita că vreau să-mi iau restul de bani. Până acum am cam pierdut la afacerea asta. Vreau ca totul să iasă bine, la fel de mult ca şi tine.

Exact aşa voia Shannon să-l facă să gândească.

— Ai banii cu adevărat, presupun? întrebă Baker învârtind între degete un cubuleţ de zahăr.

Shannon îi frunzări pe sub nas un carnet cu cecuri în dolari. Negustorul de arme zâmbi.

Se ridicară de la masă şi, înainte de a părăsi restaurantul, telefonară unei companii din Hamburg specializată în excursii pe coasta Adriaticii, unde mii de turişti germani îşi petreceau vacanţa. De la această companie aflară numele a trei dintre cele mai bune hoteluri din staţiunea iugoslavă. Shannon îi spuse lui Baker că-l va găsi într-unul dintre acestea, sub numele de Keith Brown.

*

Johann Schlinker era la fel de încrezător ca şi Baker că putea să ducă la bun sfârşit târgul cu arme, deşi habar nu avea că şi Baker făcea afaceri cu Shannon. Fără îndoială că cei doi auziseră unul de celălalt, poate chiar se cunoşteau, dar nu se punea problema să-şi discute afacerile unul cu celălalt.

— Portul ar trebui să fie Valencia, deşi acest lucru urmează să fie hotărât, dar în orice caz rămâne la alegerea autorităţilor spaniole, îi spuse lui Shannon. Madridul îmi spune că perioadele trebuie să se situeze între 16 şi 20 iunie.

— Prefer data de 20 pentru încărcare, zise Shannon. *Toscanei* ar trebui să i se permită să rămână ancorată în noaptea de 19 pentru a fi încărcată dimineaţa.

— Foarte bine, zise Schlinker, îi voi da de ştire partenerului meu din Madrid. De obicei, el se ocupă de transport şi încărcat şi lucrează cu un agent de mâna întâi din Valencia, care îi cunoaşte pe vameşi foarte bine. N-ar trebui să fie nici o problemă.

— Nu trebuie să fie nici o problemă, mârâi Shannon. Vasul a întârziat deja o dată. Încărcând pe douăzeci, îmi rămâne suficient timp pentru drum, dar nu şi pentru a-mi îndeplini propriul contract.

Nu era adevărat, dar nu vedea nici un motiv ca Schlinker să nu creadă că era.

— Vreau să asist şi eu la încărcare, îi spuse negustorului de arme.

Schlinker strânse din buze.

— Fireşte, poţi să urmăreşti totul de la distanţă, îi zise el. Nu pot să te opresc. Dar din moment ce cumpărătorul se presupune a fi un guvern arab, nu poţi să te dai drept beneficiarul mărfii.

— Totodată, vreau să mă îmbarc pe vas la Valencia, zise Shannon.

— Asta e şi mai dificil. Întreaga zonă a portului este împrejmuită de gard. Intrarea se face numai cu autorizaţie. Ca să te îmbarci, va trebui să treci pe la controlul paşapoartelor. De asemenea, dacă nava transportă muniţie, va fi poliţie la urcarea pe pasarelă.

— Să presupunem că mai e nevoie de un om la bord. Căpitanul poate angaja un localnic?

Schlinker se gândi puţin.

— Cred că da. Ai vreo legătură cu compania proprietară a vasului?

— Nu pe hârtie, zise Shannon.

— În cazul în care căpitanul îl informează pe agent la sosire că a permis unuia dintre marinarii săi să părăsească vasul în ultimul port pentru a zbura acasă la înmormântarea mamei lui şi că acel marinar se va întoarce pe vas la Valencia, presupun că nu vor exista obiecţiuni. Dar vei avea nevoie de o legitimaţie de marinar pe un vas comercial, care să dovedească că eşti într-adevăr marinar şi pe acelaşi nume ca al dumitale, domnule Brown.

Shannon se gândi câteva minute.

— OK. Aranjez eu, zise el.

Schlinker îşi consultă agenda.

— Se întâmplă ca în 19 şi în 20 să fiu la Madrid, zise el. Mai am de rezolvat şi altă afacere. Voi locui la hotel Mindanao. Dacă vrei să mă contactezi, mă găseşti acolo. Dacă încărcarea are loc pe 20, convoiul şi escorta armatei spaniole vor transporta încărcătura spre coastă în timpul nopţii de 19 pentru a ajunge la destinaţie în zori. Dacă ai de gând să te îmbarci pe vas, cred că

ar trebui să o faci înainte de sosirea convoiului militar la docuri.

— Aş putea ajunge la Madrid pe 19, zise Shannon. Atunci ai putea să-mi spui dacă acel convoi a plecat la timp. Rulând cu viteză spre Valencia aş putea ajunge acolo înaintea acestuia şi să mă îmbarc pe *Toscana* ca marinar, înainte de sosirea încărcăturii.

— Asta depinde întru totul de tine, zise Schlinker. În ce mă priveşte, agenţii mei vor aranja transportul şi încărcarea mărfii, conform tuturor procedurilor, pentru zorii zilei de 20. Asta m-am angajat să fac în contract. Dacă există vreun risc legat de îmbarcarea dumitale pe vas în port, asta nu mă priveşte. Nu-mi asum nici o răspundere. Îţi spun doar că navele ce părăsesc Spania încărcate cu arme sunt supuse controlului autorităţilor militare şi vamale. Dacă apar probleme la încărcare sau la formalităţile de plecare din port ale vasului din cauza ta, nu mă priveşte. Şi încă ceva. După ce încarcă arme, un vas trebuie să părăsească portul spaniol în interval de şase ore şi nu are voie să reintre în apele teritoriale spaniole până când marfa nu este descărcată. De asemenea, declaraţia vamală trebuie să fie în perfectă ordine.

— Aşa va fi, zise Shannon. Vom fi împreună la Madrid în dimineaţa zilei de 19.

*

Înainte de a părăsi Toulonul, Kurt Semmler îi dăduse lui Shannon o scrisoare pentru a o pune la poştă. Era de la Semmler către agenţii de transport naval ai *Toscanei* din Geneva. Îi informa pe aceştia că intervenise o mică schimbare de plan şi că *Toscana* va pleca din Toulon, nu direct în Maroc, ci mai întâi la Brindisi pentru a încărca marfă suplimentară. Comanda, îi informa Semmler pe agenţi, fusese asigurată de el în Toulon şi era profitabilă deoarece era o comandă urgentă, în timp ce onorarea comenzii pentru Maroc mai putea să aştepte.

Ca director executiv al companiei Spinetti Maritimo, instrucţiunile lui Semmler erau de pe poziţia şefului. Se cerea agenţilor din Geneva să telegrafieze la Brindisi pentru a rezerva un loc de ancorare pentru 7 şi 8 iunie şi să ceară biroului portuar să păstreze corespondenţa adresată *Toscanei* până când aceasta va fi ancorată.

O astfel de scrisoare scrise Shannon şi o trimise din Hamburg. Era adresată lui Signor Kurt Semmler, *Toscana,* biroul portuar Brindisi, Italia. În ea îi spuse lui Semmler să plece de la Brindisi la Ploce pe coasta Adriaticii în Iugoslavia şi, dacă nu avea hărţi care

să-i indice traseele potrivite la nord de insula Korcula, să le obţină pe plan local. Trebuia să aducă *Toscana* acolo în seara de 10 iunie şi dana îi va fi rezervată. Nu era nevoie să informeze pe agenţii din Geneva de călătoria dintre Brindisi şi Ploce.

Ultima instrucţiune către Semmler era importantă. Îi spuse fostului contrabandist neamţ că dorea să facă rost de o legitimaţie de marinar comercial pe numele de Keith Brown ştampilată, adusă la zi şi emisă de autorităţile italiene.

Al doilea lucru de care vasul avea nevoie era o declaraţie de export care arăta că *Toscana* pornise de la Brindisi direct la Valencia fără nici o oprire şi de la Valencia spre Latakia, Siria, după ce preluase o încărcătură la Valencia. Semmler trebuia să-şi folosească vechile contacte din Brindisi pentru a obţine aceste documente.

Înainte de a pleca din Hamburg spre Iugoslavia, Shannon trimise ultima scrisoare lui Simon Endean la Londra. Îi cerea lui Endean o întâlnire la Roma pe 16 iunie şi îl invita să aducă cu el anumite hărţi maritime.

*

Cam în acelaşi timp, *Toscana* pufăia regulat prin golful Bonifacio, canalul îngust de apă limpede şi albastră care separă extremitatea de sud a Corsicii de coasta nordică al Sardiniei. Soarele ardea puternic, îmblânzit puţin de o briză uşoară. Marc Vlaminck, dezbrăcat până la brâu, stătea întins pe bocaportul calei principale, cu un prosop umed sub el, cu trunchiul ca un hipopotam bronzat. Janni Dupree, care întotdeauna la soare se făcea roşu ca o cărămidă, era rezemat de un perete, sub un umbrar, sorbind din a zecea sticlă de bere din acea dimineaţă. Cipriani, musul, vopsea o parte de balustradă în alb, iar şeful de echipaj, Norbiatto, moţăia în cuşetă, după ce fusese de cart în timpul nopţii. Tot jos, sub punte, în căldura oribilă din sala maşinilor, se afla mecanicul Grubic, ungând nişte piese cărora numai el le ştia rostul dar care, fără îndoială, erau vitale pentru menţinerea *Toscanei* la viteza constantă de opt noduri prin Mediterana. La timonă, Kurt Semmler şi Carl Waldenberg beau bere rece şi schimbau impresii legate de carierele lor.

Jean-Baptiste Langarotti s-ar fi bucurat să fie şi el acolo. De pe punte ar fi văzut coasta gri-albă însorită a patriei lui rămânând încet în urmă, la patru mile distanţă de vas. Dar era la mile întregi depărtare, în Africa de Vest, unde anotimpul ploios începuse deja şi unde, în ciuda căldurii grozave, norii erau

plumburii.

*

Alan Baker intră în hotelul din Dubrovnik unde era cazat Shannon tocmai când mercenarul se întorcea de la plajă, în seara zilei de 8 iunie. Arăta obosit şi prăfuit.

Prin contrast, Cat Shannon arăta şi se simţea mai bine. Petrecuse o săptămână în staţiunea de vacanţă iugoslavă, comportându-se ca orice alt turist, făcând plajă şi înotând mile întregi în fiecare zi. Slăbise, dar era sănătos, bronzat şi optimist.

După ce se stabilise la hotel, îi trimisese lui Semmler o telegramă la Brindisi în care îi cerea să-i confirme sosirea vasului şi primirea scrisorii trimise de la Hamburg. În acea dimineaţă, primise răspunsul telegrafiat al lui Semmler. *Toscana* ajunsese în siguranţă la Brindisi, scrisoarea fusese primită şi se acţionase în consecinţă. Urma să plece în dimineaţa zilei de 9 pentru a se îndrepta spre destinaţie la miezul nopţii, în seara de 10.

La un pahar pe terasa hotelului unde Shannon îi rezervase lui Baker o cameră, îi comunică negustorului din Hamburg veştile. Baker dădu din cap şi zâmbi.

— Foarte bine. Am primit o telegramă cu patruzeci şi opt de ore în urmă de la Ziliak, din Belgrad. Lăzile au ajuns la Ploce şi se află în depozitul guvernului de lângă chei, sub pază.

Petrecură noaptea la Dubrovnik şi a doua zi dimineaţă angajară un taxi ca să-i ducă cei 100 de kilometri până pe coastă, la Ploce. Era un rablament de maşină care părea să aibă roţi pătrate şi suspensii de fier, dar călătoria pe coastă fu totuşi agreabilă. Parcurseră mile întregi de litoral virgin, cu orăşelul Slano la jumătatea distanţei, unde se opriră pentru o ceaşcă de cafea şi ca să-şi dezmorţească picioarele.

Se aranjară la hotel pe la prânz şi aşteptară în umbra terasei până când biroul portuar se deschise din nou, la patru după-amiaza.

Portul era aşezat pe o întindere impunătoare de apă albastră şi adâncă, mărginită în partea dinspre mare de o lungă peninsulă de pământ numită Peliesac, care se întindea sub formă de arc de la coasta principală spre sudul portului Ploce şi o lua înspre nord, paralel cu litoralul. La nord, distanţa între vârful peninsulei şi litoral era aproape barată de stâncoasa insulă Hvar şi numai o portiţă îngustă permitea accesul spre laguna pe care era situat Ploce. Această lagună lungă de aproape treizeci de mile şi înconjurată aproape în totalitate de uscat era un paradis pentru

înot, pescuit şi iahting.

Când se apropiară de biroul portuar, un Volkswagen se opri scrâşnind la câţiva iarzi distanţă şi scoase un şuierat asurzitor.

Shannon îngheţă. Prima reacţie instinctivă fu cea de pericol, ceva de care se temuse tot timpul, vreo fisură în acte, o piedică neaşteptată pusă de autorităţi pentru a bloca întreaga afacere şi o şedere prelungită în anchetă, la staţia locală de poliţie.

Bărbatul care se strecură afară din micul automobil şi le făcu semn vesel din mână ar fi putut să fie un poliţist, numai că poliţia din majoritatea statelor totalitare din est şi vest părea a nu avea voie să zâmbească conform unor ordine severe. Shannon privi spre Baker şi văzu cum umerii acestuia se destind.

— Ziliak, murmură el cu gura aproape închisă şi porni să-l întâlnească pe iugoslav. Era un bărbat solid, păros ca un urs, brunet şi amabil, care îl îmbrăţişă pe Baker din toată inima. Când fu prezentat, prenumele lui se dovedi a fi Kemal şi Shannon presupuse că omul avea mai mult sânge turcesc. Asta îi convenea lui Shannon de minune; îi plăcea tipul ăsta de oameni, în mod normal buni luptători şi camarazi, cu o aversiune sănătoasă faţă de birocraţie.

— Asistentul meu, zise Baker şi Ziliak îi strânse mâinile şi murmură ceva într-o limbă despre care Shannon presupuse că era sârbo-croată. Baker şi Ziliak comunicau în germană, limbă pe care mulţi iugoslavi o vorbesc puţin. Nu vorbea englezeşte.

Însoţiţi de Ziliak, bătură la uşa biroului şefului vamei şi fură conduşi să inspecteze depozitul. Vameşul sporovăi ceva cu paznicul de la uşă şi în colţul clădirii găsiră lăzile. Erau treisprezece; una conţinea cele două bazuci, alte două câte o mortieră cu bază şi mecanisme de ochire pentru fiecare. Restul lăzilor conţineau muniţie, patru având câte zece rachete de bazuka fiecare şi celelalte şase conţinând cele trei sute de proiectile de mortieră comandate. Lăzile erau din scânduri noi, conţinutul nu era menţionat pe ele, dar existau nişte numere şi cuvântul *Toscana.*

Ziliak şi şeful vamei bălmăjiră în dialectul lor şi se pare că era unul şi acelaşi, ceea ce era folositor, pentru că în Iugoslavia există zeci de dialecte, inclusiv şapte limbi de largă circulaţie şi se ştia că apăreau mereu dificultăţi.

În cele din urmă, Ziliak se întoarse spre Baker şi articulă câteva propoziţii în germana lui de baltă. Baker răspunse şi Ziliak îi traduse vameşului. Acesta zâmbi, îşi strânseră mâinile, după

care plecă. Afară soarele ardea cumplit.

— Despre ce e vorba? întrebă Shannon.

— Vameşul l-a întrebat pe Kemal dacă avem un cadou mic şi pentru el, explică Baker. Kemal i-a spus că e posibil să primească ceva drăguţ dacă documentele ies la timp şi vasul este încărcat mâine dimineaţă la ora convenită.

Shannon îi dăduse deja lui Baker prima jumătate din cele 1.000 de lire sterline pentru Ziliak pentru ca lucrurile să meargă bine, iar Baker îl trase pe iugoslav într-o parte ca să-i dea banii. Amabilitatea covârşitoare a omului deveni şi mai evidentă pentru amândoi şi se opriră la hotel pentru a sărbători evenimentul cu o picătură de şliboviţă. O picătură fusese cuvântul folosit de Baker, iar Ziliak la rândul lui folosise probabil acelaşi cuvânt, dar nu la asta se gândea. Iugoslavii fericiţi nu beau niciodată o picătură de şliboviţă. Cu 500 de lire sterline în buzunar, Ziliak comandă o sticlă de licoare arzătoare de prune şi câteva farfurioare pline cu alune şi măsline. Când soarele apunea şi seara adriatică se furişa pe străzi, îşi aminti din nou de anii petrecuţi în război, vânând şi ascunzându-se în dealurile din nordul Bosniei cu partizanii lui Tito.

Baker fu pus la grea încercare traducând poveştile exuberantului Kemal despre prădăciunile din spatele Dubrovnikului, în Muntenegru, prin munţii de pe coasta Herţegovinei şi prin ţinutul împădurit, bogat şi răcoros de la nord de Split sau din Bosnia. Se amuza la gândul că atunci ar fi putut fi împuşcat pentru că bântuia prin oraşele unde acum se plimba în numele cumnatului său din guvern. Shannon îl întrebă dacă era un comunist convins, dat fiind faptul că fusese partizan şi Ziliak ascultă atent, în timp ce Baker traduse folosind cuvântul „bun” în loc de „convins”. Ziliak se bătu cu pumnul în piept.

— *Guter Kommunist,* exclamă el, căscând ochii şi arătând cu degetul spre sine. Apoi anulă complet efectul făcând cu ochiul, aruncându-şi capul pe spate şi hohotind de râs în timp ce dădea pe gât alt pahar de şliboviţă. Bancnotele împăturite din suma de 500 de lire alcătuiau o mică umflătură sub curea şi Shannon râse şi el, dorindu-şi ca uriaşul să poată veni cu ei în Zangaro. Era un om potrivit.

Nu mâncară nimic seara, dar la miezul nopţii se întoarseră împleticiţi în port ca să vadă intrarea *Toscanei.* Aceasta înconjura zidul portului şi după o oră era ancorată de-a lungul singurului chei de piatră de acolo. De pe puntea principală Semmler privea

în jos, spre lumina difuză a felinarelor de pe docuri. Dădură uşor din cap unul către celălalt. Waldenberg stătea în vârful pasarelei, consultându-se cu şeful echipajului. Fusese deja instruit conform scrisorii lui Shannon că trebuia să-l lase pe Semmler să vorbească.

După ce Baker se înapoie la hotel cu Ziliak, Shannon se urcă pe pasarelă şi intră în cabina îngustă a căpitanului. Nimeni de pe chei nu observă nimic. Semmler îl aduse pe Waldenberg înăuntru şi încuie uşa.

Încet şi atent, Shannon îi spuse lui Waldenberg ce anume urma *Toscana* să încarce la Ploce.

Căpitanul neamţ primi vestea destul de bine. Chipul îi rămase neschimbat până când Shannon termină.

— N-am mai transportat niciodată arme, zise el. Zici că încărcătura este legală. Cât de legală?

— Perfect legală, zise Shannon. A fost cumpărată la Belgrad, adusă aici în camioane şi, fireşte, autorităţile cunosc conţinutul lăzilor. Altfel nu ar exista licenţă de export. Aceasta nu este falsificată şi nimeni nu a fost mituit. E un transport perfect legal, conform legilor Iugoslaviei.

— Dar legile ţării de destinaţie? întrebă Waldenberg.

— *Toscana* nu va intra niciodată în apele teritoriale ale ţării unde, conform documentelor, aceste arme ar trebui să fie folosite, zise Shannon. După Ploce ne mai oprim numai în două porturi, doar pentru a lua încărcătură la bord. Ştii foarte bine că vasele nu sunt niciodată controlate când ajung într-un port doar pentru a prelua încărcătură, afară doar de cazul când autorităţile sunt avertizate.

— Totuşi, s-a mai întâmplat, zise Waldenberg. Dacă am jucăriile astea la bord şi declaraţia de vamă nu le menţionează şi dacă apare un control şi le descoperă, nava e confiscată iar eu înfund puşcăria. N-a fost vorba despre arme. De când cu Septembrie Negru şi cu IRA, toată lumea caută transporturi de arme.

— Nu într-un port unde preiei o nouă încărcătură, zise Shannon.

— Nu ne-am tocmit pentru arme, repetă Waldenberg.

— Ne-am tocmit pentru un transport de imigranţi ilegali în Marea Britanie, menţionă Shannon.

— Nu sunt ilegali atât timp cât n-au pus piciorul pe solul britanic, zise căpitanul. Iar *Toscana* nu va intra în apele

teritoriale. Oamenii pot ajunge la ţărm în bărci cu motor. Cu armele e altă poveste. Le ţin ilegal la bord atât timp cât nu sunt menţionate în declaraţia vamală. De ce nu le trecem în declaraţia vamală? Să spunem că aceste arme sunt transportate legal de la Ploce în Togo. Nu poate dovedi nimeni mai târziu că deviem de la traseu.

— Pentru că dacă sunt deja arme la bord, autorităţile spaniole nu vor permite vasului să rămână la Valencia şi nici într-un alt port spaniol. Fie şi în tranzit. În nici un caz pentru a încărca alte arme. Deci nu avem cum să le menţionăm în declaraţia vamală.

— Şi de unde am venit pentru a ajunge în Spania? întrebă Waldenberg.

— De la Brindisi, răspunse Shannon. Am fost acolo să preluăm o încărcătură, dar aceasta n-a fost gata la timp. Atunci armatorii ţi-au spus să mergi la Valencia pentru a încărca marfă pentru Latakia. Bineînţeles, te-ai supus.

— Dacă poliţia spaniolă cercetează vasul?

— Nu au absolut nici un motiv s-o facă, zise Shannon. Dar dacă va fi aşa, lăzile vor trebui să fie ascunse sub punte în santină.

— Dacă le descoperă acolo, nu mai avem nici o şansă, arătă Waldenberg. Vor crede că am adus marfă pentru teroriştii basci. Nu mai ieşim din puşcărie toată viaţa.

Discuţia continuă până la trei dimineaţa. Îl costă pe Shannon un şperţ de 5.000 de lire sterline, jumătate înainte de încărcare şi jumătate după plecarea din Valencia. Pentru oprirea într-un port african nu se ridicară pretenţii.

— Vei avea grijă de echipaj? întrebă Shannon.

— Voi avea grijă de echipaj, zise Waldenberg cu hotărâre. Shannon era sigur că o va face.

Întors în camera sa de hotel, Shannon îi plăti lui Baker al treilea sfert din suma pentru arme, 3.600 de dolari şi încercă să tragă un pui de somn. Nu era uşor. Sudoarea îi curgea în valuri pe trup în arşiţa nopţii, îl obseda imaginea *Toscanei* aşteptând acolo în port, cu armele în depozitul vamei şi se rugă lui Dumnezeu ca lucrurile să meargă bine. Simţea că de acum era atât de aproape, doar la câţiva paşi distanţă de locul unde nimeni nu mai putea să-i pună piedică, oricât ar fi încercat.

Încărcarea începu la şapte, când soarele se ridicase de mult pe cer. Păzite de un vameş înarmat cu o puşcă, care mergea în spatele lăzilor, acestea fură transportate pe cărucioare de-a

lungul docului şi *Toscana* le ridică la bord cu propria ei bigă de încărcare. Nici una din lăzi nu era prea voluminoasă şi, jos în cală, Vlaminck şi Cipriani le aranjară uşor, înainte de a fi fixate cu frânghii de fundul calei. Pe la nouă dimineaţa treaba fu terminată şi bocaportul închis. Waldenberg îi comandă mecanicului să dea drumul la maşini şi acesta din urmă nu mai avu nevoie de un alt îndemn. Shannon află ulterior că acesta devenise brusc foarte volubil când auzi că peste trei ore ajungeau la Brindisi, părăsind ţara lui natală. Se pare că era căutat acolo pentru un motiv sau altul. Rămase ascuns în sala maşinilor şi nimeni nu-l căută acolo.

După ce urmări cum *Toscana* părăsea portul pufăind, Shannon îi strecură lui Baker restul de 3.600 de dolari şi cele 500 de lire pentru Ziliak. Fără să ştie nimeni, îl pusese pe Vlaminck să ridice uşor capacul la cinci lăzi luate la întâmplare de îndată ce fură încărcate la bord.

După ce Vlaminck verifică conţinutul îi făcu semn lui Semmler aflat pe puntea de deasupra lui, iar Semmler îşi suflă nasul, semnalul aşteptat de Shannon. Nu era exclusă posibilitatea ca lăzile să fi conţinut fier vechi. Se întâmplase deseori în lumea traficanţilor de arme.

După ce primi banii, Baker îi dădu 500 de lire lui Ziliak de parcă ar fi venit din partea lui şi iugoslavul se îngriji ca şeful vamei să nu plece fără o masă bună. Apoi Alan Baker şi „asistentul” lui britanic părăsiră discret oraşul.

Calendarul lui Shannon de 100 de zile, impus de *Sir* James Manson pentru a duce la îndeplinire lovitura de stat, arăta Ziua Şaizeci şi şapte.

*

Nici nu apucase bine *Toscana* să iasă din port că Waldenberg începu să-şi organizeze vasul. Unul după altul, ceilalţi trei marinari fură convocaţi în cabina căpitanului pentru o discuţie liniştită. Deşi nici unul nu era conştient de asta, dacă ar fi refuzat să lucreze în continuare pe *Toscana,* la bord s-ar fi petrecut câteva accidente nefericite. Puţine locuri sunt atât de potrivite pentru o dispariţie completă ca o navă navigând într-o noapte întunecoasă Cu Vlaminck şi Dupree în mijlocul lor, oricine se putea vedea zburând peste bord, la distanţă mare de navă, înainte de a lua contact cu apa. Poate că prezenţa acestora se dovedise convingătoare. Oricum, nimeni nu ridică nici un fel de obiecţie.

Waldenberg împărţi 1.000 de lire sterline din cele 2.500 pe

care le primise de la Shannon în cecuri de călătorie.

Mecanicul iugoslav, încântat de a fi părăsit din nou ţara, luă cele 250 de lire, le îndesă în buzunar şi se întoarse la maşinile lui. Nu făcu nici un fel de comentariu. Şeful echipajului, Norbiatto, se cam agită la gândul unei închisori spaniole, dar încasă cele 600 de lire sterline schimbate în dolari şi se gândi la diferenţa ce rămânea până la suma necesară cumpărării propriului său vas într-o zi. Matelotul Cipriani păru aproape fericit la ideea de a fi pe un vas plin cu marfă de contrabandă, îşi luă cele 150 de lire, rosti un mulţumesc extatic şi plecă mormăind „Aşa viaţă zic şi eu". Era cam lipsit de imaginaţie şi nu cunoştea amănunte despre închisorile spaniole.

După toate astea, lăzile fură deschise şi toată după-amiaza conţinutul fu cercetat, învelit în folie de plastic şi strâns în santină, sub podeaua calei şi înăuntrul curburii părţii exterioare a navei. Scândurile care fuseseră îndepărtate pentru a face operaţiunea posibilă fură înlocuite şi acoperite cu o încărcătură nevinovată de haine, bărci gonflabile şi motoare de barcă.

În cele din urmă, Semmler îi spuse lui Waldenberg că ar fi mai bine să pună bidoanele cu ulei Castrol în fundul chesonului pentru provizii şi când îi spuse compatriotului său de ce, Waldenberg se schimbă la faţă pentru prima dată. Apoi îşi ieşi din fire şi folosi nişte expresii care, în cel mai bun caz, puteau fi descrise drept regretabile.

Semmler îl calmă şi se aşezară la o bere, în timp ce *Toscana* îşi croia drum spre sud spre canalul Otranto şi Marea Ionică. În sfârşit, Waldenberg izbucni în râs.

— Schmeissere, zise el. Ale dracului, Schmeisserele astea. *Mensch,* ce mult a trecut de când nu li s-a mai auzit răpăitul pe lumea asta.

— Păi, o să li se audă cât de curând, zise Semmler.

Waldenberg fu cuprins de nostalgie.

— Ştii, zise el, după câtva timp, aş vrea să merg şi eu cu voi pe uscat.

19

Când Shannon sosi, Simon Endean citea *The Times* cumpărat în acea dimineaţă din Londra, înainte de a pleca spre Roma. Holul hotelului Excelsior era aproape gol, pentru că majoritatea

celor ce îşi beau cafeaua târziu în dimineaţa aceea se aflau pe, terasa din faţă, privind circulaţia haotică a Romei şi încercând să se facă auziţi în marea de zgomote.

Shannon alesese acest loc pentru că de acolo putea să ajungă la Dubrovnik uşor mergând spre est, iar spre vest avea legătură directă cu Madridul. Era pentru prima dată când venea la Roma şi se întrebă unde erau minunăţiile prezentate de ghidurile turistice. Erau în desfăşurare cel puţin şapte greve separate, dintre care una a gunoierilor. Oraşul duhnea în soare din cauza resturilor de fructe şi a altor gunoaie de pe trotuare şi străduţe.

Se aşează uşurat în scaunul de lângă bărbatul din Londra şi savură răcoarea încăperii după zăpuşeala şi frustrarea din taxiul în care stătuse înghesuit în ultimele treizeci de minute. Endean îl privi.

— Cam de mult n-ai mai dat semne de viaţă, zise el cu răceală. Asociaţii mei începuseră să creadă că te-ai evaporat. N-a fost prea înţelept din partea ta.

— Nu avea rost să te contactez atât timp cât nu aveam ceva să-ţi spun. Vasul ăsta nu zboară pe apă. A fost nevoie de timp să-l duc de la Toulon în Iugoslavia şi, în acest răstimp, nu aveam nimic de raportat, zise Shannon. Apropo, ai adus hărţile?

— Fireşte.

Endean făcu semn spre servieta burduşită şi rezemată de scaun.

La primirea scrisorii lui Shannon din Hamburg, petrecuse mai multe zile vizitând trei dintre cele mai importante companii de hărţi maritime din Leadenhall Street din Londra şi achiziţionase hărţi de coastă în loturi separate pentru întregul litoral african, de la Casablanca la Cape Town.

— De ce mama dracului îţi trebuie atât de multe? întrebă el plictisit. Una sau două ţi-ar fi fost de ajuns.

— Din motive de securitate, rosti Shannon scurt. Dacă tu sau eu am fi căutaţi la vamă sau dacă vasul ar fi cercetat în port, o singură hartă arătând regiunea de destinaţie a vasului ar fi un indiciu. Dar aşa, nimeni, nici chiar căpitanul şi echipajul, nu poate descoperi ce porţiune de litoral mă interesează cu adevărat. Până în ultimul moment, când va trebui să le spun. Atunci va fi prea târziu. Ai şi diapozitivele?

— Da, bineînţeles.

O altă sarcină a lui Endean fusese să facă diapozitive după toate fotografiile pe care Shannon le adusese din Zangaro

împreună cu altele ale hărţilor şi schiţelor oraşului Clarence şi ale litoralului din Zangaro.

Shannon însuşi trimisese deja la Toulon, unde era ancorată *Toscana,* un aparat de proiecţie cumpărat pe aeroportul din Londra.

Îi oferi lui Endean o relatare completă a faptelor din momentul în care plecase din Londra, menţionând şederea la Bruxelles, încărcarea Schmeisserelor şi a echipamentului la bordul *Toscanei* la Toulon, discuţiile cu Schlinker şi Baker la Hamburg şi marfa iugoslavă încărcată la Ploce cu câteva zile în urmă.

Endean îl ascultă tăcut, notând câte ceva pentru raportul ce urma să-l prezinte mai târziu lui *Sir* James Manson.

— Unde e *Toscana* acum? întrebă el într-un târziu.

— Ar trebui să fie în sud, la vest de Sardinia, *en route* spre Valencia.

Shannon continuă să-i relateze planul pentru următoarele trei zile, încărcarea celor 400.000 de cartuşe de 9 mm pentru pistoalele automate la Valencia şi apoi plecarea spre ţintă. Nu-i pomeni de faptul că unul din oamenii lui se afla deja în Africa.

— Acum ar mai trebui să aflu ceva de la tine, îi spuse lui Endean. Ce se va întâmpla după atac? Ce se va întâmpla în zori? Nu putem să rămânem acolo prea mult timp, înainte ca puterea să fie preluată de un alt regim care să se instaleze în palat şi să difuzeze ştirea loviturii de stat şi a noului guvern..

— Totul este gândit dinainte, zise încet Endean. De fapt, scopul întregii operaţiuni este instalarea acestui nou guvern. Scoase din servietă trei foi de hârtie acoperite cu un scris mărunt.

— Iată instrucţiunile, din momentul în care iei în stăpânire palatul iar armata şi garda personală a preşedintelui au fost nimicite sau împrăştiate. Citeşte, memorează şi distruge aceste hârtii aici la Roma, înainte să ne despărţim. Va trebui să ţii minte tot ce e scris aici.

Shannon parcurse repede prima pagină. Nu îl surprinse mai deloc. Bănuise deja că omul pe care Manson voia să-l pună preşedinte trebuia să fie colonelul Bobi şi, deşi noul preşedinte era menţionat doar cu litera X, nu se îndoia că era vorba despre Bobi. Restul planului era simplu, din punctul lui de vedere. Ridică privirile spre Endean.

— Vei fi acolo? îl întrebă.

— La o sută mile nord de tine, zise Endean.

Shannon ştia că Endean va aştepta în capitala republicii la nord de Zangaro, cea cu o şosea de-a lungul litoralului până la graniţă şi mai departe la Clarence.

— Eşti sigur că o să-mi recepţionezi mesajul? îl întrebă el.

— Voi avea o staţie de radio portabilă, puternică şi cu rază mare de transmisie, marca Brown, cea mai bună cu putinţă. Poţi să recepţionezi orice mesaj pe distanţa respectivă dacă transmisia e făcută pe canalul şi pe frecvenţa potrivită. Staţia de radio a unui vas ar trebui să fie suficient de puternică pentru a transmite la o distanţă de două ori mai mare.

Shannon dădu din cap şi continuă să citească. Când termină puse foile pe masă.

— E rezonabil, zise el. Dar să fie clar un lucru. Voi transmite pe această frecvenţă, la orele respective, de pe *Toscana,* dar vasul va fi undeva mai departe de coastă, probabil la 5 sau 6 mile. Dar dacă nu mă recepţionezi, nu-i vina mea. Depinde de tine să mă auzi.

— Depinde de tine să trimiţi mesajul, zise Endean. Frecvenţa a fost testată practic. Mesajul trimis de staţia de radio a *Toscanei* trebuie să fie recepţionat de staţia mea pe o rază de 100 de mile. Poate că nu din prima încercare, dar dacă repeţi mesajul timp de treizeci de minute trebuie să-l aud.

— În regulă, zise Shannon. O ultimă chestiune. Veştile despre ceea ce s-a întâmplat în Clarence n-ar trebui să ajungă la postul de graniţă zangarez, care e format din soldaţi Vindu înarmaţi. E treaba ta cum treci de ei. După graniţă şi mai ales în apropiere de Clarence pe şosele pot să mişune soldaţi Vindu fugind spre junglă, dar încă periculoşi. Ce se întâmplă dacă nu reuşeşti să treci?

— Reuşim noi, zise Endean. Vom fi sprijiniţi.

Shannon presupuse pe bună dreptate că ajutorul era oferit de o mică echipă de prospecţiune care lucra pentru Manson în acea republică. Pentru un funcţionar superior al companiei, aceştia puteau face rost de un camion sau jeep şi poate de câteva arme de vânătoare cu repetiţie. Pentru prima dată presupuse că ticăloşia lui Endean era dublată şi de ceva curaj.

Shannon memoră cuvintele de cod şi frecvenţa radio de care avea nevoie şi arse hârtiile în toaleta pentru bărbaţi, în prezenţa lui Endean. Se despărţiră o oră mai târziu. Nu mai aveau nimic să-şi spună.

*

Cinci etaje deasupra străzilor din Madrid, colonelul Antonio Salazar, şeful biroului de export al Ministerului Apărării Spaniole (Departamentul de Vânzare a Armamentului) şedea la birou şi răsfoia dosarul din faţa lui. Era un bărbat cu părul cărunt, un om simplu a cărui loialitate era fermă şi necomplicată. Era profund fidel Spaniei, iubita lui Spanie şi pentru el tot ce era mai cinstit şi mai sigur, tot ce era cu adevărat spaniol, era întruchipat într-un singur bărbat, scundul şi vârstnicul generalissimo care ocupa palatul Prado. Antonio Salazar era franchist până în măduva oaselor.

Cu doi ani înainte de pensie, la vârsta de 58 de ani, fusese unul dintre aceia care păşiseră pe nisipul plajei de la Fuengirola alături de Francisco Franco cu mulţi ani în urmă, când acest Caudillo al Spaniei moderne fusese un rebel şi proscris care, împotriva ordinelor, pornise războiul contra guvernului republican din Madrid. Pe vremea aceea fuseseră puţini, condamnaţi la moarte de Madrid şi care văzuseră moartea cu ochii.

Sergentul Salazar era un bun soldat. Îşi îndeplinea ordinele; oricare ar fi fost acestea şi mergea la biserică între execuţii, crezând din tot sufletul în Dumnezeu, Fecioara Maria, Spania şi Franco.

Într-o altă armată şi în alte vremuri s-ar fi pensionat cu gradul de sergent major. Terminase războiul civil cu gradul de căpitan, fiind unul din puţinii extremişti rămaşi. Avea origine sănătoasă, provenind dintr-o familie de ţărani şi nu făcuse nici un fel de şcoală. Dar fusese înaintat la gradul de colonel plin şi era recunoscător. Îi fusese încredinţat un post care în Spania era ultrasecret. Sub nici o formă spaniolul de rând nu are de unde să afle că Spania exportă arme în mari cantităţi aproape tuturor amatorilor. În mod public, Spania condamnă comerţul internaţional cu arme ca fiind neprincipial, principala cauză a continuării stării de război într-o lume deja sfâşiată de lupte. În particular, statul scoate o groază de bani din acest comerţ. Antonio Salazar era însărcinat să verifice documentele, să aprobe sau să refuze eliberarea licenţelor de export şi să-şi ţină gura.

Dosarul din faţa lui îi stătuse la dispoziţie patru săptămâni. Documentele individuale conţinute în dosar fuseseră verificate de Ministerul Apărării care confirmase, fără să realizeze sensul întrebării, că muniţia de 9 mm nu figura pe lista secretă; de

Ministerul Afacerilor Externe, care confirmase, fără să ştie de ce, că achiziţionarea de către Republica Irak a muniţiei de 9 mm nu se opunea liniei politice externe; în fine, de către Ministerul de Finanţe care confirmase pur şi simplu că o sumă de bani în dolari fusese primită într-un cont la Banco Popular.

Prima hârtie din dosar era o cerere pentru transferul unei cantităţi de lăzi de la Madrid la Valencia, pentru a fi încărcate şi exportate pe un vas numit *Toscana.* Sub cerere era licenţa de export autentificată de propria lui semnătură, îşi ridică privirea la funcţionarul civil din faţa lui.

— Ce-i cu schimbarea asta? întrebă el.

— Domnule colonel, se pare că nu există nici un loc de ancorare disponibil la Valencia pentru următoarele două săptămâni. Portul este supraaglomerat.

Colonelul Salazar mormăi ceva. Explicaţia era plauzibilă, în lunile de vară Valencia era totdeauna aglomerată, cu milioanele de portocale exportate din apropiata regiune Gancia. Dar lui nu-i plăceau modificările. Prefera să facă lucrurile după regulament. Nu-i plăcea nici comanda asta. Era mică, prea mică pentru o întreagă forţă naţională de poliţie. Dacă o mie de poliţişti ar folosi-o la antrenament, ar fi epuizată într-o oră. Nu avea încredere nici în Schlinker, pe care îl cunoştea bine şi care strecurase această comandă în minister împreună cu un teanc de alte comenzi, inclusiv peste 10.000 de obuze de artilerie pentru Siria.

Cercetă din nou hârtiile. Afară, clopotul unei biserici bătu ora unu. Ora prânzului. Toate hârtiile erau în regulă, inclusiv certificatul de ultim beneficiar. Toate ştampilele erau în regulă. Măcar dacă ar fi găsit pe undeva o mică discrepanţă, în certificat, în vasul de transport al companiei. Dar totul era în regulă. Luând decizia finală, îşi mâzgăli semnătura pe ordinul de transfer şi îi înmână dosarul funcţionarului civil.

— Fie, mârâi el. La Castellon.

*

— A trebuit să schimbăm portul de îmbarcare de la Valencia la Castellon, zise Johan Schlinker două seri mai târziu. Nu avem de ales dacă ziua încărcării va rămâne data de 20. Portul Valencia este ocupat pe mai multe săptămâni.

Cat Shannon şedea pe pat în camera negustorului neamţ de armament în hotelul Mindanao.

— Unde e Castellon? întrebă Shannon.

— La 40 de mile în susul coastei. E un port mai mic şi mai liniştit. Pentru tine cred că e mai bun decât Valencia. Probabil că nava ta poate să întoarcă ceva mai repede. Agentul din Valencia a fost informat şi se va deplasa personal la Castellon pentru a supraveghea încărcarea. De îndată ce *Toscana* va lua legătura prin radio cu autorităţile portuare din Valencia, i se va comunica schimbarea portului. Dacă pleacă imediat va fi acolo în câteva ore.

— Şi eu cum plec în străinătate?

— Ei bine. Asta-i treaba ta, zise Schlinker. Totuşi, l-am informat pe agent că un marinar de pe *Toscana* care a fost debarcat cu zece zile în urmă la Brindisi trebuie să se întoarcă la bord şi i-am dat numele de Keith Brown. Cum stai cu hârtiile?

— Foarte bine, zise Shannon. Sunt în ordine. Paşaportul şi legitimaţia de marinar comercial.

— Îl vei găsi pe agentul de la biroul vamal din Castellon în dimineaţa zilei de 20 imediat după ora de deschidere, îi spuse Schlinker. Se numeşte Senor Moscar.

— Cum vor decurge lucrurile la Madrid până la sfârşit?

— Ordinul de transfer asigură încărcarea unui camion sub supravegherea armatei, mâine pe 19. Între ora opt şi douăsprezece noaptea. Acesta va pleca sub escortă la miezul nopţii, pentru a ajunge la porţile portului Castellon la şase dimineaţa, ora deschiderii. Dacă *Toscana* ajunge la timp, va primi loc de ancorare pe timpul nopţii. Camionul care transportă lăzile este civil, de la aceeaşi firmă pe care o folosesc şi eu întotdeauna. Sunt foarte buni şi foarte experimentaţi. I-am trimis directorului instrucţiuni să verifice plecarea convoiului din depozit şi să mă sune imediat aici.

Shannon dădu din cap. Nu i se păru că ceva ar putea merge rău.

— Voi fi aici, zise el şi plecă.

În acea după-amiază, închirie un Mercedes puternic de la una din firmele de închiriat maşini cunoscute pe plan internaţional, care avea filiale în Madrid.

La zece şi jumătate în seara următoare, aştepta împreună cu Schlinker telefonul la hotelul Mindanao. Amândoi erau nervoşi, aşa cum sunt oamenii când succesul sau eşecul catastrofal al unui plan bine pus la punct stă în mâinile altora. Schlinker era la fel de îngrijorat ca şi Shannon, dar din alte motive. Ştia că, dacă ceva ar merge rău, s-ar putea ordona o investigaţie completă în

privinţa certificatului de ultim beneficiar pe care îl obţinuse el şi acel certificat nu ar rezista unei anchete complete care ar fi inclus o verificare cu Bagdadul. Dacă ar fi fost dat de gol în urma verificării, celelalte afaceri cu Madridul, mult mai profitabile pentru el, ar fi fost compromise. Nu era pentru prima dată când îşi dorea să nu fi acceptat comanda aceea din capul locului, dar, ca majoritatea negustorilor de arme, era atât de lacom încât nu putea refuza nici o ofertă de bani. Dacă ar fi tăcut asta l-ar fi durut cumplit.

Era miezul nopţii şi telefonul nu sunase încă. Apoi trecu de miezul nopţii. Shannon se plimba dintr-un capăt în altul al camerei, enervat şi mârâind mânios la grăsanul neamţ care bea whisky. La 12,40 sună telefonul. Schlinker sări în picioare ca să răspundă. Rosti câteva cuvinte în spaniolă şi aşteptă.

— Care e treaba? rosti scurt Shannon.

— *Moment,* răspunse Schlinker şi îi făcu semn din mână să tacă. Apoi altcineva veni la telefon şi se vorbi din nou în spaniolă, limbă pe care Shannon nu o înţelegea. În fine, Schlinker rânji şi zise *„Gracias”* de mai multe ori în receptor.

— E pe drum, zise el când puse receptorul în furcă. Convoiul a părăsit depozitul acum cincisprezece minute sub escortă şi se îndreaptă spre Castellon.

Dar Shannon plecase deja.

Mercedesul nu se putea compara cu convoiul, deşi pe autostrada dintre Madrid şi Valencia convoiul putea să menţină o viteză constantă. Lui Shannon îi trebuiră patruzeci de minute ca să ajungă pe autostradă prin întortocheatele suburbii ale Madridului şi presupuse că şoferii convoiului ştiau drumul mult mai bine. Dar pe autostradă goni cu 180 pe oră. Fu foarte atent la depăşirea sutelor de camioane grele care rulau prin noapte către coastă şi găsi ceea ce căuta imediat după oraşul Requena, la 40 mile vest de Valencia.

Farurile lui surprinseră jeepul armatei care rula în spatele unui camion de 8 tone cu prelată şi când le depăşi observă numele înscris pe latura camionului. Era numele companiei de transport pe care i-l dăduse Schlinker. În faţa camionului era un alt vehicul militar, o limuzină cu patru uşi, evident cu ofiţerul stând singur în spate. Apăsă pe acceleraţie şi Mercedesul zbură pe lângă convoi către coastă.

La Valencia o luă pe şoseaua de centură care înconjura oraşul adormit, urmând indicatorul spre autostrada E 26 către

Barcelona. Pe şoseaua care se îndrepta la nord de Valencia, trebui să se strecoare printre camioane portocalii şi utilaje agricole, pe lângă minunata fortăreaţă romană de la Sagunto, ridicată de legionari din piatră şi ulterior transformată de mauri într-o citadelă a Islamului. Ajunse la Castellon imediat după ora patru şi urmă indicatoarele pe care scria „Puerto”.

Portul Castellon se află la 5 km de oraş, la capătul unei şosele înguste care se îndreaptă de la oraş spre mare. Când se termină şoseaua, e imposibil să nu-ţi dai seama unde e portul şi cheiul pentru că acolo nu există nimic altceva.

Cum se întâmplă de obicei în porturile mediteraneene, există trei zone separate, una pentru vase de transport, una pentru iahturi şi ambarcaţiuni de divertisment şi alta pentru vase de pescuit.

La Castellon, portul comercial se întinde spre stânga când te uiţi spre mare şi, ca toate porturile spaniole, este împrejmuit de un gard iar porţile sunt păzite zi şi noapte de ostaşi înarmaţi din *Guardia Civil.* În mijloc, se află biroul comandantului portului iar lângă el superbul club de iahting cu un salon ce dă spre portul comercial într-o parte şi spre golful iahturilor în cealaltă. Lângă birourile portului se întinde un şir de depozite.

Shannon coti spre stânga şi parcă maşina la marginea drumului, apoi ieşi şi porni pe jos. La jumătatea drumului care înconjura gardul zonei portuare dădu de poarta principală, cu o gheretă de pază lângă ea. Poarta era încuiată. Făcu câţiva paşi şi, privind prin gard, o zări pe *Toscana* ancorată în capătul îndepărtat al golfului. Aşteptă până la şase dimineaţa.

Se prezentă la poarta principală la şase fără un sfert, zâmbi şi gesticulă amabil militarului de serviciu care îl privi cu răceală. Odată cu zorile, zări maşina ofiţerilor spanioli, camionul şi jeepul cu şapte sau opt soldaţi învârtindu-se în jurul lor, parcate la 100 de iarzi distanţă. La şase şi zece sosi o maşină civilă care parcă lângă poartă şi claxonă. Un spaniol scund şi spilcuit ieşi din maşină. Shannon îl abordă.

— *Senor* Moscar?

— *Si.*

— Mă cheamă Brown. Sunt marinarul care trebuie să se urce pe vas aici.

Spaniolul îşi încreţi fruntea.

— *Por favor? Que?*

— Brown, insistă Shannon. *Toscana.*

Faţa spaniolului se lumină.

— *Ah, si. El marinero.* Vino, te rog.

Poarta fu deschisă şi Moscar le arătă permisul. Bolborosi câteva secunde spre soldatul şi vameşul care le deschiseseră uşa şi arătă cu degetul spre Shannon. Cat surprinse cuvântul „marinero” de mai multe ori. Fu examinat paşaportul lui şi permisul comerciantului. Apoi îl urmă pe Moscar în oficiul vamei. O oră mai târziu, se afla la bordul *Toscanei.*

Percheziţia începu la ora nouă, fără nici un avertisment. Declaraţia de export a căpitanului fusese deja prezentată şi verificată. Era în perfectă ordine. Pe chei era parcat camionul de la Madrid, împreună cu automobilul şi cu jeepul. Căpitanul escortei militare, un tip sfrijit şi pământiu cu o figură de maur şi buze subţiri, se consultă cu cei doi vameşi. Apoi aceştia din urmă veniră la bord. Moscar îi urmă. Verificară încărcătura pentru a se asigura că aceasta corespundea declaraţiei de export. Se uitară prin unghere şi crăpături, dar nu şi sub podeaua calei principale. Căutară prin chesoane, se uitară atent la mormanul de lanţuri, bidoane de ulei şi bidoane de vopsea, apoi închiseră uşa. Totul dură o oră. Ceea ce îi interesa în mod deosebit era de ce căpitanul Waldenberg avea nevoie de şapte oameni pentru un vas atât de mic. Li se explică că Dupree şi Vlaminck erau angajaţi ai companiei care pierduseră vasul la Brindisi şi urmau să fie lăsaţi la Malta în drum spre Latakia. Nu aveau legitimaţiile de marinari cu ei pentru că îşi lăsaseră tot bagajul la bordul vasului lor. Întrebat cum se numeşte acesta, Waldenberg le dădu numele unei ambarcaţiuni pe care o văzuse în portul Brindisi. Spaniolii amuţiră şi priviră întrebători spre şeful lor. Acesta privi în jos spre căpitanul de armată, ridică din umeri şi plecă. Douăzeci de minute mai târziu, începu încărcarea.

La douăsprezece şi jumătate, *Toscana* părăsi portul Castellon şi cârmi spre sud, către Capul San Antonio. Cat Shannon, care se simţea rău acum după ce totul se terminase şi ştiind că de aici înainte nu-l mai putea opri nimeni, stătea sprijinit pe balustrada din spate, privind plantaţiile întinse de portocali din sudul portului Castellon cum dispăreau din vedere, pe când vasul înainta în largul mării. Carl Waldenberg se apropie de el.

— Asta a fost ultima oprire? întrebă el.

— Ultima unde am fost obligaţi să deschidem bocaportul, zise Shannon. Trebuie să mai luăm nişte oameni de pe coasta Africii, dar vom acosta chiar lângă radă. Oamenii vor veni cu bărcile.

Nişte salahori băştinaşi. Cu această identitate o să ajungă pe vas.

— Nu am hărţi decât până la Strâmtoarea Gibraltar, obiectă Waldenberg.

Shannon, apucă sacul de voiaj cu fermoar şi scoase afară un teanc de hărţi, jumătate din numărul celor pe care i le dăduse Endean la Roma.

— Cu acestea, zise el, întinzându-le căpitanului, vei ajunge până la Freetown, Sierra Leone. Acolo ne oprim şi luăm oamenii la bord. Te rog, spune-mi ora sosirii în jurul prânzului, pe data de 2 iulie. Atunci trebuie să-i întâlnim.

Când căpitanul se întoarse în cabina lui ca să-şi pună la punct traseul şi viteza, Shannon rămase singur lângă balustradă. Pescăruşii roiau deasupra pupei, căutând bucăţele aruncate din cambuza unde Cipriani gătea prânzul, scoţând sunete ascuţite şi croncănind, în timp ce se repezeau spre valurile înspumate ca să apuce o bucăţică de pâine sau o coajă de legumă.

Dacă cineva ar fi ascultat atent dincolo de ţipătul pescăruşilor s-ar fi auzit un alt sunet, cel al bărbatului care fluiera „Harlemul spaniol”.

*

Departe în nord, alt vas părăsea încet portul Arhanghelsk, sub comanda unui căpitan din acel port. Nava *Komarov* avea numai zece ani şi ceva mai mult de 5.000 de tone.

Pe puntea ei, atmosfera era caldă şi intimă. Căpitanul şi cârmaciul stăteau unul lângă celălalt privind înainte, pe când cheiurile şi depozitele lunecau prin faţa lor şi urmăreau linia canalului care ducea spre largul mării. Fiecare bărbat ţinea în mână o cană aburindă cu cafea. Timonierul ţinea vasul pe direcţia indicată de căpitan şi în stânga lui ecranul radarului se aprindea şi se stingea neîncetat, acul lui luminos marcând la fiecare trecere oceanul din faţă şi hotarul de gheaţă care nu se topea niciodată, nici măcar în miezul verii.

La pupa, doi bărbaţi stăteau aplecaţi pe balustradă în spatele steagului cu secera şi ciocanul şi priveau cum portul arctic rusesc se îndepărta. Doctorul Ivanov rupse cu dinţii bucata de carton a ţigării sale cu tutun negru şi trase în piept aerul rece şi sărat al mării. Ambii bărbaţi erau înfofoliţi bine împotriva frigului deoarece, chiar şi în iunie, vântul care sufla dinspre Marea Albă nu te invita să porţi tricouri. Lângă el, unul dintre tehnicieni, mai tânăr şi impresionat de prima sa ieşire în străinătate, se întoarse

către el.

— Tovarăşe doctor, începu el.

Ivanov scoase mucul ţigării dintre dinţi şi îl aruncă în coama unui val înspumat.

— Prietene, îi zise el, cred că acum că suntem la bord poţi să-mi spui Mihail Mihailovici.

— Dar la institut...

— Nu suntem la institut: Suntem la bordul unui vas şi vom fi într-un fel de închisoare fie aici, fie în junglă, luni de zile.

— Înţeleg, zise tânărul, fără să se sperie. Aţi mai fost vreodată în Zangaro?

— Nu, îi răspunse şeful.

— Dar în Africa? insistă tânărul.

— Da, în Ghana.

— Cum e pe acolo?

— Junglă, mlaştini, ţânţari, şerpi şi oameni care nu înţeleg o iotă din ceea ce spui.

— Dar înţeleg englezeşte, zise asistentul. Dumneavoastră şi cu mine vorbim engleza.

— Nu în Zangaro, ăia nu ştiu engleza.

— Oh. Tânărul specialist citise tot ce găsise despre Zangaro, nu prea mult, în enciclopedia împrumutată de la imensa bibliotecă a institutului.

— Căpitanul mi-a spus că dacă avem vreme bună ar trebui să fim la Clarence în 22 de zile. Chiar de Ziua Independenţei acestui popor.

— Dă-i în p... măsii, zise Ivanov, îndepărtându-se.

*

Trecând de Capul Spartei şi ajungând din Mediterana în Atlantic, *Toscana* trimise o telegramă prin radio către Gibraltar pentru a fi transmisă mai departe la Londra. Era adresată domnului Walter Harris, la o adresă din Londra. Textul era simplu: „Rog anunţaţi, fratele dumneavoastră complet refăcut”. Era semnalul că *Toscana* era, pe drum, conform orarului. Uşoarele schimbări în mesaj în legătură cu sănătatea domnului Harris ar fi însemnat că vasul pornise în cursă, dar întârziase sau avea probleme. Nici un fel de telegramă sugera că nava nu părăsise apele teritoriale spaniole.

În acea după-amiază avu loc o şedinţă în biroul lui *Sir* James Manson.

— Excelent, zise magnatul când Endean îi comunică vestea. În

cât timp ajunge la ţintă?

— În 22 de zile, *Sir* James. Astăzi e Ziua Şaptezeci şi opt din cele 100 programate pentru îndeplinirea proiectului.

Shannon îşi rezervase Ziua Optzeci pentru plecarea lui din Europa şi asta i-ar fi lăsat la dispoziţie 20 de zile. Apreciase timpul petrecut pe mare ca fiind între 16 şi 18 zile, lăsând o marjă de o zi sau două pentru vreme rea. Avea oricum patru zile în plus, chiar ţinând seama de propria lui estimare.

— Va da lovitura mai devreme?

— Nu, *Sir* James. Ziua atacului rămâne Ziua o Sută. Dacă e nevoie, mai rămâne câteva zile pe mare.

Sir James Manson se plimbă nervos de la un capăt la celălalt al biroului.

— Ai închiriat vila?

— Totul a fost aranjat, *Sir* James.

— Atunci nu văd nici un motiv ca să mai pierzi timpul pe la Londra. Du-te din nou la Paris, ia-ţi o viză pentru Cotonou, du-te acolo şi pune-l pe noul tău angajat, colonelul Bobi, să te însoţească până în locul acela, aproape de Zangaro. Dacă face nazuri, mai dă-i nişte bani. Instalează-ţi baza acolo, pregăteşte camionul şi carabinele de vânătoare şi când vei primi semnalul lui Shannon că va ataca în seara aceea dă-i de ştire lui Bobi. Pune-l să semneze concesiunea minieră sub numele de Preşedintele Bobi, dateaz-o cu o lună înainte şi trimite-mi toate cele trei copii prin poştă în trei plicuri diferite, aici la Londra. Ţine-l pe Bobi sub cheie până când Shannon îţi transmite al doilea semnal că a reuşit. Atunci ai şi plecat. Apropo, garda de corp pe care o iei cu tine e pregătită?

— Da, *Sir* James. Pentru banii pe care îi primeşte e cât se poate de pregătită.

— Adică?

— La fel de ticălos ca şi ceilalţi. Exact ceea ce căutam.

— Să ştii că s-ar putea să ai probleme. Shannon va fi cu toţi oamenii lui, cel puţin cu aceia care vor supravieţui atacului. S-ar putea să fie periculos.

— Oamenii lui Shannon îl vor urma pe Shannon, zise el. Cred că pot să-l manevrez. Ca toţi mercenarii, are preţul lui. I-l voi oferi dar în Elveţia, după plecarea din Zangaro.

Când Endean plecă, *Sir* James Manson privi în jos spre City şi se întrebă dacă există oare cineva care nu are un preţ. Fie în bani, fie în inspirarea fricii. Nu întâlnise niciodată un astfel de tip.

„Toţi pot fi cumpăraţi şi, dacă nu se poate, pot fi zdrobiţi”, îi spusese odată unul dintre mentorii lui. Şi după ani de zile, în situaţia lui de magnat mereu cu ochii pe politicieni, generali, jurnalişti, editori, oameni de afaceri, miniştri, antreprenori şi aristocraţi, muncitori şi lideri sindicali, negri şi albi, la treabă sau în timpul liber, era încă de aceeaşi părere.

*

Cu mulţi ani în urmă, un marinar spaniol, privind de pe mare înspre uscat, văzu un munte care, cu soarele în spatele lui venind dinspre răsărit, îi apăru sub forma unui cap de leu. Botează uscatul cu numele de Muntele Leului şi trecu mai departe. Numele rezistă şi ţara începu să fie cunoscută ca Sierra Leone. Mai târziu, un alt bărbat, văzând acelaşi munte într-o lumină diferită sau cu alţi ochi, îl botează Muntele Aureolat. Şi numele acesta rezistă. Şi mai târziu, într-un ciudat accent de fantezie, un alb numi oraşul întemeiat la poalele lui Freetown. Numele se păstrase până azi. Trecuse puţin de amiază pe 2 iulie, Ziua Optzeci şi opt în calendarul personal al lui Shannon, când vasul cu motor *Toscana* aruncă ancora la o treime de milă depărtare de ţărm în faţa oraşului Freetown din Sierra Leone.

În timpul călătoriei din Spania, Shannon insistase ca încărcătura să rămână unde era, neatinsă şi nedeschisă. Asta pentru cazul în care vasul ar fi fost cercetat la Freetown, deşi nu era nimic de descărcat sau de încărcat.

Lăzile cu muniţie fuseseră curăţate de cuvintele scrise în spaniolă şi şlefuite cu glaspapir până când lemnul rămăsese perfect alb. Se scrisese cu vopsea deasupra că lăzile conţineau piese pentru strung cu destinaţia Camerun.

Shannon permisese ca în drumul spre sud să se facă un singur lucru. Pachetele cu îmbrăcăminte fuseseră sortate şi cele conţinând rucsacurile şi chingile fuseseră deschise. Cipriani, Vlaminck şi Dupree îşi petrecuseră timpul tăind rucsacurile în bucăţi şi transformându-le în legături de spate, prevăzute cu mai multe buzunare înguste şi lungi, potrivite pentru a adăposti fiecare câte un proiectil de bazuka. Aceste legături ciudate şi fără formă fuseseră depuse în chesonul cu vopsea, printre cârpe.

Raniţele mai mici fuseseră şi ele modificate. Buzunarele fuseseră îndepărtate, aşa încât rămăseseră numai chingile pentru umăr, cu curele peste piept şi în jurul taliei. Fuseseră fixate câteva clame la capătul chingilor de umăr şi altele la centură, aşa încât se putea fixa de acestea o ladă întreagă cu

proiectile de mortiere, permiţând transportarea a douăzeci de bucăţi odată.

Toscana îşi anunţase prezenţa căpităniei din Freetown încă de la şase mile depărtare de ţărm. I se permisese intrarea în port şi ancorarea în golf. Din moment ce nu trebuia să încarce sau să descarce marfă, nu era nevoie să solicite un loc de ancorare în preţiosul chei Elisabeta II a portului. Venise doar ca să ia echipaj la bord.

Freetown este unul din porturile favorite de pe coasta vest-africană pentru îmbarcarea acestor lucrători musculoşi care, instruiţi în mânuirea greementului şi a tamburului, sunt angajaţi pe vasele cu aburi hoinare care frecventează micile porturi de pe coastă transportând cherestea. Sunt încărcate la Freetown la plecare şi descărcate la înapoiere, când îşi primesc şi plata. În sutele de golfuleţe de-a lungul coastei, unde macaralele şi pontoanele sunt foarte solicitate, navele trebuie să-şi folosească propriile bigi de încărcat pentru a urca marfa la bord. Este o muncă grea şi chinuitoare, făcând să curgă multă sudoare în arşiţa tropicală, iar marinarii albi sunt plătiţi să fie marinari, nu docheri. Hamalii locali nu sunt întotdeauna de găsit şi probabil nici n-ar şti cum să mânuiască încărcătura, aşa că sunt folosiţi docheri din Sierra Leone.

În timpul călătoriei, dorm pe punte în aer liber şi tot acolo îşi gătesc şi mâncarea, spălându-se la pupa cu apă din mare. Nimeni nu fu deci surprins în Freetown să audă că *Toscana* ancorase pentru un astfel de motiv.

Când lanţul ancorei coborî la fund, Shannon cercetă atent ţărmul din jurul golfului în întregime ocupat de cocioabele capitalei acestei ţări.

Cerul era acoperit de nori, nu ploua, dar în spatele norilor era înăbuşitor ca într-o seră, când simţi cum sudoarea îţi lipeşte cămaşa de spate. De acum încolo urma să fie tot aşa. Privirea lui Shannon rămase pironită pe zona centrală a oraşului, unde un hotel impunător domina golful.

Probabil că în acel loc îl aştepta Langarotti, privind spre mare. Poate că nu ajunsese încă. Dar nu putea aştepta la nesfârşit. Dacă nu apărea până la apusul soarelui, vor trebui să inventeze un motiv pentru a rămâne în continuare, cum ar fi stricarea unei camere frigorifice. Ar fi fost de neimaginat să plece în călătorie fără ca aceasta să funcţioneze. Îşi luă ochii de la hotel şi îi privi pe mecanicii care se învârteau pe puntea marelui vapor Elder

Dempster, ancorat la chei.

Pe ţărm, corsicanul zărise *Toscana* înainte ca aceasta să arunce ancora şi se întoarse înapoi în oraş. Era acolo deja de o săptămână şi îi găsise pe toţi oamenii solicitaţi de Shannon. Nu făceau parte din acelaşi trib cu cei din Sierra Leone, dar asta nu interesa pe nimeni. Salahori din diverse triburi îşi ofereau serviciile ca docheri şi hamali.

Imediat după două, o mică şalupă sosi din partea serviciului vamal, cu un om în uniformă stând în partea din spate. Când veni la bord cu ciorapi ţipători, şort kaki şi tunică bine călcată, cu epoleţi scânteietori şi şapcă cu cozoroc înalt aşezată drept pe mijlocul capului, se prezentă ca adjunct al şefului vămii. Între decoraţii şi insigne se puteau distinge doi genunchi de abanos şi un chip radios. Shannon îl întâmpină, se prezentă ca fiind reprezentantul armatorului, îi strânse mâna cu efuziune şi îl conduse în cabina căpitanului.

Cele trei sticle de whisky şi două cartuşe de ţigări îl aşteptau. Ofiţerul îşi făcu vânt cu evantaiul, suspină zgomotos de plăcere faţă de răcoarea oferită de aerul condiţionat şi sorbi berea. Aruncă o privire nepăsătoare pe declaraţia de export care arăta că *Toscana* încărcase piese de schimb pentru maşini la Brindisi şi le transporta la compania petrolieră AGIP, care avea concesiuni lângă coasta cameruneză. Nu era menţionat nimic în legătură cu Iugoslavia sau Spania. Alte încărcături erau consemnate: bărci gonflabile, motoare de barcă şi îmbrăcăminte tropicală asortată, tot pentru lucrătorii petrolieri. La înapoiere dorea să încarce cacao şi cafea la San Pedro, Coasta de Fildeş şi să se întoarcă în Europa. Suflă pe ştampila oficială ca s-o umezească şi îşi puse aprobarea pe declaraţia vamală. Într-o oră plecă cu cadourile în geantă.

Imediat după şase, când atmosfera se mai răcori, Shannon zări barca plecând de pe plajă. La mijloc, cei doi localnici care duceau pasagerii spre vasele care îi aşteptau în golf, trăgeau din greu la vâsle. La pupa stăteau alţi şapte africani cu boccelele pe genunchi. La prova era un singur european. Când barca, manevrată cu îndemânare se lipi de peretele *Toscanei,* Jean-Baptiste Langarotti urcă agil scara care atârna deasupra apei.

Una câte una, boccelele fură ridicate din barca cu vâsle peste balustrada navei, apoi veni şi rândul celor şapte africani. Deşi era un act de indiscreţie să facă asta când puteau fi văzuţi de pe uscat, Vlaminck, Dupree şi Semmler începură să-i bată pe spate

şi să le strângă mâinile. Africanii, rânjind cu gura până la urechi, păreau la fel de fericiţi ca şi mercenarii. Waldenberg şi şeful de echipaj priviră surprinşi. Shannon îi făcu semn căpitanului să ducă *Toscana* înapoi pe mare.

După lăsarea întunericului, aşezaţi în grupuri pe puntea principală şi primind cu recunoştinţă briza răcoroasă a mării în timp *ce Toscana* spinteca valurile, spre sud, Shannon îşi prezentă recruţii lui Waldenberg. Mercenarii îi cunoşteau pe toţi, aşa cum se întâmplă între mercenari. Şase dintre africani erau tineri, pe nume Johnny, Patrick, Jinja (poreclit Ginger), Sunday, Bartholomew şi Timothy.

Fiecare dintre ei mai luptase cu mercenarii, fiecare fusese antrenat personal de către unul din soldaţii europeni, fiecare fusese verificat şi testat în luptă de multe ori şi rezistase, oricât de aprigă ar fi fost lupta. Şi fiecare îi era loial şefului său. Cel de-al şaptelea era un bărbat mai în vârstă, care zâmbea mai puţin, se comporta cu demnitate, iar Shannon i se adresa cu apelativul de „Doctor”. Şi el era loial conducătorului şi poporului său.

— Cum merg lucrurile acasă? îl întrebă Shannon.

Doctorul Okoye scutură trist din cap.

— Nu prea bine, zise el.

— Mâine ne punem pe treabă, îi spuse Shannon. De mâine încep pregătirile.

Partea a treia

MĂCELUL

20

În timpul călătoriei pe mare, Cat Shannon îşi puse oamenii la treabă fără răgaz. Era scutit doar africanul între două vârste pe care îl numea „Doctor”. Restul fură împărţiţi în grupuri, fiecare dintre acestea cu o misiune precisă.

Marc Vlaminck şi Kurt Semmler deschiseră cele cinci bidoane verzi de ulei Castrol, desprinzând cu ciocanul fundul fals şi din fiecare scoaseră pachetul voluminos cu douăzeci de Schmeissere şi o sută de încărcătoare. Uleiul de motor rămas fu turnat în containere mai mici şi păstrat pentru folosinţa navei.

Ajutaţi de cei şase soldaţi africani, cei doi îndepărtară banda adezivă de pe fiecare din cele o sută de pistoale automate care, fiecare în parte, fu curăţat de ulei şi vaselină. La vremea când terminară, cei şase africani învăţaseră deja modul de întrebuinţare al Schmeisserelor, la fel de bine, dacă nu chiar mai bine, decât dacă ar fi urmat un curs de familiarizare cu armamentul.

Deschizând prima din cele zece lăzi de muniţie de 9 mm, opt dintre cei aşezaţi pe punte introduseră cartuşele în încărcătoare, câte treizeci de fiecare până când cele 15.000 de cartuşe intrară în cele 500 de încărcătoare disponibile. Optzeci de Schmeissere fură apoi puse deoparte, în timp ce Jean-Baptiste Langarotti pregăti setul de uniforme din baloturile depozitate în cală. Acestea erau formate din două veste, două perechi de pantaloni, două perechi de ciorapi, o pereche de cizme, o pereche de pantaloni, o beretă, un bluzon de luptă şi un sac de dormit. Când totul fu pregătit, lucrurile fură strânse, un Schmeisser şi cinci încărcătoare pline fură înfăşurate într-o cârpă ţinută în vaselină şi

introduse într-un sac de plastic şi totul băgat în sacul de dormit. Legat la gură şi pregătit pentru cărat, fiecare sac de dormit conţinea îmbrăcămintea şi armele necesare pentru un viitor soldat.

Douăzeci de uniforme şi douăzeci de Schmeissere, cinci încărcătoare pentru fiecare armă, fură puse deoparte. Acestea erau destinate pentru comandoul propriu-zis, deşi acesta număra numai unsprezece membri, dar având şi oameni de rezervă pentru echipaj, în caz de nevoie. Langarotti, care în armată şi în închisoare învăţase să coasă, modifică şi cusu unsprezece uniforme pentru membrii grupului de atac, până când fiecare om fu îmbrăcat pe măsura lui.

Dupree şi Cipriani, matelotul, care se dovedi a fi şi un dulgher priceput, demontară mai multe lăzi de lemn în care fusese muniţie şi îşi concentrară atenţia asupra motoarelor de sub punte. Toate trei erau marca Johnson, de 60 CP. Cei doi bărbaţi construiră cutii de lemn care se potriveau exact deasupra fiecărui motor şi aliniară cutiile cu ajutorul buretelui din saltelele pe care le aduseseră. Cu zgomotul motoarelor atenuat de ţevile de eşapament submarine, huruitul mecanic produs de motoare putea de asemenea să fie redus la un murmur uşor prin cutiile de lemn astfel pregătite.

După ce Vlaminck şi Dupree terminară toate aceste treburi, fiecare îşi îndreptă atenţia asupra armei pe care avea s-o folosească în noaptea atacului. Dupree despachetă cele două mortiere şi se familiariză cu mecanismele de ochire. Nu mai folosise modelul de mortieră iugoslav până atunci, dar se linişti când văzu că era destul de simplu. Pregăti 70 de proiectile de mortieră, verificând şi armând focoasele pentru fiecare dintre ele. Băgând la loc în cutiile lor proiectilele pregătite, fixă două dintre acestea, una deasupra celeilalte, pe harnaşamentul pregătit dinainte, din rucsacurile cazone pe care le cumpărase la Londra cu două luni în urmă.

Vlaminck se concentră asupra celor două arme bazuka, dintre care numai una urma să fie folosită în noaptea atacului. Din nou, principalul fapt asupra căruia îşi îndreptă atenţia fu să limiteze echipamentul pe care îl lua cu el în luptă. Totul trebuia cărat în spate. Stând în picioare pe punte şi folosind vârful catargului drept ţintă, cu discul de ochire al armei potrivit cum trebuie, aranjă bazuka astfel încât să fie sigur că putea să nimicească un butoi de la 200 de metri cu numai două proiectile. Şi-l alesese

deja pe Patrick ca ajutor, pentru că mai lucraseră împreună înainte şi se ştiau unul pe altul destul de bine pentru a forma o bună echipă. Africanul putea să ducă în spate zece proiectile de bazuka, precum şi propriul Schmeisser. Vlaminck mai adăugă încă două ca bagaj personal şi Cipriani mai cusu încă două săculeţe, atârnate de centură, care să conţină proiectilele suplimentare.

Shannon se concentră asupra materialului auxiliar, examinând rachetele luminoase cu magneziu şi explicându-i lui Dupree cum funcţionează. Distribui câte o busolă fiecărui mercenar, testă sirena pentru ceaţă şi verifică aparatele de radio portabile.

Având timp la dispoziţie, Shannon ordonă ca *Toscana* să înainteze timp de două zile în larg într-o regiune unde radarul navei le arătă că pe o rază de 20 de mile nu mai exista nici un alt vas. În timp ce vasul staţiona, legănându-se uşor, fiecare om îşi testă propriul Schmeisser. Albii nu aveau nici o problemă; la vremea lui, fiecare folosise jumătate de duzină de automate diferite, iar aceste arme se deosebesc puţin una de alta. Africanilor le trebui ceva mai mult timp să se obişnuiască cu ele, pentru că cea mai mare parte a experienţei lor se rezumase la folosirea pistoalelor Mauser de 7,92 mm sau la puşti automate standard de 7,62 din dotarea N.A.T.O. Un automat german se blocă în mod repetat, aşa că Shannon îl aruncă peste bord şi îi dădu omului altul. Fiecare african trase 900 de cartuşe până când se obişnui cu folosirea Schmeisserului şi fiecare om fu dezbărat de dăunătorul obicei pe care par să-l aibă soldaţii africani de a închide ochii în timp ce trag.

Cele cinci bidoane de ulei, deschise la un cap, fuseseră puse de o parte pentru a fi folosite ulterior şi acum fură aruncate în mare de la pupa *Toscanei* pentru a fi folosite drept ţinte. De la 100 de metri toţi oamenii, negri sau albi puteau să ciuruiască un butoi fără să consume toate gloanţele.

Patru butoaie fură distruse şi scufundate în acest fel, iar al cincilea fu folosit de Marc Vlaminck. Acesta îl lăsă să se îndepărteze la 200 de metri, apoi se înfipse în pupa *Toscanei,* cu picioarele depărtate, cu bazuka sprijinită de umărul drept şi cu ochiul drept fixat pe cătare. Măsurând legănatul uşor al punţii, aşteptă până când fu sigur şi slobozi primul proiectil. Acesta şuieră cumplit deasupra butoiului şi explodă în ocean, stârnind o trombă de apă. Al doilea proiectil nimeri butoiul drept în mijloc. Se auzi un trosnet şi bubuitul exploziei îi asurzi pe mercenarii şi

oamenii din echipaj care priveau. Fragmente de tablă căzură înapoi în apă, aproape de locul unde fusese butoiul şi privitorii chiuiră de bucurie. Rânjind larg, Vlaminck se întoarse spre Shannon, îşi scoase ochelarii pe care îi folosise ca să-şi protejeze ochii şi îşi şterse petele de funingine de pe faţă.

— Ai zis că vrei să scoţi din ţâţâni o uşă, Cat?

— Aşa e. O poartă de lemn al dracului de solidă, micuţule.

— O să ţi-o dau făcută scobitori, îţi promit, zise belgianul.

Din cauza zgomotului pe care îl făcuseră, Shannon ordonă ca *Toscana* s-o ia din loc a doua zi şi, după două zile, se opriră pentru a doua oară. În acest interval, oamenii scoseseră cele trei bărci de asalt şi le umflaseră. Erau întinse una lângă alta pe puntea principală. Fiecare, în ciuda culorii gri închis, avea un minunat bot portocaliu şi numele fabricantului scris pe fiecare latură cu aceeaşi culoare luminoasă. Acestea fură acoperite cu vopsea neagră din depozitul navei.

Când fură umflate pentru a doua oară, le încercară pe toate trei. Fără cutiile de amortizare a zgomotului puse deasupra fiecărui motor, Johnson-urile produceau un huruit care se auzea chiar la 400 de iarzi depărtare de *Toscana.* Cu cutiile fixate şi cu motoarele strangulate din jiclor, ceea ce le reducea puterea la mai puţin de un sfert, nu se auzea aproape nimic nici la o distanţă de 30 de iarzi. Aveau tendinţa să se supraîncălzească după 20 minute de funcţionare, dar perioada putea fi lungită la 30 de minute dacă se micşora capacitatea. Shannon merse cu o barcă timp de două ore, verificând dispozitivele de reducere a zgomotului pentru a ajunge la formula optimă.

Din moment ce motoarele puternice îi ofereau o rezervă generoasă, hotărî să nu le forţeze niciodată dincolo de o treime din întreaga lor capacitate şi-şi sfătui oamenii s-o reducă chiar până la un sfert pentru ultimii 200 de iarzi dinaintea plajelor de acostare din zona de acţiune.

Aparatele de emisie-recepţie fură şi ele testate pe o distanţă de până la 4 mile şi, în ciuda atmosferei încărcate şi a fulgerelor iminente din aerul înăbuşitor, mesajele încă se auzeau dacă erau rostite clar şi încet. Pentru a-i obişnui cu mişcarea, africanii fură plimbaţi şi ei în bărcile cu motor, în regimuri de viteză diferite, ziua şi pe timp de noapte.

Exerciţiile de noapte erau cele mai importante, într-unul din acestea, Shannon îi duse pe cei patru albi şi pe cei şase africani la 3 mile distanţă de *Toscana,* pe al cărei catarg era aprinsă o

luminiţă. Când plecară de pe *Toscana,* oamenii fură legaţi la ochi, iar după ce le scoaseră măştile li se acordară zece minute ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul cerului şi al oceanului înainte să înceapă întoarcerea pe navă. În zgomotul motorului înăbuşit şi într-o tăcere desăvârşită la bord, barca de asalt alunecă uşor înapoi către lumina ce reprezenta *Toscana.* Şezând la cârmă cu maneta în mână, menţinând motorul constant la o treime din capacitate şi apoi reducând-o la mai puţin de un sfert pentru distanţa finală, Shannon simţi tensiunea bărbaţilor din faţa lui. Ştiau că aşa va fi şi în momentul loviturii şi că nu va mai urma o altă repetiţie.

Înapoi pe vas, Carl Waldenberg veni către Shannon iar cei doi bărbaţi urmăriră echipajul care ridica la bord barca la lumina lanternei.

— N-am auzit nici un sunet, zise el. Nu am distins nimic până aţi ajuns la câteva sute de metri distanţă şi am ascultat foarte atent. În cazul în care nu au santinele cu urechile ciulite, vei putea ajunge pe plajă oriunde te-ai duce. De fapt, unde mergi? Mai am nevoie de nişte hărţi ca să pot continua drumul.

— Cred că acum toată lumea ar trebui să afle. Vom petrece restul nopţii spunându-vă despre ce e vorba.

Până în zori, echipajul (cu excepţia mecanicului care dormea în sala maşinilor), cei şapte africani şi cei patru mercenari îl ascultară pe Shannon în salonul principal, în timp ce acesta trecu în revistă întregul plan al atacului. Pregătise dinainte şi instalase proiectorul şi diapozitivele, unele dintre acestea fiind fotografii pe care le făcuse el însuşi în Zangaro, iar altele reprezentând hărţile şi schemele pe care le adusese.

Când termină, în cabina înăbuşitoare se lăsă o linişte de moarte, fumul albastru al ţigărilor ieşind încet prin hublourile deschise în noaptea la fel de lipicioasă de afară.

În cele din urmă Waldenberg exclamă *„Gott în Himmel*!" Apoi începură toţi. Într-o oră toate întrebările îşi găsiră răspunsuri. Waldenberg dori să fie asigurat din nou că dacă ceva nu merge conform planului supravieţuitorii se vor întoarce la bord şi *Toscana* va trece linia orizontului înainte de răsăritul soarelui. Shannon îl asigură.

— Numai cuvântul tău stă mărturie că nu au marină militară sau şalupe înarmate, zise el.

— Atunci cuvântul meu va trebui să-ţi fie de ajuns, zise Shannon. Nu au aşa ceva.

— Că n-ai văzut tu nici una nu înseamnă că...

— Nu au aşa ceva, rosti scurt Shannon. Am discutat ore întregi cu oameni care stau acolo de ani de zile. Nu au nici şalupe înarmate, nici marină militară.

Cei şase africani nu puseră nici o întrebare. Fiecare îl urma neclintit pe mercenarul care urma să-i comande şi aveau cu toţii încredere că acesta ştie ce face. Al şaptelea, doctorul, întreabă scurt unde o să stea şi acceptă să rămână la bordul *Toscanei.* Cei patru mercenari puseră câteva întrebări pur tehnice la care Shannon le răspunse tot în termeni tehnici. Când ajunseră din nou pe punte, africanii se lungiră în sacii lor de dormit şi adormiră imediat. Deseori, Shannon îi invidiase pentru capacitatea lor de a dormi oricând, în orice loc, în aproape orice împrejurări. Doctorul se retrase în cabina lui, ca şi Norbiatto care urma să intre de cart. Waldenberg merse la timonă şi *Toscana* porni din nou spre destinaţia de care n-o mai despărţeau decât trei zile.

Cei cinci mercenari se grupară pe puntea din spate lângă cabinele echipajului şi discutară până când soarele se ridică pe cer. Aprobară cu toţii planul de atac şi acceptară faptul că recunoaşterea lui Shannon fusese precisă şi la obiect. Dacă se schimbase ceva de atunci, dacă se produseseră îmbunătăţiri în sistemul de apărare a oraşului sau a palatului, ştiau că puteau muri cu toţii. Erau foarte puţini, periculos de puţini pentru o astfel de întreprindere şi, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, nu aveau nici o şansă de scăpare. Dar acceptară ideea că fie că trebuiau să câştige în douăzeci de minute, fie că trebuiau să se înapoieze la bărci şi s-o şteargă cât mai repede, aceia care mai erau în stare s-o facă. Ştiau că nimeni nu va veni în căutarea rămăşiţelor şi că oricine şi-ar fi găsit un coleg grav rănit şi netransportabil era obligat să-i ofere ultimul cadou al mercenarului, biletul cel mai rapid pentru lumea cealaltă, în loc să-l lase să fie capturat şi ucis sub tortură. Făcea parte din regula jocului şi fiecare dintre ei mai făcuse aşa ceva înainte.

Înainte de amiază, se despărţiră şi se culcară.

*

Se sculară cu toţii, devreme, în dimineaţa zilei a Nouăzeci şi noua. Shannon rămăsese treaz jumătate din noapte, aşteptând alături de Waldenberg, apariţia conturului ameninţător al coastei pe micul ecran al radarului din spatele timonei.

— Vreau să ajungi într-un loc de unde se vede coasta, la sud

de capitală, îi spuse căpitanului şi toată dimineaţa să navighezi spre nord, paralel cu litoralul, aşa încât la amiază să fim în punctul acesta, aici.

Arătă cu degetul pe hartă un punct pe mare, la o oarecare depărtare de coastă, spre nordul republicii Zangaro. În timpul celor douăzeci de zile petrecute pe mare, ajunsese să aibă încredere în căpitanul neamţ. Waldenberg, care îşi luase banii în portul Ploce, trecuse total de partea lui şi făcea totul pentru a asigura succesul operaţiunii. Shannon era încrezător că marinarul va ţine nava pregătită la patru mile distanţă de coastă, puţin la sud de Clarence, în timp ce se va desfăşura canonada nocturnă şi că, dacă va primi o veste proastă prin staţie, va aştepta până când oamenii care reuşeau să scape vor ajunge la *Toscana* în bărcile lor, înainte de a porni în plină viteză spre larg. Nu avea un om disponibil pe care să-l lase la bord pentru a-i asigura acest lucru, deci trebuia să aibă încredere în Waldenberg.

Găsise deja la staţia radio a navei frecvenţa pe care Endean dorea să-i transmită primul mesaj în acea zi la amiază.

Dimineaţa trecu greu. Prin telescopul navei, Shannon privi estuarul râului Zangaro, în timp ce un şir lung de manglieri la orizont alunecă uşor pe lângă ei. Spre mijlocul dimineţii, observă întreruperea liniei verzi acolo unde era situat oraşul Clarence şi trecu telescopul lui Vlaminck, Langarotti, Dupree şi Semmler. Fiecare studie pata albicioasă în tăcere şi pasă luneta celui care urma. Fumară mai mult ca de obicei şi se învârtiră fără rost pe punte, tensionaţi şi plictisiţi de aşteptare, dorindu-şi acum că erau atât de aproape să poată intra direct în acţiune.

La amiază, Shannon începu să-şi transmită mesajul. Îl citi clar la microfonul staţiei de radio. Consta doar dintr-un singur cuvânt: „Bananier”.

Îl transmise la fiecare zece secunde, timp de 5 minute, apoi întrerupse transmisiunea pentru 5 minute, după care o reluă. De trei ori în 30 de minute de fiecare pe durata a 5 minute, transmise cuvântul prin radio şi speră că Endean îl recepţiona undeva pe uscat. Aceasta însemna că Shannon şi oamenii lui sosiseră la timp, erau pe poziţie şi că vor ataca Clarence şi palatul lui Kimba în primele ore ale dimineţii următoare.

Peste mare, la o distanţă de 22 de mile, Simon Endean recepţionă cuvântul la staţia radio Braun, lăsă jos antena, părăsi balconul hotelului şi se retrase în cameră. Apoi începu, atent şi

pe îndelete, să îi explice fostului colonel Bobi al armatei zangareze că în 24 de ore, el, Antoine Bobi, va fi preşedintele Republicii Zangaro. La patru după-amiază, colonelul, rânjind şi chicotind la gândul represiunilor pe care le va dicta împotriva celor care contribuiseră la alungarea lui, încheie târgul cu Endean.

Semnă documentul prin care acorda Companiei Bormac Trading concesiunea minieră în exclusivitate pe 10 ani în Munţii de Cristal pentru o sumă anuală fixă şi o ridicolă participare la profit a guvernului zangarez şi urmări cum Endean puse într-un plic sigilat un cec autentificat de o bancă elveţiană pentru jumătate de milion de dolari în favoarea lui Antoine Bobi.

*

În Clarence, pregătirile continuau în timpul după-amiezii pentru serbările de Ziua Independenţei care începeau a doua zi dimineaţă. Şase prizonieri, zăcând crunt bătuţi în celulele de sub fostul post colonial al poliţiei, auzeau strigătele Organizaţiei de Tineret a lui Kimba mărşăluind pe străzile de deasupra lor şi ştiau că vor fi omorâţi în bătăi în piaţa principală, ca parte din programul serbărilor pregătite de Kimba.

Fotografiile preşedintelui erau atârnate la vedere pe fiecare clădire publică, iar nevestele diplomaţilor îşi pregăteau migrenele ca să fie scutite de prezenţa la serbări.

În palatul ferecat, înconjurat de gărzi, preşedintele Jean Kimba stătea singur la birou, contemplându-şi începutul celui de-al şaselea an al stăpânirii.

*

În timpul după-amiezii, *Toscana* cu încărcătura ei aducătoare de moarte se întoarse şi începu să navigheze uşor înapoi spre coastă, venind din nord.

La timonă, Shannon îşi sorbea cafeaua şi îi explica lui Waldenberg unde dorea să meargă *Toscana.*

— Ţine-o la nord de graniţă până la apusul soarelui, îi spuse căpitanului. După nouă seara, porneşte din nou motoarele şi aşeaz-o în diagonală către coastă. Între apusul soarelui şi ora nouă, vom fi coborât şi cele trei bărci de asalt la apă, fiecare încărcată cu echipajul respectiv. Aceasta se va face la lumina lanternelor, dar foarte departe de ţărm, cel puţin la 10 mile distanţă. Deci, când o pui în mişcare, în jur de nouă, mergi foarte încet ca să te opreşti aici, la 4 mile de uscat şi la o milă la nord de peninsulă, la două noaptea. În această poziţie nu poţi fi văzut

din oraş. Cu toate luminile stinse nu te vede nimeni. Din câte ştiu, nu există radar în peninsulă, afară doar de cazul în care nu e vreo navă în port.

— Chiar dacă este, n-ar trebui să fie dotată cu radar, mârâi Waldenberg. Era aplecat asupra hărţii maritime a coastei, măsurând distanţele cu rigla şi compasul. Când pleacă prima barcă de asalt spre ţărm?

— La două. Dupree şi echipa lui cu mortiere. Celelalte două bărci aşteaptă pe mare şi pornesc spre plajă, o oră mai târziu. OK?

— OK, zise Waldenberg. Te duc acolo.

— Totul trebuie să fie foarte exact, insistă Shannon. Nu vom vedea nici o lumină în Clarence, chiar dacă există vreuna, până când nu vom înconjura promontoriul. Aşa că nu ne vom ghida decât după busolă, calculând în funcţie de viteză şi direcţie, până când vom vedea conturul ţărmului pare nu poate fi mai întins de 100 în. Depinde de cer, nori, lună şi stele.

Waldenberg dădu din cap. Ştia restul. După ce auzea primele focuri de armă, urma să scoată *Toscana* din gura golfului, la 4 mile distanţă şi să oprească vasul din nou cu vântul în faţă, la 2 mile sud de Clarence şi la 4 mile distanţă de capul peninsulei. De aici încolo, trebuia să stea cu urechea pe aparatele de emisie-recepţie. Dacă totul mergea bine, rămânea acolo până în zori. Dacă lucrurile luau o întorsătură neplăcută, urma să aprindă luminile pe catarg la prova şi pupa pentru a ghida întoarcerea oamenilor pe *Toscana.*

În seara aceea, întunericul se lăsă devreme pentru că cerul era acoperit de nori, iar luna nu apăru până în primele ore ale dimineţii. Ploile începuseră deja şi, de două ori în ultimele trei zile, inundaseră pământul. Buletinul meteo ascultat cu aviditate la radio anunţase că vor fi furtuni izolate de-a lungul coastei în noaptea aceea, dar nu uragane. Nu puteau decât să se roage să nu înceapă ploile torenţiale în timp ce oamenii erau în bărcile lor deschise sau în timpul desfăşurării luptei la palat.

Înainte de apusul soarelui, prelatele fură trase de pe echipament şi aranjate la rând pe puntea principală, iar când se lăsă întunericul Shannon şi Norbiatto începură să organizeze plecarea bărcilor de asalt. Prima coborâtă la apă fu cea a lui Dupree. Nu avea rost să folosească biga; marea era la numai opt picioare sub punte, în partea cea mai de jos a acesteia. Oamenii coborâră barca bine umflată în apă cu forţa braţelor, iar Semmler

şi Dupree se lăsară în ea pe când plutea, unduindu-se uşor lângă peretele *Toscanei.*

Cei doi ridicară motorul greu la locul lui peste pupa şi îi fixară bine şuruburile în spate. Înainte să îl acopere cu lada de înăbuşire a zgomotului, Semmler porni motorul şi îl lăsă să meargă două minute. Mecanicul sârb verificase minuţios toate cele trei motoare şi acum funcţionau ca o maşină de cusut. Cu lada de lemn deasupra, zgomotul se reducea la un bâzâit uşor.

Semmler urcă la bord şi echipamentul fu coborât în barcă cu ajutorul lui Dupree. Erau două baze şi dispozitivul de ochire pentru ambele mortiere, apoi proiectilele. Dupree avea nevoie de 40 de proiectile pentru palat şi de 12 pentru cazarmă. Ca să fie mai sigur luă 60, toate încărcate şi pregătite pentru explozie la impact.

Mai luă cu el ambele rachete luminoase, 10 torţe, o sirenă de ceaţă, un aparat de emisie-recepţie şi ochelarii de noapte. De umăr îi atârna Schmeisserul personal şi sub centură vârâse cinci încărcătoare pline. Cei doi africani care mergeau cu el, Timothy şi Sunday, coborâră ultimii în barca de asalt.

Când totul fu gata, Shannon privi în jos la cele trei chipuri care se uitau la el în lumina difuză a lanternei.

— Baftă, zise el încetişor.

Drept răspuns, Dupree ridică degetul mare şi dădu din cap. Ţinând barbeta bărcii de asalt, Semmler se dădu un pas înapoi de la balustradă, în timp ce Dupree se aplecă jos în barcă. Când aceasta dispăru în întuneric, Semmler legă barbeta de balustradă, lăsându-i pe cei trei oameni să plutească jos în hulă.

A doua barcă fu lăsată la apă mai uşor, pentru că oamenii ţineau mai bine de ea. Marc Vlaminck coborî cu Semmler pentru a fixa motorul în poziţie, deoarece cu barca asta plecau ei. Vlaminck luă o bazuka şi 12 proiectile, două ducându-le el, celelalte 10 cărate de ajutorul lui, care era Patrick. Semmler avea şi propriul lui Schmeisser, cu cinci încărcătoare fiecare, în săculeţele atârnate de centură aflate la îndemână. Avea o pereche de ochelari de noapte în jurul gâtului şi al doilea aparat de emisie-recepţie fixat pe coapsa stângă. Din moment ce era singurul om care vorbea germana, franceza şi o engleză rezonabilă, urma să joace şi rolul de transmiţător prin radio al atacului principal. Când cei doi albi se aşezară confortabil în barcă, Patrick şi Jinja, care urmau să fie ajutoarele lui Semmler, coborâră pe scara de frânghie de pe *Toscana* şi îşi ocupară

locurile. Barca celor doi fu lăsată în apă la pupa, iar barbeta trecu de la Dupree la Semmler care o legă de propria lui barcă de asalt. Cele două bărci gonflabile pluteau în spatele *Toscanei,* separate de o bucată de frânghie. Nici unul dintre ocupanţi nu rosti un cuvânt.

Langarotti şi Shannon luară o a treia şi ultima barcă. Erau însoţiţi de Bartholomew şi Johnny, acesta din urmă un luptător solid şi zâmbitor care fusese înaintat la rangul de căpitan la insistenţele lui Shannon, când luptaseră împreună ultima dată, dar care refuzase să ia comanda propriei companii, aşa cum îl îndreptăţea noul său grad, preferind să rămână în apropierea lui Shannon şi să-l apere. Chiar înainte ca Shannon, care era ultimul ce cobora în barcă, să lase scara în jos, căpitanul Waldenberg apăru din direcţia covertei şi îl trase de mânecă. Neamţul îl conduse pe mercenar într-o parte şi murmură:

— S-ar putea să avem o problemă.

Shannon rămase nemişcat şi paralizat la gândul că ceva putea să fie serios în neregulă.

— Ce e? întrebă el.

— A apărut un vas. În apropiere de Clarence, mai departe decât noi.

— De cât timp l-ai văzut?

— De câtva timp, zise Waldenberg, dar am crezut că navighează spre sud pe lângă coastă ca şi noi, sau că o ia spre nord. Dar, nu e aşa. Se tot învârte şi staţionează în zonă.

— Eşti sigur? Nu ai nici o îndoială?

— Absolut nici una. Când navigam pe lângă coastă, înaintam atât de încet încât, dacă vasul celălalt mergea în aceeaşi direcţie, era foarte departe. Dacă ar fi luat-o spre nord, până acum trecea pe lângă noi. Dar nu se mişcă.

— Ai vreo indicaţie despre cine poate fi sau cui îi aparţine?

Neamţul clătină din cap.

— Seamănă cu un vas de transport. Nu ştiu cine este dacă nu luăm legătura cu el.

Shannon se gândi câteva minute.

— Dacă ar fi un vas de transport aducând marfă la Zangaro, ar rămâne la ancoră până dimineaţă înainte de a intra în port? întrebă el.

Waldenberg dădu din cap.

— Se poate. Pătrunderea în port pe timpul nopţii este frecvent interzisă în anumite porturi mici de pe această coastă. Probabil

că aşteaptă la ancoră până dimineaţă, înainte de a cere permisiunea să intre în port.

— Dacă tu l-ai văzut înseamnă că te-a văzut şi el, sugeră Shannon.

— Probabil, zise Waldenberg. Şi noi apărem pe radarul lor.

— Radarul lor poate să detecteze bărcile cu motor?

— Improbabil, zise căpitanul. Au o dimensiune prea mică.

— Continuăm, zise Shannon. Acum e prea târziu. Trebuie să presupunem că e doar un vas de transport care aşteaptă să treacă noaptea.

— Va auzi fără îndoială focurile din timpul nopţii, zise Waldenberg.

— Şi ce poate să facă?

Neamţul râmji.

— N-are ce face. Dacă dai greş şi nu vei fi aici înainte de răsărit, va recunoaşte *Toscana* privind prin binoclu.

— Atunci nu trebuie să dăm greş. Mergem înainte conform planului.

Waldenberg se întoarse pe covertă. Doctorul african între două vârste, care urmărise tăcut pregătirile, se apropie.

— Mult noroc, domnule maior, zise el într-o engleză impecabilă. Dumnezeu să fie cu tine.

Shannon simţi nevoia să spună că ar fi preferat o armă perfecţionată fără recul, dar îşi ţinu gura. Ştia că astfel de oameni luau foarte în serios religia. Dădu din cap, zise „mulţumesc” şi coborî în barcă.

În beznă, privi în sus spre pupa *Toscanei.* Deasupra lui liniştea era deplină, în afară de zgomotul valurilor ce loveau pereţii de cauciuc ai bărcii. Din când în când, apa clipocea lovind vâslele. Dinspre uscat nu venea nici un sunet, pentru că se aflau prea departe ca să audă zgomotele ţărmului, dar când ar fi ajuns atât de aproape încât să audă strigăte şi râsete, ar fi fost de mult trecut de miezul nopţii şi, cu puţin noroc, toată lumea ar fi dormit. Nu că la Clarence s-ar fi râs prea mult, dar Shannon era conştient de felul cum un simplu sunet ascuţit se transmitea noaptea peste ape, iar fiecare din grupul lui din bărci sau de la bordul *Toscanei* jurase să păstreze liniştea şi să nu fumeze.

Se uită la ceas. Era nouă fără un sfert. Aşteptă în continuare.

La ora nouă, carcasa *Toscanei* scârţâi uşor iar apa de sub pupă începu să se agite şi să bolborosească, lovind botul bărcii de asalt a lui Shannon. Apoi porniră la drum şi, cufundându-şi

degetele în apă, el simţi mângâierea mării. Cinci ore de drum pentru a acoperi 28 de mile marine.

Cerul era încă acoperit iar aerul greu ca într-o seră veche, dar o spărtură în pânza de nori lăsase să pătrundă lumina difuză a stelelor.

La pupa se desluşi barca lui Vlaminck şi a lui Semmler la capătul celor 20 de metri de frânghii şi, undeva în spatele lor, Dupree înainta în siajul *Toscanei.*

Cele cinci ore trecură ca un coşmar. Nu era nimic de făcut decât să priveşti şi să asculţi, nimic de văzut decât bezna şi lucirea mării, nimic de auzit decât păcănitul înfundat al vechilor pistoane ale *Toscanei* mişcându-se în carcasa ruginită. Nimeni nu putea să doarmă în ciuda balansării hipnotice a bărcii uşoare, pentru că tensiunea creştea în fiecare bărbat implicat în operaţiune.

Dar în cele din urmă orele trecură. Ceasul lui Shannon arăta acum cinci şi două minute, zgomotul maşinilor *Toscanei* se stinsese şi vasul încetini, oprindu-se pe apă. Deasupra balustradei se auzi un fluierat uşor în întuneric. Waldenberg îi dădea de ştire că era gata de plecare. Shannon întoarse capul ca să-i facă semn lui Semmler, dar Dupree probabil că auzise fluieratul deoarece câteva secunde mai târziu se auzi tuşitul motoarelor pornite şi barca se urni spre ţărm. Nu o văzură plecând, dar auziră bâzâitul înfundat al motorului dispărând în beznă.

La cârma bărcii sale de asalt, solidul Janni îşi verifică motorul şi ridică braţul stâng, având busola în faţa ochilor. Ştia că trebuia să acopere patru mile şi jumătate, înaintând în unghi către coastă şi încercând să debarce pe latura exterioară a braţului de nord care înconjura portul Clarence. La viteza aceea, ar fi trebuit să străbată distanţa în 30 de minute. După 25 de minute, urma să oprească motorul şi să încerce să-şi găsească din priviri locul de debarcare. Dacă ceilalţi îi acordau o oră ca să-şi instaleze mortierele şi rachetele de semnalizare, trebuiau să treacă spre plaja lor de debarcare aproape de timpul când era el gata. Fără ora aceea, el şi cei doi africani ar fi fost singuri pe plaja din Zangaro. Un motiv în plus ca să păstreze o linişte desăvârşită în timp ce îşi instalau bateria.

La douăzeci şi două de minute după ce părăsi *Toscana,* Dupree auzi un „psst” uşor ce venea din prora bărcii. Era Timothy, pe care îl pusese de pază. Dupree îşi privi busola şi

ceea ce văzu îi acceleră respiraţia. Ajunseseră aproape de ţărmul care era la mai puţin de 300 de iarzi distanţă şi lumina difuză a stelelor din spărtura din nori de deasupra lor desena o linie clară şi întunecată chiar în faţă. Dupree se forţă să privească şi mai departe încă 200 de iarzi. Era o lizieră de manglieri şi auzi apa clipocind printre rădăcini. Mai departe în dreapta lui observă vegetaţia şi nimic altceva decât o dungă de lumină la orizont. Acostase la 3 mile de coasta de nord a peninsulei.

Manevră barca, încercând să ţină motorul în surdină şi o luă înapoi spre mare. Puse fusul cârmei pe o direcţie ce îi permitea să vadă ţărmul peninsulei şi merse aşa o jumătate de milă, până când ajunse la limita limbii de pământ la al cărei capăt se întindea oraşul Clarence, apoi o luă din nou uşor către ţărm. La 200 de metri în faţă, desluşi limba joasă de pietriş pe care o căuta şi după 38 de minute de la părăsirea *Toscanei* opri motorul şi lăsă barca să plutească în voia ei către ţărm. Acostă cu un scrâşnet supărător al pânzei frecate de pietriş.

Dupree păşi uşor în interiorul bărcii, evitând grămezile de echipament, ridică un picior peste provă şi atinse nisipul. Bâjbâi după barbetă şi o ţinu în mână pentru ca nu cumva barca să pornească în derivă. Timp de cinci minute cei trei bărbaţi rămaseră nemişcaţi, încercând să surprindă cel mai uşor sunet dinspre oraşul care ştiau că se afla dincolo de movila de pietriş şi arbuşti din faţa lor, la 400 de iarzi în stânga. Dar nu auziră nimic. Ajunseră fără să provoace nici un fel de agitaţie.

Când fu sigur de asta, Dupree scoase o ţepuşă de la centură şi o înfipse adânc în pietrişul ţărmului, legând strâns barbeta de ea. Apoi se ridică şi fugi uşor spre movila din faţa lui. Aceasta nu era mai înaltă de 15 picioare de la nivelul mării şi acoperită de ierburi până la genunchi, care foşneau sub apăsarea cizmelor lui. Foşnetul nu ridica nici o problemă; era acoperit de clipocitul valurilor pe pietriş şi mult prea slab ca să fie auzit în oraş. Aplecat pe creasta limbii de pământ care forma un braţ al portului, Dupree privi pe deasupra acesteia. În stânga desluşi limba de pământ pierzându-se în beznă, iar drept în faţă se întindea apa nemişcată, de un calm de oglindă, a portului. Capătul limbii de prundiş era la 10 iarzi în dreapta lui.

Întorcându-se la barca de asalt, le şopti celor doi africani să înceapă descărcarea echipamentului într-o linişte desăvârşită. Când pachetele ajunseră la ţărm le ridică şi le cără unul câte unul până în vârful movilei. Fiecare piesă metalică era învelită în

saci pentru a preveni orice zgomot în cazul care s-ar fi atins una de alta.

Când toate armele fură asamblate, începu să le aranjeze în poziţie. Lucra repede şi în linişte. La capătul celălalt al limbii, unde Shannon îi spusese că se afla zona circulară şi netedă, îşi instală mortiera principală. Ştia că dacă măsurătorile lui Shannon erau corecte – şi era convins că erau – distanţa din vârful colinei până în centrul curţii palatului era de 721 de metri. Folosind busola, îndreptă mortiera exact pe direcţia pe care i-o dăduse Shannon din locul unde se afla spre palatul prezidenţial şi potrivi grijuliu ridicătorul mortierei, aşa încât primul proiectil să cadă cât mai aproape posibil de centrul curţii palatului. Ştia că atunci când se vor înălţa flăcările nu va vedea întregul palat, ci doar etajul de sus, aşa că n-avea cum să urmărească momentul când bomba va atinge pământul. Dar va vedea fulgerul stârnit de explozie deasupra terenului din spatele depozitelor, la celălalt capăt al portului şi asta va fi de ajuns.

Când termină cu prima, amplasă o a doua mortieră. Aceasta era orientată spre cazarmă şi fixă baza la 10 metri de prima, pe creasta de nisip pe care se afla.

Ştia atât distanţa cât şi unghiul potrivit pentru a orienta mortiera. Spre cazarmă, precum şi faptul că a doua mortieră nu era esenţială, din moment ce intenţiona să arunce bombe la întâmplare pe suprafaţa fostului sediu al poliţiei şi să împrăştie soldaţii zangarezi, creând panică. Timothy, care fusese sergentul lui la mortiere în ultima lor luptă, va folosi a doua mortieră pe cont propriu.

Aşeză o grămadă de proiectile de mortieră lângă a doua armă, îl puse pe Timothy lângă ea şi îi şopti la ureche ultimele instrucţiuni.

Între cele două mortiere, fixă cele două lansatoare de rachete luminoase şi introduse câte o rachetă pe fiecare ţeavă, lăsându-le pe celelalte opt la îndemână. Ştia că fiecare rachetă avea o viaţă de 20 secunde, aşa că dacă intenţiona să declanşeze aproape simultan mortierele şi rachetele luminoase, trebuia să acţioneze repede şi cu îndemânare.

Avea nevoie de Sunday pentru a-i da la mână proiectilele de mortieră din piramida de arme pe care o construise lângă amplasament.

Când termină, se uită la ceas. Trei şi douăzeci şi două dimineaţa. Shannon şi ceilalţi doi băieţi se aflau probabil pe

undeva în apropierea coastei, îndreptându-se spre port. Luă aparatul de emisie-recepţie, ridică antena complet, îl deschise şi aşteptă 30 de secunde ca acesta să se încălzească. De acum încolo, nu avea să-l mai stingă. Când fu gata, apăsă pe butonul „blip” de trei ori la interval de o secundă.

La o milă depărtare de ţărm, Shannon se afla la cârma ambarcaţiunii principale de asalt, privind încordat în bezna din faţa lui. În stânga sa, Semmler conducea a doua barcă în formaţie de luptă. El auzi cele trei piuituri scoase de aparatul de emisie-recepţie de pe genunchi. Îşi îndreptă barca uşor înspre cea a lui Shannon şi cele două laturi rotunjite se frecară una de alta. Shannon privi spre cealaltă barcă. Semmler şuieră şi se depărtă din nou cu barca, menţinându-se la o distanţă de doi metri. Shannon răsuflă uşurat. Ştia că Semmler auzise semnalul lui Dupree de peste ape şi că voinicul sud-african pregătise totul şi aştepta. Două minute mai târziu, la o mie de metri distanţă de ţărm, Shannon observă fulgerul scurt al lanternei lui Dupree, bine mascată şi redusă la o lumină cât vârful acului. Aceasta licări în dreapta sa, aşa că îşi dădu seama că o luase mult spre nord. La unison, cele două bărci schimbară brusc direcţia. Shannon încercă să-şi amintească locul exact de unde apăruse luminiţa şi să se îndrepte către un punct situat la 100 de metri în dreapta acestuia. Acolo era intrarea în port. Luminiţa apăru din nou când Dupree auzi bâzâitul încet al celor două motoare, în timp ce bărcile ajunseră la 300 de metri de ţărm. Shannon localiză luminiţa şi schimbă direcţia cu câteva grade.

Două minute mai târziu, reduse motoarele la mai puţin de un sfert din puterea lor şi, nefăcând un zgomot mai tare decât bâzâitul de albină, cele două bărci de asalt trecură de vârful crestei de nisip unde se afla Dupree, cam la cincizeci de metri distanţă. Sud-africanul surprinse sclipirea siajului şi bulele ţevilor de eşapament ridicându-se la suprafaţă iar apoi acestea intrară în port, străbătând marea liniştită către dispozitivul din partea opusă.

Nu se auzi nici un sunet dinspre ţărm când privirea pătrunzătoare a lui Shannon desluşi forma depozitului profilându-se pe orizontul uşor luminat, cârmi la dreapta şi debarcă pe pietrişul plasei de pescari, printre canoele scobite ale băştinaşilor şi năvoadele atârnate la uscat.

Semmler îşi aduse şi el barca la ţărm la câţiva paşi distanţă şi ambele motoare se opriră Simultan. Întocmai ca şi Dupree,

oamenii rămaseră nemişcaţi câteva minute, aşteptând să se tragă un semnal de alarmă. Încercară să facă diferenţa între partea din spate a canoelor de pescuit şi forma unui grup de ambuscadă aflat în aşteptare. Nu exista nici un fel de ambuscadă. Shannon şi Semmler săriră din bărci, fiecare înfipse o ţepuşă de metal de la sine. Şoptind „Gata, să mergem”, Shannon îi conduse de-a lungul plajei până în vârful platoului înclinat, cu o lăţime de 200 de iarzi, care se afla între port şi palatul adormit al preşedintelui Jean Kimba.

21

Cei opt oameni fugeau aplecaţi, urcând movila acoperită cu tufişuri, către platoul din vârf. Era trecut de trei şi jumătate şi în palat nu ardea nici o lumină. Shannon ştia că la jumătatea drumului, între vârful movilei şi palat, la 200 de iarzi distanţă, vor întâlni şoseaua de pe coastă, iar la intersecţie stăteau de veghe cel puţin doi paznici ai palatului. Presupuse că nu putea să-i lichideze pe amândoi pe tăcute şi că, după ce va începe focul, vor trebui să se târască pe ultimii 100 de iarzi până la zidul palatului. Avu dreptate.

Dincolo de apă, nerăbdător şi vigilent, voinicul Janni Dupree aştepta împuşcătura care să-l facă să intre în acţiune. Se gândise că oricine ar declanşa împuşcătura, aceasta va constitui semnalul lui. Se ghemui în apropierea lansatoarelor de rachete, aşteptând să o audă pe prima. În cealaltă mână ţinea proiectilul de mortieră.

Shannon şi Langarotti mergeau înaintea celorlalţi. Când ajunseră la intersecţia din faţa palatului, amândoi erau leoarcă. Feţele înnegrite cu funingine erau brăzdate de şiroaie de sudoare. Spărtura din norii de deasupra lor era mai mare şi prin aceasta se vedeau mai multe stele, aşa încât, deşi luna rămânea încă ascunsă, o lumină difuză învăluia zona deschisă din faţa palatului. La 100 de iarzi în faţă, Shannon distinse pe cer conturul unui acoperiş, deşi nu observă paznicii până când nu se împiedică de unul. Omul era aşezat pe pământ, moţăind.

Cu pumnalul de comando în mâna dreaptă, se mişcă prea încet şi stângaci. După ce se împiedică, îşi reveni repede, dar paznicul Vindu se ridică la fel de repede şi scoase un ţipăt scurt de surpriză. Acesta îl atrase pe tovarăşul lui, ascuns şi el în iarba

netunsă, la câţiva paşi depărtare. Al doilea bărbat se ridică, gâlgâi o dată când pumnalul corsicanului îi deschise gâtlejul de la artera carotidă la vena jugulară şi se prăbuşi, trăindu-şi ultimele clipe. Omul lui Shannon primi puternica lovitură cu pumnalul Bowie, urlă din nou şi o rupse la fugă. La 100 de iarzi în faţă, în apropiere de poarta palatului se auzi al doilea urlet şi zgomotul armării unei puşti. Nu avea să se ştie niciodată cine trăsese primul. Sălbatica explozie de la poarta palatului şi vârtejul sacadat al rafalei lui Shannon, care parcă îl spintecă în două pe omul ce-o rupsese la fugă, se amestecară una cu cealaltă. Din spate se auzi un vâjâit şi, două secunde mai târziu, cerul de deasupra lor se lumină de explozia unui buchet de scântei albe. Shannon surprinse pentru o clipă imaginea palatului din faţa lui şi pe cea a doi paznici la poartă şi auzi cum cei şase oameni ai săi se împrăştiară în spatele său în formă de evantai. Apoi toţi cei opt se culcară la pământ şi o porniră târâş în faţă.

Janni Dupree se depărtă de lansatorul de rachete în clipa în care rupse sfoara celui dintâi şi tocmai introducea pe ţeavă primul proiectil de mortieră când racheta zvâcni şuierând în sus. Pocnitura proiectilului de mortieră, lansat pe o traiectorie parabolică spre palat, se îmbină cu zgomotul exploziei torţei cu magneziu de deasupra locului unde spera că ajunseseră prietenii lui. Luă al doilea proiectil şi, mijindu-şi ochii către lumina ce venea dinspre palat, aşteptă căderea primului. Urma să tragă patru proiectile, apreciind pentru fiecare un interval de 15 secunde de zbor până la lovirea ţintei. După aceea ştia că putea să menţină un ritm de tragere de un proiectil la două secunde, avându-l pe Sunday care îl aproviziona cu muniţie ritmic şi rapid.

Primul proiectil lovi cornişa din dreapta acoperişului palatului, destul de sus ca să se poată vedea impactul. Nu-l străpunse, dar spulberă ţiglele de pe acoperiş, încovoindu-se, schimbă mecanismul de ochire direcţională cu câteva grade spre stânga şi băgă al doilea proiectil tocmai când izbucneau flăcările. Se îndreptă către celălalt lansator de rachete luminoase, rupse sfoara, slobozi racheta şi băgă două rachete noi în lansatoare, înainte să-şi ridice privirile înspre cer. A doua rachetă explodă deasupra palatului, luminându-l şi patru secunde mai târziu ateriză şi al doilea proiectil. Lovitura era pe centru, dar fu prea scurtă pentru că proiectilul căzu direct deasupra intrării principale.

La rândul lui, Dupree şiroia de sudoare şi palmele îi transpirau

pe arme. Aduse unghiul de elevare puţin mai în jos, aplecând vârful mortierei puţin mai mult spre pământ, pentru lungirea bătăii. Spre deosebire de tunuri, mortierele trebuie să fie aplecate pentru a mări bătaia. Al treilea proiectil trimis de Dupree era în zbor înainte ca racheta luminoasă să-şi slăbească puterea şi avu la dispoziţie 15 secunde ca să trimită a treia rachetă luminoasă, să activeze în viteză sirena de ceaţă, aflată la câţiva metri distanţă şi să se întoarcă la timp pentru a observa explozia proiectilului de mortieră. Acesta zbură clar deasupra acoperişului palatului, căzând în curtea interioară din spatele acestuia. Văzu pentru o clipă pâlpâitul roşu al flăcărilor, apoi acesta dispăru. Nu că asta ar fi avut vreo importanţă, dar acum ştia că distanţa şi direcţia erau exacte. Nu mai exista riscul ca prin lovituri prea scurte să-şi pună în primejdie camarazii din faţa palatului. Shannon şi oamenii lui stăteau cu faţa în jos în iarbă când cele trei rachete luminară scena din jurul lor şi proiectilele lui Janni îşi atinseră ţinta. Nici unul nu era dispus să-şi ridice capul până când afrikanerul nu-şi arunca proiectilele pe deasupra acoperişului palatului în curtea din spate.

Între a doua şi a treia explozie, Shannon riscă să-şi ridice capul. Ştia că până la următoarea explozie avea 15 secunde. Văzu în întregime palatul la lumina celei de-a treia torţe cu magneziu şi în camerele de sus se aprinseseră două lumini. După ce reverberaţiile celei de-a doua bombe trimise de mortieră încetară, auzi tot felul de ţipete şi zbierete venind dinăuntrul fortăreţei. Acestea fură primele şi ultimele sunete scoase de apărători înainte ca bubuitul exploziilor să înăbuşe orice alt sunet. După cinci secunde se auzi sirena de ceaţă, un urlet lung, dementţial, venind de dincolo de apă, dinspre port, umplând noaptea africană cu vaietul a mii de blesteme. Zgomotul loviturii proiectilului care căzu în curtea palatului fu aproape înăbuşit şi nu mai auzi nici un fel de ţipăt. Când ridică din nou capul nu mai observă nici o altă stricăciune provocată faţadei palatului şi presupuse că Janni reuşise să-şi arunce proiectilul peste acoperiş. Aşa cum se înţeleseseră, Janni nu va mai folosi lovituri de încercare după ce primul proiectil îşi atingea ţinta, ci va continua într-un ritm mai accelerat. Dinspre marea din spatele său, Shannon auzi cum începeau să bufnească mortierele în ritm regulat, pulsând ca bătăile inimii în urechi, susţinute de vuietul monoton al sirenei de ceaţă care avea o marjă de 70 secunde în canistra ei cu benzină.

Pentru a trage 40 de proiectile, Janni avea nevoie de 80 de secunde şi se înţeleseseră că dacă exista o pauză de 10 secunde la un anumit moment, după prima jumătate, îşi va înceta bombardamentul, aşa încât camarazii lui să nu fugă în faţă şi să fie sfârtecaţi de un obuz venit cu întârziere. Shannon nu se îndoia deloc că Janni va reuşi.

Când valul de proiectile începu să lovească palatul, la 15 secunde după ce se auziră primele împuşcături, cei opt oameni din iarbă avură parte de o privelişte grandioasă. Nu mai era nevoie de rachete luminoase. Izbiturile asurzitoare provocate de obuzele de mortieră lovind curtea interioară pavată cu dale de piatră din spatele palatului aruncau dâre de lumină roşie la fiecare două secunde. Numai micuţul Marc Vlaminck era ocupat cu altceva.

Era postat în stânga şirului de luptători, aproape în faţa uşii principale. Cu faţa la palat, ţinti precis şi expedie prima rachetă. O limbă de foc lungă de douăzeci de picioare ieşi încolăcindu-se din spatele bazukăi şi obuzul în formă de ananas zbură spre partea principală. Explodă în marginea din dreapta sus a porţilor duble, smulgând o balama din zidărie şi făcând o gaură de un iard pătrat în construcţia de lemn. În genunchi, lângă el, Patrick scotea rachete din raniţă, le aşeza pe pământ şi i le dădea la mână. Al doilea obuz despică aerul şi explodă în arcada de piatră de deasupra uşii. Al treilea lovi încuietoarea principală. Ambele porţi părură să se ridice în momentul impactului, apoi se încovoiară, atârnate de balamalele contorsionate, se despărţiră şi căzură în interior.

Janni Dupree nu-şi terminase nici pe jumătate muniţia şi lumina orbitoare din spatele acoperişului palatului devenise constantă. Ceva ardea în curte şi Shannon presupuse că erau casele paznicilor. Când porţile căzură la pământ, oamenii pitiţi în iarbă văzură focul prin arcadă şi două siluete apărură în faţa ei şi căzură înainte să poată ieşi.

Marc mai trimise încă patru rachete prin porţile deschise în cuptorul din spatele arcadei, care se pare că era o alee directă ce ducea spre curtea interioară din spate. Fu prima imagine a lui Shannon despre ceea ce se afla dincolo de porţi.

Şeful mercenarilor îi strigă lui Vlaminck să oprească focul pentru că folosise deja 7 din cele 12 obuze şi, în ciuda a ceea ce îi spusese Gomez, Shannon bănuia că în oraş ar fi putut totuşi exista un vehicul blindat. Dar belgianul se distra. Mai trimise alte

patru rachete prin zidul din faţa palatului la parter şi la primul etaj, în cele din urmă agitând radios bazuka şi expediind ultimul proiectil către palatul din faţa lui, în timp ce proiectilele mortierelor lui Dupree vâjâiau deasupra capului. În acel moment sunetul sirenei de ceaţă începu să slăbească şi se stinse. Ignorându-l pe Vlaminck, Shannon strigă la ceilalţi să înainteze iar el, Semmler şi Langarotti începură să fugă aplecaţi prin iarbă, cu Schmeisserele în faţă, piedicile trase şi degetele încleştate pe trăgaci. Îi urmau Johnny, Jinja, Bartholomew şi Patrick care, eliberat de povara obuzelor de bazuka, îşi trase pistolul mitralieră şi li se alătură celorlalţi. La douăzeci de metri, Shannon se opri şi aşteptă căderea ultimelor proiectile expediate de Dupree. Pierduse socoteala la numărul celor ce urmau să vină, dar tăcerea bruscă ce se aşternu după căderea ultimei bombe îi spuse că totul se terminase. Preţ de câteva clipe tăcerea însăşi deveni asurzitoare. După urletul sirenei, al mortierelor şi al rachetelor trimise de bazuka micuţului, absenţa zgomotului era stranie. Atât de stranie încât era aproape imposibil să-ţi dai seama că întreaga operaţiune se consumase în mai puţin de cinci minute.

Se întrebă pentru o clipă dacă Timothy îşi expediase cele 12 mortiere spre cazărmile armatei, dacă soldaţii se împrăştiaseră aşa cum presupusese că o vor face şi ce credeau ceilalţi cetăţeni ai oraşului despre infernul care aproape că-i asurzise. Deveni din nou vigilent când următoarele două torţe cu magneziu explodară deasupra capului lui una după cealaltă şi fără să mai aştepte nici o clipă, sări în picioare, zbieră „După mine” şi alergă ultimii 20 de metri spre porţile sfărâmate.

Când pătrunse înăuntru, continuă să tragă, mai mult simţind decât văzând prezenţa lui Jean-Baptiste Langarotti în stânga şi pe cea a lui Kurt Semmler în dreapta. Când trecură de poartă şi ajunseră în interiorul arcadei, scena înfăţişată privirii era suficientă pentru a putea opri înaintarea oricui. Arcada trecea direct prin clădirea principală, dând în curtea interioară. Deasupra acesteia flăcările încă ardeau cu o vie strălucire care lumina scena din spatele palatului ca pe o imagine din Infernul lui Dante.

Gărzile lui Kimba fuseseră surprinse dormind de primele împuşcături care le scoseseră din barăci în centrul platoului asfaltat. Acolo le găsise a treia lovitură, precum şi celelalte 40 de bombe care urmară. Sus de un perete se sprijinea o scară şi

patru oameni sfârtecaţi atârnau de traversele ei, omorâţi în clipa când încercaseră să sară peste zidul de cărămidă. Ceilalţi primiseră în plin proiectilele ucigaşe care explodaseră pe dalele de piatră, împrăştiind schije de metal în toate direcţiile.

Erau mormane de trupuri, unele încă pe jumătate vii, altele moarte de-a binelea. Două camioane militare şi trei vehicule civile, dintre care unul era Mercedesul prezidenţial, erau făcute praf lângă zidul din spate. Mai mulţi servitori ai palatului, fugind de oroarea pe care o lăsau în urmă, se strânseseră în spatele porţii principale unde îi izbiseră obuzele lui Vlaminck. Cadavrele lor erau împrăştiate în zona din spatele arcadei. Spre dreapta şi spre stânga existau alte arcade, fiecare conducând spre ceea ce părea a fi un şir de trepte spre etajele de sus. Fără să aştepte comanda, Semmler o luă pe scările din dreapta iar Langarotti pe cele din stânga. În curând se auziră rafale de mitralieră din fiecare latură. Cei doi curăţau etajul de sus. Chiar în spatele scărilor ce duceau spre etajele superioare existau uşi la parter, două de fiecare parte. Urlând ca să se facă auzit peste ţipetele soldaţilor Vindu schilodiţi şi răpăitul Schmeisserului lui Semmler care se afla sus, Shannon le ordonă celor patru africani să se ocupe de parter. Nu mai era nevoie să le spună să tragă în orice mişca. Aceştia de-abia aşteptau să intre în acţiune, ochii jucându-le în cap şi gâfâind.

Încet, cu precauţie, Shannon trecu de arcadă, ajungând în pragul curţii din spate. Dacă mai existau urme ale opoziţiei din partea gărzilor palatului, acestea trebuiau să vină de acolo. Când păşi afară, o siluetă înarmată cu o puşcă apăru din stânga, fugind către el şi urlând. Putea fi un Vindu speriat de moarte care încerca să se salveze, dar nu mai avu timp să-şi dea seama. Shannon se întoarse şi trase, omul scoase cuţitul şi din gura deja amorţită îi ţâşniră clăbuci de sânge pe bluzonul de luptă al lui Shannon. Palatul şi toată zona miroseau a sânge şi spaimă, sudoare şi moarte dar, deasupra tuturor, cel mai intoxicant miros pentru lumea mercenarilor era duhoarea de cordită.

Mai degrabă intui decât simţi zgomotul paşilor în arcada din spate şi se întoarse. De pe una din uşile laterale prin care intrase Johnny ca să termine cu soldaţii rămaşi în viaţă în palat ieşise un bărbat. Ceea ce se întâmplă când ajunse în centrul dalelor de piatră, sub arcadă, Shannon nu-şi aminti decât mai târziu, ca într-un caleidoscop de imagini. Bărbatul îl văzu pe Shannon în clipa în care şi Shannon îl văzu pe el şi trase un cartuş cu arma

pe care o ţinea strâns în mână la nivelul şoldului.

Shannon simţi glonţul şuierându-i încet pe lângă obraz. Trase şi el o fracţiune de secundă mai târziu dar tipul era agil. După ce trase sări la pământ, se rostogoli şi reveni în poziţie de tragere pentru a doua oară. Schmeisserul lui Shannon trimise cinci gloanţe dar acestea trecură pe deasupra omului înarmat când acesta se lăsase la pământ pe dalele de piatră, apoi încărcătorul se goli. Înainte ca omul din hol să tragă din nou, Shannon sări într-o parte şi se adăposti în spatele unei coloane de piatră, scoase încărcătorul golit şi îl înlocui cu unul nou. Apoi ieşi de după coloană trăgând neîncetat. Omul dispăruse.

Abia atunci îşi dădu seama că bărbatul cu arma, gol până la brâu şi desculţ, nu era un african. Pielea de pe spate, chiar în lumina difuză de sub arcadă, era albă iar părul negru cu firul drept.

Shannon înjură şi alergă înapoi către rămăşiţele arzânde ale porţilor care mai atârnau încă în balamale. Era prea târziu.

Pe când individul înarmat fugea din palatul devastat, micuţul Marc Vlaminck se îndrepta către arcadă. Bazuka îi atârna la piept legănată de mâinile lui mari, cu ultimul proiectil băgat pe ţeavă. Individul nici măcar nu se opri. Din fugă, trase repede două cartuşe care îi goliră încărcătorul. Mai târziu găsiră revolverul în iarba înaltă. Era un Makarov de 9 mm cu încărcătorul golit.

Belgianul recepţionă ambele împuşcături în piept, un glonţ pătrunzându-i în plămâni, apoi individul trecu de el, căutându-şi scăparea în ierburile înalte dincolo de raza luminii provocată de torţele trimise în continuare de Dupree.

Shannon văzu cum Vlaminck, mişcându-se ca într-o peliculă filmată cu încetinitorul, se întoarse cu faţa spre fugar, ridică bazuka, o fixă cu grijă pe umărul drept, ţinti atent şi trase.

Rareori se poate vedea imaginea unui proiectil de bazuka de mărimea modelului iugoslav RPG-7 lovind un om în spate. În urma lui nu mai sunt de găsit decât poate mici bucăţele din stofa pantalonilor.

Shannon la rândul lui trebui să se arunce la pământ pentru a nu fi pârlit de limba flăcării ultimului proiectil tras de belgian. Era încă la pământ, la 7 iarzi distanţă, când micuţul Marc scăpă arma din mână şi se prăbuşi în faţă cu braţele deschise pe pământul bătătorit din faţa porţii.

Atunci se stinse ultima dintre torţe.

*

Solidul Janni Dupree se întinse după ce expedie ultima dintre cele 10 rachete luminoase ale sale şi urlă „Sunday”.

Trebui să strige de trei ori înainte ca africanul ce stătea la 10 iarzi de el să-l audă. Toţi cei trei oameni erau pe jumătate surzi de la zgomotul mortierelor şi al sirenei îndurat de timpanele lor. Strigă la Sunday să rămână în spate şi să stea cu ochii pe mortiere şi pe barcă iar apoi, făcându-i semn lui Timothy să-l urmeze, începu să înainteze încet printre ierburi şi tufişuri, de-a lungul limbii de nisip, către port. Deşi trăsese mai multă muniţie decât ceilalţi patru mercenari laolaltă, nu vedea nici un motiv pentru care trebuia să i se refuze participarea la acţiune în continuare.

În plus, misiunea lui încă mai era să reducă la tăcere cazarma armatei. Amintindu-şi de hărţile studiate la bordul *Toscanei,* ştia în mare cam pe unde se aflau acestea. Celor doi le trebuiră cam 10 minute să ajungă la şoseaua care străbătea capul peninsulei dintr-o parte în alta şi, în loc s-o ia la dreapta către palat, Dupree o luă la stânga către cazarmă. Janni şi Timothy mergeau fiecare pe câte o latură a şoselei de laterit cu ţeava Schmeisserelor îndreptată în faţă, gata să tragă în orice moment la ivirea pericolului.

Acesta apăru imediat după prima curbă a şoselei. Răspândiţi cu 20 de minute înainte de primele proiectile de mortieră ce căzuseră între colibele ce serveau drept cazarmă, cei 200 de oameni încartiruiţi care formau armata lui Kimba o rupseseră la fugă în noapte. Dar câţiva din ei, cam o duzină, se regrupaseră în beznă şi stăteau pe marginea şoselei, vorbind în şoaptă. Dacă n-ar fi fost asurziţi de zgomotul de dinainte, Dupree şi Timothy i-ar fi auzit mai curând, dar aşa erau deja foarte aproape de ei când îi zăriră, nişte umbre printre umbrele palmierelor. Zece din ei erau dezbrăcaţi, fiind de puţină vreme sculaţi din somn. Ceilalţi doi fuseseră de gardă şi erau echipaţi şi înarmaţi.

Ploaia torenţială din noaptea precedentă înmuiase pământul atât de mult încât cea mai mare parte a proiectilelor de mortieră ale lui Timothy se înfundaseră prea adânc în pământ pentru a mai avea aceeaşi eficienţă. Soldaţilor Vindu pe care-i găsiră aşteptând la cotitură le mai rămăsese un pic de curaj. Unul din ei avea şi o grenadă de mână.

Numai mişcarea bruscă a soldaţilor la vederea albului feţei lui Dupree, de pe care negreala fusese de mult spălată de sudoare, îl alertă pe sud-african. Strigă „foc” şi începu să tragă asupra

grupului. Patru din ei fură ciuruiţi de ploaia de plumbi ţâşnită din Schmeissere. Ceilalţi opt o rupseră la fugă, alţi doi căzând sub gloanţele lui Dupree care îi urmăriră printre copaci. În fugă, unul dintre ei se întoarse şi aruncă obiectul pe care îl ţinea în mână. Nu mai folosise aşa ceva în viaţa lui şi nici nu văzuse cum se întrebuinţează, dar era mândria şi fericirea lui şi întotdeauna sperase că într-o bună zi îl va folosi.

Grenada zbură sus în aer, nevăzută şi când căzu îl lovi pe Timothy drept în piept. Instinctiv, veteranul sud-african căzu la pământ, apucă obiectul în mână şi recunoscu ce era de fapt. Mai observase că prostul care o aruncase uitase să-i tragă inelul. Timothy mai văzuse o dată un mercenar care prinsese o grenadă. Urmărise cum acesta o aruncase înapoi în direcţia inamicului. Ridicându-se în picioare, Timothy trase inelul grenadei şi o aruncă cât putu de departe în direcţia soldaţilor Vindu care se retrăgeau.

Grenada zbură în aer pentru a doua oară dar de data asta lovi un copac. Urmă un pocnet şi grenada căzu mai aproape decât unde trebuia să ajungă. În acel moment, Janni Dupree porni în urmărire cu un încărcător nou la armă. Timothy strigă ca să-l prevină, dar Dupree crezu că era un ţipăt de triumf. Fugi opt paşi înainte în direcţia copacilor, trăgând în continuare de la şold şi ajunge la doi iarzi de grenadă când aceasta explodă.

Nu-şi aminti prea multe lucruri. Îşi aminti fulgerul şi bubuitura, senzaţia de a fi ridicat în aer şi azvârlit într-o parte ca o păpuşă de cârpă. Apoi probabil că îşi pierdu cunoştinţa. Îşi veni în fire, întins pe drumul de laterit, iar cineva îngenuncheat lângă el îi ţinea capul în poală. Îşi simţi gâtul foarte încins, ca pe vremea când avea febră în copilărie, o senzaţie de somnolenţă confortabilă, pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. Auzi o voce care îi vorbea, spunându-i ceva insistent şi repetat, dar nu desluşi cuvintele:” Iartă-mă, Janni, iartă-mă, îmi pare aşa de rău...”

Înţelese numai numele lui, numai atât. Limba era diferită, nu era limba lui, ci o alta. Îşi roti ochii spre persoana care îl ţinea şi desluşi un chip negru în lumina palidă din spatele copacilor. Zâmbi şi zise foarte clar în afrikaans „Hello, Pieter”.

Fixă cu privirea spaţiile dintre crengile înfrunzite ale palmierilor când în cele din urmă norii se dădură la o parte şi apăru luna. Arăta imensă, cum arată întotdeauna în Africa, de un alb sclipitor şi strălucind. Mirosi ploaia care muiase vegetaţia de

pe marginea drumului şi văzu luna acolo sus pe cer, scânteind ca o perlă uriaşă, ca Paarl Rock după ploaie. Ce bine e să fii din nou acasă, îşi spuse. Janni Dupree se simţi foarte fericit când închise ochii din nou şi muri.

*

Era cinci şi jumătate când lumina naturală deveni suficientă pentru ca oamenii din palat să-şi poată stinge lanternele. Nu pentru că lumina zilei făcea să arate mai bine curtea palatului, ci pentru că misiunea se încheiase.

Aduseseră înăuntru trupul lui Vlaminck şi îl aşezaseră într-una din camerele ce dădea în holul de la parter. Lângă el era Janni Dupree, adus de pe drumul de lângă mare de trei africani. Johnny era şi el mort, evident surprins şi împuşcat de paznicul alb care, după câteva secunde, fusese spulberat de ultimul proiectil tras de bazuka lui Vlaminck. Cei trei erau aşezaţi unul lângă celălalt.

Semmler îl convocă pe Shannon în dormitorul principal de la primul etaj şi i-l arătă la lumina lanternei pe omul pe care îl doborâse când încerca să se salveze pe fereastră.

— El e, zise Shannon.

Din personalul preşedintelui mort existau şase supravieţuitori. Fuseseră găsiţi, ghemuiţi într-una din pivniţe pe care o consideraseră, mai mult din instinct decât din logică, drept cel mai sigur adăpost împotriva ploii de loc revărsată din ceruri. Aceştia erau folosiţi ca sclavi pentru curăţenie. Fiecare cameră din zona principală a palatului fu examinată şi cadavrele tuturor celorlalţi prieteni ai lui Kimba şi ale servitorilor din palat care zăceau răspândite prin camere fură cărate şi îngrămădite în fundul curţii interioare. Poarta principală nu putu fi refăcută, aşa că un covor mare dintr-o sală de recepţie fu atârnat deasupra intrării pentru a feri priveliştea dinăuntru de priviri indiscrete.

La ora cinci Semmler se înapoie pe *Toscana* într-una din bărcile cu motor, remorcându-le pe celelalte două în spatele lui. Înainte de plecare contactase *Toscana* prin radio, comunicându-i cuvântul de cod care însemna că totul era în ordine. În jur de şase şi jumătate se întoarse împreună cu doctorul african şi cu aceleaşi trei bărci, de data aceasta încărcate cu provizii, proiectilele de mortieră rămase, 80 de legături conţinând restul de Schmeissere şi aproape o tonă de muniţie de 9 mm.

La şase, conform instrucţiunilor pe care Shannon le trimisese căpitanului Waldenberg, *Toscana* începuse să transmită trei

cuvinte pe frecvenţa pe care asculta Endean. Cuvintele, Paw-paw, Cassava şi Mango însemnau: Operaţia s-a desfăşurat conform planului, a reuşit pe deplin şi Kimba e mort.

Când doctorul african văzu masacrul din palat suspină şi zise:

— Presupun că a fost necesar.

— A fost necesar, afirmă Shannon şi îi ceru să se apuce de treaba pentru care fusese adus.

Până la nouă în oraş nu se stârnise nici un fel de agitaţie şi procesul de curăţire era aproape complet. Înmormântarea Vinduşilor urma să aibă loc mai târziu. Două bărci se întoarseră la *Toscana,* fiind ridicate la bord şi depozitate în cală, în timp ce o a treia era ascunsă la gura unui pârâu, nu departe de ţărm. Toate urmele mortierelor fuseseră îndepărtate, tuburile şi bazele aduse înăuntru, iar lansatoarele de rachete şi lăzile de ambalaj aruncate în mare. Urmele din jur fuseseră îndepărtate, astfel că palatul făcut praf pe dinăuntru avea doar două zone de ţigle distruse, trei ferestre sparte în faţă şi uşa distrusă, singurele semne exterioare care indicau că avusese loc confruntarea.

La zece Semmler şi Langarotti se alăturară lui Shannon în salonul principal unde şeful mercenarilor mânca gem cu pâine, găsite în bucătăria prezidenţială. Ambii îi raportară rezultatul cercetărilor lor. Semmler îi spuse lui Shannon că încăperea staţiei de radio era intactă, în afara câtorva găuri de glonţ din perete, iar transmiţătorul încă funcţiona. Pivniţa personală a lui Kimba din subsol adăpostea mai multe lăzi de muniţie. Tezaurul naţional se pare că era într-un safe, în spatele pivniţei, iar depozitul naţional de arme era aşezat în rasteluri în jurul pereţilor – un număr suficient de puşti şi muniţii pentru a menţine în acţiune o armată de 2-300 de oameni timp de mai multe luni.

— Şi acum ce facem? întrebă Semmler când termină de raportat.

— Acum aşteptăm, zise Shannon.

— Ce aşteptăm?

Shannon se scobea în dinţi cu un chibrit ars. Se gândi la Janni Dupree şi la micuţul Marc, care zăceau întinşi jos pe podea, la Johnny care n-o să mai fure în viaţa lui caprele fermierilor pentru a-şi asigura friptura de la cină. Langarotti îşi ascuţea uşor pumnalul pe brăţara lată de piele de la încheietura mâinii stângi.

— Aşteptăm noul guvern, zise Shannon.

Camionul de o tonă, de fabricaţie americană, care-l transporta

pe Simon Endean ajunse imediat după ora unu. La volan era un alt european şi Endean stătea lângă el, ţinând în mână o puşcă de vânătoare. Shannon auzi huruitul motorului când camionul părăsi şoseaua de coastă şi rulă uşor spre intrarea din faţa palatului, unde covorul atârna fără viaţă în aerul umed, acoperind gaura căscată unde fusese poarta principală.

Văzu de la etaj cum Endean coborî precaut, se uită la covor şi la celelalte semne rotunde de pe frontispiciul clădirii şi îi examină pe cei opt soldaţi negri ce stăteau de pază la poartă. Călătoria lui Endean nu fusese total lipsită de incidente. După ce auzise semnalul transmis de radio de pe *Toscana,* în dimineaţa aceea, îi trebuiră două ore ca să-l convingă pe colonelul Bobi că de fapt acesta din urmă se întorcea în propria lui ţară, la câteva ore după puci. Era clar că omul nu-şi câştigase gradul de colonel prin curaj excesiv. Endean însuşi avea propriul lui motiv pentru acest act de bravură, o grămadă de aur care-l aştepta când platina din Muntele de Cristal avea să fie „descoperită” peste două sau trei luni.

Porniseră din capitala învecinată la nouă şi jumătate, într-o călătorie de 100 de mile spre Clarence. În Europa această distanţă poate fi parcursă în două ore; în Africa durează mai mult. Ajunseseră la graniţă pe la jumătatea dimineţii şi începuseră tocmeala ca să-şi poată croi drum printre gărzile Vindu care încă nu auziseră de puciul nocturn din capitală. Colonelul Bobi, ascunzându-se în spatele unei perechi de ochelari mari şi negri şi îmbrăcat într-o robă albă fâlfâitoare semănând cu o cămaşă de noapte, se dăduse drept servitorul lor personal, care în Africa nu are niciodată nevoie de acte pentru a trece graniţa. Documentele lui Endean erau în ordine, ca şi ale bărbatului ce-l însoţea, un bătăuş mătăhălos din cartierul de est al Londrei, care îi fusese recomandat lui Endean ca fiind unul dintre cei mai temuţi protectori din Whitechapel, fost membru al bandei Kray. Lui Ernie Locke i se plătea o sumă frumuşică pentru a-l ţine pe Endean în viaţă şi nevătămat. La brâu purta o armă achiziţionată local prin intermediul birourilor întreprinderii miniere Man Con din republică. Tentat de suma oferită, căzuse şi el în aceeaşi greşeală ca şi Endean, aceea de a crede că un dur din East End putea fi la fel de eficient şi în Africa.

După trecerea frontierei, camionul înaintase destul de bine până când, la 10 km de Clarence, avusese o pană. În timp ce Endean stătuse de pază cu puşca, Locke schimbase cauciucul iar

Bobi se ghemuise sub prelata din spate. În momentul acela începuse scandalul. O mână de soldaţi Vindu, fugiţi din Clarence îi zăriseră şi trăseseră câteva cartuşe asupra lor. Toate se duseseră aiurea, cu excepţia unuia care lovise cauciucul recent înlocuit de Locke. Ajunseseră la capătul călătoriei târându-se cu viteza întâi şi cu un pneu dezumflat.

Shannon scoase capul pe fereastră şi îl strigă pe Endean.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Sigur, zise Shannon, dar nu sta aşa expus. Până acum nu s-a mişcat nimeni, dar s-ar putea ca cineva să înceapă să tragă din nou.

Endean îi conduse pe colonelul Bobi şi pe Locke prin cortina improvizată şi urcară la etajul întâi unde era Shannon. Când se aşezară în salonul prezidenţial, Endean pretinse un raport complet al bătăliei din noaptea precedentă.

Shannon îi relată tot ce se întâmplase.

— Şi paznicii palatului lui Kimba? întrebă Endean.

Drept răspuns, Shannon îl conduse la ferestrele din spate ale căror transperante erau trase, ridică unul şi arătă cu mâna spre curtea interioară de unde se ridică un nor de muşte bâzâind furioase. Endean privi afară şi se trase înapoi.

— Ăştia sunt toţi? întrebă el.

— Toţi, zise Shannon. Terminaţi.

— Şi armata?

— Douăzeci morţi, restul împrăştiaţi. Toţi şi-au aruncat armele, poate cu excepţia câtorva zeci, dotaţi cu Mausere vechi. Nici o problemă. Armele au fost strânse şi aduse înăuntru.

— Depozitul naţional de arme?

— În beci, sub controlul nostru.

— Şi postul naţional de radio?

— Jos la parter. Intact. N-am controlat până acum circuitele electrice, dar staţia de radio pare să aibă generator propriu.

Endean încuviinţă din cap, satisfăcut.

— Atunci nu mai rămâne nimic de făcut decât ca noul preşedinte să anunţe succesul puciului din seara trecută şi formarea noului guvern iar apoi să preia controlul, zise el.

— La problema securităţii te-ai gândit? întrebă Shannon. Nu mai există armată până când nu se încropeşte una şi e posibil ca nu toţi aceşti Vindu să accepte noua conducere.

Endean rânji.

— Se vor întoarce când se va auzi că noul preşedinte e în

funcţie şi vor servi sub el atâta timp cât îl vor şti la putere. Între timp, grupul pe care l-ai recrutat e suficient. În definitiv, sunt negri şi nici un diplomat european de aici nu poate să facă diferenţa dintre un negru şi altul.

— Tu poţi? întrebă Shannon.

Endean ridică din umeri.

— Nu, zise el, dar nu contează. Apropo, dă-mi voie să te prezint noului preşedinte al Republicii Zangaro.

Făcu un gest spre colonelul zangarez care măsura încăperea pe care o cunoştea bine, cu un zâmbet lat pe figură.

— Poate că preşedintele ar dori să examineze biroul prezidenţial, zise el.

Endean traduse. Bobi încuviinţă din cap şi se deplasă agale pe podeaua pardosită cu dale, intrând pe uşa pe care o închise în urma lui. Cinci secunde mai târziu se auzi zgomotul unei singure împuşcături.

După ce Shannon reapăru, Endean rămase nemişcat câteva clipe privindu-l.

— Ce-a fost asta? întrebă el fără rost.

— O împuşcătură, zise Shannon.

Endean sări în picioare, traversă încăperea şi se opri în pragul uşii deschise a biroului. Se întoarse pământiu la faţă, aproape incapabil să vorbească.

— L-ai împuşcat, şopti el. Tot drumul ăsta blestemat şi tu l-ai împuşcat. Eşti dement, Shannon, mama ta de nebun nenorocit!

Ridică tonul, plin de furie şi necaz.

— Nu-ţi dai seama ce-ai făcut, maniac ageamiu şi imbecil, mercenar idiot şi blestemat...

Shannon se aşeză în fotoliul de lângă masa din sufragerie, privindu-l pe Endean cu dezinteres. Cu coada ochiului surprinse mâna gorilei mişcându-se sub cămaşa largă. Al doilea trosnet lovi mai puternic timpanele lui Endean, pentru că fu mai aproape. Ernie Locke se răsturnă pe spate cu scaunul într-o tumbă completă şi se întinse pe dale, modificând vechiul model colonial cu o subţire dâră de sânge care i se prelingea din abdomen. Era mort de-a binelea, glonţul zdrobindu-i şira spinării. Shannon scoase mâna de sub masa masivă de stejar şi aşeză un pistol automat Makarov de 9 mm pe masă. O dâră de fum albăstrui se ridica din vârful ţevii.

Umerii lui Endean se frânseră. Conştiinţa pierderii sigure a averii sale personale, promise de *Sir* James Manson la instalarea

lui Bobi, se combinase subit cu înţelegerea faptului că Shannon era cel mai periculos om pe care-l întâlnise vreodată în viaţa lui. Dar îşi dăduse seama de asta puţin cam târziu.

Semmler apăru în pragul biroului, în spatele lui Endean. Langarotti se strecură încet prin uşa încăperii dinspre coridor. Ambii aveau ţevile Schmeisserelor îndreptate ferm spre Endean. Shannon se ridică.

— Hai, zise el, te duc înapoi la graniţă. De acolo poţi să mergi şi pe jos.

Singura roată întreagă de la cele două camioane zangareze din curte fusese montată la vehiculul care îl adusese pe Endean în ţară. Prelata din spatele cabinei fusese îndepărtată şi trei soldaţi africani se ghemuiră în spate, înarmaţi cu puşti automate. Alţi douăzeci, în uniforme şi complet echipaţi, erau rânduiţi în linie în faţa palatului.

În holul aflat în apropierea uşii sfărâmate îl întâlniră pe africanul între două vârste îmbrăcat în civil. Shannon dădu din cap către el şi schimbară câteva cuvinte.

— Totul în regulă, domnule doctor?

— Da. Până acum. Am aranjat cu oamenii mei să trimită o sută de muncitori voluntari pentru curăţenie. Alţi cincizeci vor sosi după-amiază pentru reparaţii şi echipare. Şapte din zangarezi de pe lista de personalităţi au fost contactaţi la domiciliile lor şi au acceptat să se implice. Se vor întâlni în seara aceasta.

— Perfect. Poate aţi face mai bine să vă găsiţi timp pentru alcătuirea primului buletin oficial al noului guvern. Ar trebui să fie transmis la radio, cât mai curând posibil. Rugaţi-l pe domnul Semmler să încerce să facă staţia de radio să funcţioneze. Dacă nu se poate, o vom folosi pe cea a navei. Altceva?

— Mai e ceva, zise doctorul. Domnul Semmler raportează că nava ancorată în apropierea ţărmului e un vas rusesc, *Komarov,* care face cereri repetate pentru a intra în port.

Shannon se gândi câteva clipe.

— Spuneţi-i domnului Semmler să transmită de pe uscat următorul mesaj spre *Komarov:* „PERMISIUNE REFUZATĂ. STOP. TIMP NELIMITAT. STOP”, zise el.

Se despărţiră iar Shannon îl duse pe Endean înapoi la camion. Apucă el însuşi volanul şi duse camionul înapoi pe şosea, pornind spre hinterland, în direcţia graniţei.

— Cine era ăsta? întrebă Endean acru, când camionul traversă în goană peninsula pe lângă cartierul de cocioabe ale

muncitorilor imigranţi, unde totul părea trezit la viaţă şi în activitate. Cu uimire, Endean observă că la fiecare intersecţie exista câte un soldat înarmat cu un pistol automat, care stătea la datorie.

— Bărbatul din hol? întrebă Shannon.

— Da.

— Era doctorul Okoye.

— Un vraci, presupun.

— De fapt, e doctor în ştiinţe la Oxford.

— Prieten de-al tău?

— Da.

Nu mai scoaseră nici un cuvânt până când ajunseră pe autostrada spre nord.

— Foarte bine, zise Endean în cele din urmă. Ştiu ce ai făcut. Ai distrus una dintre cele mai mari şi bogate lovituri încercate vreodată. Tu nu-ţi dai seama de asta, bineînţeles. Eşti prea încuiat. Ce aş vrea să ştiu e pentru ce ai făcut-o? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Shannon se gândi o clipă, reducând mult viteza camionului pe şoseaua plină de gropi care ajunsese aproape impracticabilă.

— Ai făcut două greşeli, Endean, zise el grijuliu.

Endean tresări auzindu-şi adevăratul nume.

— Ai presupus că, dat fiind faptul că sunt mercenar, neapărat sunt şi imbecil. Niciodată nu ţi-a trecut prin cap că noi toţi suntem mercenari şi tu şi eu şi *Sir* James Manson şi majoritatea oamenilor cu putere din lumea asta. A doua greşeală a fost că ţi-ai închipuit că toţi oamenii de culoare sunt la fel, numai pentru că ţie ţi se par aşa.

— Nu te înţeleg.

— Ai cules informaţii ample despre Zangaro, ai aflat chiar şi de zecile de mii de muncitori imigranţi care încearcă să facă ceva în ţara asta. Niciodată nu ţi-a trecut prin cap că aceşti muncitori formează propria lor comunitate. Ei constituie al treilea trib, cel mai inteligent şi mai harnic din ţară. Dacă li se acordă o şansă cât de mică, pot să joace un rol în viaţa politică a ţării. Ce n-ai mai ştiut tu a fost faptul că noua armată zangareză şi deci puterea din această ţară, ar putea fi recrutată din această a treia comunitate şi de fapt a şi fost. Soldaţii pe care i-ai văzut nu sunt nici Vindu, nici Kaya. Când erai în palat, erau 50 îmbrăcaţi în uniforme şi înarmaţi. Până diseară vor mai veni alţi 50. În patru zile vor fi peste 400 de soldaţi în Clarence, fireşte neinstruiţi, dar

destul de eficienţi pentru a păstra legea şi ordinea. De acum încolo, ei vor fi adevărata putere în această ţară. Azi noapte a avut loc un *coup detat,* aşa e, dar nu s-a sfârşit spre folosul colonelului Bobi.

— Dar pentru cine?

— Pentru general.

— Care general?

Shannon îi spuse numele. Endean îl privi îngrozit şi cu gura deschisă.

— Nu se poate. A fost înfrânt, exilat.

— Pentru moment, da. Dar nu neapărat, pentru totdeauna. Muncitorii aceia imigranţi sunt poporul lui. Sunt numiţi „Evreii Africii". Sunt un milion şi jumătate, răspândiţi pe acest continent. În multe regiuni ei fac toată treaba şi sunt cei mai deştepţi. Aici, în Zangaro, locuiesc în cocioabele din spatele oraşului Clarence.

— Ticălosul ăla prost şi idealist...

— Fii atent, îl avertiză Shannon.

— De ce?

Shannon făcu un semn din cap peste umăr.

— Şi ei sunt şi soldaţii generalului.

Endean se întoarse şi privi spre cele trei chipuri impasibile de deasupra celor trei ţevi ale Schmeisserelor.

— Dar nu vorbesc engleza atât de bine, nu-i aşa?

— Cel din mijloc, zise Shannon încet, a fost pe vremuri chimist. Apoi a devenit soldat; nevasta şi cei patru copii i-au fost sfârtecaţi de o maşină blindată Saladin. După cum ştii, acestea sunt fabricate de Alvis în Coventry. Nu-i plac oamenii care au fost în spatele afacerii.

Câteva mile, Endean nu scoase nici o vorbă.

— Ce se întâmplă acum? întrebă el.

— Puterea va fi preluată de Comitetul Reconcilierii Naţionale, zise Shannon. Patru membri Vindu, patru Kaja şi doi din cadrul comunităţii de imigranţi. Dar armata va fi formată din oamenii din spatele tău. Iar această ţară va fi folosită ca bază şi cartier general. De aici, oamenii proaspăt instruiţi se vor întoarce într-o bună zi ca să-şi ia revanşa pentru ce li s-a întâmplat. Poate că generalul va veni să se stabilească aici, ca să conducă efectiv ţara.

— Ai impresia că o să ieşi basma curată din toată chestia asta?

— Tu ai sperat să-l impui pe maimuţoiul ăla bălos de Bobi şi să

ieşi basma curată. Cel puţin noul guvern va fi destul de cooperant, iar depozitul acela mineral, care ştiu că e de platină, îngropat undeva în Muntele de Cristal, va fi în cele din urmă găsit de noul guvern. Şi fără îndoială că va fi exploatat. Dar dacă îl vreţi, va trebui să plătiţi pentru el. Un preţ cinstit la nivelul pieţei. Spune-i asta lui *Sir* James când ajungi acasă.

După curbă văzură postul de graniţă. Veştile călătoresc repede în Africa, chiar şi fără telefoane, iar soldaţii Vindu de la graniţă dispăruseră. Shannon opri camionul şi arătă cu degetul înainte.

— Restul drumului îl faci pe jos, zise el.

Endean coborî. Privi în cabină înapoi la Shannon, cu o ură nedisimulată.

— Încă nu mi-ai explicat de ce, zise el. Mi-ai explicat ce şi cum, dar nu de ce.

Shannon privi drept înainte pe şosea.

— Aproape doi ani, zise el gânditor, am văzut între jumătate de milion şi un milion de copii morţi de foame din cauza unor oameni ca tine şi ca Manson. Totul se făcea pentru ca tu, sau oameni de teapa ta, să stoarcă profituri cât mai mari printr-o dictatură vicioasă şi total coruptă. Totul în numele legii şi al ordinii, cu justificări constituţionale. Eu sunt un luptător, am ucis oameni, dar nu sunt un sadic nemernic. Mi-am dat seama singur cum merg lucrurile, de ce se întâmplă aşa şi cine sunt oamenii din spatele cortinei. În faţă sunt împinşi politicienii şi diplomaţii, dar ei nu sunt decât nişte maimuţoi, incapabili să vadă sau să le pese de ceva în afară de gâlcevile lor interdepartamentale şi de realegerile lor. Cei care operează în spatele lor sunt profitorii, cum e şi preţiosul tău stăpân, James Manson. De aceea am făcut-o. Spune-i asta lui Manson când te întorci acasă. Vreau s-o ştie. Personal. De la mine. Acum, dă-i drumul.

Zece iarzi mai încolo, Endean se întoarse.

— Să nu-ţi mai calce piciorul prin Londra, Shannon, strigă el. Acolo ştim ce să facem cu oameni ca tine.

— N-o să-mi calce, replică Shannon şi murmură ca pentru sine „Nu va mai fi nevoie”. Apoi întoarse camionul în direcţie inversă şi porni spre peninsulă şi spre Clarence.

EPILOG

Noul guvern fu instalat la timp şi, după ultimele relatări, conducea ţara bine şi cu omenie. În ziarele europene puciul nu fu menţionat, cu excepţia unui mic anunţ în *Le Monde,* care spunea că unităţi dizidente ale armatei zangareze îl răsturnaseră pe preşedinte în ajunul Zilei Independenţei şi că un Consiliu de guvernare preluase puterea până la alegerile naţionale. Dar în ziar nu scria nimic cum că echipei de prospecţiune sovietice nu i se permitea debarcarea în republică şi că noi aranjamente pentru prospectarea zonei vor fi făcute la timpul potrivit.

Voinicul Janni Dupree şi micuţul Marc Vlaminck, fură îngropaţi pe plajă, sub palmieri, unde bate briza golfului. La cererea lui Shannon, mormintele rămaseră fără cruce. Trupul lui Johnny fu luat de oamenii lui care îngenunchează după obiceiurile lor.

Simon Endean şi *Sir* James Manson nu suflară o vorbă despre rolurile jucate de ei în această afacere. Într-adevăr, nu puteau dezvălui nimic în public.

Shannon îi dădu lui Jean-Baptiste Langarotti cele 5.000 de lire sterline rămase în posesia lui din bugetul operaţiunii şi corsicanul se întoarse în Europa. Ultima dată se auzi despre el că plecase în Burundi, unde dorea să-i instruiască pe partizanii Hutu care încercau să se opună dictaturii lui Micombero, impusă de tribul Tutsi. Aşa cum îi spusese lui Shannon când se despărţiseră pe ţărm: „De fapt, nu o fac numai pentru bani. N-am făcut-o niciodată numai pentru bani”. Shannon trimise scrisori către Signor Ponti din Genova, semnate cu numele de Keith Brown. Dorind ca acesta să distribuie acţiunile de proprietate asupra *Toscanei* în părţi egale căpitanului Waldenberg şi lui Kurt Semmler. Un an mai târziu, Semmler îi vându partea sa lui Waldenberg, care făcu un împrumut ca s-o plătească, iar apoi plecă să lupte într-un alt război. Muri în Sudanul de Sud, unde el, Ron Gregory şi Rip Kirby puneau o mină pentru a scoate din luptă o maşină blindată, marca Saladin, a armatei sudaneze. Mina explodă, omorându-l instantaneu pe Kirby şi rănindu-i grav pe Semmler şi pe Gregory. Gregory ajunse acasă, via Ambasada

Britanică din Etiopia, dar Semmler muri printre arbuşti.

Ultimul lucru pe care îl făcu Shannon fu să trimită scrisori prin Langarotti băncii din Elveţia, cerând băncii să opereze un transfer de credit de 5.000 de lire sterline părinţilor lui Janni Dupree din Paarl, Cape Province şi un altul, cu aceeaşi sumă, unei femei pe nume Anna, care ţinea un bar pe Kleinstraat, într-un cartier rău famat din Ostende.

Muri la o lună după puci, aşa cum îi spusese lui Julie că vrea să moară, cu o armă în mână, cu gura plină de sânge şi cu un glonţ în piept. Dar era propria armă şi propriul glonţ. Nu riscurile, primejdia sau lupta îl distruseseră, ci micile beţişoare albe cu filtru. Aflase asta în cabinetul doctorului Dunois din Paris. Ar mai fi trăit un an dacă se îngrijea, mai puţin de şase luni dacă făcea abuzuri, iar ultima lună ar fi fost cea mai rea. Aşa că, atunci când tusea i se înrăutăţi, o porni singur pe jos în junglă, cu arma la el şi cu un plic gros plin cu foi dactilografiate, care fu trimis unui prieten din Londra câteva săptămâni mai târziu.

Băştinaşii care îl văzură mergând de unul singur şi, mai târziu, îl aduseră în oraş pentru înmormântare, ziceau că atunci când plecase fluiera. Fiind simpli ţărani, cultivatori de cartofi dulci şi manioc, nu ştiau ce însemna acel fluierat. Era o melodie numită „Harlemul spaniol”.

CUPRINS

Frederick Forsyth....4
PROLOG....7
Partea întâi MUNTELE DE CRISTAL....23
1....23
2....36
3....49
4....65
5....82
7....123
Partea a doua CELE O SUTĂ DE ZILE....142
8....142
9....158
10....170
11....187
12....204
13....218
14....238
15....254
16....266
17....281
18....296
19....309
Partea a treia MĂCELUL....325
20....325
21....340
EPILOG....359
CUPRINS....361

COLECȚIA

THRILLER

Numele lui **FREDERICK FORSYTH** este legat cel mai adesea de romanele cu audiență mondială THE DAY OF THE JACKAL și THE ODESSA FILE.

CÎINII RĂZBOIULUI (THE DOGS OF WAR) a devenit cel de-al treilea bestseller al acestui scriitor format dintr-un ziarist temerar, de renume. Căci Frederick Forsyth a fost un activ corespondent de presă al războiului din Biafra.

CÎINII RĂZBOIULUI este o radiografie necruțătoare despre traficul cu arme, culisele politice la scară mondială și asasinatul în masă folosit pentru a obține bani și putere. Sir James Manson, un magnat abil și lipsit de scrupule a descoperit existența unui munte de platină valorînd zece miliarde de dolari, aflat în îndepărtata republică africană Zangaro. Angajînd o echipă de mercenari profesioniști, Manson pune la cale răsturnarea guvernului din Zangaro și înlocuirea dictatorului de acolo cu un penibil președinte-marionetă. Dar vestea despre platină a ajuns în Rusia și Manson descoperă că nu mai poate stabili regulile într-un joc pentru putere, în care miza a devenit înspăimîntător de ridicată.

Forța lui Frederick Forsyth constă în mînuirea detaliului amplu și convingător, în crearea unui deznodămînt zguduitor căci lovitura de stat devine și o lovitură de teatru a prozatorului.

(Sunday Mirror)

ISBN 973-95861-9-8

Lei 1249